

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Παλιές καραμπίνες κι' οι δυο άνοιξαν τα χαρτιά τους. Μεταξύ αμαρτωλών, ειλικρίνεια. Θάπαιζαν τιμωρά το παιχνίδι. Δε θα ήταν καν παιχνίδι. Θα ήταν απορρόφηση του ενός από τον άλλον. Οι δυο «καινάρηδες» είχαν, Άλλα—το πιο σπουδαίο—και εις ψυχρήν μίαν. Πλήρης συνεννόηση και κατανόηση. Μαζί με τα δύο αυτά κι' ένα τρίτο: πλήρης εμπιστοσύνη. Το είχαν και τόκαναν. Το ιδανικό άντρώγυνο. Οι παλιοί πολεμιστές που έδωσαν τη μάχη τους στις επάλξεις της Αφροδίτης, είχαν καταθέσει πια τα όπλα τους για να γίνουν τύποι και υπογράμμοι ενάρετων συζύγων.

Για να ξεκουραστούν ένωθηκαν. Έμειναν πιστοί χωρίς ν' ασκήσουν πίεση στον εαυτό τους. Πιστοί έμειναν κι' αν δεν υπήρχε συμφωνία. Τέτοιο έμειναν πιστοί δεν είναι η σπάνια εξαίρεση. Όσοι κατηγορούν την εποχή μας μπορούν να λένε όσα θέλουν για χαλάρωσι των ηθών. Το ποσοστό της διαφοράς είναι πολύ πιο χαμηλό από το ποσοστό των ζευγαριών, όπου γυναίκες και άντρες ζουν με πλήρη εντιμότητα.

Το δικό μας όμως άντρώγυνο δεν περιοριζόταν στην αμοιβαία πίστι. Είχε έκταξη και στην αμοιβαία συνεννόηση και στην αμοιβαία κατανόηση. Η πλήρης αρμονία. Ένα σώμα, μία ψυχή. Η εικόνα της απόλυτης γαλήνης. Από γυαλί το κρανίο και το στέρονο του καθενός. Έβλεπε ο ένας τι είχε στην σκέψη και στην ψυχή του ο άλλος. Είσοδος ελεύθερη στα ένδοξα. Τι είχαν τάχα να κρύβουν; Ξεδιπλωμένοι οι στοχασμοί και τα συναισθήματά τους. Ότε οι διδυμοί παρουσιάζουν τόσο αφομοίωσι. Γιατί, οι διδυμοί είναι μέν αδιασπαστοί, πιθανότατα όμως να σκεπάζονται διαφορετικά.

Αυτή, τουλάχιστον, την εικόνα παρουσιάζει η κυρία. Ο συζυγικός παράδεισος, θα ήπτε. Μη βιάζεσθε. Το γράμμα της κυρίας μαρτυρεί ότι ένα τέτοιο συμπέρασμα θα ήταν λανθασμένο. «...Μη με μακαρίζετε. Έτσι νόμιζα κι' εγώ, ότι η απόλυτη εμπιστοσύνη και συνεννόηση θα ήταν η απόλυτη ευτυχία. Σας βεβαίω, είναι η απόλυτη πλῆξη. Ζωη νερόβραστη, χωρίς ανησυχία, χωρίς ενδιαφέρον... θα με πάρετε για καμιά άχρηστη και άνοηκονόμητη. Αν θέλετε να με προσέξετε λίγο...»

Σε τέσσερις πυκνές και καλογραμμένες σελίδες μεταδίνει τις εντυπώσεις της από τον «άνεμελον βίον» που συνθηζόνταν να εύχεται ανέμελος βίος; Σημειώνει κοιλιάδα ανίας, οι της ανησυχίας. Που τέτοια τύχη, εξαφανισμένης ανησυχίας. Αν εκδηλωνόταν κάποια διαφωνία, τουλάχιστον... Την περιμένετε, όπως σε μέρες νεφρο στον ούρανό, μία πνοή δροσερού αέρα. Ματαία όμως ανικνεύετε τον ορίζοντα. Δέν φων. Όμως, σκληρός, απελπιστικά μονότονος, ο ούρανός στο γαλάζιο του. Ελειψαν οι βροντές,

οι άστραπές, οι κεραυνοί, οι άνεμοι, τα σύννεφα, που αποτελούν το διακόσμώ του. Ελειψε η μεγαλοπρέπεια της θύελλας, η όμορφη που ακολουθεί την καταιγίδα. Ελειψαν οι αμφίβολες καταστάσεις. Καιρός αέθριος. Και χτές, και σήμερα, και αύριο, ως το τέλος των ημερών σας. «Είναι ζωή αυτό;» ρωτά η κυρία.

Λαχτάρησε την ποικιλία της ανωμαλίας, μία κάποια άταξία στο οπτικό της. Κάτι να μη πηγαίνει καλά, κάτι να μην αναπόδιδε. Να σταματήσει μία μέρα το ρολόι της ζωής τους, να πάν εμπρός, να πάν πίσω, να διαφωνήσουν ο' ένα σημείο. Ν' άρνηση ένα βράδυ ο άντρας της και να της μπουν φύλλοι στ' αυτιά να ψάξει να βρει ποιά είναι η αφορμή της καυστερήσεώς του. Ν' άρνηση ο' ένα και να ζηνήση η ζήλια του άντρα της, να χαρή το θυμό του, να τον δ' όθέλλο έτοιμο να την πνίξη. Ν' άρχισουν να κουβεντιάζουν πάνω σ' ένα θέμα και να βρεθούν αντίθετοι' να φωνάζουν, να τσιρίζουν, να πεισμώνουν. Κι' ύστερα, ένας από τους δυο να ύψωση τη λευκή σημαία της ειρήνης και ν' άρπάξη τον άλλο στην αγκαλιά του. Μία τέτοια ειρήνη έχει το γούστο της. Η ειρήνη που έρχεται μετά τον πόλεμο.

Άλλοιώς πώς να νιώσει την όμορφη της; Και γιά ν' άκούσουμε λίγο και την ίδια: «Τί να σας πώ; Λαχτάρησα λίγη φασαρία. Ταίριαζουμε όμως τόσο πολύ, έχουμε τόσο κατανόηση, τόσο εμπιστοσύνη ο ένας γιά τον άλλον... Ό,τι κι' αν κάνω δε θα με υποψιαστή. Και με το δικό του. Ό,τι κι' αν κάνω δε θα τον υποψιαστώ. Με το δικό μου κι' ένω. Συμφωνεί άπόλυτα σε ό,τι πώ. Συμφωνώ σε ό,τι π' έκεινους. Και δεν το κάνουμε επίτηδες γιά να γίνουμε ευχάριστοι ο ένας στον άλλον. Έτσι γίνουμε...» Ναι, αλλά, όταν οι δυο αφομοιώνονται τόσο πολύ, ώστε να γίνονται ένας, δεν έχουν και τί να πουν. Είναι οά να ζουν με τον εαυτό τους. Μόνος δε κανείς ούτε στον παράδεισο είναι ευχάριστος.

Στο συζυγικό παράδεισό της και η κυρία, πλῆττει. Αν υπήρχε κάποιο μυατόριο ανάμεσά τους... Μία σκιά υποψίας, κάποια επιφάνεια διαφωνίας... Το παράπονο της ευτυχίας. Είναι πολύ ευτυχισμένη γιά ν' απολαύσει την ευτυχία της. Ταξιδι με νηνεμία. Δίκως ένα κυματάκι να σαλεύει το καράβι της.

Πόσες πού την μακαρίζουν αυτή τη στιγμή. Άλλά έτοι είναι ο άνθρωπος. Ζη μέσα σε πέλαγος ευδαιμονίας και λαχταρά την άντάρα της θύελλας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Στην αρχή του τετάρτου χρόνου τον παρακάλεσε ν' αποσυρθεί από τη ζωή της.

ΠΡΟΤΙΜΟΥΜΕ έτοι. Προτιμούμε από το δράμα την ψυχανάλυση. Η κυρία που γράφει σήμερα δεν κλείνει μέσα στο φέκελλο τη φωνή της όδύνης της. Τίποτα περισσότερο από μία πνοή μελαγχολίας. Ορίνεται ν' άνηκη στις γυναίκες που διαβάζουν. Μήπως έχει να κάνει και τίποτ' άλλο;

Απλόχωρα τα οικονομικά της. Εύπορη αυτή, εύπορος ο άντρας της. Οι δυο περιουσίες ένωθηκαν σε μία. Γιατί να δουλέψω, αφού μέλιστα δεν έχει το μεράκι της δουλειάς; Σπόρ είναι τάχα η εργασία; Είναι ανάγκη. Όταν η ανάγκη λείπει, δεν πηγαίνει να καρφωθεί σε μία καρέκλα και να σκύδης σε μία γραφομηχανή. Έκτός αν κατέχευα από το πάθος των επιχειρήσεων, της τέχνης, της επιστήμης... Όποτε πιά δε μοχθείς γιά το βιοπορισμό. Δίνεσαι στην προσπάθεια από γούστο.

Χωρίς καμιά ιδιαίτερη κλίσι η κυρία, δίκως τη φιλοδοξία κάτι να δημιουργήσει, δεν ασχολείται παρά με το σπίτι και με τα κοσμικά της. Έλαχίστα και μ' αυτή. Γιά το σπίτι υπάρχουν δυο υπηρέτριες και τα κοσμικά της είναι πολύ περιορισμένα. Ένα παιδί ίσως να της γέμισε τη ζωή. Θα δοκίμαζε αν ήταν βέβαιη. Φοβάται όμως μήπως μαζί με το παιδί, αποκτήσει και τους μπλεζέδες της μητέρας, χωρίς ναχη γιά αποζημίωσι την κάλυψι του κενού.

Τώρα δεν της μένει παρά ο άντρας της. Στη μέση ηλικία κι' οι δυο τους. Δεν είναι πολλά χρόνια που παντρεύτηκαν. Στο γάμο προσήλθαν πλούσιοι σε παρελθόν και σε πείρα. Ένας από τους μεγάλους κατακτητές εκείνος, έδρασε στον ελεύθερο στίβο. Το χόρεψε το άλογάκι της κι' εκείνη. Όχι με τον καλπαρισμό του σημερινού συντρόφου της, αρκετά όμως έντονα, ώστε να της μείνει ο τίτλος της «ζωήρης».

Δέν την άδικησαν πού την όνόμασαν έτοι — όμολογεί η ίδια. Υπήρξε, πράγματι, υπέρμετρα ζωηρή. Από μαθήτρια του Γυμνασίου άρχισε τη δράση της. Άναριθμητες οι περιπέτειές της. Πράγμα που δέν την έμπόδισε να κάνει ένα πρώτο γάμο. Όταν υπήρχε παραδοχή, πολλές άταξιές σκεπάζονταν. Σκεπάζονταν και οι δικές της και πήρε έναν από τους άντρες που τη φλερτάριζε.

Γιατί τον πήρε αφού δέν τον αγαπούσε; Κανείς δέν την έπίεσε. Το σπίτι της την άφηνε να κάνει όπως νομίζει. «Αν τον θέλεις, πάρ τον». Ούτε κρύο, ούτε ζέση σ' αυτήν. Τον πήρε γιά να πάρη κάποιον. Ένας τέτοιος γάμος είχε μέσα του τα στοιχεία της διαλύσεως. Τρία χρόνια έζησε μαζί του. Στην αρχή του τετάρτου χρόνου τον παρακάλεσε ν' αποσυρθεί από τη ζωή της. Εκείνο που ήθελε κι' αυτός. Πήρε το βαλτικό του και χώρισαν τους δρόμους τους.

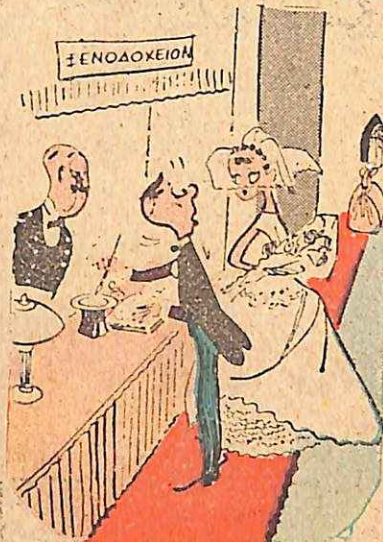
Δεύτερος γάμος, ύστερα. Προηγήθηκε έρωτας. Έρωτας και από τα δύο μέρη. Αυτή τη φορά δέν ήταν παίζε-γέλασε. Αποφάσεις να π'ήρ το πράγμα στα σοβαρά. Να ζήση με τον άντρα που αγαπούσε. Να φτιάξη σπίτι. Άποφασισμένη να μη άνατη τον δεύτερο, όπως άπάτησε τον πρώτο. Γιατί, παρέλειψε να σάς φορετικά πρόσωπα χρησιμοποιήσει γιά ν' άπιστήσει στο σύζυγό της.

Κοιμένα τώρα τα τέτοια. Ούτε να το διανοηθεί. Ήταν η άποψή της. Σέρετε, όταν άνθρωποι με τρικυμώδες παρελθόν πάρουν αποφάσεις τους είναι οι άλλοι που πρωτοβγαίνουν στη στροφή της ζωής και απευθύνουν να προγραμματισθούν. Κοριτόπουλα που δέν προβταίνουν να οκάσουν από τ' αυγό τους και παίρνοντας άλλους. Όρκους και υποσχέσεις δίνουν υποσχέσεις τα χρόνια της άνοιξης. Λυώνουν στο πρώτο καδί του ήλιου. Σταθερή στην άποψή της η κυρία. Σταθερός και ο κύριος. Κουράστηκε κι' αυτός από την ανώμαλη ζωή του. Και τόσο έρωτευμένος με τη γυναίκα που έπρόκειτο να πάρη.

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

της εύτυχισμένης

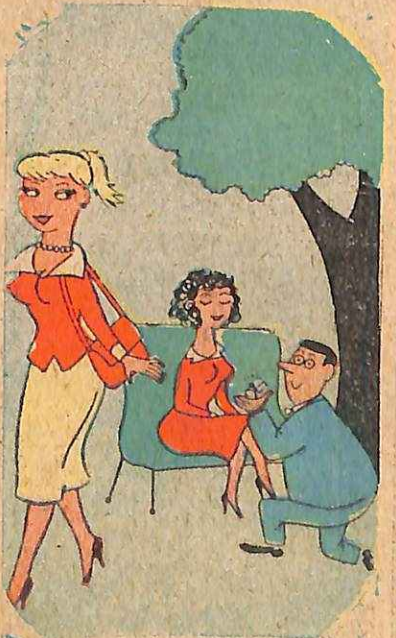
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Έγώ έχω τράκι; Από πού το κατάλαβες;

Αντεπίθεσι

— Καίτη, θέλεις να με παντρευτείς...!

Η όρεκτική και σκανοόλι στικώτατη δεσποινίς, που έδωζε λικνίζουσα τις καμπύλες της, είχε πράγματι «χειλάκι πετροκέρασο» και μαγουλό «βερούκοκο», όπως λέει το τραγούδι της εποχής και όπως της έλεγε και της επανελάμβανε συνεχώς ο νεαρός, πού την ακολουθούσε.

— Χειλάκι πετροκέρασο και μαγουλό βερούκοκο... Χειλάκι πετροκέρασο...

Της το είπε μία δύο, οαράντα φορές ο άναίδης που πηγαίνει πίσω της, από αποστάσεις δύο βημάτων. Η δεσποινίς στην αρχή δέν έδωσε σημασία. Έκανε πως

δέν άκουγε. «Επειτα ένωχληπή, έπειτα ένκενυρίασθη κι' έπειτα σταθήκε και έξοπασε ως κεραυνός:

— Δέν π'άς στο διάολο, παλάνθρωπε, να μη σπκώσι την τσάντα και σου την κοπανώω στο κεφάλι! Άντε, στρίβε, λοιπόν, πού μ' έχεις πρῆξει μισή ώρα.

Και ο... θαυμαστής των κερασσοειδών σταματά και λέγει:

— Όπως θέλετε, μαριζέλ. Άλλά δέν περίμενα τέτοια λόγια από... χειλάκι πετροκέρασο!

ΣΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ. Όπου συνήθως δικάζονται και τα μικροεπεισόδια της... όμαλης συμβίσεως της γειτονιάς. Παρουσιάζεται πρό το σεβαστού δικαστηρίου διαφορά ζήτηται μεταξύ δυο θάλεων έννοικων μίας και της αυτής αλληλίας που έρτασαν μέχρι... μαλιτοραβήματος. Εκτινεται η υπόθεσι, καλείται η πρώτη μάρτυς, καταθέτει, καλείται η δεύτερη, καταθέτει και καλείται και η τρίτη:

— Ουράνια Ψιφίγκου! Άντι της ουράνιας φωνής της... Ουράνιας όμως, α-

κούγεται βαρεία άνδρική φωνή:

— Παρούσα! Και προχωρεί ένας καντοπάκουλος άνδρωπάκος με το καπέλλο στο χέρι.

— Έσύ είσαι η Ουράνια Ψιφίγκου; ρωτά ο προεδρος.

— Όχι. Είμαι ο άντρας της! άπαντα εκείνος.

— Μα έγω κάλεσα την Ουράνια.

— Μάλιστα. Άλλά τυγχάνει άβουνη, κύριε προεδρε και πρβα έγω στη θέση της, να καταθέσω.

— Μα έσύ δέν είσαι μάρτυς; Έκεις κλητεύθ;

— Μάλιστα. Κληρωτός του 23...

— Δέν έννοω αυτό. Ένω αν έλαδεις κλησι γιά ναρβης μάρτυς στη δική;

— Όχι. Άσούν παρών στο έπεισόδιο.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4

— Όχι. — Τότε πώς θα καταθέ-

σας. Μαυ έχει πη η γυναίκα μου πως έγινε το έπεισόδιο και ξέρω!

Κύμα γέλωτος υπόδεχεται την... υπεύθυνο αυτή δηλώσει του... μη μάρτυρος. Έν μέσω δε της γενικής θυμπίδας ο πρόεδρος του λέει:

— Άειντε στο καλό, κύριε Ψιφίγκο και... περαστικά στη γυναίκα σου!

ΣΤΟΥΣ δημόσιους κήπους συχνάζουν, μεταξύ των άλλων και πολλοί έρωτιδείς του γλυκού νερού, που δειχνουν συγκινητική στοργή προς τα μικρά παιδιά που παίζουν, όταν συνοδεύονται από μία νόστιμη μαμά, στην οποία και αποβλέπουν. Το κουτοπόνηρο κόλπο είναι γνωστό και... πανάκριο. Πάνουν την κουβέντα με τ' άνυποπτα νήπια και προπαθούν, μ' αυτόν τον τρό-

Και ο περίπου κύριος, άντιλαμθανόμενος ότι κακόπεσε, μεταφέρει άλλο το... στρατηγό του.

ΟΙ θερινόι κινηματογράφοι έχουν δυο ειδών τζαμπατζήδες. Έκείνους που μπαίνουν με τις «άτελειες» κι' εκείνους που παρακολουθούν από τα μπαλκόνια, τις ταρατσές και τα παράθυρα των γύρω σπιτιών. Σημειώστε ότι οι τζαμπατζήδες των μπαλκονιών είναι και πολύ δύσκολοι... θεαταί. Υπάρχουν δε και μερικοί άναίδες, πού, όταν το έργο δέν τυγχάνει της άρεσκείας των, δε διατάζουν να εκδηλωθούν και την απογοήτευσί τους. Αυτό ακριδώς συνέβη την περασμένη έβδομάδα σε κάποιον υπαίθριο κινηματογράφο.

Όταν το φιλμ τελείωσε, ένας θρασύς θεατής, από το μπαλκόνι δευτέρου όφρους της παραλυσίας πολυκατοικίας, φωνάζει:

— Σαχλαμάρα! Και τότε δίκαιως άγανακτῶς ο ιδιοκτήτης του κινηματογράφου πού τον άκούσε, του θαντά:

— Άν δέν σ' άρεσε, περ-

Ευδαιμονία ενσταυγμένη

π, να τη μεταφέρουν στον κύριο... στοχο. Και ιδού λοιπόν μία χαρακτηριστική σκηνούλα στο «Άλσος». Η μαμά καθόταν σ' ένα τραπέζακι και κεντούσε, προσέχοντας και τα δυο ζωπούτσικα παιδάκια της που παίζαν πιο πέρα. Στο διπλανό τραπέζι είχε εγκαταστήσει το... στρατηγείο του τριακονταέτης περίπου... κύριος, με μουστακάκι, μαλλί ασφαλτοστρωμένο με υπεριαντήνη και ύψος ανθρώπου πού τον συγκινούν τα παίζοντα παιδιά. Τα έκτύταζε, λοιπόν, με μερίδαμα κατανόησης, τους έλεγε και καμιά κουβέντα, λοζοκτύταζε και τη μαμά. Και σε μία στιγμή, όταν έκρινε ότι η κατάσταση είχε... φοιμάσει, απευθύνεται σ' αυτή:

— Πολύ χαριτωμένα τα παιδάκια σας, μαντάμ.

Με χαμόγελο στρέφεται η κυρία στον περίπου κύριο:

— Τ' αγαπάτε τα παιδιά κύριε;

— Πάρα πολύ! άπαντα εκείνος, έτοιμος γιά τη συνέχεια:

Και η μαμά, παίρνοντας άγριο ύψος, του λέει:

— Τ' αγαπάτε τα παιδιά κύριε;

— Πάρα πολύ! άπαντα εκείνος, έτοιμος γιά τη συνέχεια:

Και η μαμά, παίρνοντας άγριο ύψος, του λέει:

— Τ' αγαπάτε τα παιδιά κύριε;

— Πάρα πολύ! άπαντα εκείνος, έτοιμος γιά τη συνέχεια:

Και η μαμά, παίρνοντας άγριο ύψος, του λέει:

— Τ' αγαπάτε τα παιδιά κύριε;

— Πάρα πολύ! άπαντα εκείνος, έτοιμος γιά τη συνέχεια:

Και η μαμά, παίρνοντας άγριο ύψος, του λέει:

— Τ' αγαπάτε τα παιδιά κύριε;

— Πάρα πολύ! άπαντα εκείνος, έτοιμος γιά τη συνέχεια:

— Τότε να κάνετε και σεις δυο γιά να παίζετε! Έλάτε δω παιδιά!

Και ο περίπου κύριος, άντιλαμθανόμενος ότι κακόπεσε, μεταφέρει άλλο το... στρατηγό του.

ΟΙ θερινόι κινηματογράφοι έχουν δυο ειδών τζαμπατζήδες. Έκείνους που μπαίνουν με τις «άτελειες» κι' εκείνους που παρακολουθούν από τα μπαλκόνια, τις ταρατσές και τα παράθυρα των γύρω σπιτιών. Σημειώστε ότι οι τζαμπατζήδες των μπαλκονιών είναι και πολύ δύσκολοι... θεαταί. Υπάρχουν δε και μερικοί άναίδες, πού, όταν το έργο δέν τυγχάνει της άρεσκείας των, δε διατάζουν να εκδηλωθούν και την απογοήτευσί τους. Αυτό ακριδώς συνέβη την περασμένη έβδομάδα σε κάποιον υπαίθριο κινηματογράφο.

Όταν το φιλμ τελείωσε, ένας θρασύς θεατής, από το μπαλκόνι δευτέρου όφρους της παραλυσίας πολυκατοικίας, φωνάζει:

— Σαχλαμάρα! Και τότε δίκαιως άγανακτῶς ο ιδιοκτήτης του κινηματογράφου πού τον άκούσε, του θαντά:

— Άν δέν σ' άρεσε, περ-

Ευδαιμονία ενσταυγμένη

π, να τη μεταφέρουν στον κύριο... στοχο. Και ιδού λοιπόν μία χαρακτηριστική σκηνούλα στο «Άλσος». Η μαμά καθόταν σ' ένα τραπέζακι και κεντούσε, προσέχοντας και τα δυο ζωπούτσικα παιδάκια της που παίζαν πιο πέρα. Στο διπλανό τραπέζι είχε εγκαταστήσει το... στρατηγείο του τριακονταέτης περίπου... κύριος, με μουστακάκι, μαλλί ασφαλτοστρωμένο με υπεριαντήνη και ύψος ανθρώπου πού τον συγκινούν τα παίζοντα παιδιά. Τα έκτύταζε, λοιπόν, με μερίδαμα κατανόησης, τους έλεγε και καμιά κουβέντα, λοζοκτύταζε και τη μαμά. Και σε μία στιγμή, όταν έκρινε ότι η κατάσταση είχε... φοιμάσει, απευθύνεται σ' αυτή:

— Πολύ χαριτωμένα τα παιδάκια σας, μαντάμ.

Με χαμόγελο στρέφεται η κυρία στον περίπου κύριο:

— Τ' αγαπάτε τα παιδιά κύριε;

— Πάρα πολύ! άπαντα εκείνος, έτοιμος γιά τη συνέχεια:

Και η μαμά, παίρνοντας άγριο ύψος, του λέει:

— Τ' αγαπάτε τα παιδιά κύριε;

— Πάρα πολύ! άπαντα εκείνος, έτοιμος γιά τη συνέχεια:

Και η μαμά, παίρνοντας άγριο ύψος, του λέει:

— Τ' αγαπάτε τα παιδιά κύριε;

— Πάρα πολύ! άπαντα εκείνος, έτοιμος γιά τη συνέχεια:

Και η μαμά, παίρνοντας άγριο ύψος, του λέει:

— Τ' αγαπάτε τα παιδιά κύριε;

— Πάρα πολύ! άπαντα εκείνος, έτοιμος γιά τη συνέχεια:

Και η μαμά, παίρνοντας άγριο ύψος, του λέει:

— Τ' αγαπάτε τα παιδιά κύριε;

— Πάρα πολύ! άπαντα εκείνος, έτοιμος γιά τη συνέχεια:

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΖΑΚΕΛΙΝ

— Ζακελίν, είσαι σήμερα πολύ αφηρημένη, μου είπε ο Ζώρζ.

— Μπορεί, απάντησα προσπαθώντας να χαμογελάσω. — Άλλα τι συμβαίνει;

— Τιποτά...

Το είδαίό μου είχε αρχίσει πριν από δυο χρόνια. Γνωρίστηκα σε μία φιλική συγκέντρωση. Δεν ξέρω αν έγινε το ίδιο με τον Ζώρζ, αλλά νομίζω πως τον αγάπησα από την πρώτη στιγμή... Μερικές ημέρες αργότερα μου είπε κι' αυτός πως μ' αγαπούσε.

Ξανασυναντηθήκαμε. Άλλα οι συναντήσεις μας αυτές δε μας έκαναν ευτυχισμένους. Αισθανόμουν την επιθυμία να ναι στην αγάπη του. Άλλα, την τελευταία στιγμή, ένα χέρι με κρατούσε. Καταλάβαινα πως το ίδιο γινόταν και στον Ζώρζ. Η αγάπη αλόγιζε τις ψυχές μας. Κι' ωστόσο, αντί να μιλάμε γι' αυτήν, συζητούσαμε για ένα σωρό άλλα πράγματα.

Παρέλεια να σας πω ότι ο Ζώρζ ήταν παντρεμένος και πατέρας μιας μικρής κόρης. Αυτό το πέγρα από την πρώτη στιγμή που τον αγάπησα... Άλλα τώρα που ο Ζώρζ βρισκόταν κοντά μου, η σκέψη της γυναίκας και της κόρης του υπνιόριζε κάπως εκδηλώσει μου. Είχα την εντύπωση πως έκλεβα κάτι που ανήκε σε άλλον. Αποφασίσαμε λοιπόν, ν' ακούσουμε τη φωνή της λογικής και να χωριστούμε. Δεν ξαναβρεθήκαμε πάλι από τότε. Άλλα, μία μέρα, άκουσα ένα γρήγορο βήμα πίσω μου.

— Ζακελίν! — Ήταν ο Ζώρζ. Τα μάτια μου πλημμύρισαν από δάκρυα κι' έπεσα στην αγκαλιά του.

Από κείνη την ημέρα ξέ-

χασα και τη γυναίκα του και την κόρη του κι' όλα. Για μένα ο Ζώρζ ήταν ο άνθρωπος που αγαπούσα. Τι μ' ενδιέφερε αν στα μάτια του νόμου και της κοινωνίας ήταν ο συζυγός μιας άλλης; Μία μέρα, ωστόσο, ο αγαπημένος μου μου έκανε λόγο για διαζύγιο. Ναι, είχε πάρει την απόφαση να χωρίσει τη γυναίκα του. Κατόπιν θα παντρευόμαστε.

Δε βρήκα τη δύναμη να του αρνηθώ.

Δυο βδομάδες αργότερα, δέχτηκα την επίσκεψή της γυναίκας του Ζώρζ. Ήταν τρία ή τέσσερα χρόνια μεγαλύτερη μου, αλλά πολύ όμορφη. Ίσως πιο όμορφη από μένα.

Ξέρω πως το μόνο πράγμα που δεν όριζε ο άνθρωπος είναι η καρδιά του, μου είπε. Καταλάβαινα την αγάπη σας για τον Ζώρζ... Άλλα θάθελα να μ' άκουσε και να παντρευόμαστε να με καταλάβετε.

Μου μίλησε πολλή ώρα άκομψα. Κάτω από τα λόγια της μάντευα μια απέραντη αγάπη για το Ζώρζ και ταυτόχρονα έναν ανείπωτο πόνο.

Δεν ήθελα να σας ζητήσω τον άντρα μου και τον πατέρα του παιδιού μου, αλλά τον άνθρωπο που αγαπώ, μου είπε. Όλα τα ατούβρισκαν με το μέρος σας. Αγαπάτε τον Ζώρζ και σας αγαπάει. Από τ' άλλο μέρος, βρίσκεται μία δυστυχισμένη γυναίκα, που αγαπάει χωρίς να την αγαπάνε. Σας παρακαλώ, ωστόσο, να σκεφθείτε...

Τα λόγια αυτής της γυναίκας μου έκαναν βαθεία εντύπωση. Την άφησα να φύγει χωρίς να της δώσω καμία υπόσχεση. Της είπα όμως πως θα σκεφτόμουν. Και τώρα είχα πάρει πια την απόφασή μου.

πόφασί μου.

— Ζώρζ, είπα έπειτα από μερικές στιγμές στον αγαπημένο μου, νομίζω πως είχαμε χάσει κι' οι δυο το μυαλό μας. Άλλα, ενώ το ξαναβρήκα και νομίζω πως το ίδιο πρέπει να κάμεις και συ.

— Τι είναι αυτά που λες, Ζακελίν; μου φώναξε. — Δώσα κι' όλες την εντολή στο δικηγόρο μου... Σε τρεις μήνες θα έχω το διαζύγιο... — Θα πρέπει ν' ανακαλέσεις αυτή την εντολή, είπα. — Παραλογίζεσαι, Ζακελίν!

— Καθόλου! Μπορώ να σε βεβαιώσω, μάλιστα, πως ποτέ δεν ήμουν πιο λογική από αυτή τη στιγμή.

— Δεν μ' ενδιαφέρει η λογική σου, αλλά η αγάπη σου. — Περιμένε, Ζώρζ. — Επρεπε ίσως να σου μιλήσω από πρωτότερα... Άλλα δεν τολμούσα...

— Καταλαβαίνω, είπε ο Ζώρζ. Λυπάσαι τη γυναίκα μου... Δε θέλεις να την στενοχωρήσεις...

— Κάνεις λάθος, Ζώρζ, απάντησα. Δε λυπάμαι τη γυναίκα σου, αλλά σκεφτόμουν εαυτό μου... Νομίζω πως είχα δικαίωμα να τον σκεφτώ...

— Ε, κι' ύστερα;

— Εδώ το λόγο μου ο' έναν άλλον άντρα...

Όλο του το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι.

— Δεν καταλαβαίνω, είπε. Προσπάθησα να φανώ ήρεμη.

— Κι' όμως, το πράγμα είναι πολύ απλό, απάντησα. Υπάρχει κάποιος άντρας που μ' αγαπάει και το ίδιο μου μ' αγαπάει. Την γυναίκα του... Την άλλη εβδομάδα θα κάμω με τους αρραβώνες μας.

Ο Ζώρζ δεν ήταν πια κόκκινος όπως πριν. Είχε γίνει, τουναντίον, πολύ ωχρός. — Τρελλάσαι με περιφρόνηση. Με κούταξε με μίσος!

— Τρελλάσαι με καταστροφή, μου είπε. — Ήθελα να καταστρέψω το σπίτι που για εμένα! Λαίω παλάμη σαν και σένα! Δάγκωσα τα χείλη στη γλώσσα μου και κλάψα.

— Λυπάμαι για τον καιρό που έχασα κοντά σου, Ζακελίν, ο Ζώρζ.

— Εγώ έπειτα. Δεν έκανα την παραμικρή κίνηση για να τον συγκρατήσω... Άν, όμως, γύριζε ξαφνικά, θα μ' έβλεπε να κλαίω με λυγμούς.

Όσα του είχα πει δεν ήταν παρά ένα μεγάλο ψέμα. Δεν υπήρχε κανένας άλλος άντρας. Έκείνος που αγαπούσα πάντα ήταν ο Ζώρζ. Άλλα, είχα πάρει την απόφαση να τον ξαναδώσω στη γυναίκα του και την κορούλα του. Κι' έπρεπε να ελαφρώσω την καρδιά του από το βάρος της δικής μου αγάπης... Να γιατί του μίλησα για άλλον άντρα. Για να μπορούσε ο Ζώρζ να ξαναβρει με καλωσύνη και στοργή τη γυναίκα του, έπρεπε να με μισήσει και να με περιφρονήσει...

Είμαι πολύ ευχαριστημένη για δ, τι έκανα. Άλλα, μέσα στην καρδιά μου, νοιώθω έναν αβάσταχτο πόνο. Σκέφτομαι, ωστόσο, πως δεν έπρεπε να γίνει διαφορετικά κά...

MARCEL AIME

ΠΑΙΔΙΑ ΓΙΑ ΕΝΤΟΜΑ

Νά και μία συσκευή, που θα σας επιτρέψει ν' απαλλάξετε το σπίτι σας από τα ενοχλητικά έντομα της εποχής. Η φωτεινή αυτή παγίδα συγκεντρώνει γύρω της όλα τα έντομα και αφού τα ζαλίσουν, τα αναγκάζει να πέσουν στη σασκούλα του κάτω μέρους, όπου βρίσκουν το θάνατο. Ολόκληρη η συσκευή είναι από αλουμίνιο και μόνο ο σάκος από πανί προσφύεται δε σήμερα στην Αμερική σε εξαιρετικά χαμηλή τιμή.

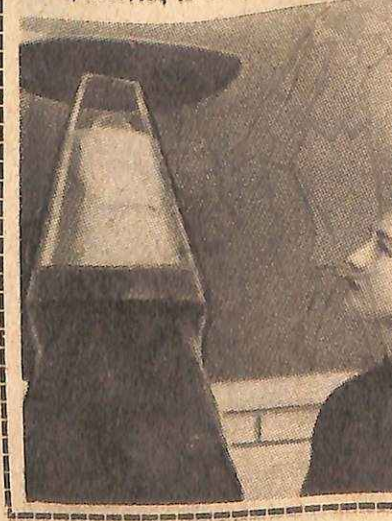
ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΜΨΗ ΓΡΑΜΜΗ

Νά και η τελευταία λέξη της μόδας στον τομέα των λαιστέ. Πρόκειται για ένα μοντέρνο κορσέ, που κάνει όσο το δυνατόν πιο αρμονικές τις γραμμές ενός γυναικείου σώματος, αφιόνοντας ακάλυπτη ολόκληρη την πλάτη, την οποία θέλουν γυμνή τα νέα βραδυά φορέματα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΠΗ ΤΟΥ ΧΟΡΤΟΥ

Η αυτοκίνητη αυτή μηχανή, αμερικανική κατασκευής, είναι ιδεώδης για το «κόψιμο» του χόρτου σε αθήματα, που πεθαίνουν από τον καύση. Ο εργάτης, που την χειρίζεται, καθέται επάνω της και δε χρειάζεται να περπατάει πάνω στο χόρτο, κόβοντάς το στο ύψος, που θέλει.

Συγκινητικό και πονεμένο αθηναϊκό μυθιστόρημα υπό Ίωάν. Αναγνωστόπου - Μπουκουβάλα

ΑΤΕΛΕΙΑ ΤΗ ΘΥΣΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η φωνή εγκαθίσταται στη Θεσσαλονίκη και αρχίζει τη δουλειά της στη 'Εταιρεία. Οι άνδρες την πολιορκούν, γιατί παρουσιάζεται ως χήρα, φορώντας δυο ψεύτικες βέρες στο χέρι, με τους αποκρούει όλους με αποτροπιασμό. Μία μέρα όμως γνωρίζει ένα πονεμένο άνδρα, τον πρώην λοχαγό Χρήστο Λουκάκη, που έχει μία τραγική ιστορία: Έξ αιτίας του σκοτώθηκε η αρραβωνιαστικιά του ο' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Ο Λουκάκης της λέει ότι μόνο μία γυναίκα σαν κι' αυτήν θα μπορούσε να τον βοηθήσει να ξαναβρεί τη χαμένη ευτυχία του. Μαντεύει δε πως η ζωή της κρυβεί κάποιο δράμα...

11ον — Μήπως, αν ένώναμε τις δυο σπαμένες μας καρδιές, θα μπορούσαμε να ξαναφτιάσουμε κάποια ευτυχία; Σταμάτησε. Ήταν χλωμός και τα καστανά, μαλακά του μάτια, βουρκωμένα.

Η φωνή ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά σά να κόνιζε την σπασή. Της φαινόταν τόσο παράξενο να της μιλάει σοβαρά για αγάπη άλλος άντρας εκτός από το Ντίνο Μάρτζολη! Της φαινόταν τόσο άπιθανο, που νόμιζε πως όνειρεύεται.

Η ταραχή της βάζαζε κάμποσα λεπτά της ώρας. Σ' αυτό το διάστημα ο Χρήστος την παρακολουθούσε με αγωνία.

Επί τέλους, σήκωσε τα μάτια της, τον κούταξε ίσια στα μάτια. Κι' η φωνή της ακούστηκε βραχνή από τη συγκίνηση:

— Κύριε Λουκάκη, δεν έχω λόγια να σας ευχαριστήσω για την εμπιστοσύνη σας και για την εκτίμησή σας... Δυστυχώς, όμως, αν αισθανόσε τις καρδιές σας ραγισμένη, εγώ την αισθάνομαι ολόκληρη σπασμένη. Δε μου φαίνεται πως υπάρχει κάτι στον κόσμο που θα ήταν δυνατό να την ξαναπλέξει...

Μία σύσπαση πόνου πέρασε στη φυσιογνωμία του.

— Δε θέλετε να μου πείτε τη δική σας ιστορία; Πως πέθανε ο άντρας σας; τη ρώτησε μαλακά, πονετικά.

Δίπασε η Φανούλα. Σ' όλους, μέσα στην 'Εταιρεία, είχε πει το ίδιο παραμύθι, που είχε πει την πρώτη μέρα στη Βαλαστή: Πως ο άντρας της είχε σκοτωθεί σε κάποιο αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Δεν έλεγε ποτέ λεπτομέρειες, και δεν τη ρωτούσαν, για να μη την κάνουν να πονέ.

Τώρα όμως, μπροστά ο' αυτό τον άντρα, που της είχε ανοίξει με τόση ειλικρίνεια την καρδιά του, υστερούσαν τα επαναλάδη το ψέμμα. Τα μάγουλά της κοκκίνισαν στο μισοκόκκινο, και θα ήθελε να του ανταποδώσει κι' αυτή την ειλικρίνεια του και να του πει την αληθινή της ιστορία.

Υπακούουν όμως πράγματα, που δε μπορεί να τα ξεστομίσει μία γυναίκα, παρά σε ξεχωριστές στιγμές. Πιο εύκολα μπορεί να ομολογήσει ένας άντρας πως είναι φονιάς, ακούσιος φονιάς, παρά μία γυναίκα πως είναι μία υποτελής στην κοπέλα. Πιο εύκολα μπορεί να κλάψει ένας άντρας μπροστά σε μία γυναίκα για την περμένη του αγάπη, παρά μία γυναίκα για τον άντρα που της πήρε την τιμή της.

Κούνησε το κεφάλι της αρνητικά: — Δεν όφειλε να σας πω την ιστορία μου. Η καρδιά μου πέθανε. Πέθανε για πάντα. Ο,τι απομένει, ανήκει στο παιδάκι μου.

— Ακούμπησε το χέρι του στο δικό της: — Μά ακριβώς για το παιδάκι σας πρέπει να σκεφθείτε σοβαρά. Έχετε τη δύναμη να το μεγαλώσετε μόνοι σας; Μήπως θα ήταν το ίδιο το κοριτσάκι σας πιο ευτυχισμένο αν γινόσασταν έσεις ευτυχισμένη;

Στήλωσε τα μάτια της μακριά, παρακολουθώντας το χορό που άρχιζαν τα φώτα στο βυθό του νερού, και για κάμποσα δευτερόλεπτα φάνηκε να όνειρεύεται.

Κι' είδε, απάνω από το σκοτάδι, κι' απάνω από τα φώτα, να σχηματίζεται σε μία ζεστή φωλιά. Κάτι που μοιάζε με σκίερ κι' απάνωμο λιμάνι, κάτι που μοιάζε με σπιτικό. Καί, μέσα ο' αυτό το γαλήνιο σπιτάκι, το κοριτσάκι της. Κι' αυτή, γυναίκα τιμημένη, χωρίς το φόβο πια μην ανακαλυφθεί το στίγμα της ζωής της. Νόμιμη σύζυγος ενός ευγενικού άντρα... Μία ζωή ήρεμη, γαλήνια. Τιποτά άλλο. Μία ζωή αφιερωμένη στο μαρό της και σ' αυτόν τον άγνωστο άντρα.

«Θ' απορνήθης, για πάντα τα όνειρα και τα ιδανικά. Θ' απορνήθης για πάντα την αγάπη, της ψιθύρισε κάποια φωνή βαθεία μέσα της. Ναι... Θα ζήσης για το παιδί σου, αδελφή καλόγρια... με ιδανικό να κάνεις ν' ανθίσω ίσως ξανά μία καρδιά βασανισμένη. Μήπως στην προσπάθειά σου όμως αυτή ανθίσω ξανά κι' η δική σου η καρδιά; Η αγάπη είναι ένα τρελό λουλούδι. Φουνώνει εκεί που δεν το περιμένεις. Ποιος σου λέει πως δε μπορεί να ξεπεραστεί ανάμεσα σας, τη στιγμή ακριβώς που θα μιλάτε μονάχα για τις τέρες της περασμένης σας ευτυχίας; Ο Λουκάκης την παρακολουθούσε με την άκρη του ματιού του και την άφησε να όνειρεύεται. Ήταν φανερό όμως πως περίμενε με αγωνία την απάντησή της.

Επί τέλους, γύρισε η Φανούλα, τον κούταξε. Τα ωραία γαλάνα της μάτια ήταν βουρκωμένα.

— Μου φαίνεται αδύνατον να βρω τη δύναμη να ξαναρχίσω μία καινούργια ζωή, ψιθύρισε, σά να φοβόταν μή τον πληγώσει.

Της πήρε το χέρι, της τσούφισε με λαχτάρα.

— Μη μου πείτε, ότι είναι η όριστική σας απάντηση! Μη μου κλείνετε την πόρτα στην ελπίδα.

Έκανε μία αόριστη κίνηση η κοπέλλα: — Δε σας ζητά τίποτα τώρα... ψιθύρισε ο Λουκάκης. Μονάχα, αν θέλετε, μία φορά την εβδομάδα, να κάνουμε ένα περίπατο μαζί... Τιποτά άλλο. Ίσως να με συνηθίσετε, ίσως μόνο και μόνο από συμπόνια, για να προσπαθήσετε να με παρηγορήσετε.

Χαμογέλασε πικρά η Φανή. — Αν έζαρετε την ιστορία μου, θα καταλαβαίνατε πως έχω πιο πολλή ανάγκη από παρηγοριά.

— Ας αφήσουμε τη ζωή να μας διειδυθεί, της είπε. Θα μου κάνει τη χαρά που σας ζητώ. Μονάχα μία φορά την εβδομάδα, δε

Τον είδε μπροστά της, εξιδανικεύοντας την ομορφιά του, εξιδανικεύοντας την αγάπη του, κι' ένοιωσε όλη της την ύπαρξη να αναταράσσεται.

— Ένα άντρα αγάπησα στη ζωή μου, βόγγηξε με πόνο. Δε θα μπορούσε ποτέ ν' αγαπήσω άλλον.

— Κουταμάρες! την αποπήρε η Μικρασιάτισσα. Πας δηλαδή ενάντια στο Θεό; Για να στον πάρη τον άντρα σου ο Θεός, πεί να πη, ότι σου δίνει την άδεια ν' αγαπήσεις άλλον.

— Τότε βάπτεψε να μου αλλάξει και την καρδιά μου, ψιθύρισε η Φανούλα.

— Νά βάλης πλάκα στην καρδιά σου. Έγώ πέρασα τόση δυστυχία, και πάλι έβαλα πλάκα και βλεπεις, ζώ. Μονάχα αν είσαι τρελή! Θα πης ότι ο' έναν τέτοιον άντρα... Μονάχα αν είσαι πραγματικά τρελή. Κι' αν πης το όχι, μία μέρα, θα χτυπάς το κεφάλι σου, θα το χτυπάς, Φανούλα, και θάσαι πια άγρια...

Τα λόγια της Βαλαστής, παρά να την πείθουν, γεννούσαν μέσα της σαν κάποια αντίδραση. Στο τέλος, είδε καλά μέσα στην καρδιά της, αυτά που τα διέκρινε μονάχα θολά ως τώρα:

— Μη χάνεις τα λόγια σου, κουμπάρα, της είπε με ειλικρίνεια. Τώρα πια ξέρω τι γίνεται μέσα μου. Τώρα ξέρω καλά πως θα τον γελώσω αυτό τον άντρα, αν το πω, ότι θα μπορούσε ποτέ να ν' αγαπήσω...

— Κι' είναι ανάγκη να του πης ένα τέτοιο πράγμα; Νά μη του πης τίποτα. Νά δεχθείς μονάχα να γίνης γυναίκα του. Κι' από κεί και πέρα, έχει ο Θεός! Ας μη τον αγαπάς. Δε θα δολιχθεί. Θα μένης με το μωρό σου... Θα δολιχθεί αυτός για σένα... Και θάγης ένα άντρα να σε νικάει...

Κουτή είσαι!

Πολύ φυσικό!...

Στο θυρωρείο ενός πολυτελούς ξενοδοχείου μπαίνει ένα παράξενο ζευγάρι. Έκείνος, πολύ γέρος, απάνω από τα έξιττα πέντε. Εκείνη, μόλις είκοσι χρονών, τσακίνα, χαριτωμένη, προκλητική. Ο υπάλληλος υποκλίνεται με σεβασμό και ρωτά:

— Σε τι θα μπορούσα να σας φανώ χρήσιμος;

— Δύο δωμάτια συνεχόμενα, παρακαλώ, απαντάει ο κύριος.

Ο υπάλληλος του δίνει να συμπληρώση τα στοιχεία του στο δελτίο.

— Ευχαριστώ πολύ, κύριε μου... Υπογράψτε, παρακαλώ, δεξιά.

Ο κύριος υπογράφει κι' ο υπάλληλος ρωτά:

— Θα είχε τώρα την καλωσύνη και η δεσποινίς κόρη σας να υπογράψη το δελτίο της;

Ο κύριος τότε τον κούταξε περιφρονητικά και του λέει:

— Είμαι στα καλά σου, άνθρωπέ μου; Δε βλέπεις ότι είναι πολύ νέα για κόρη μου!...

— Επομένως;... τραυλίζει ο υπάλληλος, που έχει έρθει σε τρομερά δύσκολη θέση.

Κι' ο κύριος, πολύ φυσικά:

— Επομένως δε μπορεί παρά να είναι... γυναίκα μου!...

Ο ΦΑΚΟΣ

Τὰ λόγια τῆς Βαλασῆς, σὰ νὰ τὴν κλό-
βισαν πάλι.
— Ὁς τὸ σκεφθῶ ἴσαμε αὐριο, εἶπε. Τώρα
δὲ μπορῶ νὰ περῶ ἀπόφασι.

Τὰ πρώτα βηματάκια

Λοξὲς ἐπέβησαν οἱ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου στὸν
κῆπο τὸ ἴδιο ἀπόγευμα. Ἐνῷ ἔκανε ψυχρὰ
τὸ πρωτὶ, τώρα ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν χλιαρὴ,
καὶ τὰ χρυσάνθεμα ἀνάδιναν, θαρρεῖς, μαζί
μὲ τὴν εὐωδίαν τους, καὶ κάποιια ζεστασιά.

Καθισμένη στὸ πεζούλι, μὲ τὸ μωρὸ στὴν
ἀγκυαλί, ἡ Φανούλα ἄφηνε τὰ μάτια τῆς νὰ
πλανιούνται κάτω, στὴ γαλανὴ ἀπεραντοσύνη
τῆς θάλασσας. Ἡ καρδιά τῆς ἦταν βαρεία
καὶ τὸ ἐρωτηματικὸ μέσα τῆς τὴ βασάνιζε.

Ἡ Βαλασῆ, σὲ μιὰ γωνία, κατὶ ἐπλεκε.
Ἐρρίχνε στὴ Φανὴ κάθε τόσο κρυφές, ἀν-
ήλικες ματιές, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τὴ ρω-
τήσῃ.

— Ἀσάντα, τὸ μικρὸ, ἡ Φροσούλα, ἀρχισέ
τὸ κελάδημα.

— Μαῖμω... Μπαμπά...
Ἔιχε ἀρετὰ πλούσιον τὸ παιδιάτικο λε-
ξιλόγιό τῆς καί, μετὰ λίγες ἡμέρες, ἔκλεινε
τὸ χροῖον.

Τὴ φίλησε ἡ μαννούλα τῆς καὶ τὴν ἀκούμ-
πησε κάτω. Κι' ἄρσσαν, τὸ μωρουδάκι τῆς
ξέφυγε, κι' ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμενε, ἀρξισέ
νὰ τρέχει, τρικλιζώντας στὰ ποδαράκια του...
μὲ τὰ χερσάκια τὸν ἀπαιμένα...

Ἡ καρδιά τῆς Φανούλας σταμάτησε ἀπὸ
τὴ συγκίνησι, κι' ἡ Βαλασῆ τῆς ἔκανε νότι-
μα νὰ τ' ἀφήσῃ.

Τὸ μικρὸ ἐβόσσε στὰ λουλούδια, καὶ γαν-
τζώθηκε ἀπὸ τὸ μίχον ἐνὸς ψηλοῦ χρυσάν-
θεμου. Ἐπειτα, γυρίσε βριαμνευτικὰ τὸ λου-
λουδιό του προσάπικα στὴ μαννούλα του,
περιμένοντάς τὸ θαυμασιῶς τῆς.

Ἐτρεψε ἡ Φανούλα, τ' ἀπαξε στὴν ἀγ-
καλιά τῆς, τὸ φίλησε.

— Νὰ σοῦ ἴσῃ! φώναξε τότε ἡ Βαλασῆ.
Ἄντε, αὐτὸ ἦταν! Ξεπετάχτηκε... πάει, σου-
φυγε πιά! Ἐγὼν, κι' αὐτὸ ἀνθρώπος!...

— Ναι, ἀποκρίθηκε ἡ Φανούλα. Ἐγὼν
πιά αὐτοτέλης ἀνθρώπος...

Τὰ λόγια τῆς, τὰ ἴδια τῆς τὰ λόγια, ἔ-
καναν τὴν καρδιά τῆς νὰ σταματήσῃ.

— Αὐτοτέλης ἀνθρώπος... Ἐγὼν ἀνθρώ-
πος, ποὺ θὰ μὲ ρωτήσῃ κάποτε πῶς ἦλθε
στὸν κόσμο... Θεέ μου! Θεέ μου!

Λυγμὸ τὴν ἐπίνεναν. Μὲ μίαν ὀλὴ τῆς ἡ
ἡρώπη, ὀλὴ τῆς ἡ δυστυχία ὁρῶθηκε μπρο-
στὰ τῆς.

— Δὲν εἶσαι στὰ καλά σου, φώναξε ἡ
Βαλασῆ. Γιατὶ κλαῖς τώρα; Τί ἐπάρεις;
— Σκέπτομαι τί ἔργον θὰ εἶναι στὸν κό-
σμον αὐτὸ τὸ παιδί, βόγγηξε ἡ Φανούλα.

— Γι' αὐτὸ ν' ἀποφασίσῃς νὰ παντρευτῇς,
τώρα ποὺ εἶναι μωρὸ. Νὰ τὸ μεγαλώσῃς, πα-
ρουσιάζοντάς του γιὰ πατέρα τὸν ἀντρα
σου.

— Δὲ θὰ τὸ μάθῃ μιὰ μέρα;
— Καὶ σὰν τὸ μάθῃ; Δὲν ἔχεις τὸ δικαίω-
μα νὰ τ' ἀφίσῃς ἀποστάτετο. Τί προστα-
σία μπορεῖ νὰ τοῦ δώσῃς εἰς;

Ἡ Φανούλα εἶχε παρὶ κίονος τὴν ἀπό-
φασιν. Ἀκριβὸς τώρα, ποὺ κατάλαβε πῶς τὸ
μωρὸ τῆς ἀρχίζει νὰ γινεῖται ἕνας αὐτοτέλης
ἀνθρώπος, ἕνας πλάσμα μὲ ὅλα τὰ δικαιώματα
στὴν εὐτυχία, ἐνῶντος μέσας τῆς βαρεῖας τὸν
πόνο γιὰ τὴν παρόνομη γέννησί του.

Ἐπρεπε νὰ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθειαν τὸν Χρή-
στου, συλλογίστηκε. Καὶ ν' ἀποφασίσῃ νὰ
γίνῃ γυναῖκα του, μόνο καὶ μόνο ἀν δεχθῇ
νὰ εἶσθαι τ' ὄνομα τὸν σὸ καὶ μου. Ἐγὼ
δὲν ἔχω δικαίωμα γιὰ ἀτομικὴν εὐτυχία.

Ἡ δική μου ἡ εὐτυχία πρέπει νὰ κανονισθῇ ἀπὸ
τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ μου...

Τὸ βράδι, στάθηκε μπροστὰ στὴν εἰκόνα
τῆς Παναγίας, κι' ἔκανε μιὰ θερμὴ προσευχή:
— Παρθένε μου εἰς, ἔρεῖς, ὅτι μέσας μου,
δὲν ξεριζώθηκε ἡ ἀγάπη μου γιὰ κείνον. Ξέ-
ρεις, ὅτι τίποτε δὲ θὰ μπόρῃ νὰ τὴν ἐσο-
ρίσῃ, μιά καὶ τὸ ἀπὸν τὸν φερσὶμο δὲν
τὸν κατάρθει. Ὁ μὴ μὴ σὲν ἀντὶς τοῦ μὴ
προσφέρει τὴν ἀγάπην του, θὰ τοῦ πῶ ὅλη
τὴν ἀλήθειαν. Κι' ἀν αὐτὸς δεχθῇ μ' ὅλα ὅσα
νὰ γίνῃ γυναῖκα του, τότε Παναγία μου Παρ-
θένα, τὸ ἔρεῖς, ὅτι θὰ βάλω ὅλη μου τὴ
δύναμιν νὰ τὸν κἀν εὐτυχισμένο, ἀλλὰ πρὶν
τὰ θὰ κιντάρω γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ
ποῦφωρα μὲ τόσον τόσο κακὸ στὸν κόσμο.

Ἡ προσευχὴ τὴ γαλήνεψε. Κοιμήθηκε μαλ-
λὸν ἄσπρα. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, τὸ ἀπόγευ-
μα, ποὺ συναντήθηκε μὲ τὸ Χρῆστο Λουκά-
κη, ἦταν ἐτοιμὸ νὰ τοῦ διηγήσῃ ὅλη τὴν
τὴν ἱστορίαν.

«Σ' εὐχαριστῶ, ἀλλά...»

Κάθονταν σ' ἕνα ἀπόγευμα, τραπέζι, σ' ἕνα
ἐξοχικὸ καφενεῖο. Στὰ πόδια τους ἡ θά-
λασσα κεντρώει μὲ τὸν μαργαριταρένιον τῆς
ἀφῶ τῆς χρυσῆς ἀκρογιαλίας. Τὸ θεινὸν
ἦταν ὁλοφωτὸ, χλιαρὸ, καὶ τὰ σύννεφα ἔχτι-

Χωρὶς λόγια!

ζαν στὴ δύσι χρυσὰ καὶ πορφυρὰ παλάτια,
Βαρκοῦλες περνοῦσαν μέσα στὴς ἀχτίδες τοῦ
ἡλίου, ὀλουργοὶ, θαρρεῖς, κι' αὐτὲς. Ἦταν
μιὰ ὅρα πλάσμεν ἡ ἀγάπη.

Ὁ Χρῆστος Λουκάκης ἔσκυε πρὸς τὸ μέ-
ρος τῆς, καὶ τὴν κιντάρει μὲ τὰ καστὰνὰ
τοῦ ματιῆς, γεμάτα ἐλπίδας.

— Λοιπὸν; Σήμερα σὲ βλέπω σὰν ἀλλοιώ-
τικη. Μήπως πρόκειται ν' ἀκούσῃς ἀπὸ τὴ
χείλῃ σου τὴ λέξι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ σοῦ
ἀνοίξῃ τὸ δρόμον μίας καινούργιας ζωῆς;

— Τὸν κιντάρει ἡ σὴ μάτια.

— Χρῆστο, ἀποκρίθηκε μὲ συγκίνησιν. Πῆ-
ρα τὴν ἀπόφασιν νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν
τῆς ζωῆς μου σήμερον...

— Ἀστράψε δακρύματι.

— Αὐτὸ σημαίνει πῶς μπορῶ νὰ ἐλπίζω...

— Ναι, τοῦ ἀποκρίθηκε... Ἀλλὰ ἂς μὴ
μιλήσωμε γιὰ τίποτε ἀν δὲν ἀκούσῃς προ-
στατικὰ τὴν ἱστορίαν μου.

Τῆς πήρε τρυφερὰ τὸ χεῖρι, τῆς ἰσχυρί-
σθη καὶ τοῦ.

— Φανούλα, τῆς εἶπε κατενθουσιαστικὰ. Δὲ θέ-
λω νὰ σοῦ πῶς πολλά. Καταλαβαίνω πῶς
θὰ πονεῖς. Ὅταν μιλάμε γιὰ πρόσκαιρα ποῦ
ἀγαποῦσαμε καὶ ποῦ χάθηκαν, πονάμε. Κι'
ἐγὼ πονῶσα δὲν σοῦ μίλησα γιὰ τὴν Χρυ-
σοῦλα. Εἶμαι σίγουρος, ὅτι θ' ἀγαποῦσε
τὸν ἀντρα σου... τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ
σου... Πές μου τὰ δα.

— Τράβηξε τὸ χεῖρι τῆς ἀπὸ τὸ δικό του,
χαμήλωσε τὰ μάτια τῆς, κι' ἀρχισέ τὴ δύσκο-
λὴ ἐξομολογήσῃ τῆς:

— Ἀγαποῦσα ἕνα ἀντρα... Τὸν ἀγαποῦ-
σα πῶς πολὺ ἀπὸ τὴ ζωὴ μου... ἀλλὰ δὲν ἦταν
ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ μου...

Χωρὶς νὰ τολμᾷ τώρα πιά νὰ τὸν κυτ-
τάρῃ, μὲ φωνὴ δυστυχισμένη, τοῦ τὰ διηγῆ-
θηκε ὅλα. Μονάχα τὰ ὀνόματα δὲν τοῦ ἀ-
νέφερε.

Περίμενε νὰ τὴ σταματήσῃ κάπως, νὰ τῆς
πῇ ἕνα τὸ χεῖρι... Ὁ Χρῆστος Λουκά-
κης ὅμως τὴν ἀκούει ἀκίνητος, σὰν ἀγαθὸν.

— Τώρα τὰ ἔρεῖς ὅλα, τοῦ εἶπε σὺ τέ-
λος. Ἐγὼν τὸ μυστικὸν μου στὰ χεῖρά σου...
Καὶ τώρα, σοῦ λέω ἀκόμα, πῶς, ἀν ἀποφά-
σιζα νὰ γίνῃς γυναῖκα σου, θὰ σοῦ ἔθετο
νὰ σοῦ ὁρίσκει πῶς ποτὲ δὲ θὰ μὴ δίδαινε ἡ
Φροσούλα μου ὅτι δὲν εἶναι παιδί νόμιμον,
δικὸ σου παιδί...

Τώρα μονάχα τὴ σταμάτησε μὲ μιὰ κί-
νησιν.

— Φανούλα, εὐχαριστῶ. Σ' εὐχαριστῶ
γιὰ τὴν ἐλπίδα σου, γιὰ τὴν ἐμπιστο-
σύνη σου... Σ' εὐχαριστῶ, ἀλλά...

Ἡ λέξι μῆκε ὅσα μαχαίρια στὴν καρδιά
τῆς. Πρὶν ἀκούσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἐνῶντος
κίονος τῆς ταπεινότητι, ποὺ τῆς ἔφερναν τὰ
λόγια τῆς.

— Ἀλλὰ, Φανούλα... τώρα ἡ κατάστασις
μοῦ παρουσιάζεται διαφορετικὴ. Ὁ σὺ μί-
λησες κι' ἐγὼ μὲ ἀπόλυτη ἐλπίδα...

Σὺ συμπάθεις ἀφάνταστα. Ναί... Κόντευε νὰ σ'
ἀγαπήσω. Καὶ ἐλπίζω πῶς θὰ μ' ἀγαποῦσε
κι' ἐγὼ, κι' ἡ ἀγάπη σου ὅσων καὶ τὴ δική
μου τὴν ἀγάπην νὰ φυλάττω. Ἀπὸ τὰ λόγια
σου ὅμως κατάλαβα πῶς ἡ καρδιά σου ἀνί-
κει σὲ ἄλλον ἀντρα. Δὲ θέλω νὰ μὲ παρε-
ξηγήσῃς. Μὴ νομίζῃς, ὅτι σὲ περιφρονῶ.
Μάρτυς μὲν ὁ Θεός. Αὐτὸ ποῖκαλες, σὲ ἐξυ-
ψώνει στὰ μάτια μου! Ζηλεύω τὸν ἀντρα

ποῦ ἀγαπᾷς, τὸν ἀντρα ποὺ προκάλεσε αὐτὴ
τὴ θυσία. Τὸν ζήλεω καὶ τὸν καταδικάζω
ὅμως. Πάντως, τὸν ἀγαπᾷς ἀκόμα... Μέσας
σου ἴσως νὰ μὴν ἔχασες τὴν ἐλπίδα νὰ γίνῃ
ἀντράς σου μιὰ μέρα...

Τὰ μάγουλά τῆς εὐχάριστῃσαν:

— Ἄν εἶχα ἀκόμη αὐτὴ τὴν ἐλπίδα, δὲ
θα δέχομην τὴν πρότασιν σου κατ' ἀρχήν.

Τῆς χαμογέλασε πικρά:

— Μα δὲν τὸ καταλαβαίνεις; Ἀντίκεινται σ'
αὐτὸν ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
μὴν ἀνέμεσα σὰς...

— Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

— Ὑπέφερα τόσο στὴ ζωὴ
ἐνῶντος ἀκόμη, Φανούλα. Δὲ μπορῶ ἐγὼ νὰ
ὕψωμαι πάλιν... Ἀκούσε, καλὴ μου κι'.

ἐξὴν βορείνῃ πολιτείᾳ; Τί δουλειὰ ἔχω σ'
αὐτὸ τὸ ξένο σπιτί, μαζί μ' αὐτὴ τὴν ξένη
γυναῖκα;

— Καὶ νὰ ξέρῃς πῶς ὁ μόνος θησαυρός σου,
τὸ μόνον ποῦ σοῦ ἀπέμεινε στὸν κόσμο, τὸ
γαλὸν σου κοριτσάκι, μὲνι σ' αὐτὸ τὸ σπιτί
καὶ μ' αὐτὴ τὴν ξένη γυναῖκα!...

— Ὅταν ἀνίσῃς τὴν πόρτα — μὲ κόπο, πα-
λεύοντας μὲ τὸν ἀέρα — ἀκούσε τὸ κε-
λάδημα τῆς Φροσούλας:

— Μαμά! Μαμά!

Ἡ μικρὴ ἔτρεχε τώρα. Ἦρθε, σὰ χρυσό-
φτερο πούλακι καὶ χάθηκε στὴν ἀγκυαλί τῆς.

Ἡ καρδιά τῆς Φανούλας ζεσταθῆκε. Μο-
νάχα πούνοιζε τὴν ἀνάσα τοῦ παιδιοῦ τῆς
στὰ χεῖλῃ τῆς, ὅλες οἱ μαῦρες σκέψεις ἔ-
σβυναν.

Καθῆσε νὰ φάῃ μὲ τὸ μωρὸ τῆς, ὅταν ἔ-
φερε ὁ ταχυδρομὸς ἕνα γράμμα. Ἦταν ἀπὸ
τὴν Ἑλλήν Πανιτάρη.

Τ' ἀνοίξε μὲ λοχτάδα. Ἀπὸ τῆς πρώτης
λέξεως ὅμως, κοκκάλασε:

«Ἀγαπημένη μου Φανούλα, τῆς ἔγραψε ἡ
φίλη τῆς. Τὰ νὰ ποὺ δὲν εἶναι διόλου εὐ-
χάριστα. Κατὶ συμβαίνει μὲ τὴν Ἑταιρεία
μας. Ὅπως, σοῦ γράφω πρὸ καιροῦ, ὁ Νίτα-
ρος εἶναι πάντα σκεπτικὸς, ἀμύλητος. Τώρα
ὅσο παῖ καὶ χειρότερος. Πρὸς μῆκος μῆκος
στον γράφοι μὰς καὶ μὰς ἔκανε ὅλους σκουπίδι.
Στὸ τέλος, φώναξε:

— Θὰ κἀν ἀπολύσεις, σὰς προειδο-
ποῖ!

Δὲν τὰ πήραμε καὶ πολὺ σοβαρὰ τὰ πράγ-
ματα. Τώρα ὅμως μερικὸι ποῦ φαίνεται νὰ
ξέρον, λέει, ὅτι πραγματικὰ πρόκειται νὰ
γίνων ἀπολύσεις καὶ μάλιστα πολλὰς καὶ ὁ-
δυνάστες. Τί θὰ βγῇ, Φανούλα μου, δὲν ξέρω.

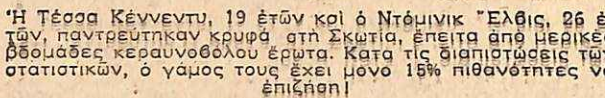
Φαντᾶσαι, ζοῦμε ὅλοι μας, τόσοι ἀνθρώποι,
σὲ διαρκὴ ἀγανάξι. Σκέπτομαι ἐσένα καὶ τὸν
ἐαυτὸ μου... Ἐσένα ὅμως, δὲν τὸ βάσει τὸ
μυαλό μου, ὅτι εἶναι δυνατό νὰ σὲ ἀπολύσῃ.

Θὰ ντραπῇ, θὰ φοβηθῇ. Ἐμένα ὅμως; Γιατὶ
ὄχι; Πρώτῃ-πρώτῃ... Τί θὰ γίνῃ; Ἰδρᾶσα
νὰ βῶ ἀπὸ τὴν θέσιν... Ἄντε νὰ τρέχῃς πάλι
καὶ νὰ χτυπάς πόρτες... Κι' ἀν σο

ΝΤΑΙΖΗ ΣΤΑΡ: Καλλιτέχνης του κινηματογράφου, του θεάτρου, του τραγουδιού, του χορού κλπ... που, δυστυχώς, βρίσκεται άκομ... υπό εκκώλυση, και που το πραγματικό της όνομα είναι Νεραντζούλα Τσουραπούλου. ΚΙΚΗ: Φιλένάδα της, της ίδιας ηλικίας και... αναδιηγήσεως καταστάσεως. ΚΥΡΑ ΡΗΝΗ: Μπότερα της... τσιζλές Στάθ η Νεραντζούλα Τσουραπούλου. ΣΑΡΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΑΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΚΟΜΠΑΡ ΣΟΙ, και Εκτάκτως εμφανίσεως του... ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΧΩΡΝ.

2

Εἶναι τὸ λυσιτελέστερο μέσο, κατὰ τοὺς Γερμανοὺς
εἰδικούς, γιὰ τὴ μείωσι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν διαζυγίων

[illegible]

«Όμως, μέσος σ' ένα τόσο σύντομο διάστημα δεν είναι, βέβαια, δυνατό να πραγματοποιηθεί αυτό, ένα, συγχρόνως, δημιουργείται μία ατμόσφαιρα έντασης από τις έσπευδόμενες προετοιμασίες του γάμου, με δυσάρεστο αντίκτυπο συνήθως για τις πρώτες μέρες της κοινής ζωής του καινούριου ζευγαριού. «Ο ένας στους πέντε γάμους, που διαλύονται σήμερα, θα είχε σωθή—γράγει—α, ακριβώς επειδή ένας από τους έπιπλέοντες υποστηρικτές της θεωρίας των άρραβόνων διαρκείας, ο δόκτωρ Χέρμπερτ Μάγνερντορ—αν είχε γίνει λιγότερο βασιστάκι!»

ἀποδοῖσθαι αὐτὴν μελέτην τῶν χα-
ρίστων, πού θά κάνουν οὐ
διακρίθῃ τὰν ἀρεθῶν των
οἱ δυο ἀγαπῶμενοι, ἡ ἀλη-
γὴ πρὸς τὸ ἀληθινὸ ἀποτέλεσμα.
Στὴν περιπτῶσιν αὐτὴν, τοι-
χὺν μελετήσῃ ἐπιμονὴ ἡ
Γερμανία εἰδικὸν ἐπιστήμονας,
ἀκόμῃ καὶ στὴν περιπτῶσιν,
πού θὰ ἐκδηλωθῶν ὅλες αἰ-
τιολογίαι-ἀμφιβολίες, πού με-
ταβῇ, θὰ μεταβῇ, ὅταν
θὰ εἶναι πιά ἄνθρωποι, οἱ βεβή-
γητες — οἱ ἀρεθῶν ἀσμένει
πρέπει νὰ προκομῶν ἀδίστα-
χα τὴν μὴν ἐπιστάλλομένη
λύσιν: τὴν διαλύσιν τῶν ἀρε-
θῶν των.

Οι αντιλήψεις των Γερμανών έπαιζαν σημαντικό ρόλο στην επιδίωξη της αποκατάστασης της ελληνοκρατίας. Η αντίληψη ότι η Ελλάδα ήταν μια χώρα που είχε υποστεί μεγάλη καταστροφή και ότι οι Έλληνες ήταν ένας λαός που είχε υποφέρει πολύ από τον πόλεμο, οδήγησε τους Γερμανούς να αναπτύξουν μια πολιτική που στόχευε στην αποκατάσταση της Ελλάδας ως κράτους.

Η αντίληψη αυτή οδήγησε στην ανάπτυξη της θεωρίας του «Εθνικού Εργασιμότητας», η οποία προέβλεπε ότι η Ελλάδα θα μπορούσε να γίνει ένα σημαντικό οικονομικό κέντρο στην Ανατολική Μεσόγειο, αν μόνο η Γερμανία δεν την επέκρινε για τις σχέσεις της με τη Βρετανία.

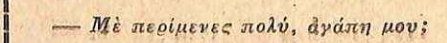
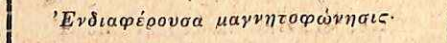
Αντίθετα, η αντίληψη ότι η Ελλάδα ήταν μια χώρα που είχε υποστεί μεγάλη καταστροφή και ότι οι Έλληνες ήταν ένας λαός που είχε υποφέρει πολύ από τον πόλεμο, οδήγησε τους Γερμανούς να αναπτύξουν μια πολιτική που στόχευε στην αποκατάσταση της Ελλάδας ως κράτους.

Η αντίληψη αυτή οδήγησε στην ανάπτυξη της θεωρίας του «Εθνικού Εργασιμότητας», η οποία προέβλεπε ότι η Ελλάδα θα μπορούσε να γίνει ένα σημαντικό οικονομικό κέντρο στην Ανατολική Μεσόγειο, αν μόνο η Γερμανία δεν την επέκρινε για τις σχέσεις της με τη Βρετανία.

ἀπο τῆς διαπαισθήσεως, οὐκ ἐπὶ
 ποιεῖ καταλέγειν οἱ εἰδικοί
 τοῦ παριστάμενου ἱνστιτούτου.
 Χεῖρα αὖ ἐπιθεσάμενος τῆς θεω-
 ρίας τῶν Γερμανῶν ἐπιστήμο-
 νων γιὰ τὴν ἀνάγκη τῆς ἐπα-
 νόδου στοὺς ἀπορρέοντες διαρ-
 κείας. Ἡ διαπίστωση αὕτη ἐ-
 ναι πῶς οἱ πρὸ ἀκατάλληλοι
 γιὰ σύζυγον μετὰ τὸν αὐτοῦ
 ναὶ ἀκριβῶς ἐκείνου, τοῦ «ἀ-
 γαστήρα» ἀπὸ τὴν πρώτη μα-
 τιά! Ἀλλὰ τότε, καὶ οἱ στα-
 τιστικὲς φαινομένων πᾶς οἱ
 ἀρελλοίμενοι σὲ κεραυνόδοξοι
 σπλάσματα νάουσι καὶ στοὺς ὁ-

A cartoon illustration showing a burglar in a room. The burglar, wearing a hat and a striped shirt, is crouched next to a large, open safe, appearing to be in the process of stealing something. On a table in the background, there is a bowl and a small box. A window with a grid pattern is visible on the wall. Below the room, a group of five people are seated at a table, looking up and watching the burglar. The scene is framed by a simple line drawing of the room's structure.

—Σιωπή!... Ἀκούσατε τὸ χτύπο;

Τὰ συστατικά της τονώνουν
τὸν ὀργανισμό του

Υπάρχουν περιπτώσεις που το παιδί για ν' αναλάβει θα πρέπει να ζήσει εξορισμό κι' ελεύθερο στο βουνό. Κι άλλοτε πάλι επιβάλλεται να ζήσει κοιτστή θάλασσα και να τη χρησιμεύει σαν τ' ψάρι.

Όταν μάλιστα το παιδί ζή το χει-
μώνα μέσα στο περιβάλλον μιας πο-
τακιωτικής με τους στενούς και άγλυ-
γους χώρους, δυστυχώς, μέσα στην
κοινοβόιο οργάνωσιν, ποί, έχει κυριεύ-
σει την Αθήνα και τις μεγαλοπόλεις, η
χωράς μας κανείς δέν σκέφθηκε το μ-
πορ παιδί. Καμμία πολυκατοικία δε
έχει ένα έλευθερο χώρο όπου να μπο-
ρεί να παίζει ένα μικρό παιδί. Έτσι το
δυστυχισμένο ζή μέσα στο κλειστό σπι-
τι, στο στενό υπακόνη ή στο μικρό
λα βεράντα, όπως ένα πουλί στο χρυσ-
κλουδί του.

Είναι γνωστή άλλωστε η επικίνδυν
 έπιθρασι, που έχει στον οργανισμό τω
 ανθρώπων, το καμμένο πετρέλαιο κ
 όλες οι δηλητηριώδεις αναθυμιάσε
 μίας μοντέρνας πόλεως. Σκεφθήτε, λοι
 πόν, πόσο δοκιμάζεται ο τρυφερός ορ
 γανισμός ενός μικρού παιδιού

“Έτσι, το καλοκαίρι, κάθε πατέρας που αγαπάει τα παιδιά του, κάνει τη θυσία να τα πάει στην εξοχή και να τ’ αφήσει να χαρούν το βουνό ή τη θάλασσα, προ πάντων δέ την τελευταία που δίνει στο παιδί καινούργιες δυνατότητες.”

Τί χαρίζει ἡ θάλασσα στὸ παιδ
καὶ πῶς τὸ δυναμώνει;

- ★ Πρέπει να ναι καλές διακριτι-
 ρος στη φιλία, αλλιώς γίνεται ε-
 οχλητικός.
- ★ Οι κακές συνήθειες ριζώνουν
 ίχως να τὸ καταλάβουμε.
- ★ Ὁ οἰκονόμος σπάνια γίνεται

* Ἡ φρονιμὰ ἐτοιμάζει ἀνα-
 γκαστικὸν κάθισμα γιὰ τὰ γερασμένα.
 * Ἡ ἐργασία εἶναι δεξιὸν χεῖρ
 τοῦ πλουτοῦ.
 * Μὴ συμβουλεύῃς τὸ εὐχάριστο,
 ἀλλὰ τὸ ὠφέλιμο.

Μας δίδαξε πολλές φορές η ευκαιρία να μάθουμε πάνω σ' αυτό το θέμα με γνωστούς ειδικούς επιστήμονες και παιδαγωγούς. «Όλη μας η ζωή είναι η μάθηση. Από αυτή μπορεί να ζηη ο άνθρωπος και να παίρνει ό,τι του χρειάζεται: Να γίνεται να τρέφεται και να δυναμώνει τον οργανισμό του. Από τον πλούσιο κόσμο της βιταμίνης ένα πλήθος φάρμακα κι' από αυτόν ξεπηδά η αίσθηση της ζωής. Μάς δόσε τώρα περισσότερα από τα μυστικά της, που αναπτύσσονται και δυναμώνουν τα παιδιά και τα όπλα τους για να παλέψουν με σφοδρές σπέρσεις».

Ἡ θάλασσα ἐπίσης ἔχει ἓνα πλῆθος συστατικῶν. Ὑπολογίζεται ὅτι σ' ἑκατὸ γραμμάρια ἀλάτων τοῦ θαλασσίου ὕδατος περιέχονται οἱ ἀκόλουθες ποσότητες:

Περιέχει ακόμη σὲ μικρότερες ποσότητες ἰώδιο, φθόριο, ἄζωτο, φωσφόρο, ἀρσενικό, καὶ πλῆθος ἄλλα.

Στην επιφάνεια της θάλασσας το
όξινο, το άξιο, το διοξείδιο του
άνθρακα διαλύονται μέσα στο νερό
και συρτάνονται μέχρι βάθους 500-1000
μέτρων με τις κινήσεις των υδάτων.
«Υστερα από ό,τι σας αναφέραμε μπο-
ρείτε να αντιληφθείτε πόσο το πλούσιο
σε συστατικά νερό της θάλασσας, εί-
ναι ωφέλιμο τόσο ανθρώπινου οργανι-
σμού και πόσο ωφέλει η θαλασσοθερα-
πεία.

Και πράγματι η χρησιμοποίησι του θαλάσσιου περιβάλλοντος με τη μορφή της λουτροθεραπείας, κλιματοθεραπείας ή αεροθεραπείας και της διαμονής κοντά στη θάλασσα έχει δώσει άριστα θεραπευτικά αποτελέσματα. Ετσι θεραπεύονται τα παιδιά που υποφέρουν από ραχιτισμό, λυμφατισμό, κοκκύτη, αδε-

νιτιές, κληρονομική φυματίωση, χειρουργικές φυματώσεις, δηλαδή φυματίωση των οστών, φυματίωση του εγκεφάλου, φυματίωση περιτονίου, δυσπνευστικός νόσος της καρδιάς, δυσίατα διαμετακινώσιμα, ισοστάσια και επί ελλήνικον κάνει καλό στους ανθρώπους που πάσχουν από άλκοολισμό, φυματίωση, εκθέματα και ένα πλήθος άλλων. Επίσης ωφέλει στις αιμορροϊδικές παθήσεις, στις διαφόρους νευρώσεις, στις δυσπνευστικές αιτιολογίας, στις ημικρανίες, στους χρόνιους μύϊκους ρευματισμούς, και τελικά στο που χρειάζεται έντονη διεγερση της αναλαστικής της ύπνε.

Η θαλασσοθεραπεία απενδύκνται μόνο σέ άτομα πού έχουν προδιάθεση γιά εσωτερικές αιμορραγίες, σέ πολύ καχεκτικούς οργανισμούς, σέ άτομα πού υποφέρουν από παθήσεις των νεφρών και σέ παιδιά πού αναρρώνουν και πού ή ερέθισ τους είναι πολύ éλαττωμένη.

A black and white illustration of a scene from a Japanese story. Two men in striped kimonos are seated at a low table, eating. One man is holding a small object up to his face. A third man, also in a kimono, is running through a doorway in the background, carrying a small object. A small vase is on the floor near the doorway.

— Πότε, ἐπὶ τέλους, θὰ βάλῃ τὴν πόρτα αὐτὸς ὁ μαραγκός;

TO BIOAI-BIOAKI

Καταργήθηκαν, ἐν τέλει, πλείστα κίτρινα τραμβαϊ
κι' ὁ ταλαίπωρος ὁ κόσμος νέον τάραχον τραβάει,
γιατὶ τοποθετηθῆκαν λιγοστά λεωφορεῖα
τὰ ὁποῖα καὶ φισκάρουν ἀπὸ τὴν ἀφειρηρία.

Μά παράλληλα μ' εκείνον τόν μεγάλον παιδεμόν
θέλουν οι λεωφόρειοι και τὰ ναύλα νά ψηλώσουν
και μπορείς νά πῇς εὐλόγως πῶς τὸ... «ἐξήλωμα
(γραμμῶν)

τοὺς παρέχει εὐκαιρία καὶ τὸν κόσμο νὰ... **ξηλώ-**
(σοῦν!

ΣΚΟΠΟΙ... ΑΣΚΟΠΟΙ

Στὸ λαμπρότατόν μας Ἄστυ μὰ καὶ τὸ ἱστορικόν
καὶ συνέδριον θὰ γίνῃ ἐκλεκτῶν μηχανικῶν,
ν' ἀνταλλάξῃ ἰδέες, γνῶμες καὶ νὰ δώσῃ συνεντεύ-
ξεις
γιὰ τῆς μηχανολογίας τίς μεγάλες ἐπιτεύξεις...

Κι' ὁμως μάλλον θεωροῦνται περιττές καὶ ἄνευ λό-

οἱ ἐκθέσεις κι' οἱ δηλώσεις τῶν σοφῶν μηχανολόγων, (γιν
μιά κι' οἱ πλείστοι τῶν Ἑλλήνων «μπιζνες» κάνουνε
κι' οὔτε μιὰ στιγμή δὲν παύουν νὰ δουλεύουν... μπ- (συχνές
χανές!)

ΤΡΕΧΑ ΓΥΡΕΥΕ

Σ' εποχή τόσων θυμάτων και πληγμάτων άμειλικτων, προστεθήκαν και δεκάδες πολιτών Βαλκηνδοσπλήκτων που περίμεναν σπιτάκια ν' άποκτήσουν ζήλευτά και χαμένα βλέπουν, τώρα, τ' άραία τους λεφτά...

Ἐπετάξανε καὶ πᾶνε τὰ λεφτὰ τους δηλαδὴ
καὶ ἀντὶ νὰ παραλάβουν τοῦ σπιτιοῦ τους τὸ κλειδί,
τοὺς δηλώνει ὁ «στεγαστής» των, γιὰ νὰ βροῦν λιγὴν (γαλήνην)

κατοικίες, ο

ΕΥΧΗΣ ΕΡΓΩΝ

Τὸ ἀστείρευτο κεφάλι τῶν σοφῶν καὶ εὐδίκων
υπολόγιον φροντίζει γὰρ μὰς ὕψος «ἀτομικόν»,
πρᾶγμα ποῖ, σ' ὅλο τὸν κόσμον θαυμασμόν θὰ προ-
καλέσῃ (καλέσῃ)
καὶ σταθμὸν στὴν ἐπιστήμην ἀσφαλῶς θ' ἀποτελέσῃ!

Εὖγε λές, λοιπόν, στὸν κόσμο τὸν ἐπιστημονικό
 πὺν προσφέρει στοὺς ἀνθρώπους καὶ «ρολόι... ἀτο-
 (μικό),
 φτάνει νὰ ἐξυπηρετήσῃ μόνον ἔργα εἰρηνοφόρα
 καὶ νὰ μὴ σημάνῃ ἀδόξως τὴν... «υἱατὴ μᾶς τὴν
 (ἄρα)!

ΚΑΤΙ ΤΡΕΧΕΙ
 "Όσοι κόβουνε τή δίψα με νερά μεταλλικά
 για νοθείες συζητάνε και για σκαρτα υλικά
 κι' ότi ακριβοπληρώνουν αρκετά νερακία σκέτα,

ἐπειδὴ συμβαίνει ναχούν φήμα... ταπα κι' ἑτικέττα.
 *
 'Αλλά κι' ἂν παραπονούνται καὶ φωνάζουν δημοσίᾳ,
 χάνουν ἄδικα, νομίζε τὸν πολυτίμο καιρὸ
 καὶ στὴν πλήρη-τοῦ καιροῦ μας-κι' φριχτὴ ἀσυνδοσία
 μιὰ ὅπῃ θὰ κάνουν μόνον, ἡγουν... τρύπα στὸ νερό!

ΔΕΝ ΒΑΡΥΕΣΑΙ

Μπήκαν πιά κι' οι αρτεργάτες στο χορό της άπεργίας
 εξ' αιτίας, όπως λένε, αρμοδίας άστοργίας
 και τα όδικα τους πάλι αν δεν αναγνωριστούν,
 ή άπεργία διαρκείας θα ξαναετοιμαστούν!

14

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ των δύο φύλων

Τι μας αποκαλύπτουν οι στατιστικές που έγιναν από ψυχολόγους και κοινωνιολόγους

ΕΝ υπάρχει αμφιβολία ότι οι γυναίκες διαφέρουν από τους άντρες, όχι μόνο σωματικά, αλλά και ψυχικά και πνευματικά. Ποιες είναι όμως συγκεκριμένα οι διαφορές αυτές που παρουσιάζουν, στο συναισθηματικό τομέα;

Μας το λένε πιο κάτω τα συμπεράσματα των έρευνων και των στατιστικών, που έχουν γίνει από διακεκριμένους ψυχολόγους και κοινωνιολόγους.

1) Οι άντρες είναι πιο έγκυρα και φαντασμένοι από τις γυναίκες;

Όχι. Στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας έγιναν ψυχολογικές έρευνες γύρω από την αυτοπεποίθηση, τη συνείδηση της ατομικής αξίας, τις οικογενειακές και κοινωνικές σχέσεις κλπ. ανδρών και γυναικών. Αποδείχθηκε λοιπόν ότι οι γυναίκες έχουν πολύ μεγαλύτερη ιδέα για τον εαυτό τους από τους άντρες — δικαιοδότητα δε.

2) Οι άντρες εκτιμούν την ομορφιά της φύσεως περισσότερο παρά οι γυναίκες;

Όχι. Οι γυναίκες την εκτιμούν πιο πολύ, παρ' όλο που οι κοινωνικές συνθήκες και ο ρόλος της οικοκυράς αναγκάζει τη γυναίκα να περνάει τον πιο πολύ καιρό της κλεισμένη στο σπίτι. Οι άντρες έχουν μεγαλύτερη κλίση στο κυνήγι και στο ψάρεμα, που συνδυάζονται με τη ζωή του υπαίθρου. Ωστόσο, δεν ξέρουν να εκτιμήσουν όσο οι γυναίκες το μεγαλείο της φύσεως, τα δάση, τα ποτάμια και τα ήλιοβασιλέματα.

3) Η εύθυνη για τα διαζύγια βαρύνει προπάντων τους άντρες;

Όχι. Στις περισσότερες περιπτώσεις, φτάνει και οι δύο σύζυγοι το ίδιο. Αυτό απέδειξε η μελέτη 10.000 διαζυγίων, που έγινε από ένα Άμερικανό δικαστή.

4) Οι γυναίκες έχουν ζωρότερη φαντασία από τους άντρες;

Ναι. Το απέδειξαν αναμφισβήτητα οι μελέτες των ψυχολόγων τριών Αμερικανικών πανεπιστημίων. Επίσης οι γυναίκες πλεονεκτούν στη ζωρότητα των πνευματικών εικόνων και στην ικανότητα της συμπληρώσεως μιας μισοτελειωμένης ιστορίας. Το ότι δεν υπερέχουν στην ποίηση, τη φιλολογία και την τέχνη, οφείλεται μόνο στο γεγονός ότι δεν έχουν στραφή συστηματικά σ' αυτές τις κατευθύνσεις.

5) Η γυναίκα δεν ξέρει να διηγηθεί σαν τον άντρα μία εύθυμη ιστορία;

Όχι. Οι άντρες διηγούνται καλύτερα τα χιουμοριστικά ανέκδοτα. Υπάρχουν λίγες γυναίκες που συναγινώσκονται σ' αυτό τους άντρες, αλλά αποτελούν μειονότητα — κι' οι περισσότεροι άντρες τις φοβούνται από ένστικτο και τις αποφεύγουν. Ίσως μάλιστα αυτό εμποδίζει υποσυνείδητα τις άλλες γυναίκες να επιδιώξουν ν' αναπτύξουν αυτή την ικανότητα.

6) Οι γυναίκες είναι ειλικρινέστερες από τους άντρες;

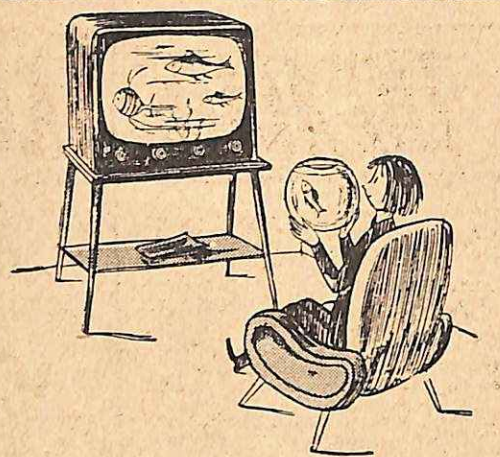
Όχι. Οι άντρες δείχνουν μεγαλύτερη ειλικρίνεια στις σχέσεις τους. Αντίθετα, οι γυναίκες κλίνουν πιο πολύ να κρύβουν τα αληθινά συναισθήματα και τις σκέψεις τους. Χαρακτηριστική είναι η υποκριτική φιλική συμπεριφορά τους απέναντι σε άλλες γυναίκες, που δεν τις γνωρίζουν στην πραγματικότητα. Μ' άλλα λόγια, οι γυναίκες είναι μάλλον διπρόσωπες, ιδίως όταν έχουν να κάνουν με άτομα του φύλου τους.

7) Το γυναικείο μυαλό λειτουργεί πιο άργα από το αντρικό;

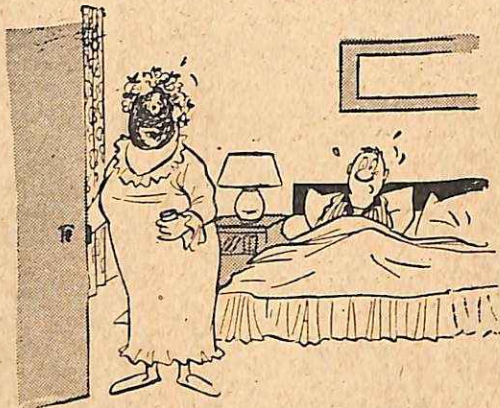
Ναι. Έχει αποδειχθεί ότι ο άντρας μπορεί να συλλάβει μια κατάσταση και να δράσει ανάλογα, γρηγορότερα από 'ε' τη γυναίκα. Γι' αυτό ακριβώς, στο ρεστوران, οι γυναίκες κάνουν περισσότερη ώρα για να διαλέξουν τι θα φάνε. Διαπιστώθηκε εξ άλλου ότι ένας άντρας που φωνάζει μόνος του καινούριο καφέ, κάνει 5—10 λεπτά της ώρας, για να το διαλέξει, ενώ αν συνοδεύεται από τη φιλέντα του κάνει τη διπλή ώρα, κι' αν έχει μαζί του τη γυναίκα του άργει 30—40 λεπτά.

8) Οι περισσότεροι σύζυγοι είναι (υπογυναικωμένοι);

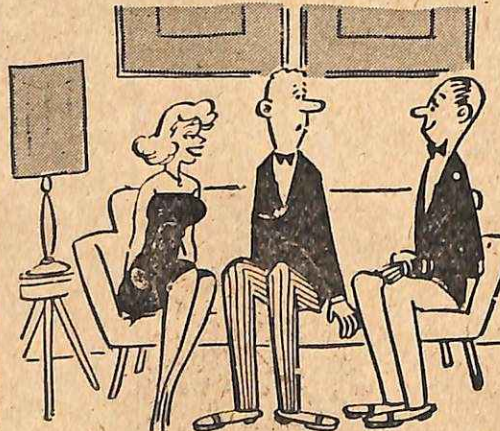
Όχι. Το «Αμερικανικό Ίνστιτούτο Οικογενειακών Σχέσεων» θρήνη ότι μόνο τα 33% των συζύγων είναι «μικρά όντια» άρχοντες της οικογενείας και φοβούνται... το ακουμπόζιλο και την παντοφλά της συμβίας τους! Τα υπόλοιπα 67% ξέρουν να επιβληθούν στο σπίτι τους — μ' όλο που άκουσε κι' αυτοί κάπου-κάπου λίγη γκρίνια!

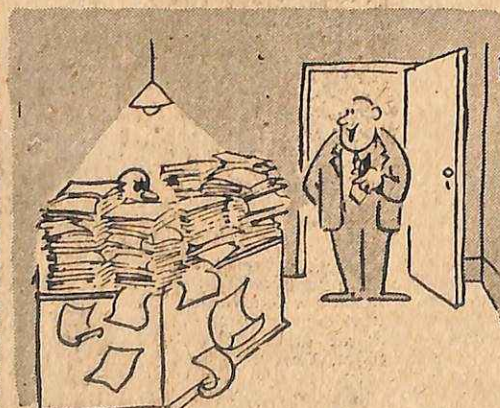
Το κατάλληλο θέαμα.

— Πήγαινε εσύ γυναίκα... Μόλις σε δει ο διαρρηκτης θα το βάλει στα πόδια!...

— Δεν έχω πάει ποτέ σε ραντεβού και θέλω να ιδω πώς είναι!

— Κύριε Χαρτοκοπιτή, μόλις τελειώσετε τη διεκπεραίωση αυτών των εγγράφων, έλατε να σας δώσω και άλλα!

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ πεθαίνουν από πληξί

Δεν ξέρουν πώς να σκοτώσουν την ώρα τους!...

ΣΤΗΝ 'Αμερική γίνεται λόγος να περιορισθούν οι εργασίες ώρες της έβδομης από 40 που είναι σήμερα σε 36. Ο περιορισμός αυτός αποτελεί φυσική συνέπεια όχι μόνο του αυτοματισμού, της αντικατάστασής, δηλαδή, του ανθρώπου από μηχανές, που μπορούν να εργάζονται χωρίς αυτόν, αλλά και του καταπληκτικού ρυθμού της παραγωγής. Ο ρυθμός αυτός απαιτεί να κερδίζουν οι εργάτες όσο το δυνατόν περισσότερο και να εργάζονται όσο το δυνατόν λιγότερο, για να έχουν τον καιρό να καταναλώνουν περισσότερα. Ένδο, αν ήταν πνιγμένοι στη δουλειά, όλα κι' αν κέρδιζαν, δε θα είχαν τον καιρό να τα ξοδεύουν.

Προτού ερμηνεύσει αυτό το μέτρο, έγινε μια έρευνα, για να εξακριβωθούν οι διαφέρειες των εργαζομένων και των οικογενειών τους. Είναι αξιοσημείωτο, λοιπόν, ότι οι γυναίκες των εργαζομένων καταδίκασαν σε ποσοστό 67% αυτό το μέτρο. Σήμερα, είπα, έχουμε τους άντρες με δίδυμη ημέρα στο σπίτι, ενώ αύριο θα τους έχουμε τριήμερη. Και δε μας είναι καθόλου ευχάριστο να τους βλέπουμε να γυρίζουν άσκοπα μέσα στο σπίτι ή να καταπνύνονται με δουλειές που δεν είναι δικές τους ή ακόμη να τρέχουν στα υπαρκτά ναρκώνια κατόπιν μεθυσμένων. 11% από τις γυναίκες είναι ότι δε μπορούσαν να δώσουν απάντηση. Και μόνο 22%, δηλαδή, μία γυναίκα περίπου στις πέντε, απάντησαν ότι αυτό το μέτρο θα είχε πιθανόν μερικές καλές πλευρές.

Από τους άντρες μόνο 40% απάντησαν καταφατικά, 5% αρνήθηκαν να δώσουν απάντηση και 55% καταδίκασαν ανεπιφύλακτα κάθε περιορισμό των εργασιών ώρων. Πριν από σαράντα χρόνια, η εργατική εβδομάδα ήταν 60—72 ώρες (10—12 ώρες την ημέρα). Οι άνθρωποι τασίζονταν κυριολεκτικά στη δουλειά και μόλις κατάφεραν να ξεκουραστούν. Για τους έπιζον απ' αυτούς είναι ακατανόητο το ότι οι σημερινοί συνάδελφοί τους αρνούνται να δεχτούν περιορισμό των εργασιών ώρων, ενώ δεν πρόκειται να μειωθούν τα εσόδα τους. Αλλά το πράγμα είναι εκολοητό. Οι πρώτοι διατηρούσαν την ανάνηση του αδιακόνη καμιά του, που έφθαιρε τις δυνάμεις τους και κατέστρεφε την υγεία τους. Ένδο οι δεύτεροι τρέμουν στην ιδέα ότι θα γίνουν κι' άλλες «έδεις» ώρες που δε θα ξέρουν τι να τις κάνουν.

Ο Άμερικανός εργάτης έχει σήμερα 134 ημέρες αναπλάσεως (52 Σάββατα + 52 Κυριακές + 30 εθνικές και θρησκευτικές γιορτές). Εργάζεται, δηλαδή, μόνο 231 ημέρες, που αντιστοιχούν στα 65% του χρόνου. Μ' απλούστερα λόγια, στις 10 εργάσιμες ημέρες έχει 5,4 ελεύθερες ημέρες.

Για τον Άμερικανό εργαζόμενο προβάλλει, λοιπόν, αμείλικτη το ερώτημα τι θα κάνει αυτές τις άδειες ημέρες. Γιατί, θέσπαι, πρέπει με κάτι να τις γεμίσει. Και δεν είναι παρασκευασμένοι, γι' αυτό. Το πνευματικό επίπεδο του Αμερικανού εργάτου βρίσκεται πιο χαμηλά από που ούδηποτε άλλο λαό του κόσμου. Η μόρφωση του λείπει διότι και δεν έχει αναπτυγμένο το καλλιτεχνικό ένστικτο, όπως συμβαίνει με πολλούς εργάτες της γραμμής Ευρώπης. Ο Ευρωπαίος εργάτης έχει κάθε είδους ένδιαφέροντα: καλλιτεχνικά, μορφωτικά, πολιτικά, ακόμη και επιστημονικά. Φλέγεται από τον πόθο να πλουτίσει τις γνώσεις του και να καλλιεργήσει τη δουλειά του. Γι' αυτό θρικόει πάντα πως του λείπει ο καιρός. Ένδο ο Άμερικανός δεν αισθάνεται την ανάγκη ούτε να μορφωθεί ούτε να καλυτερέψει τη δουλειά του. Είναι μία ζωντανή μηχανή, που κάνει πάντα το ίδιο πράγμα και που αμείβεται ικανοποιητικά, έτσι που δεν επιθυμεί τίποτα άλλο.

Στο γεγονός αυτό οφείλεται το παράδοξο που παρατηρείται σήμερα. Ένδο οι διευθύνοντες τις επιχειρήσεις θέλουν να μειώσουν τις ώρες εργασίας, οι εργαζόμενοι δεν στέργουν να δεχτούν αυτή τη μείωση.

Ως προγίτες, η μεγάλη διασκέδαση του έσου Άμερικανού ήταν ο κινηματογράφος. Είχε υπολογισθεί ότι διεικνένο γι' αυτόν τα 20% του συνολικού ποσού που απορροφούσαν οι διασκέδασεις. Σήμερα ο κινηματογράφος βρίσκεται σε παρακμή. Οι Άμερικανοί διαθέτουν για την 7η τέχνη μόνον τα 8% των ποσών που ξοδεύουν για την ψυχαγωγία τους.

Το ίδιο έγινε και με την τηλεόραση. Οι Άμερικανοί είχαν κυριευθεί από αληθινή μαγία κατά τα τελευταία χρόνια γι' αυτήν. Αλλά δεν άργησαν να καταλάβουν ότι η τηλεόραση ήταν ένα όπιο που δηλητηρίαζε τις ψυχές τους και αποκοιμίζει το μυαλό τους. Έτσι, πολλοί άρχισαν να σπάζουν τις συσκευές τους.

Το ίδιο έγινε και με την τηλεόραση. Οι Άμερικανοί είχαν κυριευθεί από αληθινή μαγία κατά τα τελευταία χρόνια γι' αυτήν. Αλλά δεν άργησαν να καταλάβουν ότι η τηλεόραση ήταν ένα όπιο που δηλητηρίαζε τις ψυχές τους και αποκοιμίζει το μυαλό τους. Έτσι, πολλοί άρχισαν να σπάζουν τις συσκευές τους.

Το ίδιο έγινε και με την τηλεόραση. Οι Άμερικανοί είχαν κυριευθεί από αληθινή μαγία κατά τα τελευταία χρόνια γι' αυτήν. Αλλά δεν άργησαν να καταλάβουν ότι η τηλεόραση ήταν ένα όπιο που δηλητηρίαζε τις ψυχές τους και αποκοιμίζει το μυαλό τους. Έτσι, πολλοί άρχισαν να σπάζουν τις συσκευές τους.

Η ΔΗΜΑΡΧΟΠΟΥΛΑ της ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΕΚΕΙΝΗ την ημέρα, ο βασιλιάς Όθων ήταν σκεπτικά ήσυχος. Οι πρεσβύτες των Δυνάμεων δεν ήρθαν να του υποβάλουν νέες αξιώσεις, όπως έκαναν πάντοτε. Να του επαγγαλίσουν δηλαδή για εκατοστή φορά «τάς περί άποκαταστάσεως εν τη χώρα της τάξεως θεωρίας των, να τον απειλήσουν με γενική κατοχή της Ελλάδας και να του ζητήσουν την ως διά θαύματος στιγμιαία εξόντωση της ληστείας». Ούτε κι' αυτός άκουε ο Γάλλος ναύαρχος, ο πιο φορτικός απ' όλους, δεν είχε άνεση σ' ανάκτορο. Η Αμαλία άφηνε:

— Ά, Όθων! είπε. Ο κύριος Σαγιόν μ'άς έλασε σήμερα. Καλύτερα όμως, Γιατί έτσι θα μπορούσαμε να μιλήσουμε ανεξέλεγκτα με τον επισκέπτη μας. Είσαι έτοιμος να τον δεχθής;

Ο βασιλιάς κύνησε καταφατικά το κεφάλι του κι' η Αμαλία έσυρε ένα μεταξωτό κορδόνι στον τοίχο. Τα βαρεία παραπετάσματα άνασηκώθηκαν και παρουσιάστηκε ο διαγγέλες Αράκος.

Παρακάτω, να πέρσι ο κύριος Γαρδικιώτης Γρίβας. Ο στρατηγός φάνηκε σκεδόν άβυσσος, συνοδευόμενος από έναν όψηλόσωμο φουσταελλοφόρο. Μόλις είπαθηκαν οι πρώτες τυπικές φράσεις, ο Όθων κτύπησε κατόματα το συνοδό του Γαρδικιώτη. Τον κτύπησε έτσι, σαν να θέλε να ελεγχώσει στα κατάβαστα της ψυχής του.

Κύριε Μέγα, του είπε εραφικά, η ιστορία σας την όποιαν μου διηγήθη ο στρατηγός, όλο και δει με καταπλήξει. Να σας έπικρύψουν ληστή χωρίς να είστε, είναι τρομερό! Και όσο συλλογίζομαι ότι ενώ υπέγραφα το διάταγμα της έπικρύψεως σας...

Η μεγαλειότης σου όμως, απάντησε εύστοχα και θαρραλέα ο Μέγας, υπέγραψε και το διάταγμα της άμνηστίας μου. Μήπως αυτό δεν είναι τρανή ίκανοποίηση για μένα, έναν ταπεινό όηκό σου;

Ίκανοποίησε; πήρε το λόγο η Αμαλία. Όχι, κύριε Μέγα, δικαιοσύνη! Η ίκανοποίηση ή όποια θα είναι περιφανής μάλλον, θα έλθει άργότερα, όταν με τη βοήθεια του Θεού φθάσω εις καλά αποτελέσματα.

Ο Γάλλος Μέγας ήταν άργοντόπουλο από την Αράκωβα. Η οικογένειά του είχε ύπερπληρη τον Άγωνα κι' ο πατέρας του είχε σκοταστή στην πολιορκία των Αθηνών. Ο Γάλλος άγαπούσε τη δημοσκοπούλα του χωριού του, την πεντόμορη Σταυρινή Θάικη. Μα ο «κύριος» της δεν ήθελε «α τοι τη δόση γιατί, όπως έλεγε, την είχε τάδε σε άλλον. Στην πραγματικότητα όμως η άνοιξη του όρελιδαν στο ότι το παλληκάρι ήταν φωχό. Μία μέρα ο δήμαρχος θρήνηκε σκακισμένος. Όλοι είπαν τότε — εκτός της Σταυρινής — πως τον σκότασε ο Μέγας από έκδικση, επειδή δεν τοδίνε τη θυγατέρα του. Έτσι αναγκάστηκε να πάρη τα δούνα και να ένωθ με τη συμμορία του Νταβέλη! Ο Μέγας όμως λάτρευε πάντα τη δημοσκοπούλα. Και μία νύχτα κατέβηκε στο χωριό του και την άπληγα. Μετά το περιστάτικό αυτό, το άργοντόπουλο έπικρύχτηκε. Τ' αποτελέσματα, που τον κυνηγούσαν αδιάκοπα, δεν τον άφηναν πια να σισθ με χωρό κλαρί. Γιατί είχαν βαλθ να τον συλλάβουν οποσδήποτε ή να τον εξοντώσουν. Γο ποσό της έπικρύψεως του ήταν μεγάλο.

Έννοια σου, αγάπη μου, έλεγε ο Μέγας στη Σταυρινή. Γρήγορα θ' αποδείξει την άβωσότητά μου και θα γυρίσωμε πάλι ανάμεσα στον κόσμο. Δεν είμαι πλασμένος για ληστής. Κι' αν μ' αδικήσαν οι άνθρωποι, ο Θεός δε θα μ' ατίσει να χαθώ.

Η δημοσκοπούλα τον άγκάλιαζε τρυφερά. Τώρα πια συνήθισα τη ζωή του δουνού και δε θέλω να γυρίσω πίσω, άπαντούσε. Ο Νταβέλης και τα παλληκάρια του, μάς άγαπούσαν και μ'άς γίνεις κι' εσύ ένας φημισμένος άρχιληστής. Να τρέμουν όλοι στο πέρασμά σου και να σε λογαριάζουν!

Όταν ο Μέγας άκουσε για πρώτη φορά αυτά τα λόγια από το στόμα της Σταυρινής, νόμισε πως τον ξεγελούσαν τ' αυτιά του. Δεν άποκρίθηκε ώστόσο. Άρχισε μόνο να την παρακολουθώ αθέατος, γιατί μία ύποψία του τρύπησε σαν βελόνη την καρδιά του. Και δεν έκανε λάθος. Κάποια νύχτα, την είδε να πέφτη στην άγκαλιά του Λάμπρου Κατσάρου, που ήταν πρωτοπαληκάρο του Νταβέλη. Αναμνη τα άμιατα του Μέγα και γι' αμία στιγμή σκέφτηκε να τους σκόταψη και τους δύο. Μα συγκρατήθηκε, γιατί δεν ήταν φοινας. Χαράματα, χωρίς να πητίσσε σε κανένα, έφυγε από το λημέρι και εξαφανίστηκε. Μία εβδομάδα άργότερα, έκανε την εμφάνισή του στο άρχοντικό του Γαρδικιώτη Γρίβα, στην Αθήνα. Ήθερε πως ο στρατηγός, ήταν φίλος του πατέρα του και πως σ' αυτόν μπορούσε ν' άνοιξη την καρδιά του.

Ήρθα σε σένα, καπετάνιε, του έλεγε, γιατί είσαι ο μόνος που μπορείς να με βοηθήσεις. Όρκίζομαι σ' αγαμείνα κόκκαλα του πατέρα μου, πως δε σκότασα εγώ το δήμαρχο. Το μόνο που έκανα ήταν να κλέψω τη θυγατέρα του, γιατί την αγαπούσα. Πήγα με τη συμμορία του Νταβέλη, όχι γιατί ήθελα να γίνω ληστής, μά γιατί δεν είχα άλλο καταφύγιο. Τώρα ήρθα σε σένα. Αν θές βοηθήσέ με. Αι δε θές, φώναξε τους χωροφύλακες να με παραδώσεις.

Ο Γαρδικιώτης τον κτύπησε για λίγο σιαπηλάς. Ύστερα χαμογέλασε.

Όχι, άποκρίθηκε, δεν πρόκειται να σε παραδώσω. Πιστεύω στα λόγια σου και σε θεωρώ άθωο. Γι' αυτό θα κάνε κάτι καλύτερο: Θα σε παρουσιάσω στο βασιλιά.

Ο Μέγας τινάχτηκε άλακρος πάνω.

Στο βασιλιά; ρώτησε. Πώς είναι δυνατόν;

Ο στρατηγός άπέθεσε το χέρι του στον ώμο του παλ. ληκαριού.

Άκουσε, παιδί μου, του έλεγε με ειλικρίνεια. Καθ'μερηνά σκεδόν οι έζεις Δυνάμεις ένοχλούν τον άνακτα και του ζητούν να εξοντώση τη ληστεία. Είναι σαν να του λένε δηλαδή, να πάρη ο ίδιος το ντουφέκι και να πάη να τους κυνηγήση. Τέτοια μυαλά έχουν! Ο Όθων ώστόσο κάνει ό,τι μπορεί με τον ύπουργό των Στρατιωτικών. Στέλνουν άποσπάσματα δεξιά κι' αριστερά, μά οι ληστές είναι συνασπισμένοι και δεν είναι εύκολο να θγούν απ' τη μέση. Γι' αυτή τη δουλειά χρειάζεται χέρι σιταρό. Σκέφτηκα το λοιπόν πως το χέρι αυτό θα είναι το δικό σου. Έσύ θ' άναλάβης να τους εξολοθρεύσεις.

Κάτι πήγε να πη ο Μέγας, όμως ο Γαρδικιώτης δεν τον άφισε.

— Ξέρω πως αυτό που σου ζητώ είναι μεγάλο, συνέχισε.

— Είναι όωρο από το Νταβέλη, του έλεγε η Σταυρινή.

Αλλά πρέπει να βοηθήσης την Ελλάδα, που την κατατρέχουν οι έζνοι. Καταλαβαίνεις ποιά θα είναι η προσφορά σου; Πηγαίνα κιόλας να μιλήσω για σένα στο βασιλιά. Είμαι βέβαιος πως θα δεχτή να ύπουργή την άμνηστία σου και να σε καπατάξη στο στρατό με το βαθμό του άνθυπολοχαγού. Κι' αύριο θα τον έπισκεφτούμε μαζί.

Έτσι κι' έγινε.

Στο μεταξύ, τα δούνα της Ρούμελις άναπαράζονταν από την άπίστευτη είδηση: «Ο Κακαράκης, ο τρομερός λησταρχός, συνινώθη με άλλους λησταρχούς. Ο Μαυροδμήος μη θεωρών αυτόν εν άσφαλεία, έσπευσε να συνεννοηθ με το Πανουργιά. Ο Ντελής άνηγόστο εις τα ύψηλότερα των όρεινων κορυφών του. Και η έναρξ μίας άγρίας και τρομεράς πάλης μεταξύ των ληστών και του Μέγα άνεμνετο από στιγμή εις στιγμή». Μόνο ο Νταβέλης σκεφτόταν με πόνον τρόπο να εξοντώση τον πρώην συντροφό του και κατέστρεψε τα σκεπτικά του σχέδια. Κι' άδρανα θυμήθηκε:

— Σταυρινή, έλεπε στη δημαρχοπούλα, ο άνθρωπος που σ' αγαπήσε κάποτε και σ' έφερε εδώ, πρόδωσε κι' εμάς. Θες να τον έκδικήσης;

Έρριξε εκείνη μια ματιά στον Κατσάρο κι' άποκρίθηκε:

— Όελο, καπετάνιε. Πες μου τί πρέπει να κάνω!

— Τότε έτοιμάσου να κατέβης στην Αθήνα και να πάς να τον θρής. Θα σου δώσω ένα δοτάκι, που το λένε «μυγκούτα», για να το ρίξης στον καφέ του. Τιποτ' άλλο. Κι' εμά το κάνης αυτό, θα πάρης το δρόμο και θα πάς στο χάνι του Κίκιζα, στην Έλευσινά. Έκει θα σε προσιένη ο Κατσάρος, για να σε ξαναφέρει κοντά μας.

Δέχτηκε η Σταυρινή την έπικίνδυνη άποστολή κι' ύστερα από δέκα μέρες, θρήνηκε στην πρωτεύουσα. Γρήγορα έμαθε πως ο πρώην φίλος της κατοικούσε σ' ένα σπιτάκι, κοντά στο Πεδίον του Άρεως. Έτσι ένα έραβδ, πήγε και χτύπησε την πόρτα του. Την είδε εκείνος κι' άπώρησε:

— Σταυρινή, τη ρώτησε, πως θρήνηκες εδώ;

— Μονάχα τα δούνα δε σιγούν, απάντησε η νέα. Μ' έβγαλες στο δουνό με τους ληστές κι' ύστερα με παράτησες για νάρθης να γίνης αξιωματικός. Γιατί τόκανεσ αυτό, Γιάννη; Γιατί;

— Για να μη σε σκότωσω! άποκρίθηκε. Γιατί σε είδα να φιλείσαι με τον Κατσάρο, όταν ενώ κατέστρεφε τη ζωή μου για σένα. Σ' αγαπούσα κι' ίσως να σ' αγαπώ ακόμη. Μά τώρα πια είναι άργα και για τους δύο μας. Δεν έρω γιατί ήρθες εδώ. Μά φύγε και έρχέσε με.

Η Σταυρινή είχε χλωμάσει. Τα χείλη της έτρεμαν. Κι' άδρανα, σαν να ζωντάνεψε μέσα της όλη η παλιά λατρεία που του είχε, έβαλε το χέρι της στον κόρφο και τράβηξε ένα σασκουλάκι.

— Είναι ένα όωρο απ' το Νταβέλη, ψιθύρισε. Αυτός μ' έστειλε εδώ, για να σε φαρμακώσω. Κι' εγώ δέχτηκα να το κάνω. Μά τώρα που σε είδα κι' άκουσα τη φωνή σου, κατάλαβα πως εγώ είμαι ή φταίχτρα κι' όχι εσύ. Συγγνώμη με, Γιάννη! Συγγνώμη με, για να με συγχώρηση κι' ο Θεός...

Έβαλε πάλι το σασκουλάκι στον κόρφο της, άνοιξε την πόρτα κι' έφυγε τρέχοντας μέσα στην κατασκοτεινή νύχτα. Ο Μέγας έμεινε άκίνητος με μία πίκρα στα χείλη. Όταν την έπομένη διάβασε στις έφημερίδες πως μία «άγνωστος νέα» θρήνηκε πεθαμένη στο δρόμο και πως κατά πάσα πιθανότητα, είχε αυτοκτονήσει με «μυγκούτα», μονομιάς κατάλαβε πως η άγνωστη αυτή ήταν η Σταυρινή. Και τα μάτια του γέμισαν δάκρυα.

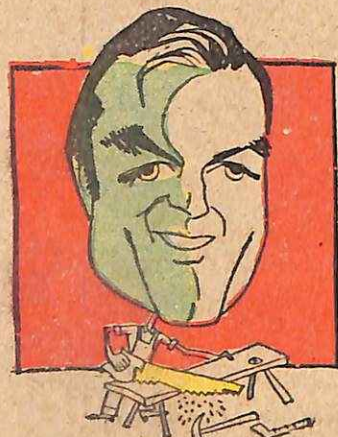
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

Η ΕΙΔΗΣΙ ότι η Μπριζίτ Μπαρντό δε θα μεταβεί στη Μόσχα, για να παρουσιάσει στους Ρώσους το τελευταίο της φιλμ «Η Μπαμπιτ» πηγαίνει στον πόλεμο. Έκανε να κυκλοφορήσουν φήμες πως η στάρ περιμένει κιάλια ένα μωρό.

Η Μπε-Μπε όμως δήλωσε: «Αν περιμένα πράγματι ένα παιδί, θα το φώναζα εγώ πρώτη σ' όλο τον κόσμο. Δεν βλέπω για ποιο λόγο θα έκρυβα μια τόσο μεγάλη ετυμολογία».

Ο σύζυγος της στάρ Ζάκ Σαρρίε φεύγοντας για τη Ρώμη, όπου θα γυρίσει το φιλμ «Μέσα στον ήλιο» από τη διεύθυνση του Ρενέ Κλεμάν, διένευσε τις φήμες πως η στάρ ανέθεσε, για λόγους υγείας, το γυρίσμα τριών φιλμ της, στις 9

Ο Τζωρτζ Μοντγκόμερυ

Ιουλίου, είπε. Η γυναίκα μου θ' άρχισα το γυρίσμα του φιλμ «Θέλετε να παίξετε μαζί μου» από τη διεύθυνση του Μιχάηλ Μπουαρόν και με παλαιότερο τον Ανρὺ Βιντάλ. Αυτός είναι ο λόγος που την έμποδίζει να μεταβεί στη Μόσχα».

Στις 6 Ιουλίου έλασε στο Χόλλυγουντ η Μιζανό Μπαρντό, αδελφή της Μπριζίτ, προκειμένου να υποδυθεί τη φίλη του Διαβόλου στο φιλμ «Η Ιδιωτική ζωή του Άδου και της Εύας». Το ρόλο του Διαβόλου θα παίξει ο Μίκυ Ρούνιελ. Έτσι η Μιζανό θα ντυμπουτάρει στα αμερικανικά στούντιο πριν από τη διάσημη αδελφή της.

Αν δεν ήταν σήμερα ηθοποιός, ο Τζωρτζ Μοντγκόμερυ, θα ήταν ασφαλώς ο καλύτερος ευλογημένος του Χόλλυγουντ. Έχει μεταβάλει σε ελουργείο ολόκληρο το υπόγειο της κομψής θήλας του και πριν εκεί όλες τις ελθευτικές φάρμακες του. Τα περισσότερα από τα κομψά έπιπλα που υπάρχουν μέσα στο σπίτι του, τα έχει κατασκευάσει ο ίδιος. Τελευταία μάλιστα άρχισε να εκτελεί και ξένες παραγγελίες. Γι' αυτό, όταν τον ζητά τώρα κανείς, η γυναίκα του Τζωρτζ ρωτάει: «Ποιον άντρα μου θέλετε να δώτε; Τον ηθοποιό ή το μαρκαδόρο».

Ύστερα από παραμονή μιας εβδομάδας, η Μαρίλυν Μονρόε εγκατέλειψε την γυναικολογική κλινική, στην οποία υπέστη μία χειρουργική επέμβαση. Βγαίνοντας μαζί με το σύζυγό της «Αρθούρο Μίλλερ», η στάρ πήλωσε στους δημοσιογράφους, που την περίμεναν στην έξοδο: «Είμαι πολύ καλά στην υγεία μου».

Ο Γάλλος ηθοποιός Ζάκ Μπερζεράκ, πρώην σύζυγος της Τζινίφερ Ρότζερς, και η Αμερικανίδα στάρ Ντόροθυ Μάλόφ, ουν παντρεύτηκαν στο ναό της Αγίας Θηρεσίας, στο Χόγκ-Κόνγκ. Αυτάς μετ' την τελετή οι δύο καλλιτέχνες έφυγαν αεροπορικά για το Τόκιο και απ' εκεί θα μεταβούν στη Χαβάη, όπου σκοπεύουν να περάσουν το μήνα του μέλιτος. Μετά θα πάνε στη Νέα Υόρκη προκειμένου να συμπαραγινώσουν

Σύντομες ειδησοῦλες

σ' ένα θεατρικό έργο, που θ' ανεδαθεί από Μπρόντγουεϊ.

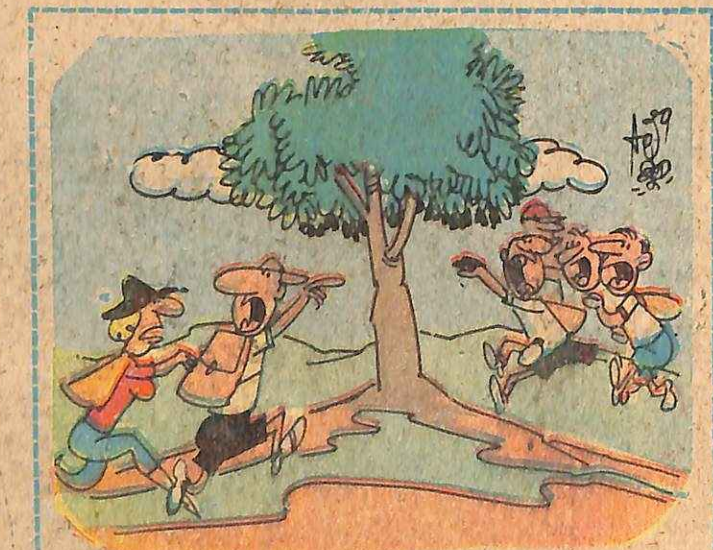
Η Μαρτίν Κάρλ χρειάστηκε να εισαχθεί σε κλινική, για να της ασφαριστεί ένας φρονιμίτης με νάρκωσι. Η στάρ έτοιμάζεται προηγουμένως για το γυρίσμά της, τον οποίο, όπως δήλωσε, θα τελήσει στα τέλη Ιουλίου ή στις αρχές Αυγούστου.

Ο Ρομπερτ Όσσεν, που σκηνοθετεί το φιλμ «Η νύχτα των κατασκόπων», στο οποίο πρώτα ωνιστεί μαζί με τη γυναίκα του Μάρινα Βλαντ, έλαβε ένα τελεσίγραφο από τον παραγωγό του έργου, Άλβιν Πουαρέ, ο οποίος τ' οδήγησε να του αποκαλύψει μέσα σε 8 μέρες το τέλος του έργου. Το σενάριο το έχει γράψει ο ίδιος ο Όσσεν, ο οποίος θέλοντας να κρατήσει μυστικό το τέλος, αφήρησε από το σενάριο που έδωσε στον παραγωγό του τις τελευταίες 28 σελίδες, οι οποίες οσείδω, «Δε θέλω, είπε, να μάθε κανείς το τέλος του έργου — εκτός από τη γυναίκα μου — πριν τελειώσω το γύρισμα». Είναι π. ν. τας γνωστό πως οι δύο σύζυγοι υποδύονται κατασκόπους, που εργάζονται για δύο διαφορετικές χώρες και πως ένας από τους δύο πεθαίνει. Κανείς όμως δεν ξέρει ποιος.

Στο Χόλλυγουντ ιδρύθηκε μ' α νέα λέσχη, που έχει για έμβλημά της πέντε κρίκους, ακριβώς όπως το γνωστό ολυμπιακό έμβλημα. Τα μέλη της είναι όλα γυναίκες, που έχουν στο ενεργητικό τους τέσσερα διαζύγια και είναι παντρεμένες για πέμπτη φορά. Το μέλος διαγράφεται αυτομάτως σε περίπτωση έκτου γάμου.

Η Φρανσουάζ Άρνολντ και ο Ανρὺ Βιντάλ λίγο έλειψε να μη φονεύουν για το φινιέρμα του Βερολίνου, για να παρουσιάσουν εκεί το φιλμ τους «Το άγριο παρασυνέρι», στο οποίο πρωταγωνιστούν. Η Φρανσουάζ υπέφερε από το σπλάι της, ο δε Άρνολντ, γριππασμένος μπήκε στο αεροπλάνο με 40 πυρετό, έπιπνόντας να είναι καλύτερα κατά την άφιξη του στο Βερολίνο. Δυσάλλα διάσπασε έρια του γαλλικού κινηματογράφου, ο Ζάκ Γκασμπεύ, κεί η Μυλέρν Ντεμουντέν παραστάσαν, επίσης στο Βερολίνο ένα άλλο γαλλικό φιλμ του «Αλτήρ», στο οποίο πρωταγωνιστούν.

Ο παραγωγός «Λοτς Σέιγουιν», ο οποίος ίδρυσε το 1916 μαζί με τον αδελφό του «Έντγκαρ» και τον Σάμ Γκόντφριντ την εταιρεία «Γκόντφριντ-Πικτσερ», που έγινε αργότερα η «Μίτρο-Γκόντφριντ-Μάγερ», πέθανε στο Χόλλυγουντ σε ηλικία 82 χρόνων.

— Παιδιά!... Ένα πεινκό! Τοέξτε και μ'αε το φάγατε! (Τοπ. Άσχελσον)

Στον ορθόδοξο ναό της Αγίας Σοφίας, στο Λος Άντζελες, η μαύρη Αφροδίτη Ντόροθυ Μάλόφ παντρεύτηκε τον συμπατριώτη της Τζακ Ντένσον, ιδιοκτήτη ενός νυχτερινού κέντρου. Αυτός είναι ο δεύτερος γάμος και για τους δύο συζύγους.

Κυκλοφορούν έπιμόνως φήμες ότι η συγκλητή Κίμ Νόθακ και του Κάρυ Γκραντ, στις Κάννες έλασε τις δ.σ.σ.ς ενός νέου καλλιτεχνικού είδωλλου.

Η Μπαρντό του γερμανικού κινηματογράφου, Μάριον Μίκαελ, γυρίζει τώρα στο Μονακό ένα αστυνομικό φιλμ με πρωταγωνιστή τον Έντνυ Κώνονταντίν. Τίτλος του έργου: «Βοήθα στο Μόντε Κάρλο».

Ο Ροδντολφ Βαλεντίνο, ο Ντούγκλας Φαίρμπανξ (παίηρ) ή Μαίρη Πίκφορντ και ο Τσάρλς Τσάπλιν είναι τα πρώτα άγγελάτα καλλιτεχνών, που θα σπηθούν κατά μήκος της νέας Αξωφόρου των αστέρων, η οποία θα διασχίσει το Χόλλυγουντ περνώντας από το κέντρο του.

Η καρία Κομπίτσεκ, σύζυγος του προέδρου της Βραζιλίας δημοφιλούς, δήλωσε ότι θα επισκεφθεί το Παρίσι για δύο λόγους: για να δει τον πύργο του Άιφελ και την Μπριζίτ Μπαρντό.

Κυκλοφόρησε στη Νέα Υόρκη μ' α βιογραφία της «Ινγκριντ Μπέργκμαν», γραμμένη από τον πρώην πράκτορά της Τζόζεφ Χένρυ Στήλ. Έργοντα για πρώτη φορά σε φάς 50 ενδιαφέροντα γράμματα της στάρ, σχετικά με την καριέρα της και την ιδιωτική της ζωή, κατά τα τελευταία 20 χρόνια. Κατά το έθλο, το ποσό που είναι λιγότερο συμπαθές, είναι ο πρώτος σύζυγος της «Ινγκριντ Άστερ Λίντσοου», αποκαλύπτεται, δε πως οι πρώτες συνυγικές διμιγίες άρχισαν πολύ πριν της έμενίστατος του Ρομπέρτο Ροσελίνι. Ο Στήλ αποκαλύπτει επίσης ότι ο Λίντσοου προσπάθησε με κάθε τρόπο να έμποιήσει την «Ινγκριντ» να τελειώσει το φιλμ «Στρήνιτς», έπειδή ήθελε πως είχε στην παραγωγή αυτή όλες τις οικονομίες της. Τέλος μαθαίνουμε π' α πρώτη φορά την πραγματική ηλικία της «Ινγκριντ»: Είναι 44 χρονών.

Η Κίμ Νόθακ

Ο Αμερικανός παραγωγός Χάινς Πάλντ προσπαθεί να πείσει τη Μαρία Μενιγκίνι, Κάλια να ντυμπουτάρει στον κινηματογράφο, πηλόντας σ' ένα φιλμ μαζί με τον Τόνυ Κέρτις.

Η «Γυα Σορούαν» και ο σύζυγός της Μοίξ Βιδάνκο, που είχαν χωρίσει το 1957, αποφάσισαν να ξαναπαντρευτούν. Η «Γυα» δήλωσε προ ημερών: «Μέσα στα δύο αυτά χρόνια δεν κατάφερα να έρω κανέναν καλύτερο σύζυγο. Ξαναπαντρεύομαι, λοιπόν, τον παλιό». Κατά την έκδικασι του διαζυγίου, η «Γυα» είχε κατηγορήσει τον άντρα της πως είχε άποκτησει ένα εξώγαμο παιδί με μ' α άλλη γυναίκα.

Ύστερα από την έπιτυχία που σημειώνουν τα «Απομνημονεύματα» της Εύα Μπαρτόκ, η Λίντα Κρίστιαν έπισπεύει την έκδοση των δικών της και έλίζει πως η «Μέτρο» θα της άνορηση το κινηματογραφικά δικαιώματα. Ο Φρέντ Άστιαρ έτοιμάζεται κ' αυτός να κυκλοφορήσει τα δικά του με τον τίτλο «Βήματα μέσα στο χρόνο».

Όσο για τον Μωρίς Σεβαλιέ θ' άρχισα ακόμα πολύ να τελειώση τα δικά του, που θα κατακυλεύουν 7 ογκώδεις τόμους.

Μ' α μυστηριώδης άρρώστια υποχρέωσε τον Κλίφτον Γουέμπ να εγκαταλείψει το γυρίσμα του φιλμ «Ταξίδι στο κέντρο της Γης». Θα τον αντικαταστήσει στο ρόλο του αυτό ο Τζέιμς Μέησον.

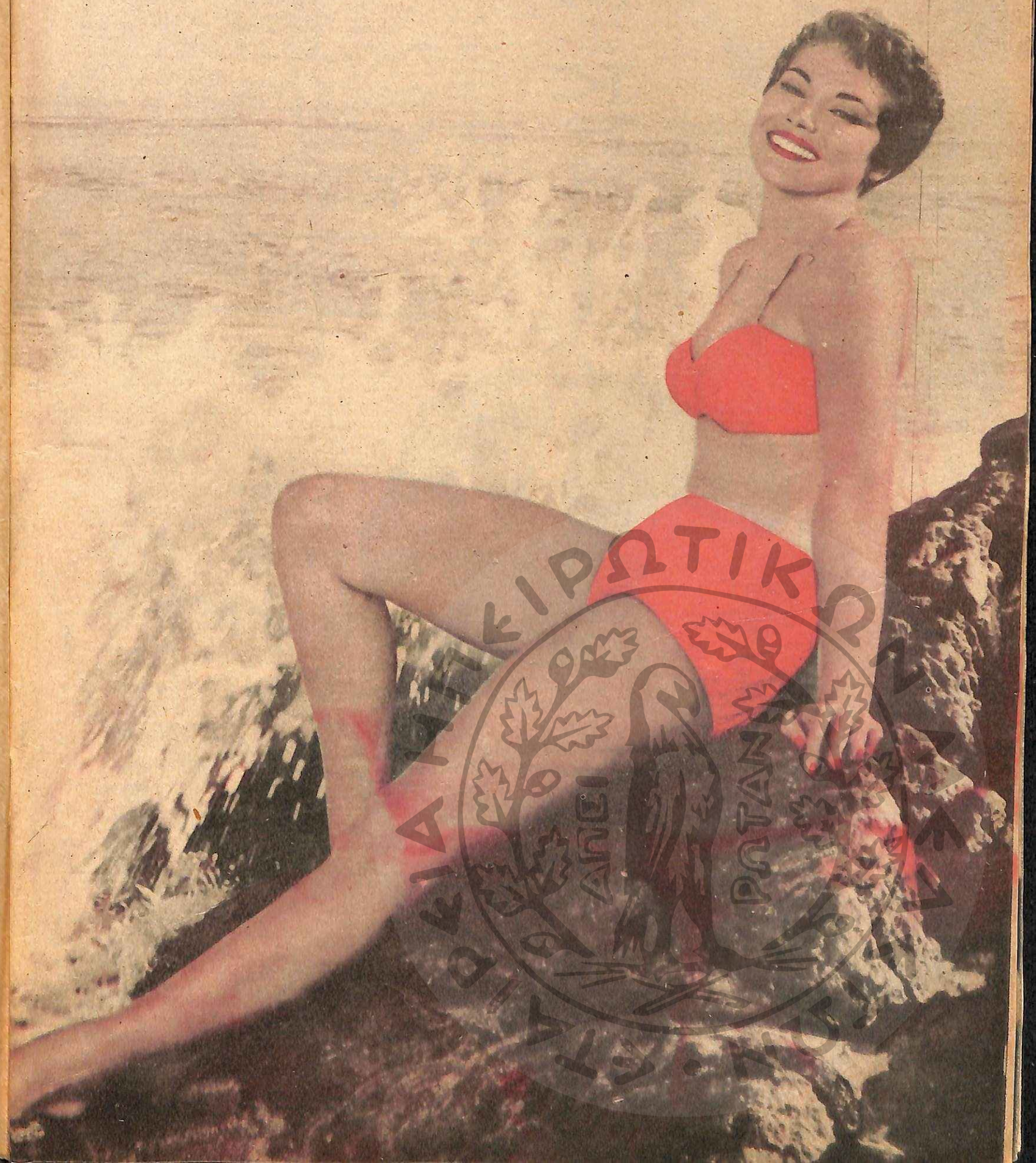
Μ' α καρδιακή κρίσι ανάγκασε τη νεαρά στάρ Κάτια Κάρο να εγκαταλείψει το στούντιο της Ρώμης, όπου γυρίζει το φιλμ «Παλιό και νέο σπίτι». Οι γιατροί διαπίστωσαν πως η στάρ έχει πολύ εδωσμένη καρδιά και χρειάζεται μακρόχρονη ανάπαυση.

Ύστερα από μ' α άρρώστια που την κράτησε μήνες στο κρεβάτι, η Τατιάνα Σαμοίλοβα έαξα να γυρίσει στα στούντιο. Η Ρωσίδα καλλιτέχνις, που μ' ας άποκάλυψε το φιλμ «Όταν περνούν οι γερανοί» άρχισε τώρα το γυρίσμα του έργου «Το γράμμα που δεν έστάλη». Πρόκειται για μ' α συγκινητική έρωτική ιστορία, που θα σκηνοθετήσει ο Μ. Καλατζώφ.

Είναι έκπληκτική η ομοίότης, που υπάρχει μεταξύ του «Άλ Καπόνε» και του ηθοποιού Ρόνι Στάιγκερ, που τον υποδύεται στο νέο φιλμ «Ο στυγνισμένος». Πριν από χρόνια, ο ρόλος αυτός έκανε διάσημο τον Πάλ Μιόρνι. Ο Ρόνι Στάιγκερ μ' ας είναι ήδη γνωστός από πολλά φιλμ, μεταξύ των οποίων «Οι 12 ένορκοι» και ο «Φαντομάς των δύο η-πείρων».

Η Τατιάνα Σαμοίλοβα, γνωστή μας από το φιλμ «Όταν περνούν οι γερανοί», θα είναι η πρωταγωνίστρια του πρώτου φιλμ γαλλορωσικής παραγωγής. Πρόκειται για το έργο «20.000 λεγες πάνω στη Γη», που ο σκηνοθέτης Μαρσέλ Παγκλιέρο θα γυρίσει τον Ιούλιο στη Μόσχα. Το φιλμ θα είναι έγγραμο.

21 Αντρα Μάρτιν

MIKPIH

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Το κέντρο γέμισε. Πόσες τουαλέτες! Πόσα κοσμήματα! Ποτέ δεν είχε γίνει στην 'Αθήνα τέτοια συγκέντρωση όμορφιάς και πλούτου!... Κι' όταν εμφανίστηκε—λίγο μετά τα μεσάνυχτα—ο Πάω Μαντζός, το χειροκρότημα που τον υποδέχτηκε πήγε να ρίξει το κέντρο!

Η Λουίζα γλύστρησε από τη θέση της στην πόρτα για να τον δει. Τώρα ήτανε λουσμένος στο φως των προβολών! Μέσα στο άσπρο φράκο του της φάνηκε χίλιες φορές πιο όμορφος από τη φωτογραφία του που είχε μπροστά της—μπροστά στη γκαρνταρόμπα... Μιά στιγμή στη σάλα γεμάτη συγκινημένη προσήλωσι αγ-καλίαςε τις θερμές νότες της φωνής του... Κι' ύστερα ήρθε η απόθεωσι! Δεν ήτανε πιά χειροκρότημα αυτό! Ήτανε φρενίτις από ένθουςιασμό!... Δεύτερο, τρίτο τραγούδι... Κι' ο κόσμος χειροκροτούσε όρθος! Δεν τον άφινανε να μπη μέσα... Τραγουδούσε μία δολόκληρη ώρα!... Μιά ώρα, που η Λουίζα την έζησε σα λεφτό...

Όταν, ξημερώματα, έκλεισε το κέντρο κι' άδειασε η γκαρνταρόμπα, η Λουίζα πήρε σιγά, με τα πόδια, το δρόμο για το φωτοχόπιτό της, σε μία μακρινή φτωχογειτονιά της 'Αθήνας... Περιπατούσε μέσα στους άδειους δρόμους, σαν υπνωτισμένη... Μέσα στα αυτιά της αντηχούσε ακόμη γλυκιά ή φωνή του... Μπροστά στα μάτια της έλαμπε δολοφωτή η εικόνα του!

Κοιμήθηκε στο φτωχό κρεβατάκι της γοητευμένη στην άγκαλιά του—γιατί ήρθε, καταδεχτικός, καλός, ευγενικός, να συντροφιά τη τα όνειρά της... Και τον ξανάδε την άλλη νύχτα. Καινούργιος κοσμικός συνα-

της γκαρνταρόμβας

γερός, καινούργιος ένθουςιασμός... Και καινούργιο όνειρο για τη Λουίζα...

Για πότε ήρθε η τρίτη βραδιά—η αποχαιρετιστήρια! Ο κόσμος ξεχείλιζε το κέντρο, ξεχείλιζε και τους δρόμους που οδηγούσανε σ' αυτό... Με δυσκολία μεγάλη καταφέρανε οι αστυφύλακες να κρατήσουνε την τάξι! Όλοι θέλανε να μπουνε, να τον δούνε, να τον ακούσουνε... Γιατί ξέρανε ότι αύριο έφευγε. Είχε αρνηθή επίμονα κάθε παράτασι του συμβολαίου του. Κάθε εμφάνισι άλλη... Τον καλούσανε συμβόλαιο με ποινικές ρήτρες σε άλλα μέρη του κόσμου—στην Εύρωπη, στην 'Αμερική, στην 'Αυστραλία! Απόψε αποχαιρέτουσε την 'Αθήνα. Την αποχαιρέτησε με δυο δολόκληρες ώρες τραγούδι! Η Λουίζα, από τη γωνιά της, εκεί, στην είσοδο, πέ-ρασε δυο ώρες ασύλληπτο μεθυσμού! Γέμισε τα μάτια της και τα αυτιά της γοητεία, γέμισε την καρδιά της αναμνήσεις. Κι' ύστερα τον έχασε!

Το κέντρο άδειασε, η γκαρνταρόμπα το ίδιο. Τα φώτα σβύσανε. Ο δ-όμος ερήμωσε.

Η Λουίζα φόρεσε το παλτουδάκι της. 'Ενοιωθε πώς ήτανε κατόκτηση από εύτυχια... Κι' ύστερα, προφυλακτικά, κυττάζοντες γύρω της να μη τη δουν ξεκάρφωσε τη φωτογραφία του μεγάλου τραγουδιστή από τον τοίχο, που της χαμογελούσε καταδεκτική τόσο καιρό, την τύλιξε βιαστικά, σαν κάτι πολύτιμο κλεμένο, και βγήκε από το κέντρο...

Από δω κι' εμπρός θα ζούσε με την ανάμνησί του—και με τη φωτογραφία του...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΟ ΣΦΥΡΙΓΜΑ ΠΕΘΑΙΝΕΙ...

Πόσο συχνά σφυρίζετε, ενώ δουλεύετε; Μάλλον σπάνια. Γιατί έχει διαπιστωθή με στατιστικές παρατηρήσεις ότι οι άνθρωποι γενικά σφυρίζουν σήμερα λιγότερο απ' ό,τι στην προπολεμική εποχή. Μ' άλλα λόγια, το σφύριγμα πεθαίνει σιγά-σιγά, σ' όλο τον κόσμο. Κι' αυτό ευχαριστεί ιδιαίτερος τους προληπτικούς, που το θεωρούν «γρουσουζίκιο».

Σε διάφορες περιφέρειες της Κίνας, οι κάτοικοι πιστεύουν πως το σφύριγμα προσκαλεί «τα πεινασμένα πνεύματα που ταραάζουν την εύτυχία των ανθρώπων». Μάλιστα, ένας Κινέζος αυτοκράτορας, ονόματι Τσάν, το είχε απαγορεύει αυστηρά μ' ένα διάταγμα του, κι' η απαγόρεύσι του διατηρήθηκε και μετά το θάνατό του, επί 3.000 χρόνια περίπου.

Αλλά και στα ανθρακωρυχεία της 'Αγγλίας αποφεύγουν να σφυρίζουν οι εργάτες, γιατί το θεωρούν σαν προμήνυμα νυχτοπού-φης. Σύμφωνα μάλιστα μ' ένα θρύλο, υπάρχουν έφτα νυχτοπού-λια, που πετάνε όλα μαζί, σφυρίζοντας, και προαναγγέλλουν πάντα κάποια τραγωδία στα ανθρακωρυχεία.

Ορισμένες άραβικές φυλές πιστεύουν ότι το σφύριγμα είναι «έργο του Διαβόλου». Κι' όταν συμβή να σφυρίξει κανείς, τού έπιβάλλουν να εξαγνισθή επί 40 μέρες, για να καθαρίση πάλι το στίγμα του.

ΨΥΧΙΑ ΤΟΥ ΒΙΝΣΚΙ

Τα «ψώνια»!... «Ψώνια» άπιαστα, εγγίχια κι' ά- (γίχια άρσενικά και θηλυκά και άρσενικοθηλυκά μαζεύονται όλα στις Σχολές της Τέχνης της 'Εδόμες και πάνε για κατάκτησι του Χόλλυγουντ, της Ρώμης και κατά φράσιν πρόσφατον εύθυμογράφου σκώπτου «κάθε τρελλός μας τρέλλανε με το «σινεμασκόπ» του».

Και ειν' αλήθεια, βρέ παιδιά, πώς αν τα κανονίσης και μπης κεντρά σε μία σχολή, κι' εσύ θα την γω- (νίσης! Λέσλι Κάρν, Μπριζίτ Μπαρντό, Τζίνα Λολομπριντζία Σοφίεσ Λόρεν άπειρες—άργίστες, κόσμε, κύττα!— και νεαρούς Λουί Ζουρντάν που είναι όλοι «σούπερ» μα και «μοιραίους» και «μπλαξέ» του τύπου Γκάου- (Κούπερ!

'Εδώ θα δής, μέσ' τις σχολές φηγοῦρες «σίκ» και... παρδαλές θα δής «τρελλάρες» άφθονες που η λύσσα του θεάτρου τις έκανε να έχουνε ανάγκη νυχιάτρου και όλες καταλήξανε—τό ξέρει κι' η μαμά!— μια κι' έχουν «φωτογένεια», να βγούν στο «σινεμά».

Τώρα θα γίνουν όλες «σάτ», θα γίνουν όλες «άστρα» κι' η νοσοκόμα κι' η «βαντέζ», αλλά κι' η κορδε- (λιάστρα κι' αυτές ποδαν εργάτριες και δούλευαν στη «διάστρα» κι' αυτές ποδαν καθαρίζανε, και ξέραν από πάστρα, θα παίξουνε «βασιλίσσες σ' άνάτορα και άάστρα»! Κι' έτσι τα σπία τα πολλά που θέλουν κοπελλίες μιαν άγγελία θα βάζουνε σε λίγο κάθε μέρα: «Ζητείται «σάτ» σπουδάξασα, για όλες τις δουλειές γνωρίζουσα μαγειρική, καλή κι' ως καμαριέρα και να πηγαίνη στη σχολή θα μένη ελευθέρα».

Κι' άλλες θα την «ψωνίσουνε»—είμαι κακός προ- (φήτης! 'Αρρώστεια επικίνδυνη: «Κινηματογραφίτις». Βλέπεις μικρούλες νόστιμες με άλογοσυρές, που κρέμονται πικάντικα στ' όραίο τους κεφάλι. Κι' ακόμα βλέπεις κι' άρκετες κοπέλλες σοβαρές, που αντιμετωπίζουνε σκληρά τη βιοπάλη και ύστερ' από τη δουλειά πηγαίνουν στη Σχολή, να πάρουνε μαθήματα ωφέλιμα πολύ, που θα τις κάνουν ίσως «σάτ» με ένα πλήθος θύματα. Λοιπόν, χαλάλι κύριοι, τα των διδάκτρων χρήματα.

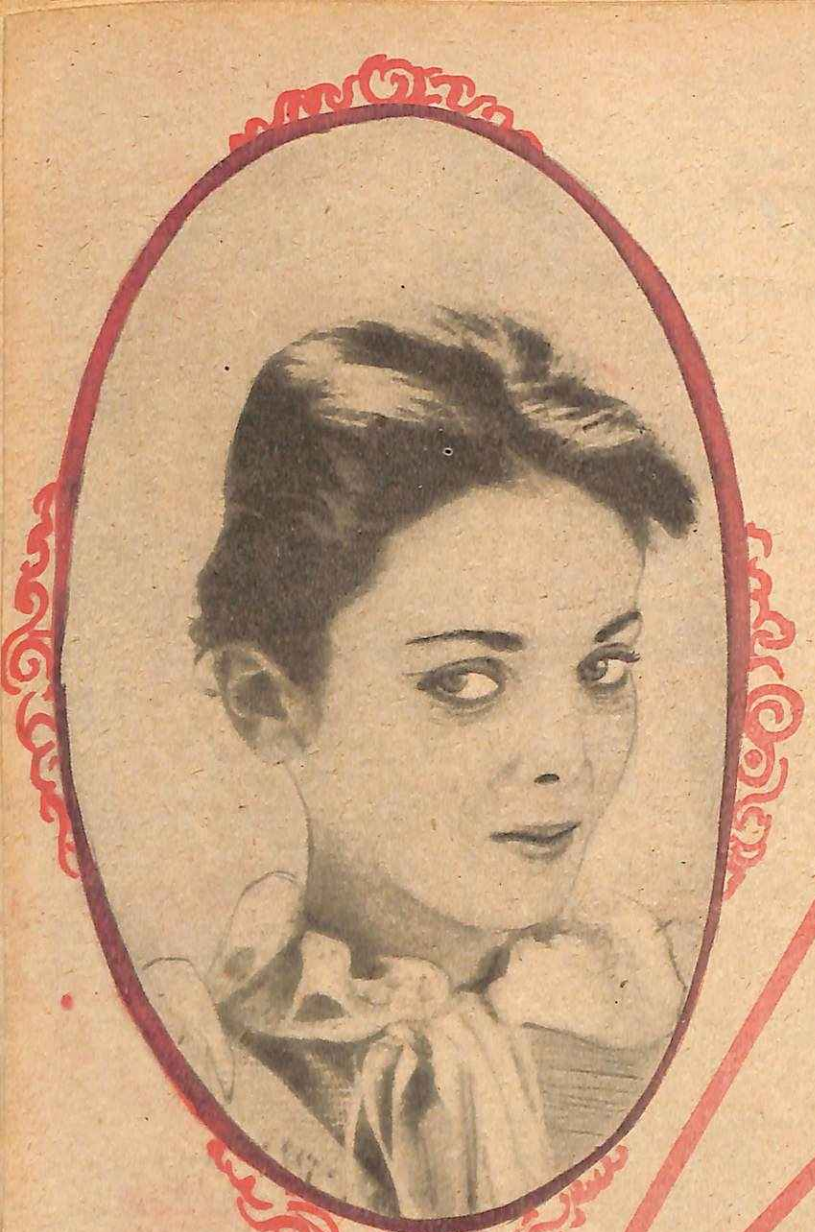
Κι' υπάρχουν στις Σχολές αυτές που είναι του σο- (μού) ποικίλες υποψηφίες σχεδόν παντός... ονμου, που πάν να γίνουν γόσσεσ. Μοιραίες, αισθηματιώσες, ψηλές, και κοντομπούσες, με σώματα προκλητικά κι' όλο... καλλιγραφία, τύπος που έχει, δηλαδή, η Λώρεν ή Σοφία. Τύποι επίσης της Δολο με ύφος πονηρό κι' άπλο τύποι της Ρόμυ Σνάνιντε—του πλάσματος του άβρου— και τύποι άκομη μερικοί Χοντρήσ του... Οθηαυρού. Κι' άλλες κομψές και λυγιστές—αντίθεσης καμία— που έχουν της Μπριζίτ Μπαρντό τη... φυσιογνωμία.

Και δίπλα απ' τις μαθήτριες ιδού κι' οι μαθηταί. «Σκληροί» «μοιραίοι» «κωμικοί» «γκάγκστερ» ή «έρασται» καθένας με το είδος του που θα του επιτρέψη, στο Χόλλυγουντ το ελληνικό πολύ να διαπρέψη. Και βγάλουν, βγάλουν οι Σχολές τους «σάτ» ύπερα- (φθόνως.

Και όλοι περιμένουνε λιαν άνθρωπόνας, να εμφανισθουνε κάποτε στη ντόπια την δθόνη. Και να γυρίσουν φίλμ πολλά, και σοβαρά και παρδαλά, από μοντέρνα, «εποχής» μέχρι τόν... Κατσάντων. Είναι τα «ψώνια» του καιρού, της εποχής μανία. Χίλιοι νέοι θέλουνε να παίξουν σε ταινία. Λοιπόν κι' εγώ τί κάθουμαι; Σε μία Σχολή τραβάω, κι' αυτόν τον Γκερέγκου τον Πέν συντόμως θα τον φάω.

Ενωσηγράφισα
Ανα. Τάτμα

NEA MEΣA

Η απόξεσι και η ανανέωσι τών ιστών

Ο ΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ κι' αν είναι η αίτια που τις προκαλεί, οι ρυτίδες φανεράνουν μια κόπωση της επιδερμίδας. Στις ρυτίδες της ηλικίας το δέρμα χάνει την ελαστικότητά του και «βουλιάζει». Οι ρυτίδες «αποξέονται», αντίθετα, οφείλονται σε συστολή των υποδερμικών μυϊκών ινών.

Το ζήτημα των ρυτίδων απασχολήσε κατά τον τελευταίο καιρό σε μεγάλο βαθμό τους ειδικούς επισημειωμένους, που, ξεκινώντας από τον τρόπο του σχηματισμού τους, μελέτησαν νέα μέσα για την εξοφάνισή τους. Προτού, όμως, μιλήσουμε γι' αυτά, πρέπει να πούμε δυο λόγια για μερικές παλαιές μεθόδους, που οι νεώτερες επιστημονικές έρευνες τις απέδειξαν όχι μόνον άνωφελες, αλλά και καταστροφικές.

Και, πρώτα-πρώτα, γιά το μασάζ. Το πολύ ελαφρό μασάζ μπορεί να δώσει καλά αποτελέσματα, όταν πρόκειται γιά πολύ μικρές και επιφανειακές ρυτίδες.

Όταν, όμως, το μασάζ ξεπερνάει τα άνωτερα στρώματα της επιδερμίδας και προχωρεί σε βάθος, γίνεται καταστρεπτικό, γιατί σπάει στην κυριολεξία τις μυϊκές ίνες και κάνει τις ρυτίδες μεγαλύτερες και βαθύτερες. Το μασάζ, χρωστάει την καλή φήμη που απέκτησε κατά το παρελθόν στο ότι προκαλεί ένα ελαφρό τοπικό οίδημα (φούσκωμα), που σπράχνει προς τα επάνω την «κοίτη» του μικρού αλκακίου της ρυτίδας και την εξαφανίζει προσωρινά.

Αν συνεχίσουμε το μασάζ, το οίδημα θα μεγαλώσει και θα παραμορφώσει το πρόσωπο. Αν το σταματήσουμε, το φούσκωμα θα υποχωρήσει και η ρυτίδα θα ξαναεμφανισθεί πιά με αλγία και πιά βαθεία από πριν. Μην καταφεύγετε, λοιπόν, στο μασάζ παρά μόνο στην αρχή της εμφάνισης των ρυτίδων. Θα σας δώσω όμως μία προσωρινή ικανοποίηση. Αλλά οι συνέπειες θα είναι κατόπιν πολύ δυσάρεστες.

Στο ίδιο αποτέλεσμα καταλήγουν και οι εφαρμογές γαλβανικού ή διαθερμικού ρεύματος. Κι' αυτές επίσης δημιουργούν ένα

μικρό οίδημα, που εξαφανίζει προσωρινά τη ρυτίδα. Μόλις όμως το οίδημα υποχωρήσει, απομένει στη θέση του ένα γούδιασμα που είναι πολύ αντίαισθητικό. Οι ρυτίδες, έξ' άλλου, ξαναεμφανίζονται.

Τα ανάρριθμητα προϊόντα εναντίον των ρυτίδων που προσφέρονται στο εμπόριο (κρέμες, λασιόν, λάδια κτλ.) επενεργούν όλα με τον ίδιο τρόπο. Προκαλούν, δηλαδή, ένα μικρό πρήξιμο των επιφανειακών κυττάρων και ισοπεδώνουν προσωρινά το δέρμα. Αλλά κι' εδώ συμβαίνει ό,τι και στις προηγούμενες περιπτώσεις. Το οίδημα αυτό υποχωρεί βαθμιαία και η ρυτίδα επανεμφανίζεται.

Εναντίον των ρυτίδων χρησιμοποιήθηκε επίσης το «γυμισμό» του μικρού αλκακίου με διάφορες ουσίες. Μία απ' αυτές τις ουσίες ήταν η παραφίνη. Αλλά παρατηρήθηκε ότι το ξένο σώμα και γι' αυτό δρούσε σε πολλές περιπτώσεις σ' αυτό το ξένο σώμα και γι' αυτό το ή παραφίνη εγκαταλείφθηκε. Καλύτερα αποτελέσματα έδωσαν οι υποδερμικές ενέσεις με όρρους έμβριου ή πλακούντος. Αλλά τα αποτελέσματα αυτά είναι πρόσκαιρα, λόγω του ότι τα εν λόγω προϊόντα αφομοιώνονται ταχύτατα. Η τεχνική αυτή βελτιώθηκε τελευταία με την προσθήκη μέσα στον όρρο ουσιών που καθυστερούν την αφομοίωσή του, όπως εκείνες που χρησιμοποιούνται στα αντιβιοτικά. Τα αποτελέσματα έχουν έτσι μεγαλύτερη διάρκεια.

Ας έρθουμε τώρα στα νεώτερα μέσα. Μία άλλη τεχνική, που έχει εφαρμογή στις ρυτίδες του μετώπου, είναι η ακόλουθη: 'Αντί γιά το δέρμα, επενεργούμε απ' ευθείας στις κινητήριες νευρικές ίνες και εξασθενίζουμε ή παραλύουμε ολόκληρα την επιδερμίδα τους. Οι συσπάσεις είναι αδύνατες τότε στην περιοχή που μας ενδιαφέρει.

Έτσι η ρυτίδα εξαφανίζεται βαθμιαία. Η εξασθένεισις ή η παράλυσις των νευρικών ινών γίνεται με κατάλληλες εφαρμογές ηλεκτρικού ρεύματος. Τα αποτελέσματα σ' αυτή την περίπτωση είναι σχεδόν μόνιμα.

Η μέθοδος αυτή δε μπορεί, δυστυχώς, να εφαρμοσθεί σε όλα τα μέρη του προσώπου, που εξουσιάζονται από πολλά συμπλέγματα νευρών. Η επίδρασις σ' όλα αυτά τα νεύρα είναι πρακτικά αδύνατη.

Μία άλλη μέθοδος είναι της καλουμένης αποξέσεως. Πρόκειται γιά το μεθριδικό ξύσιμο των επιφανειακών στρωμάτων της επιδερμίδας. Το ξύσιμο αυτό γίνεται με ειδικά εργαλεία. Είναι αυτόνοτο, όμως, ότι η μέθοδος αυτή μπορεί να εφαρμοσθεί μόνο από ειδικούς αισθητικούς επιστήμονες. Η μέθοδος αυτή καλείται επίσης «μηχανικό πηλινγκ». Η μορφή και η διάταξι των ρυτίδων θα προσδιορίσουν ως ποιο βάθος θα προχωρήσει η απόξεσι.

Η μέθοδος της μηχανικής αποξέσεως ενδείκνυται σε περιπτώσεις μικρών και πολλαπλών ρυτίδων, όπως εκείνες που σχηματίζονται γύρω στα χείλη ή στο εξωτερικό μέρος των βλεφάρων. Απαιτείται, όμως, μεγάλη προσοχή.

Αν η απόξεσι δε φτάσει ως το απαιτούμενο βάθος, οι ρυτίδες δε θα εξαφανισθούν. Αν, έξ' άλλου, προχωρήσει σε μεγαλύτερο βάθος, υπάρχει κίνδυνος να παραμορφωθεί τελείως το πρόσωπο.

Το χημικό «πηλινγκ» (που γίνεται, δηλαδή, με χημικά μέσα) είναι τελείως ακατάλληλο γιά το είδος αυτό της αποξέσεως. Κατά τον τελευταίο καιρό εφαρμόσθηκε επίσης η μέθοδος της

μή την εξαφάνισις ΤΩΝ ΡΥΤΙΔΩΝ

καλουμένης ανανέσεως των ιστών. Η μέθοδος αυτή συνίσταται στην εισαγωγή κάτω από κάθε ρυτίδα ενός βιολογικού όρρου, ομοίου μ' εκείνον του Μπυοκομώλετς. Ο όρρος αυτός ανανεώνει τοπικά το δέρμα και συντελεί στην εξαφάνισις των ρυτίδων. Κατά την έκφρασι ενός γιατρού, «είναι σαν να περνούσαμε καινούργια σημείονα σ' ένα ύφασμα, που κινδυνεύει να κουρελιασθεί».

Αρκεί μία ποσότης κατώτερη από μισό κυβικό εκατοστάμετρο γιά να εξαφανισώμε όλες τις ρυτίδες του προσώπου. Το δέρμα ξαναβρίσκει άμέσως την παλιά υφή του και δεν ζαρώνει πιά όπως πρωτότερα.

Η μέθοδος αυτή έχει το πλεονέκτημα ότι μπορεί να επαναλαμβάνεται κάθε έξη μήνες ή ένα χρόνο.

Σημαντικές προσόδους έχει πραγματοποιήσει επίσης και η αισθητική χειρουργική στο ζήτημα της καταπολεμήσεως των ρυτίδων. Αλλά η χειρουργική επέμβασι είναι το τελευταίο μέσον και δεν πρέπει να καταφεύγουμε σ' αυτήν παρά αφού εξαντλήσουμε όλα τα άλλα.

Η ΕΥΝΟΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Μην έχετε ποτέ την ιδέα πως δε σας ευνόει η τύχη. Γιατί αυτή ή έμμονη σκέψι θα νεκρώσει σιγά-σιγά κάθε ενεργητικότητα σας και θα σας αφαιρέσει κάθε δύναμι ν' αντιπεξέλεθε στον αγώνα της ζωής. Ο' αποδίδετε τότε σ' αυτή την αίτια κάθε άποτυχία σας και θα παραιτήσθε γρήγορα απ' ό,τι αρχίζετε, ενώ αν επιμένετε θα το τελειώσετε.

Μην έχετε επίσης αναποφασιστικότητα. Είναι φοβερό ελάττωμα, γιατί όταν δεν έχ κανείς το σθένος ν' αποφασισθή κάτι, δε θα κατορθώσει ποτέ τίποτα. Σκεφθήτε καλά, όταν όμως πάρετε την απόφασιν προχωρήσει άμέσως κι' οδίσταχτα στην έκτελεσί της. Η επιμονή κι' η ύπομονη πάντα νικούν.

Συναρπαστικό Ιστορικό μυθιστόρημα υπό 'Αλεξάνδρου Δουμα

'Εστρελνίτα

"ΤΟ ΑΓΡΙΟΛΟΓΟΥΔΟ ΤΗΣ ΣΙΕΡΡΑΣ ΝΕΒΑΔΑΣ."

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η δόνα Μερσεντές εξομολογείται στο βασιλιά ένα παλιό νεανικό της αίσθημα. Έπειτα από μια σειρά ατυχιών, ο άνθρωπος που αγαπούσε αναγκάστηκε να φύγει μακριά της, τη στιγμή ακριβώς που η δόνα Μερσεντές καταλάβαινε πως ήταν έγκυος. Την ίδια εποχή, ο δόν Ρουί ντε Τορρίλας τη ζήτησε σε γάμο. Η Μερσεντές του φανέρωσε τότε όλη την αλήθεια. Αλλά ο δόν Ρουί, που την αγαπούσε, δέχτηκε να την κάνει γυναίκα του και να γίνει ο πατέρας του παιδιού που θα έφερνε στον κόσμο. Αυτό το παιδί ήταν ο Φερνάντο. Το όνομα του αληθινού πατέρα του ή δόνα Μερσεντές το φανερώνει στο βασιλιά. Είναι ο δόν 'Ινίγκο Βελάσκο. Ένώ ο δόν Κάρλος προσπαθεί να βρει τη λυσι που πρέπει να δώσει σ' αυτή την υπόθεσι, φτάνει από τη Γερμανία ο επίσκοπος Γκλαπών, που τον πληροφορεί ότι ή εκκλησίη του στον αυτοκρατορικό θρόνο είναι βεβαίη. Του δίνει επίσης ενδιάφερονες πληροφορίες γιά την αναμορφωτική κίνησι του Λουθήρου και την κατάστασι των πνευμάτων στη Γερμανία.

Και είναι πιθανόν, ότι κι' αυτή ή επίσησι των αγαπίων... Πρόκειται, βέβαια, γιά ένα ειδύλλιο, που βρίσκεται ακόμη στην αρχή. Να γιά το ποιο λόγο ο δόν 'Ινίγκο πρέπει να μάθει την αλήθεια.

Το πρόσωπο της Μερσεντές φωτίσθηκε από χαρά. Τα τελευταία λόγια του βασιλιά δε σημαίναν, άραγε, ότι σκεφτόταν να φανή μεγαλόμυχος στο γυίο της; Διαφορετικά, δεν υπήρχε λόγος να ενδιαφέρεται γιά τα αισθήματά του.

Μεγαλειότητα, τραυλίσει, δεν είναι αλήθεια, ότι θα συχωρέσετε αυτό το δυστυχισμένο παιδί;

Ο δόν Κάρλος την κύτταξε με το παγερό βλέμμα του.

Τί σας έκαμε να το φαντασθήτε; ρώτησε. Το μόνο που είπα ήταν, ότι ο δόν 'Ινίγκο πρέπει να μάθει την αλήθεια. Ό,τι κι' αν γίνει, ο Φερνάντο κι' η δόνα Φλώρ δεν επιτρέπεται ν' αγνοούν πως είναι αδελφια και πως κανένα άλλο αίσθημα εκτός από την αδελφική αγάπη δεν έχει θέση στην ψυχή τους.

Τον καταδικάζετε, λοιπόν; ρώτησε η δόνα Μερσεντές, με φωνή που έτρεμε από την αγωνία.

Είπα τέτοια πράγμα; απάντησε ο δόν Κάρλος, με την ίδια απάθεια. Δεν ήρθε ακόμη ή στιγμή γιά να πάρω την απόφασί μου. Όταν έρθη, θα τη μάθετε.

Αλλά ξέρετε τώρα, Μεγαλειότητα, πως ο Φερνάντο δε χτύπησε τον πατέρα του.

Το φανταζόμουν κι' αισθανόμουν αληθινή ανακούφισι όταν μου το επιβεβαιώσατε, απάντησε ο βασιλιάς. Στα μάτια όλων, όμως, ο Φερνάντο είναι ο άχαριστος γυίος, που χτύπησε τον πατέρα του... Αλλά ως έλθουμε στο δόν 'Ινίγκο. Σας έδωσα το λόγο μου πρωτότερα, ότι δε θα χρησιμοποιήσω τα μυστικά, που θα μου εμπιστευθήτε. Και δεν πρόκειται να τον παραδώ, εκτός αν μου δώσετε σεις αυτή την άδειαν... Έχω τη συγκατάθεσί σας, λοιπόν, να μιλήσω στο δόν 'Ινίγκο;

Εμπιστεύομαι σε σας την τύχη του γυιού μου και τη δική μου, είπε η Μερσεντές. Είμαι μία δυστυχισμένη μητέρα και δε μπορώ να σας υποσχεθώ τίποτ' άλλο εκτός από την εύγνωμοσύνη μου. Αλλά ο Θεός θα σας ανταμείψει γιά το καλό που θα κάμετε στο γυίο μου.

Ενδιαφέρομαι μόνο γιά τη δικαιοσύνη, απάντησε παγερά ο βασιλιάς.

Σηκώθηκε κατόπιν, ξανατυλίχτηκε στο μανδύα του και βγήκε από το δωμάτιο της δόνας Μερσεντές. Έπειτα από μερικές στιγμές, βρισκόταν στο δρόμο.

Ο δόν 'Ινίγκο, που τον περίμενε μπροστά στη μικρή πόρτα, τον συνώδεσε ως τα ανάκτορα. Σ' όλη τη διαδρομή δεν έβγαλαν λέξι από το στόμα τους.

Η δόνα Μερσεντές στεκόταν πάντα στην ίδια θέση. Γιά κάμποση ώρα, είχε την έντονη πώς το μυαλό της δε λειτουργούσε. Έπειτα, ένα σαρδ σκέψις άρχισαν να κυλάνε όρμητικά μέσα σ' αυτό. Είχε πιά όλη την αλήθεια στο δόν Κάρλο, χωρίς να του κρυφή τίποτα. Αλλά, άραγε αυτή ή ελκική νεα της θα είχε κάποια εύνοική επίδρασι; Ο βασιλιάς έπρεπε να είχε καταλάβει πως ο Φερνάντο δεν ήταν γυίος του δόν Ρουί. Έτσι, ή άσυνετη χειρονομία του έκανε πολύ από τη σοβαρότητά της. Αλλά μπορούσε να έλπιζε στην επείκεια του νεαρού βασιλιά, που όλα τα ανθρώπινα αισθήματα τον άφηναν άσυγκίνητο, σ' αν ήταν ξένα γι' αυτόν; Εκτός από το βασιλιά, όμως, υπήρχε ο δόν Ρουί, που με κανένα τρόπο δεν ήθελε ν' αποσύρην την καταγγελία του. Κι' ή καταγγελία του ήταν τρομερή. Γιατί στρεφτόταν εναντίον εκείνου, που στα μάτια όλου του κόσμου ήταν γυίος του.

Μπροστά στη δόνα Μερσεντές πρόβαλλε τώρα ένα φοβερό δίλημμα. Αν με την εξομολόγησί της δεν είχε συγκινήσει το νεαρό βασιλιά, θάπρεπε, άραγε, να φωνάξη σ' όλο τον κόσμο την αλήθεια γιά να σώσει το γυίο της; Αν το έκανε οι συνέπειες θα ήταν τρομακτικές γιά το δόν Ρουί και γιά την ίδια. Γιά το δόν Ρουί ιδίως. Γιατί θα μάθαιναν όλοι την άτιμία της γυναίκας του. Η Μερσεντές είχε το δικαίωμα να κηλιδώσει ανεπανόρθωτα την υπόληψί του; Ο άνθρωπος αυτός είχε θυσιασθή γιά το κατήρι της. Είχε περάσει όλη του τη ζωή κοντά σε μία γυναίκα, που δεν την είχε πλησιάσει ποτέ, αλλά που στο βάθος της καρδιάς του την αγαπούσε πάντα. Και δεν είχε διατάσει να διαθήσει το μεγαλύτερο μέρος της περιου-

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Σεπεσμός

Τέλειωσαν, πιά, τα «μου και μω» οι παρατάσεις και τ' άοστες και τα παλάμας τα σταθμά πηνε γιά πλήρη άκρηστιά... Και μέσ' σ' αυτήν, παρακαλώ, την εποχή μας τη μοντέρνα, μπεινε επισημως το κιλό και στήν... πλακώτικη ταβέρνα!

Τον τελευταίον άσπασμό, άσπε, λοιπόν, στο κατοστάρι, που χάρις στον μοντερνισμό οδυνη τελείως και ρεσάρει... Και με κανόνει πολλή, μιά κι' ή στιγμή το έπιόσσει, το τελευταίο το φιλι μέχρι... ρουφήνματος να φτάσι!

Φεύγει γιά πάντα κι' ή μισή, που μας ενιάτρευε τον πόνο και θα πουλιέται το κρασί με τα... γραμμάτια και μόνο! Ετσι σε όλα γενικά τα όμορφα μας ταβερνάκια θάναι σαν φάρμα (κευτικά) τα κρασικά μας τα... («όκονακια»)

Όφι οπεισιερν θά... (ση πιά κι' ή κάπελας μας (πλυνκώτες) όταν θα πίνην όλητά (στουπία) το χρυσάφεινο ρε... (ταϊνάτο... Και γνώμη θα δνι... σ' όσουα λατρεύουν (το ποτήρι) πως τη...ρεταινα κα... (ταργει και... οστεινολαδο (σερβίρει)

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΗΣ

σίας του γιά να γλυτώσει το γυίο της από τις καταδιώξεις και να προπαρασκευάσει το γυρισμό του ανάμεσα στην κοινωνία των ανθρώπων. Πώς, τώρα ή Μερσεντές θα του έριχνε τη δική της ντροπή στο πρόσωπο και θα τον έκανε ανίκανο να σηκώσει στο μέλλον το κεφάλι του;... Αλλά ο γυίος της; Δεν έπρεπε να κημή τα πάντα γιά να τον σώσει; Η δυστυχισμένη δεν κατάφερε να πάρη μίαν απόφασιν. Ό,τι κι' αν έκανε, θα ήταν τρομερό.

Μία άλλη σκέψι πέρασε σε λίγο από το μυαλό της. Ο βασιλιάς της είχε πιά το Φερνάντο κι' η δόνα Φλώρ αγαπιόνταν. Αλλά πως ή ίδια δεν είχε προσέξει; Αν ήταν αλήθεια, έπρεπε να έμποδισή με κάθε τρόπο αυτό το ειδύλλιο... Πριν απ' όλα, όμως, έπρεπε να σώσει το γυίο της. Έπειτα έρχονταν όλα τα άλλα. Αλλά γι' αυτό ο δόν Κάρλος της είχε πιά, ότι ο δόν 'Ινίγκο έπρεπε να μάθει την αλήθεια γιά το γυίο του; Τί νόημα είχαν τα λόγια του; Η σκέψι του βασιλιά έγενε στην επείκεια; Η λογίαζε μόνο τον πόνο της δόνας Φλώρ κι' ήθελε να τον απαλύνει;

Αποροφνημένη από τις θλιβερές σκέψεις της, ή δόνα Μερσεντές δεν κατάλαβε πως είχε ημερώσει.

Ο γέρο-Βιντσέντζο εμφανίστηκε σε κάποια στιγμή.

Τί νέα μου φέρεις; τον ρώτησε ή δυστυχισμένη μητέρα.

Ένας άνθρωπος ήρθε από τη φυλακή και ζήτησε ούχα και σκεπάσματα γιά το δόν Φερνάντο.

Αί... Είπε τίποτ' άλλο;

Όχι, δέσποινα.

Κι' ύστερα;

Σκέφτηκε πως ήταν περιττό να σας ευπνήσω και συνενοήσκα με τη Βεατρίκη, που με βοήθησε να εξομώσουμε τα άπαράτητα πράγματα.

Ο άνθρωπος αυτός έφυγε;

Ναι, δέσποινα.

Τί άλλο ξέρεις;

Η φρουρά της φυλακής ενισχύθηκε από σήμερα το πρωί... Έμαθα ακόμη πως ο βασιλιάς δόν Κάρλος έμεινε το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας έξω από την Αλάμπρα. Κανείς δεν έδειρε που είχε πάει... Τον συνώδεσε ο δόν 'Ινίγκο.

Ο δόν Ρουί;

Είναι κλεισμένος πάντα στο δωμάτιό του.

Δε θέλω τίποτ' άλλο, καλέ μου Βιντσέντζο, είπε ή δόνα Μερσεντές, διόχνοντας τον υπηρέτη.

Ξαναβρίσθηκε κατόπιν στις θλιβερές σκέψεις της.

Το νεαυαγικό στέμμι

Κατά το μεσημέρι της άλλης ημέρας, ένας κοβαλάρης με άλογο στην σπότη, μπότες από μαύρο δέρμα επίσης, που ανέβαιναν ως πάνω από τα γόνατά κι' ένα πλατύγυρο καπέλλο στο κεφάλι, έφτασε καλπάζοντας στο ανάκτορο της Αλάμπρας. Ένα μακρύ δίφρος κρεμόταν στο άριστερο πλευρό του κι' από τη δευτέρα κώνη, που έφαιγγε τη μέση του, ξεπερβαίαν δυο πιστόλια.

Οι Φλαμανδοί ακόλουθοι του βασιλιά, μόλις τον είδαν, έτρεξαν γύρω του και υποκλίθηκαν με σεβασμό.

Ο κοβαλάρης αυτός μ' όλο που ο όπλισμός του ήταν έκανε να μοιάζει με πολεμιστή, ήταν, άσπε, ένας κληρικός. Ο δόνας Γκλαπών, άντικη στην κατηγορία των ασφορών, που χειρίζονταν με την ίδια ευκολία το λόγο και το έπος. Προσκλημένος στην ύπαισιό του δόν Κάρλο, ήταν ένα είδος μυστικού πρέσβητος, που ταξίδευε όλο ένα από τα μ' ή χώρα στην άλλη γιά τα συμφέροντα του βασιλιά. Το κέντρο της δράσεως

του ήταν τώρα η Γερμανία και ιδιαίτερα η Φραγκφούρτη, όπου θα γινόταν η εκλογή του νέου αυτοκράτορος.

Ο άδελφός Γκλαπιών είχε άφισε τώρα τη Φραγκφούρτη, για να τρέξει στη Γρανάδα, όπου τον περίμενε ο βασιλιάς.

Ευχάριστα νέα, είπε, πηδώντας από το αλόγο του σ' εκείνους που τον περιτοίχιζαν.

Και, χωρίς να δώσει άλλη εξήγηση, διευθύνθηκε στο εσωτερικό του ανακτόρου.

Ο δόν Κάρλος τον δέχτηκε στο ιδιαίτερο γραφείο του, όπου την προηγούμενη ημέρα, η Έστρελνίτς είχε πέσει στα πόδια του, χωρίς να καταρρώσει να τον συγκινήσει.

Λοιπόν; ρώτησε, σπληνώντας το ψυχρό βλέμμα του πάνω στον επισκέπτη.

Ο Έρρικος δος αποσύρθηκε, ο Φραγκίσκος δ' Α' έχασε τα τεράστια ποσά που διέθεσε, χωρίς να εξασφαλίσει ούτε μία ψήφο κι' η εκλογή της υμετέρας Μεγαλειότητος είναι το ίδιο βέβαιον όσο και το ότι ο ήλιος θα ανατείλει αύριο το πρωί από το μέρος της ανατολής, απάντησε ο Γκλαπιών, συνοψίζοντας με λίγα λόγια την κατάσταση.

Όταν ο αυτοκράτωρ Μαξιμιλιανός ο 1ος πέθανε στις 12 Ιανουαρίου 1519, άφησε στους διαδόχους του τα στέμματα δεκαέντε χωρών. Αλλά το σημαντικότερο απ' αυτά ήταν το στέμμα της γερμανικής αυτοκρατορίας, που περιλάμβανε, εκτός από τα γερμανικά κράτη και την Αυστρία, τις Κάτω Χώρες, την Ήλβητία, την Άνω Ιταλία, μέχρι το Λονδίνο, την Ελβετική Κομητεία, το Λουξεμβούργο, τη Βουργουνδία, κι' έφτανε στα νοτιοδυτικά μέχρι το Ροδανό. Όπως δεν είχε παιδιά, όμως, τρεις διεκδικητές του αυτοκρατορικού στέμματος εμφανίστηκαν μετά το θάνατό του: ο Έρρικος δος της Αγγλίας, ο Φραγκίσκος δ' Α' της Γαλλίας, κι' ο έγγονός του αρχιδούξ δόν Κάρλος, βασιλιάς της Ισπανίας.

Αλλά ο πρώτος απ' αυτούς κατάλαβε πολύ γρήγορα, ότι οι Γερμανοί εκλεκτορες δε θα ψηφίζαν ποτέ για αυτοκράτορα έναν Άγγλο κι' είχε τη φρόνηση ν' αποσυρθεί. Βρισκόταν, άλλωστε, σε έλεεινη οικονομική κατάσταση και δεν του ήταν δυνατό να διαθέσει τα χρήματα που θα απαιτούσε μία εκλογική προπαγάνδα.

Ο Φραγκίσκος δ' Α', αντίθετα, έδειξε ένα αδικαιολόγητο πείσμα για μία υπόθεση, που ήταν χαμένη γι' αυτόν από την πρώτη στιγμή. Για το σκοπό αυτό αποστράγγισε τους πόρους του βασιλείου του και μοίρασε δεξιά κι' αριστερά χρήματα, πιστεύοντας, ότι θα κατάφερνε να δημιουργήσει ένα ρεύμα εννοϊκού γι' αυτόν. Αλλά οι Γερμανοί έπαρναν τα χρήματα και γελούσαν κατόπιν για λογαριασμό του άπερισκέπτου μονάρχη που τους τα είχε δώσει.

Η αλήθεια είναι, ωστόσο, ότι η προσπάθεια του Φραγκίσκου για μία κερδίση του αυτοκρατορικού στέμματος της Γερμανίας, αποτέλεσε μία φυσική άμυνα εναντίον της εξοπλισμένης του οίκου των Άψβουργων. Ο οίκος αυτός περιείχε από παντού τη Γαλλία, που έμοιαζε σε φυλακισμένη μέσα σε κλουβί. Κάτω Χώρες, Λουξεμβούργο, Βουργουνδία, Ελβετική Κομητεία, Ήλβητία, Βαυαρία, Σαξωνία, Αυστρία, Αλσατία, Ιταλία, Ισπανία αποτελούσαν ισάριθμες σφηνές, που χώνονταν στα πλευρά της Γαλλίας κι' απειλούσαν την ανεξαρτησία της.

Αλλά ο Φραγκίσκος δ' Α' είχε δυο σπουδαία μειονεκτήματα, που έκαναν αδύνατη την εκλογή του. Πρώτα-πρώτα, ήταν ξένος και μάλιστα Γάλλος. Και δεύτερο, είχε απολυτοκρατικές ιδέες, που δεν συμβιβάζονταν με το φιλελεύθερο πνεύμα, που κυριαρχούσε εκείνη την εποχή στη Γερμανία. Ο αντίπαλός του, αντίθετα, ήταν κι' αυτός Γερμανός κι' η ύποψηφιότητά του κέρδιζε από την πρώτη στιγμή τη γενική συμπάθεια.

Ο δόν Κάρλος ήταν βέβαιος για την εκλογή του. Αισθανόταν, ωστόσο, την ανάγκη ν' ακούσει άλλη μία φορά τα ευχάρια νέα, που του έφτανε ο απεσταλμένος του.

Δεν πρέπει, λοιπόν, να λογαριάζουμε τον Έρικο δος; ρώτησε.

Η υποψηφιότητά του δεν προκάλεσε ποτέ το περιμετρημένο ενδιαφέρον, απάντησε ο Γκλαπιών.

Κι' ο Φραγκίσκος δ' Α';

Δε θα πάει ούτε μία ψήφο. Οι Γερμανοί δε θέλουν ν' ακούσουν ούτε τ' όνομά του.

Ποιόν, λοιπόν, θα ψηφίσουν οι εκλεκτορες;

Τον έγγονο του Μαξιμιλιανού, αρχιδούκα της Αυστρίας και βασιλιά της Ισπανίας.

Το άκρως πρόσωπο του δόν Κάρλου φωτίστηκε για μία στιγμή από χαρά.

Και γιατί βιασθήκατε ναρόητε, αγαπητέ μου αδελφά; ρώτησε.

Για δυο λόγους, απάντησε ο Γκλαπιών.

ΜΙΑ ΩΡΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΠΑΓΟ
Δεν πρόκειται για καμιά νέα μορφή τιμωρίας, αλλά για τη δοκιμή μιας νέας στολής του αμερικανικού στρατού, η οποία κατά τον κατασκευαστή της έχει μία μοναδική ιδιότητα, που θα προσφύλλασε από κάθε κίνδυνο το στρατιώτη που θα την φορούσε. Στη φωτογραφία μας, η Μάρτιν Μέιγερς η οποία δοκίμασε τη νέα στολή, έμεινε επί μία ώρα θαμμένη μέσα σε κολώνες πάγου, που δημιουργήσαν γύρω της θερμοκρασία 60 βαθμών υπό το μηδέν, χωρίς αυτή να νιώσει την ελαχίστη ψύξη.

Πρώτα-πρώτα, γιατί η παραμονή μου στη Φραγκφούρτη ήταν πια περιττή. Και δεύτερον, γιατί ο εκλεκτώρ της Βαυαρίας επιθυμεί να σας φέρει ο ίδιος το έγγραφο της εκλογής σας. Η συνέλευση των εκλεκτόρων θα γίνει έπειτα από μερικές ημέρες.

Ο Γκλαπιών γονάτισε.

Μεγαλειότατε, είπε, σας παρακαλώ να επιτρέψετε στον ταπεινό δούλο σας να σας χαίρειται πρώτος σαν αυτοκράτορα της Γερμανίας.

Το πρόσωπο του δόν Κάρλου ξαναγίγνε σοβαρό.

Όπου να φτάσει το έγγραφο της εκλογής, μπορούμε να συζητήσουμε για τη Γερμανία, απάντησε. Σηκώθηκε κι' έλατε να καθήσετε κοντά μου.

Ο Γκλαπιών συμμορφώθηκε με την επιθυμία του.

Το μεγαλύτερο ζήτημα, που απασχολεί σήμερα τη Γερμανία είναι το εκκλησιαστικό, είπε. Όταν αύριο θα φορέσετε το αυτοκρατορικό στέμμα στο κεφάλι σας, θα πρέπει να δώσετε δηλαδή στην ευνοία από τον μοναχό Μαρτίνο Λούθηρο.

Πώς; ρώτησε εκπληκτός ο δόν Κάρλος. Με συμβουλευτέ να δώσω την ευνοία μου σ' έναν ερεικτικό;

Ο Γκλαπιών χαμογέλασε.

Αυτός που αποκαλείται αιρετικό έχει τεραστία επιρροή στο γερμανικό λαό, απάντησε. Αλλά η Μεγαλειότης σας δεν πρέπει να ξεχνάει επίσης, ότι ο Μαρτίνος Λούθηρος είναι ο μεγαλύτερος εχθρός της Αγίας Έδρας. Τα κηρύγματά του Ισοδυναμούν με ραπισμάτα κατά του προσώπου του Πάπα.

Είναι, λοιπόν, πολύτιμος σύμμαχος της υμετέρας Μεγαλειότητος, που έχει κάθε συμφέρον να ταπεινώσει το Βατικανό.

Ο δόν Κάρλος είχε πη άλλοτε, ότι η επιθυμία του ήταν να γίνει η Πάπας η Αυτοκράτωρ.

Αν γινόταν αυτοκράτωρ, έπρεπε να συντρίψει τον Πάπα και να τον αφαιρέσει κάθε δύναμη. Αυτό ήταν κάτι, που το καταλάβαινε καλύτερα από κάθε άλλον.

Το όνομα του Λουθήρου βρίσκεται στα στόματα όλων των Γερμανών, συνέχισε ο Γκλαπιών. Δε συμμερίζονται όλοι τις αντιλήψεις του. Αλλά δεν υπάρχει κανείς, που να μην αναγνωρίζει την άγνοια των προθέσεών του. Σ' αυτή την καθολική αναγνώριση βρίσκεται η μεγάλη δύναμη του Λουθήρου, που είναι σε θέσι σήμερα, με μία μόνο λέξη του, να ξεσηκώνει εκατομμύρια Γερμανών.

Ο Λούθηρος, εξ' άλλου, είναι ο αναγνωρισμένος άρχηγος του πολέμου εναντίον των συγχωροχάρτιων, που ατιμάζουν την εκκλησία.

Τα συγχωροχάρτια ήταν ανέκαθεν μία σπουδαιότητα στην εποχή των για την Αγία Έδρα. Αλλά από το 1516, η πώλησή τους είχε εξελιχθεί σε επιχείρηση μεγίστης εκτάσεως, κάτω από την οποία εξαφανίζονταν το αληθινό πνεύμα της χριστιανικής θρησκείας. Οι άνατοι κληρικοί της εποχής είχαν μία εμπνεύσι αληθινά σατανική για να δικαιολογήσουν αυτά τα συγχωροχάρτια. Ο Χριστός και οι Άγιοι, έλεγαν, είχαν κάνει αγαθά έργα πολύ περισσότερα απ' όσα χρειαζόνταν, για να λυτρωθούν και ν' αποκτήσουν τη μακαριότητα. Από τα πλεονάσματα αυτά είχε σχηματισθεί ένα είδος αποθεματικού κεφαλαίου, που ονομάστηκε εθυσσαυρός της εκκλησίας. Αυτό το θησαυρό τον διαχειριζόταν η εκκλησία για το καλό των πιστών.

Ο Πάπας, λοιπόν, που ήταν θεματοφύλαξ αυτού του θησαυρού, μπορούσε να χορηγήσει άφειση αμαρτιών και για τα μεγαλύτερα αμαρτήματα, βάζοντας την υπογραφή του μαζί με την παπική βούλα κάτω από μία περγαμηνή.

Αυτή η περγαμηνή είχε αξία όχι μόνο για την παρούσα ζωή, αλλά και για τη μέλλουσα. Οι φύλακες του ουρανού υποδεχόνταν με χαρά εκείνους, που ήταν εφωδιασμένοι με παρόμοια συγχωροχάρτια και τους οδηγούσαν προς τα δεξιά του Υψίστου.

Στην αρχή, εκείνος που επιθυμούσε να πάρει ένα παρόμοιο συγχωροχάρτι, έπρεπε να εξομολογηθεί. Αλλά σ' όποιον, η εξομολόγηση θεωρήθηκε περιττή. Ήταν αρκετό να αναφέρει για ποιά αμαρτήματα ήθελε να πάρει συγχώρησι και να καταβάλει το απαιτούμενο για το καβένα ποσό.

Ο αντιπρόσωπος του Πάπα έπαιρνε άμεσα μία περγαμηνή, που είχε συνταχθεί από πριν και πρόσθετε το όνομα. Η αγοράπαλησία — γιατί για αγοράπαλησία και μάλιστα επενδισμένη — πρόκειτο — τερματιζόταν με την απλή αυτή διαδικασία.

Σιγά-σιγά, μάλιστα, επινοήθηκε κι' ένα άλλο είδος συγχωροχαρτίων. Ήταν τα συγχωροχάρτια, που έδιναν άφειση αμαρτιών... για το μέλλον. Έτσι, μπορούσε να πάρει κανείς προκαταβολικά άφειση αμαρτιών για τούσους φόνους, τούσους κλοπές, τούσους κακοποιήσεις γυναικών, τούσους ψευδορκίες ή απάτες κλπ. Αυτά τα συγχωροχάρτια ήταν τα πιά άκριβ' απ' όλα. Η αξία των προσδιοριζόταν από τον αριθμό των συγχωρουμένων προκαταβολικά αδικημάτων, το είδος τους, κλπ.

Γενικός αντιπρόσωπος της πώλησεως συγχωροχαρτίων στη Γερμανία είχε διοριστεί από τον Πάπα ο εκλεκτώρ της Μογουντίας Άλδρεχτός ο Βρανδεμβούργιος. Ο Γερμανός αυτός ήγεμών, για να μπορέσει να αναλάβει τα καθήκοντά του, έπρεπε να πληρώσει ένα σημαντικό ποσό στην Αγία Έδρα, όπως ήταν τότε η συνήθεια κι' επειδή δεν είχε χρήματα, δανείστηκε τριάντα χιλιάδες χρυσά φιορίνια, από το μεγάλο τραπεζίτη της Αλγούστης, Φούγκε. Για να μπορέσει, λοιπόν, να ξεφορτωθεί το χρέος του, ο Πάπας του ανέθεσε την πώληση συγχωροχαρτίων, με ποσοστό 50%.

Ο κυριώτερος πράκτωρ του εκλεκτόρος Άλδρεχτού ήταν κάποιος Δομινικανός μοναχός, ο Ιωάννης Τέζελ. Ένας συγγενής της εποχής περιέγραψε ως εξής την εμφάνισή του στην πόλη Ζόλτερμπαργκ, το φθινόπωρο του 1517. «Ο Τέζελ έφτασε έφιππος, μαζί με πολυάριθμη ακολουθία από κληρικούς και λαϊκούς. Διευθύνθηκαν όλοι στην εκκλησία, όπου στήθηκε ο μεγάλος κόκκινος σταυρός του Βατικανού, με τον ακάνθινο στέφανο και τις τρύπες των καρφίων, κατ' απομίμηση εκείνου πάνω στον οποίο σταυρώθηκε ο Χριστός. Όλ' αυτά τοποθετήθηκαν τα εκκλησιαστικά λάδαρα με τα παπικά έμβληματα και ανάμεσα σ' αυτά το βήμα. Δεξιά από το βήμα στήθηκε ένα σιδερένιο χρηματοκιβώτιο. Αριστερά, τέλος, υπήρχε ένα τραπέζι με μελανοδόξιο, φτερά χήνας κλπ. Σε μία άκρη του τραπεζιού έβλεπε κανείς ένα σωρό από συγχωροχάρτια, από τα οποία έλειπαν μόνο τα όνοματα.

Ο Τέζελ ανέβηκε στο βήμα κι' εξύμνησε τις εξουσίες του Πάπα, που, όπως είπε, είχε το δικαίωμα να διορίζει και να καθαιρεί βασιλείς και αυτοκράτορες και να παρέχει άφειση αμαρτιών για το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Άρχισε κατόπιν η πώληση του έμπορεύματος. Ο Τέζελ συμφωνούσε την τιμή, ο θησαυροφύλαξ εισέπραττε το αντίτιμο κι' ένας γραμματέας παρέρθε στον αγοραστή το ανάλογο συγχωροχάρτι, αφού έγραφε πρώτα το όνομά του. Η πώληση συνεχίστηκε ως άργα τη νύχτα.

Εναντίον αυτών των αφέσεων και πολλών άλλων παπικών αυθαισειών εξεγέρθηκε ο Λούθηρος με τις 95 θέσεις του, που τοιχοκόλλησε στον ανακτορικό ναό της Πανεπιστημιακής πόλεως Βυττεμβέργης, στις 31 Οκτωβρίου 1517, γιορτή των Αγίων Πάντων.

«Παρακαλώ κάθε εύσεβη χριστιανό, Έγραφε ο Λούθηρος στο τέλος των θέσεών του, ν' αναγνωρίσει, ότι οι λόγοι μου, αν και είναι σκληροί και καυστικοί, προέρχονται, όμως, από καρδιά που αναγκάστηκε με μεγάλο πόνο να συντρίβει».

Ο Λούθηρος ήταν γυιός ενός μεταλλωρύχου της Θουριγγίας, που, με την εργατικότητα του, είχε σχηματίσει κάποια περιουσία. Η πρόθεση του πατέρα του ήταν να σπουδάσει ο γυιός του νομικά. Αλλά ο Μαρτίνος προτίμησε τη θεολογία κι' έγινε άγιοτερος, σε ηλικία μόλις είκοσι οχτώ ετών, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Βυττεμβέργης.

Ένας από τούς προστάτες του, ο Στάμπιτς, είχε πη γι' αυτόν: «Έχει βαθεία μάτια, που προδίδουν γόνιμη φαντασία». Κι' ένας θανάσιμος εχθρός του, ο καρδινάλιος Θωμάς Βίος της Γαέτας, είχε εκφραστεί με όχι λιγότερο θαυμασμό, πράγμα που δεν τον εμπόδιζε, όμως, να τον βρήσι σκαί. «Αυτό το κτήνος, είπε, έχει βαθυστόχαστα μάτια και λαμπρούς όραματισμούς μέσα στο ξεροκέφαλό του».

Από την ιστορική εκείνη ημέρα της 31ης Οκτωβρίου 1517, σ' όλη τη Γερμανία δε γινόταν λόγος παρά για το Λούθηρο.

Οι άνθρωποι στις πόλεις και τα χωριά σχολιάζουν με μεγάλο ενδιαφέρον το όνειρο του εκλεκτόρος της Σαξωνίας Φρειδερίκου, είπε ο Γκλαπιών στο μέλλον αυτοκράτορα.

Αλλά υπάρχει στη ζωή, που είναι τόσο σύντομη, περιθώριο για όνειρα; παρατήρησε ο δόν Κάρλος.

Πρόκειται για ένα όνειρο αληθινά προφητικό, του εξήγησε ο κληρικός. Ο εκλεκτώρ βρισκόταν στον πυργό του του Σβέινιτς. Είδε, λοιπόν, στον ύπνο του το Μαρτίνο Λούθηρο να γράφει μερικές λέξεις στον ανακτορικό ναό της Βυττεμβέργης, που απείχε μιάς ημέρας πορεία από τον πυργό. Αυτά τα γράμματα ήταν τόσο μεγάλα και ζωηρά, που ο εκλεκτώρ μπορούσε να τα διαβάσει, σ' α να βρισκόταν κοντά. Η γραφίδα που κρατούσε στα χέρια του ο μοναχός μεγάλωνε ολοένα, έφτασε στη Ρώμη κι' άγγιξε το τριπλό στέμμα του Πάπα. Το στέμμα ταλαντεύθηκε κι' ήταν έτοιμο να πέσει. Ο εκλεκτώρ άπλωσε τότε το χέρι του για να το συγκρατήσει, αλλά εκείνη τη στιγμή, ξύπνησε!...

Περίεργο όνειρο, σ' αλήθεια, είπε ο δόν Κάρλος με συλλογισμένο ύφος.

Παρέλειπα να πω στη Μεγαλειότητά σας, συνέχισε ο Γκλαπιών, ότι ο εκλεκτώρ έχει πολλές συμπάθειες και μερικοί από τους άλλους εκλεκτορες σκεφτήκαν να τον υποδείξουν για υποψήφιο. Αλλά ο ίδιος ο Φρειδερίκος, που είναι, άλλωστε, πολύ γέρος, αρνήθηκε την υποψηφιότητά του και τάχιστα ανεπιφύλακτα υπέρ της δικής σας. Θα πρέπει να προσέσω, ότι ο εκλεκτώρ Φρειδερίκος έχει έκθετη πολύ υπέρ του Λουθήρου, πράγμα που δεν είναι σωστό για ένα μέλλοντα αυτοκράτορα. Ο Λούθηρος δεν πρέπει να υποστηριχθεί, άλλ' ούτε να καταπολεμηθεί.

Είναι ένας επικίνδυνος άνθρωπος, είπε ο δόν Κάρλος.

Αλλά χρήσιμος για τον αυτοκράτορα και την αυτοκρατορία, συμπλήρωσε ο Γκλαπιών, που ήταν περισσότερο πολιτικός παρά κληρικός.

Πού βρίσκεται τώρα αυτός ο Λούθηρος; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία, απάντησε ο Γκλαπιών.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

Εξορία; ρώτησε ο δόν Κάρλος.

ση, δὸν 'Ινίγκο, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς βασιλιάς. «Ἐγώ, ὅμως, δὲν ξέρω τίποτα γι' αὐτήν καὶ δὲν αἰσθάνομαι καμιά ἐπιθυμία νὰ τὴν γνωρίσω. Φαίνεται, ὅστόσο, ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ἓνα τρομερὸ αἰσθημα...»

— Τὸ ἀραιότερο ἀπ' ὅλα, Μεγαλειότατε, δίδεκε ὁ δὸν 'Ινίγκο.

Ὁ νεαρὸς βασιλιάς ἔκαμε ἓνα μορφασμὸ, πρὶν φανερῶν τὴν ἀμφιβολία του.

— Αὐτὸ λένε ἐκεῖνοι, ποὺ ἡ ἀγάπη τοὺς ἔκαμε νὰ χάσουν τὸ μυαλό τους, ἀπάντησε. Τὸ 'ἴδιο ἔγινε καὶ μετὰ τὸν Φερνάντο.

— Δὲν καταλαβαίνω, Μεγαλειότατε, τραύλισε ὁ δὸν 'Ινίγκο, προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή του.

— Νομίζω πὼς δὲ θέλετε νὰ καταλάβετε, ἀπάντησε ὁ βασιλιάς. «Ὁ δὸν Φερνάντο δὲ θὰ ἔδωκε ποτὲ τὸ ζῆφός του, ἂν δὲν τὸν τύφλωνε ἡ ἀγάπη...»

— Μεγαλειότατε...

— Ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν κόρη σας, δὸν 'Ινίγκο.

Ὁ δὸν 'Ινίγκο βελάσκει ἐμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ δὸν Φερνάντο ἀγαποῦσε τὴν κόρη του, δὲν εἶχε περάσει ποτὲ ἐπὶ τὸ μυαλό του.

— Κι' εἶναι πολὺ πιθανόν, ὅτι κι' ἡ κόρη σας ἀγαπᾷ τὸν δὸν Φερνάντο, πρόσθεσε ὁ βασιλιάς. Πράγματι τὸς γιὰ τὴν ἀρχὴ ἐνὸς αἰσθηματος... «Ἀλλ' ὅπως ἀκούσα νὰ λέγε, ἡ ἀγάπη μοιάζει μετὰ τὴ φωτιά. Ἀρκεῖ ἓνας μικρὸς σπινθήρας, γιὰ ν' ἀπλωθῇ ἀμέσως οἱ φλόγες σ' ὅλοκληρο τὸ δάσος... Γιὰ νὰ προλάβῃ κανεὶς τὸ κακὸ, πρέπει νὰ μπορέσῃ νὰ σβύσῃ τὰ πρῶτα κλαδιά.»

Ὁ δὸν 'Ινίγκο κύτταξε σαστισμένος τὸ βασιλιά. Γιατὶ παρομοίαζε τὴν ἀγάπη τοῦ Φερνάντο μετὰ τὴ φωτιά. Καὶ ποὺ ἤθελε νὰ καταλήξῃ... «Ἀλλ' ἡ ἀγάπη αὐτὴ τοῦ Φερνάντο γιὰ τὴν κόρη του ὑπῆρχε πραγματικά; Ὁ νεαρὸς βασιλιάς εἶχε τὸ χάρισμα νὰ διαβάξῃ μέσα στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων ἢ εἶχε μάθει κάτι πού αὐτὸς τὸ ἀγνοοῦσε;... Ἀλλ' ὁ μόνος ἀνθρώπος, πού εἶχε πλησιάσει ἦταν ὁ Φερνάντο. Αὐτός, λοιπόν, τοῦ εἶχε φανερώσει τὴν ἀγάπη του;

Ὁ δὸν Κάρλος, ἔπειτα ἀπὸ τὰ τελευταῖα λόγια του, βανακίστηκε στὴν πολυθρόνα του κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ θέσι ἔκανε μιά καινούργια ἐρώτησι στὸ συνομιλητὴ του.

— Ἀν ἦταν νὰ διαλέξετε τὸ σύζυγο τῆς κόρης φθῶρ ἀνάμεσα στὸν δὸν Φερνάντο καὶ στὸν δὸν Ραμίρο, ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο θὰ προτιμοῦσατε; τοῦ εἶπε.

Ὁ δὸν 'Ινίγκο προσπάθησε νὰ σκεφθῇ γιὰ ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησι τοῦ βασιλιά. Ἀλλὰ τὸ μυαλό του τοῦ φαινόταν ἄδειο καὶ δὲν τὸ κατάφερε.

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, μετὰ φέρνεται σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Ἐκτιμῶ τὸν δὸν Ραμίρο καὶ συμπαθῶ τὸν δὸν Φερνάντο, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ ἐξηγήσω αὐτὴ τὴ συμπαθεία... Συχωρῶστε με, ὅλα, εἰμὶ ἀνίκανος ν' ἀπαντήσω στὴν ἐρώτησί σας...

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κουρασθῇτε περισσότερο, εἶπε ὁ δὸν Κάρλος. Κι' ἄλλωστε, τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει σημασία, γιατί δὲ θὰ βρεθῇτε ποτὲ στὴν ἀνάγκη νὰ διαλέξετε ἀνάμεσα στὸν δὸν Ραμίρο καὶ στὸν δὸν Φερνάντο, πρόσθεσε μετὰ ὅπως πού ἔκαμε τὸ δὸν 'Ινίγκο ν' ἀνατριχίλασε.

Ὁ βασιλιάς ἔσκυψε κατόπιν στὸ τραπέζι του κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ. Ὅταν τελείωσε, διπλώσε τὸ χαρτί στὰ τρία, τὸ ἔκλεισε με βουλοκέρι καὶ τὸ σφράγισε μετὰ τὸ δαχτυλίδι πού φοροῦσε στὸ χεῖρ του.

— Εἶναι ἓνα γράμμα γιὰ τὴν κόρη σας, ἀπάντησε ὁ δὸν 'Ινίγκο, γλυττώνει μετὰ αὐτὴ τὴ δοκιμασία...

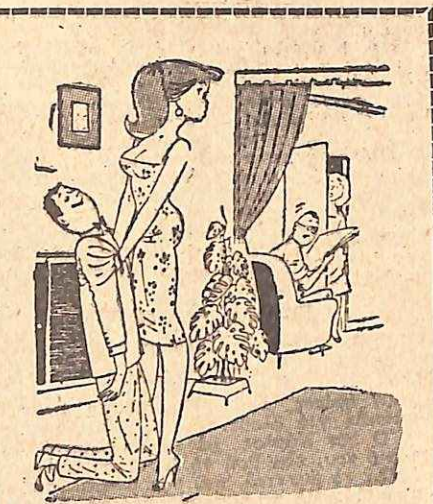
— Γιατὶ τὴν ἀποκαλεῖτε δοκιμασία; ρώτησε ὁ δὸν Κάρλος, σουφρώνοντας τὰ φρύδια.

— Γιατὶ θὰ εἶναι σκληρὸ γιὰ μένα νὰ βρεθῶ ἄλλη μιά φορά μπροστὰ στὴ γυναῖκα, πού ἔπιασε τὸ γυῖό της καὶ τὸν ὡδήγησε στὴ φυλακή.

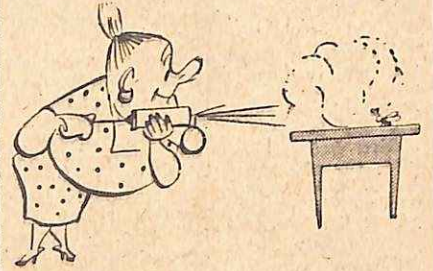
Ὁ δὸν Κάρλος ἀνασέκωσε τοὺς ὤμους.

— Κι' ἐγὼ κρατῶ τὴ ζωὴ τοῦ γυιου της σὰ χεῖρά μου, ἀπάντησε. Αὐτὸ, ὅμως, δὲ μ' ἐμπόδιζε νὰ τὴν δῶ τὴν προχθεσινὴ νύχτα καὶ νὰ μιλήσω ὁλόκληρη ὥρα μαζί της... Τὰ λόγια πού μοῦ εἶπε ἡ κόρη Μελεντέζ πού ἔκαμαν πολὺ μεγάλῃ ἐντύπωσι. Πιστεύω πὼς τὸ γράμμα μου θὰ τὴν κίνη νὰ καταλάβῃ, ὅτι πρέπει νὰ μιλήσῃ καὶ σὲ σὰς... Πρέπει νὰ δῇ τὴν κόρη Μελεντέζ καὶ, γιὰ νὰ ἐξομῶν ὅλοι πὼς πηγαίνετε ἐκ μέρους μου, θὰ διατάξω ἕναν ἀπὸ τοὺς βασιλικούς κήρυκες νὰ πορευθῶν.

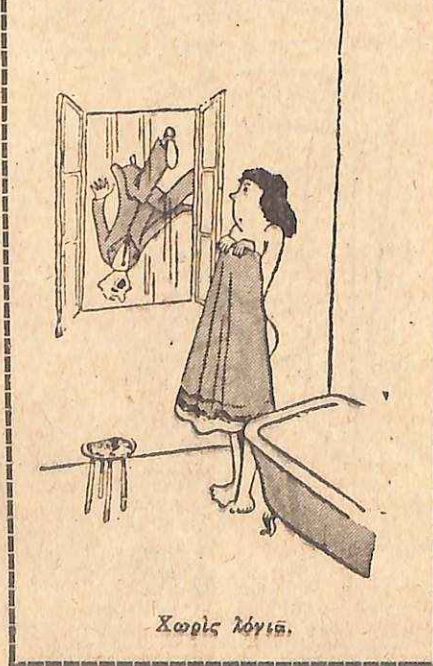
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

— Μπαμπά, ὁ Τάκης θέλει νὰ ζητήσει τὸ χεῖρ μου!...

— Ἀψοῦ!...

Χωρὶς λόγια.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΖΩΗ στὸ 'Απειρο;

Σχηματίσθηκε ἀπὸ τὰ ἀέρια καὶ
τὶς ἀκτίνες-θεολίες

ΕἶΜΑΣΤΕ μόνοι στὸ Σύμπαν; Ἡ ὑπαρ-
χουν κι' ἄλλοι κόσμοι σὰν τὴ Γῆ, ὅπου
ζοῦν ἄλλοι «ἀνθρώποι», σκέπτονται, αἰσθάνο-
νται, υποφέρουν; χαίρουν τὴ ζωὴ; Οἱ κά-
τοικοι τῶν ἄλλων οὐρανίων σωμάτων εἶναι ἀ-
νώτεροι ἢ κατώτεροι ἀπὸ μᾶς;

Αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα ἀσφαλτοῦσαν ἐπὶ αἰῶ-
νες τὴν ἀνθρωπότητα. Τώρα λοιπὸν πλησιάζει
ὁ καιρὸς πού θὰ δοθῇ ἐπιτέλους οἱ ἀπαντή-
σεις, χάρις στὴν ἐξερεύνησι τοῦ 'Απείρου.

Στὸ μεταξύ, οἱ ἐπιστήμονες ἀνασηκώνουν
κάπως τὸν πέπλο τοῦ μυστηρίου. Ὁ καθηγη-
τὴς Χάρλωση Σάπλεϋ, γνωστὸς Ἀμερικανὸς
ἀστρονόμος, λέει:

«Ἡ ζωὴ εἶναι κατανεμημένη παντοῦ στὸ
Σύμπαν. Εἶναι μιά δύναμι τοῦ Σύμπαντος». Ἐξ
ἄλλου, ὁ ἀστρονόμος Τζέις Γκρηνστάιν, κα-
θηγητὴς τῆς ἀστροφυικῆς στὸ Πολυτεχνεῖο
τῆς Καλιφορνίας, λογαριάζει ὅτι ὑπάρχουν
στὸ Σύμπαν ἀπὸ 100 ὡς 100 τρισεκατομμύρια
γαλαξίες.

Κάθε γαλαξίας τώρα ἀποτελεῖται κατὰ μέ-
σον ὁρὸ ἀπὸ 100 δισεκατομμύρια ἀστρά, ὅλα
παρόμοια μετὰ τὸν 'Ἡλιο μας. Συνεπῶς, ὑπάρ-
χουν στὸ Σύμπαν ἀπὸ 10 τρισεκατομμύρια ὡς
10 ἑξάκις ἑκατομμύρια ἀστρά. Ὁ καθηγητὴς
Σάπλεϋ παίρνει ἓνα μέσον ὁρὸ: 10 τρισεκατομ-
μύρια.

Υπολογίζει ἐπίσης συντηρητικὰ ὅτι, ἀπὸ κά-
θε 1000 ἀστρά, τὸ ἓνα ἔχει γύρω του πλανή-
τες. Ὑπάρχουν συνεπῶς τὸ λιγώτερον 100 τρι-
σεκατομμύρια ἡλιακὰ συστήματα. Κι' ἀπ' ὅλα
αὐτὰ—λέει ὁ καθηγητὴς Σάπλεϋ—τουλάχιστον
σὲ 100 ἑκατομμύρια πλανήτες πρέπει νὰ ἔχῃ
ἀναπτυχθῇ ζωὴ, ὅπως τὴν ξέρουμε στὴ Γῆ.

«Ἐνα ἄλλο μυστήριον εἶναι τὸ πῶς προση-
ματίσθηκε ἡ ζωὴ στὴ Γῆ (καὶ στοὺς ἄλλους
κόσμους).»

Ὁ καθηγητὴς Κάλβιν πιστεύει ὅτι ἡ ζωὴ
σχηματίσθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ ἄψυχες οὐ-
σίες, πού ἐνώθηκαν μετὰ τὸν καιρὸ, μετὰ τὸν
ποῦ ὄχι βιολογικὸ (ὄχι δηλαδὴ μετὰ τὴν λειτουργί-
α τῆς ἀναπαραγωγῆς). Ἀλλ' αὐτὸ δὲ μπο-
ρεῖ νὰ ἐξαγινήσῃ σήμερα, γιὰ διαφόρους λό-
γους πού ἐξηγεῖ ὁ ἴδιος καθηγητὴς.

Κατὰ τὴ θεωρίαν αὐτή—πού τὴν παραδέχον-
ται καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες—πρὶν ἀπὸ
5-7 δισεκατομμύρια χρόνια ὑπῆρχαν στὸ Διά-
στημα μονάχα ἀστροειδίζοντα σφαιρὰ ἀπὸ
ἀτομα ὅλης, κοσμικῆς σκόνῃς καὶ ἀέρος. Ἀπ' αὐ-
τὰ τὸ ὅλο σχηματίσθηκε ἡ Γῆ.

Δὲν εἶχε ἀκόμη ζωὴ πᾶν τῆς, εἶχε ὅμως
ἓνα φλοιὸ καὶ μιά ἀτμόσφαιρα πολὺ διαφορε-
τικὴ ἀπ' τὴ σημερινή, πού διατηρήθηκε ἐπὶ
ἑκατομμύρια χρόνια. Αὐτὴ ἡ ἀρχαία ἀτμό-
σφαιρα τῆς Γῆς ἀποτελεῖτο κυρίως ἀπὸ ὑδρο-
γόνο, ἄζωτο, μεθάνιο, ἀμμωνία, διοξειδίου τοῦ
ἀνθρακικοῦ καὶ ὕδατος. Πάνω σ' αὐτὲς τὶς
χημικὲς οὐσίες ἐπέβρεσε μιά ἐντονη ἐνέργεια
καὶ προκάλεσε τὸ σχηματισμὸν ὁλοένα πολυ-
πλοκότερων ὁργανικῶν ἐνώσεων, πού ὑπῆρξαν
ἡ πρώτη ὕλη τῶν ζωντανῶν ὁργανισμῶν.

Αὐτὴ ἡ ἐντονη ἐνέργεια ἦταν: ὑπεριώδεις
ἀκτίνες καὶ ἰσὺς καὶ ραδιενέργεια ἀπ' τὸν
'Ἡλιο, κοσμικὲς ἀκτίνες ἀπ' τὰ ἀστρά, ἀκτι-
νοβολίες ἀπ' τὰ ραδιενεργὰ μέταλλα τῆς Γῆς
οὐράνιο, θόριο, ράδιο, κλπ.), ηλεκτρικὲς
ἐκκενώσεις ἀπὸ τὶς καταιγίδες, πιθανόν δὲ καὶ
θερμότης ἀπὸ τὶς ἐκρήξεις ἡφαιστειῶν.

Ἀπὸ σχηματίσθηκαν ἔτσι στὴν ἀτμόσφαι-
ρα, οἱ ὁργανικὲς οὐσίες παρασυστήθηκαν ἀπὸ
τὴ βορρῇ κι' ἔπεσαν στὴ θάλασσα. Στὰ ρηχὰ
νερά, ἐξακολουθῶσαν νὰ δέχονται τὶς διάφο-
ρες ἀκτινοβολίες—ἰδίως τοῦ 'Ἡλίου—ἐνώθηκαν
καὶ σχηματίσαν τὰ πρῶτα κύτταρα.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ θεωρία αὐτὴ φαί-
νεται νὰ ἐπιβεβαιώνεται ἀπ' τὸ ἔξης ἐκπλη-
κτικὸ πείραμα: Στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Σικά-
γου, ὁ δόκτωρ Στάνλεϋ Μίλλερ ἀπομιμήθηκε
μέσα σὲ μιά γυάλινη συσκευή τὴν ἀρχαία
ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς, τὴ θάλασσα καὶ τὶς
θύλλες. Παρήγγε δηλαδὴ ἀλλεπάλληλως ἡ-
λεκτρικὲς ἐκκενώσεις μέσα σ' ἓνα μίγμα ἀπὸ
ὑδρογόνου, ὕδρογόνο, ἀμμωνία καὶ μεθάνιο.
Σιγά-σιγά, τὰ ἀέρια αὐτὰ διαλύθηκαν μέσα
στὸ νερὸ τῆς συσκευῆς (πού παρήγαγε τὸν
ὕδατο). Ἐπειτα ἀπὸ μιά βδομάδα, τὸ νερὸ
αὐτὸ βρέθηκε ὅτι περιεῖχε διάφορα ἀμινοξέα,
τὰ βασικὰ δηλαδὴ συστατικὰ τῆς ζωικῆς καὶ
φυτικῆς ὕλης.

Μ' ἄλλα λόγια, ἀπὸ νερὸ, μεθάνιο καὶ ἀμ-
μωνία, οἱ ἐπιστήμονες μπόρεσαν, μετὰ ἰσχυρῆς
ηλεκτρικῆς ἐκκενώσεως, νὰ φτιάξουν τὶς πρῶ-
τες ὕλες τῆς ζωῆς. Ἦταν πᾶς εὐκόλο κατόπιν
νὰ ἐνώσουν αὐτὰ τὰ ἀμινοξέα καὶ νὰ σχημα-
τίσουν πρωτεΐνες.

Δὲ μένει τώρα, παρὰ νὰ φτιάξουν κύτταρα
μετὰ τὶς πρωτεΐνες, γιὰ ν' ἀπομιμηθῇ τὸν τό-
πο πού πρωτοδημιουργήθηκε ἡ ζωὴ στὴ Γῆ.

Κατὰ ἀνάλογο λοιπὸν—βεβαιώνει ὁ καθηγη-
τὴς Κάλβιν—συνέβη καὶ σὲ 100 ἑκατομμύρια
ὅλους πλανήτες, πού ἀπώκησαν κι' αὐτοὶ
ζωή.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ

Ἀπὸ τὴ βόμβα τοῦ Μοροζίνη τὸ 1687

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΩΤΕΡΗ σελίδα στὴν ἱστορία τῶν μνημείων τῆς
'Ακροπόλεως εἶναι ἡ καταστροφὴ τοῦ Παρθενῶνα τὸ Σε-
πτέμβριο τοῦ 1687, ὅταν ὁ στρατὸς τοῦ Μοροζίνη ἀποβί-
βαζόταν στὸν Πειραιᾶ καὶ πολιορκοῦσε τὴν 'Ακρόπολιν.

Ἡ πολιορκία τῆς 'Ακροπόλεως ἦταν ἓνα ἐπείσοδιον στὸν πόλε-
μο μετὰ τὴν Βενετίας καὶ Τουρκίας πού εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὸ 1684.

Ὅπως μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ γράψουμε καὶ στὸ προηγούμενο
σημείωμα, ἀρχηγὸς τῶν βενετσιάνικων δυνάμεων ἦταν ὁ ἀρχιναύ-
αρχος Φραγκίσκος Μοροζίνης, ὁ ὁποῖος ἀφού κατέλαβε ὁλόκληρη
τὴν Πελοπόννησο, ἐπέεξε τὴν ἐπιχειρήσει του στὴν Ἀττικὴ
καὶ πολιορκῆσε τὴν 'Ακρόπολιν, στὴν ὁποία εἶχε καταφύγει ἡ τουρ-
κικὴ φρουρά. Ὁ Καϊνίεμαρκ, ὁ ἀρχιστράτηγος τοῦ Μοροζίνη, ἀ-
νέλαβε τὴν στρατιωτικὴν ἐπιχείρησι ἐναντίον τοῦ καστρου τῆς 'Ακρο-
πόλεως. Ἐστῆσε τὸ πυροβολικὸ του, μετὰ τὸ ὅποιο ὑπελόγιζε νὰ
ρίψῃ τὸ κάστρο, γύρω ἀπὸ τὸ βράχο. Πέντε κανόνια τοποθέτησε
στὸ λόφο τοῦ Φιλοπάππου. Ἀλλὰ ὁ γύρω τὴν Πνύκα καὶ τέσσερα
βαρεῖα ὀβυζία στὸν Ἀρειο Πάγο. Συμπληρωματικὰ ἔβαλαν καὶ
δύο ἀκόμα ὀβυζία στὴν Πλάκα. Σκοπὸς τοὺς ἦταν ν' ἀναγκά-
σουν μετὰ τὸ πυροβολικὸ τὴν τουρκικὴν φρουρὰ νὰ παραδοθῇ, ἀδια-
φορῶντας γιὰ τὶς καταστροφές, πού μπόρουσαν νὰ γίνονιν στὰ
μνημεῖα τῆς 'Ακροπόλεως.

Ἡ ἀγριασματοσύνη καὶ ἡ ἄλλειψι μορφώσεως τῶν ἀειωματικῶν
τοῦ Μοροζίνη ἦταν τέτοια, ὥστε ἀσφαλῶς δὲν εἶχαν ἰδέα, οὔτε
ἀπὸ τὴν ἱστορία, οὔτε καὶ γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἀξία τῶν μνη-
μείων τῆς 'Ακροπόλεως. Ὁ περισσότεροι, ἦσαν γενναῖοι πολεμι-
οὶ, ἀλλὰ δὲν ἤξεραν τίποτ' ἄλλο, πέρα ἀπὸ τὸν
πόλεμο, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὅλοι οἱ ἐπαγγελματίες
στρατιωτικοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τὸ μόνο πού τοὺς
ἐνέγκλυσε ἀπὸ τὸν βουβαρδισμό τῆς 'Ακροπόλεως
ἦταν πού τὰ μάρμαρα ἀντίκριναν στὸ πυροβολικὸ
τοὺς, πού τὸ διηύθυνε ὁ Ἰταλὸς Μουτόνι.

Τρεῖς μέρες κράτησε ὁ βουβαρδισμὸς. Πολλὰ ἀ-
πὸ τὰ βλήματα περνοῦσαν πάνω ἀπὸ τὸ βράχο κι'
ἐπέφταν στὴν πόλιν, ἀνάβοντας πυρκαϊές στὰ σπι-
τία τῶν Ἀθηναίων. Μιά βόμβα εἶχε πέσει στὰ
Προπύλαια, στὴ μικρὴ πυριτοδοποθήκη, πού βρι-
σκόταν ἐκεῖ καὶ τὴν τινάζε στὸν ἀέρα.

Ἡ προσοχὴ τῶν βενετσιάνων εἶχε σταθερῇ πρὸς
τὸν Παρθενῶνα. Ἐκεῖ συγκέντρωναν τὰ πυρὰ τοῦ
πυροβολικοῦ. Εἶχαν πληροφορίες ὅτι ἡ φρουρά
τῆς 'Ακροπόλεως τὸν εἶχε μεταβάλει σὲ πυριτιδο-
ποθήκη. Ἡ ἀνατίναξη τοῦ βᾶ ἔδινε τὸ τέλος τῆς
πολιορκίας. Καὶ τὸ δράμα δὲν ἄργησε νὰ συντε-
λεσθῇ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 16/26 Σεπτεμβρίου 1687 ἔ-
να βλήμα πυροβόλου, ἀπὸ τὰ σπημένα στὸ μνη-
μεῖο τοῦ Φιλοπάππου, πέρασε ἀπὸ τὴν στέγη τοῦ
Παρθενῶνα — ἡ ἀπὸ μιά τρύπα, ὅπως ἀναφέ-
ρουν μερικὸι, πού ὑπῆρχε στὴ μεσημβρινὴ πλευρὰ
τοῦ καὶ ἀναψε φωτιά στὸ ἀποθηκεμένο μπαρούτι.
Ἡ ἐκρηκτικὴ ὑπὸ τὴν τρυπαλίαν. Τὸ μεγαλύτερο μέ-
ρος τοῦ Παρθενῶνα τινάχθηκε σὲ κομμάτια καὶ ἡ
φωτιά ἐξέμενε ἡ φρουρὰ καὶ οἱ τουρκικὲς οἰκογέ-
νειες, πού εἶχαν καταφύγει στὸ κάστρο. Ἐκατον-
τάδες ἦσαν οἱ νεκροὶ ἀπὸ τὴν καταστροφὴ ἐκείνη,
ἀνάμεσα στοὺς ὁποῖους καὶ ὁ φρουράρχος τῆς 'Α-
κροπόλεως μετὰ τὸ γυῖό του.

Ὁ στρατὸς τοῦ Μοροζίνη ὑποδέχθηκε μετὰ ζη-
τωκραυγῆς κι' ἐνθουσιασμοῦ τὴν τρομερὴ ἐκρηκτικὴ.
τὸν κατέστρεψε τὸν ἀπαρτίλλο καὶ τῆς Παλλάδος, τὸ τελευταῖον
ἀριστοτεχνικὸν τὸν αἰῶνα. Οἱ Ἰταλοὶ φώναζαν: «Ζήτω ἡ δημο-
κρατία τῆς Βενετίας!...» Καὶ οἱ Γερμανοὶ: «Νά ἔχῃ ὁ νικητὴς
κόμης Καϊνίεμαρκ!...»

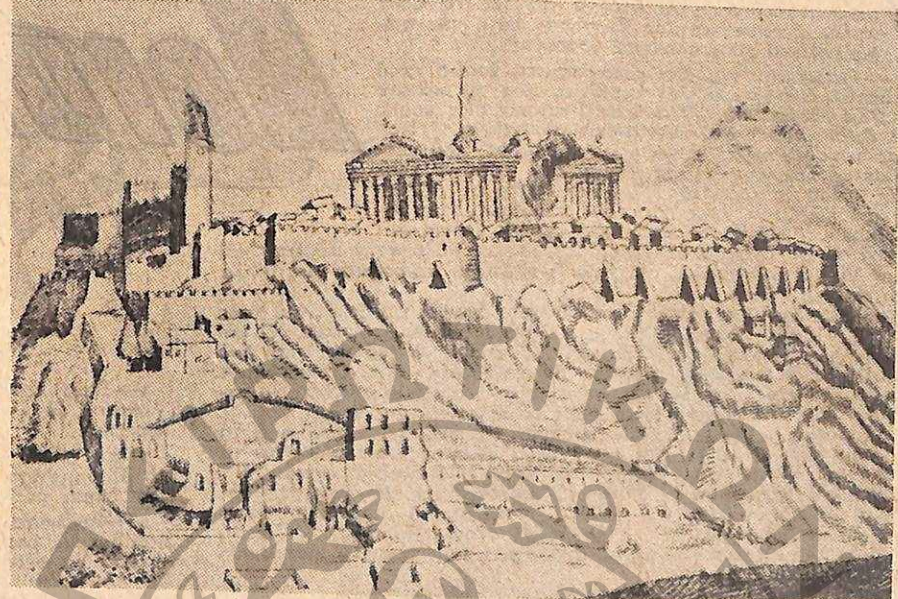
Μετὰ τὴν καταστροφὴ, πού προέβλεψε ἡ ἐκρηκτικὴ τοῦ Παρθεν-
ῶνα ἡ φρουρὰ τῆς 'Ακροπόλεως ἀναγκάστηκε νὰ συνθηκολογήσῃ
μετὰ τὸ Μοροζίνη. Μετὰ ἓνα μῆνα οἱ 500 ἄνδρες τῆς φρουρᾶς, πᾶς
εἶχαν ἀπομείνει, παρακολουθούμενοι ἀπὸ δυομισητὴ χιλιάδες Τούρ-
κους τῆς Ἀθήνας, ἐπιβιβάστηκαν σὲ πλοῖα στὸν Πειραιᾶ γιὰ νὰ
μεταφερθοῦν στὴ Μικρὰ Ἀσία.

Οἱ βενετσιάνοι ἔγιναν κύριοι τῆς 'Ακροπόλεως. Καὶ στὸν κατε-
στραμμένον Παρθενῶνα ὤψωναν τὴ σημαία μετὰ τὸν λέοντα τῆς Βε-
νετίας. Φρουράρχος τῆς 'Ακροπόλεως διορίστηκε ὁ κόμης Τάνιος
Πομπήιος. Πρῶτη του φροντίδα ἦταν νὰ βῇ πρὸς τὰ 300 ἀτὰφα
πλάσματα καὶ νὰ καθαρίσῃ τὴν 'Ακρόπολιν ἀπὸ τὰ εἰρήνια τῆς κα-
ταστροφῆς καὶ τῆς πυρκαϊᾶς. Ἀπὸ τὴν ἀνατίναξη τῆς πυριτιδοπο-
θήκης εἶχε καταστραφῇ, κυρίως, τὸ μεσαῖο τμήμα τοῦ Παρθενῶνα.
Τὰ ἀετάρια τοῦ ναοῦ δὲν εἶχαν πάθει σοβαρὰ ζημιές ἀπὸ τὴν
μεγάλῃ ἐκρηκτικῇ. Ἀπὸ τὰ δύο ἀετάρια καλύτερα διατηρεῖτο τότε
τὸ δυτικὸ, ὅπου ἀπεικονίζετο ἡ φιλονεικία τῆς Ἀθηνᾶς μετὰ τὸν Πο-
σειδάωνα. Οἱ δύο θεοὶ ἦσαν στὸ μέσο, ἐνῶ πίσω ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶ
ὑπῆρχαν δύο θαυμαστὰ ἄλογα, πού τραβοῦσαν τὸ ἄμα τῆς. Τὰ
ἄλογα αὐτὰ θέλησε νὰ τὰ πάρῃ ὁ Μοροζίνης καὶ νὰ τὰ μεταφέρει
στὴν πατρίδα του ὡς λάφυρα. Ἐνεκα ὅμως τῆς ἀδεξιότητος τῶν
ἐργατῶν τ' ἀνάλματα ἔπεσαν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἀετάρματος στὸ
ἐδαφός κι' ἔγιναν κομμάτια.

Καὶ δὲν ἦταν ἡ μόνη καταστροφὴ, μετὰ τὴν ἀνατίναξη τοῦ Παρθεν-
ῶνα, πού ἐπαθάν τ' ἀρχαία τῆς 'Ακροπόλεως ἀπὸ τὸν στρατὸ
τοῦ Μοροζίνη. Ὁ ἴδιος πῆρε φεγγοντὰς διάφορα μαρμάρια ἀνά-
γλυφα καὶ ἀγάλματα ἀπὸ τὴν 'Ακρόπολιν καὶ ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶ,
γιὰ νὰ τὰ στείλῃ στὴ Βενετία ὡς λάφυρα πολέμου. Μεταῦν τῶν

ἄλλων καὶ τὸ μαρμάρينو λέοντα τοῦ Πειραιῶς, πού βρίσκεται σή-
μερα στὸ ναύσταθμό τῆς Βενετίας. Καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ ἀρ-
σκόρπισαν τότε ὡς τὴ Δανία ἀρχαιοτῆτες ἀπὸ τὴν 'Ακρόπολιν
τῶν Ἀθηνῶν. Ἐστὶ συμπληρώθηκε ἡ καταστροφὴ, πού εἶχε ἀρ-
χίσει μετὰ τὴν βόμβαν τοῦ Παρθενῶνα. Μετὰ 150 χρόνια ἓνας ἄλλος
βάνδαλος, ὁ περιόδοτος λόρδος Ἐλγίνος, ἦρθε νὰ συνεχίσῃ τὸ
ἔργο τῆς καταστροφῆς τοῦ Παρθενῶνα, ἀφαιρώντας ὅλα τὰ ἀνά-
γλυφα πού εἶχαν μείνει στὸ ἀριστοτεχνικὸν τοῦ ἱκτινίου καὶ τοῦ
Φειδία.

Ἀλλὰ ἡ 'Ακρόπολις διέτρεξε ἀκόμη μεγαλύτερο κίνδυνον στὴν
ἀπαίσιαν ἐκείνην ἐπιδρομὴν τοῦ Μοροζίνη. Διέτρεξε τὸν κίνδυνον ὁλο-
κληρωτικοῦ ἐξαφανισμοῦ τῶν ἀρχαίων μνημείων τῆς 'Αθηνᾶς ἀπὸ
καταλοῦθωσιν τὰ γεγονότα: Ἀναγγέλλοντας τὴν κατάληψιν τῆς
'Αθηνᾶς ἀπὸ τὴν γερουσία τῆς Βενετίας, ὁ Μοροζίνης ἔγραψε τὰ ἑ-
ξῆς: «Εἶναι δικὴ μας πλέον ἡ ἐξουσία καὶ πολυθούλητῃ Ἀθηνᾶ, μετὰ
τὴν εὐρύτατη καὶ περὶ πολλὰ πόλιν καθὼς καὶ μετὰ λαμπρὰ τῆς
μνημεία, μετὰ τὰ ὁποῖα συνδέονται τόσες ἀναιμήσιμες σοφίαι καὶ
τόση ἱστορία». Καὶ ὅμως, πόσο λίγο ἐπιδέχονταν τὸν Μοροζίνη οἱ
ἀναιμήσιμες τῶν ἀρχαίων μνημείων φάτις ἀπὸ τὴν λεηλασίαν, πού
ἐκάναν οἱ στρατιῶτες του σ' αὐτά. Ὁ γραμματεὺς του Σαγγά-
λας ἔκοψε τὸ κεφάλι τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀπτερου Νίκης καὶ τὸ
πῆρε μαζί του γιὰ... ἐνθύμιον. Καὶ ἄλλοι ἀειωματικοὶ καὶ βαθμοῦ-
χοι τοῦ Μοροζίνη στρατοὺ πῆραν διάφορα ἀρχαία, μετὰ τῶν
ὁποίων ἦταν κι' ἓνα μέρος ἀπὸ τὰ ὠραία μαρμάρια ἀνάγλυφα

Ὁ Παρθενῶν εὐθὺς μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ 1687.

πού κοσμοῦσαν τὸ διάζωμα τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτερου Νίκης.

Ὁ στρατὸς τοῦ Μοροζίνη ἔμεινε στὴν Ἀθηνᾶ ὁλόκληρον τὸ χει-
μῶνα τοῦ 1687—88. Ὅταν ὅμως πλησίαζε ἡ αὐτοῖς καὶ ὑπῆρχαν
πληροφορίες ὅτι ὁ σερασκέρης τῆς Θῆβας ἐτοίμαζε τουρκικὸν στρα-
τὸ γιὰ ν' ἀνακαταλάβῃ τὴν 'Ακρόπολιν,

Στο τέλος, ο Λούπι εξαντλημένος από την προσπάθεια έπεσε σε λήθαργο.

το έκανε κι' ο κόμης Λούπι.

Το πραγματικό δράμα παίχτηκε έπειτα από τέσσε-
ρες μέρες, στη βίλλα τους. Οι υπηρέτες είχαν πάσει
άδεια εκείνο τ' απόγεμα, εκτός από μια καμαριέρα, την Πε-
πίνια, που βρισκόταν στον κήπο. Η κόμηση κοιμότανε,
ζαλωμένη σ' ένα ντιβάνι.

Ξαφνικά, φάνηκε στην πόρτα ο Λούπι. Κρατούσε στα
χέρια το δεύτερο φίδι.

Πατώντας στα νύχια πλησίασε στο ντιβάνι, έσκυψε
πάνω απ' τη γυναίκα του κι' έφερε το κεφάλι του φίδιου
κοντά στο γυνό της μπράτσο. Μά το έρπετο δεν άνοιξε
το στόμα του για να δαγκώσει. Ο κόμης τώφερε πιο
κοντά. Άλλα και πάλι το φίδι έκανε μια ελάχιστη γρα-
τζουνιά στο χέρι της νέας γυναίκας, χωρίς να κόψει Βα-
θειά τα δόντια του στις σάρκες της.

Η κόμηση ξύπνησε αμέσως κι' έμπεε μια φωνή.
Μά η ταραχή έκανε το Λούπι να χάσει την ψυχραιμία του.
Δεν κρατούσε πια όπως έπρεπε την άσπιδα. Κι' εκείνη
έβουλε σε μια στιγμή απ' το σφίξιμο του και τον δάγκω-
σε τέσσερες φορές συνεχώς στο πρόσωπο, στο λαιμό
και στο στήθος!

Η κόμηση άρχισε να ουρλιάζει σαν τρελή... Σε
λίγο, η Πεπίνια έφτασε τρέχοντας στο σπίτι μου, που
βρισκόταν εκεί κοντά. Πήρα αμέσως τα ένοχλα μου
και πήγα στη βίλλα. Δυστυχώς είχα μαζί μου μόνο μια
δόση ορού, κι' αυτό μ' έφερε σε πραγματική άμχανία.

Όταν έφτασα στη βίλλα, βρήκα την κόμηση λιπο-
θυμη. Ο Λούπι ήταν έσπλωμένος στο κρεβάτι του, αλλά
διατηρούσε ακόμη τις αισθήσεις του.

Τι είδους ήταν το φίδι που σάς δάγκωσε; τον
ράτσα!

— Άσπιδ!
Σε λίγο, ο κόμης πρόσθεσε:

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στην ταρατσα ενός παλιού
αίγυπτιακού σπιτιού, όταν ο γιατρός Μαχμούτ
υπέρας άρχισε να μιά διηγείται αυτή την πα-
ράξενη και καταπληκτική ιστορία:

— Πρόκειται για ένα οικογενειακό δράμα, που
φαίνεται απλό, αλλά οι συνθήκες του το κάνουν
έντελως εξαιρετικό. Ο άντρας ήταν κάποιος κόμης
ντι Λούπι, από παλιά Ιταλική οικογένεια. Ήταν
ένος τύπος κομψός, ευγενικός, σπάταλος, που πε-
νούσε τη ζωή του στα σαλόνια, στο πράσινο τρα-
πέζι και στις κουρσες. Είχε παντρευτεί με την κό-
ρη του Κλάυτον, ενός απ' τους πλουσιώτερους Α-
μερικανούς. Αυτή τον πενούσε μερικά χρόνια και
δεν ήταν πολύ όμορφη. Αφού ταξίδεψαν πολύ στην
Ευρώπη και στην Αμερική, καταλήσανε στην Αίγυπτο κι' αγόρασαν μια βίλλα
έξω απ' το Κάιρο.

Μά ως έρθουμε στο δράμα... Θάχετε ακούσει, βέβαια, για τους
γόντες φίδιων. Ένας απ' τους καλύτερους ήταν ο Μούσα. Ο κό-
μης ήρθε σ' επαφή μαζί του και τον έπεισε να του πουλήσει δυό
«άσπιδες», που είναι εξαιρετικά δηλητηριώδεις. Συγχρόνως έμαθε
απ' αυτόν την τέχνη να τα γουστειν και να τα πιάνει απ' το κε-
φάλι, μ' ένα ώριμο μέτρο ώστε να γίνονται ακίνδυνα.

Προσέγγιζε τότε να του φτιάξουν μια δερματίνη θήκη για τα
κολλάρα του, αλλά με διπλό πάτο, κι' έκλεισε μέσα σ' αυτήν τα
δυό φίδια. Μέσα σε μια βελτίσα έρριχνε διάφορες τροφές. Κι'
όταν ήθελε να τσιπώσει τα φίδια, τα μετέφερε απ' τη θήκη στη βα-
λίτσα, με τον τρόπο που του είχε υποδείξει ο Μούσα. Τ' άφινε
κάμποσο εκεί κι' ύστερα τα ξανάβαζε στην κούπητή τους. Έτσι,
τα διατηρούσε άρκετους μήνες στο σπίτι του, χωρίς ν' αντιληφθεί
κανείς τίποτα.

Είχε άφορμες έναντιον της γυναίκας του ο Λούπι: «Ισως...
Πάντως, ήθελε ν' απαλλαγεί απ' αυτήν, για να κληρονομήσει την
τεράστια περιουσία της και να ζήσει όπως του άρεσε...»

Την άνοιξε, την έπεισε να κάνουν ένα ταξίδι με τ' αυτοκίνητο
στο Μαρόκο και το Άλγερν. Σταμάτησαν στο Μαρρακέθ και κα-
τασκηνώσαν στην έρημο. Η νέα γυναίκα νόμιζε πως είχε άρχεισει
γι' αυτήν ένας καινούργιος μνήνας του μέλιτος, γιατί ο Λούπι
φαίνονταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της, όσο ποτέ άλλοτε.

Το δεύτερο βράδυ, η κόμηση άπομακρύνθηκε για λίγο απ'
τη σκηνή. Ο Λούπι βρήκε τότε την ευκαιρία ν' ανοίξει τη θήκη,
να πάρει το ένα φίδι και να το βάλει στα πόδια του κρεβατιού
της γυναίκας του. Ύστερα το σκέπασε με τα σκεπάσματα.

Όταν γύρισε η κόμηση, φάγανε και πλαγιάσανε, καθέναν
στο δικό του κρεβάτι. Ο Λούπι ανασηκώθηκε ύστερα από λίγη
λεπτά και περίμενε σ' αυτή τη στάση. Βέβαιος πως δε θ' άργούσε
ν' ακούσει τη φωνή της γυναίκας του να ζητά βοήθεια...

Μά πέρασε μισή ώρα, μία... Η κόμηση φαίνονταν να κοιμά-
ται βαθιά. Πώς λοιπόν;... Δεν την είχε δαγκώσει το φίδι!...

Ο κόμης έμεινε σ' αυτή τη στάση της άναμνης ως το πρωί.
Κατά τις 7, η γυναίκα του ξύπνησε και σηκώθηκε. Τον καλη-
μέρισε χαρούμενα και τον ρώτησε αν είχε κοιμηθεί καλά.

— Ναι, μά είμαι λίγο κουρασμένος άκόμη... της απάντησε
νευριασμένος.

Αποφάσισαν να φύγουνε το ίδιο πρωί. Ύστερα η κόμηση
άπομακρύνθηκε, για να κάνει ένα πρωινό περίπατο.

Ο Λούπι έτρεξε αμέσως στο κρεβάτι της, αναποδογύρισε τα
στρώματα και βρήκε το φίδι κουλουρισμένο σε μια άκρη. Φαί-
νεται πως δεν είχε κοιμηθεί καθόλου από κεί, όλη τη νύχτα. Ο
κόμης, τρελλός απ' τη λύσσα του, το σκότωσε μ' ένα απ' τους
πασσάλους της σκηνής.

Έπειτα έτρεξε να συναντήσει τη γυναίκα του.

Συνήλθε, ο δολοφόνος που άποτυχάνει το σχέδιό του, άφινε
να περάσει ένα διάστημα, πριν έπαναλάβει τήν απέμειρά του. Αλ-

— Ξέρω καλά πως υπάρχουν πολύ λίγες ελπίδες να σωθώ.
Γλυτώστε τη γυναίκα μου, γιατρέ!... Είμαι ένοχος, πρέπει να τι-
μωρηθώ!...

Καί, χωρίς να του το ζητήσω καθόλου, άρχισε να μου διηγεί-
ται όλη την ιστορία. Στο τέλος, εξαντλημένος απ' την προσπά-
θεια, έπεσε σε λήθαργο.

Τηλεφώνησα αμέσως στο νοσοκομείο να μου στείλουν κι' άλλα
φιαλίδια με ορό. Μά θα πενούσαν έξη ολόκληρες ώρες ώσπου
να μου τα φέρουν... Τί έπρεπε να κάνω, σ' αυτό το διάστημα;
Σε ποιόν απ' τους δυό να κάνω τη μοναδική ένεση που είχα
μαζί μου;

Βέβαια, η κατάσταση του κόμητος ήταν πιο επικίνδυνη, άλλ'
η άδηλησή του έπηρεασε την απόφασί μου δίχως να το θέλω. Κι'
έκαμα τήν ένεση στην κόμηση.

Ο όρρος έφτασε έπειτα από έξη ώρες. Μά ήταν άργα πιά.
Ο κόμης είχε άρχεισει να μαυρίζη... Παρ' όλες τις ένεσεις που
του έκανα, πέθανε τ' άλλο πρωί. Η κόμηση σώθηκε...

Περνιττό να σας πώ πως δεν υποπτεύθηκε ποτέ την άπείρα
του άντρα της έναντιον της, κι' εγώ πάλι άπόφυγα να της κάνω
την παραμικρή νύξη. Τον κήδεψε την άλλη μέρα και τοφτιάσε ένα
υπέροχο τάφο.

Την ξαναείδα μετά 5 χρόνια σ' ένα ταξίδι μου στο Παρίσι.
Θυμότανε πάντα με συγκίνηση το Λούπι κι' αναπολούσε με πι-
κρία την άγάπη και την άφοσίωσή του...

ΤΖΩΝ ΚΝΙΤΕΛ

ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥΣ

Επινοήθηκε στην Αμερική μια γραφομηχανή, που λειτουργεί
με μια φωτεινή δέσμη. Προορίζεται για τους παραλυτικούς, που δε
υπορούν πια να χρησιμοποιήσουν τα χέρια τους για να γράψουν.

Ο ανάπηρος έχει στερεωμένο στο μέτωπό του ένα μικρό άλλ'
ισχυρό ηλεκτρικό φανάρι, παρόμοιο κάπως μ' εκείνα που χρησιμο-
ποιούν στη δουλειά τους οι ανθρωσκαρμένοι. Με έλαφρές λοιπόν κι-
νήσεις του κεφαλιού του, κατευθύνει τη φωτεινή δέσμη πάνω στα
διαφορα πληκτρος της μηχανής. Όταν το φως πέσει σ' ένα πληκ-
τρο ο ανάπηρος πιέζει συγχρόνως ένα διακόπτη με τον άγκώνα
του, κάνει έτσι να λειτουργήσει ένα φωτοηλεκτρικό κύτταρο, κι' η
γραφομηχανή άποτυπώνει αυτόματως στο χαρτί το αντίστοιχο ψη-
φίο του άλφαβήτου.

ΘΡΥΛΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Η ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ τραγικός Νεοπτόλεμος,
μιλώντας για τη δολοφονία του βα-
σιλιά της Μακεδονίας Φιλίππου 2ου,
λέει πως η έντοπος σ' όλο τον ελληνικό κόσμο ήταν περισσότερο
συγκλονιστική από εκείνη που προκαλούσαν στους θεατές οι τραγωδίες του
Σοφοκλή και του Αισχύλου. Ένώ γιόρταζε τους γάμους της κόρης του
Κλεοπάτρας με το βασιλιά της Ήπειρου Άλέξανδρο, προτού εξορμήσει με
το στρατό του στην Ασία, όπου σχεδίαζε να καταλύσει το κράτος των
Περσών, έπεσε νεκρός, στην είσοδο του θεάτρου των Αιγών (Εδέσσης),
κάτω από το δολοφονικό χτύπημα του Πανουανία, που ήταν ένας από τους
ευγενείς νέους της αλής του.

Πίσω απ' αυτή την τραγωδία, προβάλλει η αίνιγματική κι' αιματοβαμ-
μένη μορφή της Όλυμπιας, της πρώτης συζύγου του Φιλίππου, που είναι
πιθανόν ότι αυτή όπλισε το χέρι του Πανουανία, έκμεταλλευόμενη κάποια
προσωπική του δυσανεμία έναντιον του βασιλιά.

Η Όλυμπια δεν ήταν ποτέ πιστή στον άντρα της κι' οι ατέλειωτες μη-
χανογραφίες της, που υπαγορεύονταν από την άαλβινη άρχομανία της, ά-
νασταίναν όλοένα την αλή της Μακεδονίας. Άλλ' η αλήθεια είναι πως
κι' ο Φίλιππος δε σέβαστηκε ποτέ τη γυναίκα άξιοπρέπειά της. Έκτός
από το δεύτερο γάμο του με την Κλεοπάτρα, η ιστορία μιλάει για πολλές
άλλες ευνουόμενες του: την Αδρία από την Ίλλυρία, τη Φίλα από την
Ελκεμιάδα, τη Φιλίνη από τη Λαρία, τη Μήδα, που ήταν κόρη του βασι-
λιά των Γετών, τη Νικητοίσι από τις Φερές, την Αισυή, που, μετά το
θάνατό του, έγκυο άκόμη απ' αυτόν, τη νυμφεύθηκε ο Λάγος...

Άλλ' η τραγωδία των Αιγών είχε ξεπλύνει μέσα στο αίμα όλες τις
προσβολές που η Όλυμπια δέχτηκε από τον άντρα της. Το καμάρι της
ήταν τώρα ο γυιός της. Κι' οι θραύσει του κατασίγασαν για κάμποσον
καιρό τα αυτάρικα ένστικτά της. Άλλά, μετά τον πρόωγο θάνατό του, η
φιλοδοξία κι' η άρχομανία, που τη βασάνιζαν πάντα, φούντωσαν και πάλι
μέσα στην άνησυχή ψυχή της. Μήπως δεν ήταν ή φυσική κληρονομία του
Άλέξανδρου;

Ο Φίλιππος, ο Άρριάδιος, που οι στρατιώτες, στη θία τους ν' άποκη-
σουν ένα βασιλιά, είχαν βάλει πάνω στο θρόνο, ήταν νόθος (είχε γεννηθεί
από τη Λαρισία Φιλίη) κι' όλοι μιλούσαν με περιφρόνηση για το μυαλό
και την κρίση του. Ο άδελφός κι' άσημαντος αυτός νεανίας ντόπιας
του θρόνου όπου είχε καθίσει ο μεγάλος γυιός της και δεν έπρεπε σίγουρα να
σταθεί έμπόδιο στο δρόμο της.

Τη μοιραία και τραγική λύση την έπιτάχυνε η φιλοδοξία μιας άλλης γυ-
ναίκας, της Ευριδίκης, που ήταν σύζυγος του Φιλίππου του Άρριάδιου.
Από τη μητέρα της, την Κυνάνη, κρατούσε από το βασιλιά Φίλιππο το
2ο και δεν της έλειπαν ούτε η θέληση ούτε η τόλμη, για να φτάσει στο
σκοπό της.

Όσο ζή η μητέρα του Άλέξανδρου, θά έγινε μόνο το
δυναμό του βασιλιά, αν, βέβαια, σού μείνει κι' αυτό τελικά.
Είχε κάθε μέρα στον άντρα της, προσπαθώντας να τον πα-
ρασύρει σε έχθρικές ενέργειες έναντιον της Όλυμπιας.

Άλλ' η Ευριδίκη είχε να κάνει με δυνατή κι' άδίστακτη
αντίπαλο. Η Όλυμπια, που προσπαθούσαν τον κίνδυνο,
κατάφερε να δημιουργήσει ένα ισχυρό πυρήνα από φίλους
κι' όπαδους ολόγυρά της. Κι' όταν νόμιζε πως η στιγμή
ήταν κατάλληλη, κατηγορούσε το Φίλιππο σαν άσφετεριστή
του θρόνου και πρόσταζε να τον κλείσουν σ' ένα όχυρο
φρούριο. Μερικοί θάρκες μισοφόροι, που της ήταν τούφλα
άφοσιωμένοι, τον έκαναν εκεί στόγο στα άκάντιά τους...

Δεν ήταν λιγότερο τραγικό το τέλος της Ευριδίκης. Με
τρόπο άληθινα έπιγραμματοικό το άφηγείται ο Αλκιανός.
Η Όλυμπια, γράφει, της έστειλε κανόνες και όρρογον και
έφορ. Αυτή δε διάλεξε το θόρυγο.

Άλλ' η Όλυμπια δε μπορούσε πια να σταματήσει στο
ματαιμένο δρόμο που είχε πάρει. Έκατοντάδες άλλοι,
άναστα στους πιο έπιφανείς Μακεδόνες, θρήκαν το θάνατο
κάτω από τα χτυπήματα των ανδρών της. Παλιού και
καινούργιοι έχθροι της έμοιζαν σ' αυτό το φοιχτό μακελίο.

Με τον τρόπο αυτό είχε ίκανοποιήσει το μίσος της. Άλλά
κατάστρεψε άνεπανόρθωτα τη θέσι της. Φωνές για έκδικση
άκούστηκαν από παντού.

Η Όλυμπια, που έθλεπε την έξέγερση να θιερώη όλο
γυρά της, έφυγε τότε κρυφά μαζί με τη σύζυγο του Άλε-
ξανδρου Ρωξάνη και το μικρό γυιό της, που λεγόταν έπι-
σης Άλέξανδρος και πήγε να κλειστεί στην όχυρη Πύδα.

Η ψυχή της έξεγέρσεως ήταν ο θορραλός και δρστικό-
ριος Κάσσανδρος, ο γυιός του Άντιπάτρου, που, εκτός από
τις προσωπικές φιλοδοξίες του, είχε κι' έναν άλλο λόγο,
για να μισή την Όλυμπια. Άνάμεσα στα τελευταία θυ-
μάτά της ήταν κι' ο άδελφός του Νικάνωρ.

Με καταπληκτική γρηγοράδα, ο Κάσσανδρος συγκέντρω-
σε σημαντικές δυνάμεις και πολιορκήσε από έφρα και θά-
λασσα την Πύδα.

Η Όλυμπια, με τους έλάχιστους πιστούς που είχε γύ-
ρω της, τοό κάκου προσπαθούσε να σπάσει τον κλοιό. Η
ίδια ύπόμνη καρτερικά τις στερήσεις και την πείνα. Άλλο
οι άνθρωποι της δε μπορούσαν πια ν' άνθεξουν. Έτσι
αναγκάστηκε στο τέλος να παραδοθή χωρίς όρους.

Από τη στιγμή αυτή, άρχίζει ο άργος θάνατος της μη-
τέρας του Μεγάλου Άλέξανδρου, ένας θάνατος που κρά-
τησε μήνες και μήνες και που οι δραματικές φάσεις τις
προκαλούν τη φρίκη και τον άποτροπισμό.

Ο Κάσσανδρος, που δεν ήθελε ν' αναλάβη ο ίδιος τις
εθόνες μιας θανατικής έκτελέσεως, προτίμησε ν' άκολου-
θήσει τη νομική διαδικασία. Παρακίνησε, λοιπόν, τους συ-
γγενείς των θυμάτων της Όλυμπιας να την κατηγορήσουν
για τα έγκλήματά της μπροστά στη συνέλευση του μακεδο-
νικού λαού. Άλλ' από τ' άλλο μέρος, δεν την άφισε να έμ-
φανισθή σ' αυτήν, ούτε έπέτρεψε σε κανένα ν' αναλάβη
την υπεράσπισή της.

Η θανατική άπόφασι, ώστόσο, πάρθηκε με μεγάλο κόπ.
Οι Μακεδόνες δεν άγαπούσαν την Όλυμπια. Άλλά ο-

Όταν βρέθηκαν μπροστά της, το θάρρος τους έδω-
σε άμεσως κι' έσκυψαν ντροπισμένοι τα κεφάλια
τους.

δονταν τη μητέρα του Μεγάλου Άλέξανδρου,
που φάνταζε σαν ήμιθεος στα μάτια τους και
θα προτιμούσαν αντί να την κρίνουν, να την
άγαπούσαν.

Ο Κάσσανδρος, που άρχισε ν' άνησυχί για την έκτελεσι αυτής της ά-
ποφάσεως, μηχανεύτηκε τότε ένα σατανικό σχέδιο. Παράγγειλε στην Ό-
λυμπια ότι είχε στη διάθεσί της ένα πλοίο, για να την μεταφέρει στην
Αθήνα, όπου της υποσώταν ότι θα την εφοδίαζε με άφθονα χρηματικά
μέσα, για να μπορεί να ζή σαν βασίλισσα... Άλλ' οι καύτες ατόμοι του
πλοίου είχαν την έντολη να τη ρίξουν στη θάλασσα και να σκηνοθετήσουν
κατόπιν ένα ναυάγιο, για να δικαιολογήσουν το θάνατό της.

Η Όλυμπια, όμως, που μάλιστα ή έμαθε τους σκοπούς του Κάσαν-
δρου, άνήθηκε να δεχτεί αυτή την πρότασι.

Μια βασίλισσα, άπάντησε, δε φεύγει για να σωθή, άκόμη κι' όταν
έξρη πως ο θάνατος τρέχει πίσω της. Το μόνο που ζητάω είναι να έμψαν-
ιστώ μπροστά στο μακεδονικό λαό, για να τον εξηγήσω τις πράξεις μου.

Ο Κάσσανδρος κατάλαβε τότε ότι έπρεπε να θιαστή, γιατί ύπρχε κίν-
δυνος το λαϊκό ρεύμα να εκδηλώθη ύπερ της μελλοθάνατης μητέρας του
Μεγάλου Άλέξανδρου.

Ο μακεδονικός λαός πήρε την άπόφασή του, που είναι άνεκκλητή,
είπε στο συμβούλιο των στρατηγών και των μεγάλων άειματωχών που
είχε ολόγυρά του. Το χρέος μας είναι να την έκτελέσουμε.

Διακόσιοι στρατιώτες, που ο Κάσσανδρος τους διάλεξε έναν-έναν με
προσοχή, άνάμεσα σ' εκείνους που κατηγορούσαν πιο πολύ την Όλυμπια-
δα, έπιφορτισθηκαν με την έντολη να έκτελέσουν αυτή την άπόφασι.

Οι διακόσιοι αυτοί στρατιώτες έκλήθησαν με την ψυχή πλημμελισμένη ά-
πό μίσος και με την άκλόνητη άπόφασι να θυσιάσουν τα ζώη τους μέσα στο
στήθος της Όλυμπιας. Άλλ' όταν βρέθηκαν μπροστά της, το θάρρος
τους έδωσε άμέσως κι' έσκυψαν ντροπισμένοι τα κεφάλια τους.

Συχώρεσε μας, βασίλισσα, της είπαν, και ξαναζήσανε.

Ο Κάσσανδρος δεν τόλμησε να ξανατείλη άλλους στρατιώτες, γιατί
φοβήθηκε πως κι' αυτοί θα γυρίζαν άπρακτοι. Η μοναδική έλπίδα του
ήταν και πάλι οι συγγενείς των θυμάτων. Σ' άλλους έδωσε χρήματα, σ'
άλλους άποσχέθηκε άξιώματα κι' άλλους τους προνοκράτησε, λέγοντάς τους
ότι, αν άφηναν την Όλυμπια άτιμωρητή, θαχόταν ίσως αύριο η μεθαύ-
ριο κι' η δική τους σειρά... Σχηματίσθηκε έτσι μια πολυάριθμη κουστώδα
έκτελεστών. Η Όλυμπια, μόλις τους είδε, προχώρησε θαρραλέα προς το
μέρος τους.

Μια βασίλισσα δεν περιμένει τους δολοφόνους της, τους είπε. Πη-
γαίνει μόνη της να τους έρθ.

Κι' έπεσε κάτω από τα χτυπήματά τους.

Εξοδότηση

Το φάρμακο που θεραπεύει τη μελαγχολία

Ένα «χημικό ηλεκτροσόκ» του οργανισμού

Η μελαγχολία δεν είναι μια ψυχική κατάσταση, προσφιλή στις ποιητικές ψυχές, αλλά πραγματική ασθένεια, που, σε ώριμες περιπτώσεις, μπορεί να οδηγήσει ακόμη και στην αυτοκτονία.

Ο μελαγχολικός είναι το αντίθετο του νευρικού. Έχει προ-εμφάνιση—υπερβολικά ήρεμη μάστιχα—αγαπάει τη μοναξιά και βρίσκει ευχαρίστηση στους ερημικούς τόπους. Σε μερικές περιπτώσεις, εθρεύεται όλο τον κόσμο και τα βάσει με την ίδια τη ζωή, χωρίς να ξέρει το γιατί. Η όρεξή του είναι ακανόνιστη κι' ο ύπνος του δυσκολός. Στο ήθικό επίπεδο, κατέχεται από ένα σύμπλεγμα κατωτερότητας. Νομίζει πως δεν έχει θέση στις συντροφικές των άλλων ανθρώπων και γι' αυτό τις αποφεύγει.

Η κληρονομικότητα παίζει σημαντικό ρόλο στη μελαγχολία. Υπάρχουν οικογένειες, που τα μέλη τους παρουσιάζουν ροπή στη μελαγχολία επί σειρά γενεών.

Αλλά σε τί οφείλεται η μελαγχολία; Οι σύγχρονοι επιστήμονες τη θεωρούν σαν ιδιαίτερη μορφή αυτοδηλητηρίασης. Ωρισμένες τοξίνες, δηλαδή, αντί ν' αποβληθούν από τον οργανισμό, περνούν στο αίμα και δηλητηριάζουν τον εγκέφαλο.

Η μελαγχολία παρουσιάζεται σ' όλες τις ηλικίες. Τα παιδιά που δε βρίσκουν ευχαρίστηση στα παιχνίδια, οι έφηβοι που είναι κλεισμένοι στον εαυτό τους, οι νέοι που κατέχονται από δειλία και που αποφεύγουν τους άλλους ανθρώπους, είναι μελαγχολικοί. Οι σεξουαλικές ανωμαλίες, που εκδηλώνονται ιδίως κατά την περίοδο της εφηβείας, αποτελούν επίσης μορφές της ίδιας ασθένειας.

Η μελαγχολία, έφ' άλλου, όπως είδαμε, οι νεότερες παρατηρήσεις, δεν είναι μόνιμη κατάσταση. Υπάρχουν περιόδους που ο μελαγχολικός γίνεται ευθυμικός, ζωηρός, ισόρροπος. Αυτή η ευχάριστη αλλαγή κρατάει μερικές ώρες, ημέρες ή και βδομάδες. Ο ασθενής ξαναγυρίζει κατόπιν στην προηγούμενη κατάσταση. Γίνεται άπολιμος, αποφεύγει τον κόσμο και ξανακλείνεται στη λύπη του.

Ως τα τελευταία χρόνια, η μόνη αποτελεσματική μέθοδος για τη θεραπεία της μελαγχολίας ήταν το ηλεκτροσόκ. Η μέθοδος αυτή έδινε σε μερικές περιπτώσεις θεαματικά αποτελέσματα.

Αλλά το ηλεκτροσόκ είναι ένα μέσον βίαιου και δε γίνεται ανεκτό από όλους τους ασθενείς. Θα μπορούσαμε να το παραμοιάσουμε με το δυνατό τραύμα, που δίνουμε σ' ένα σταματημένο ρολόγι, για να το κάμουμε να ξαναπαράγει έμπρος. Αυτή η μέθοδος πετυχαίνει πολλές φορές. Άλλοτε, όμως, αντί να διορθώσει το ρολόγι, το χαλάει περισσότερο.

Γι' αυτό, οι επιστήμονες προ-

τιμούν τη φαρμακευτική θεραπεία της μελαγχολίας. Κατά τα τελευταία χρόνια, διάφορα φάρμακα επινοήθηκαν γι' αυτό το σκοπό.

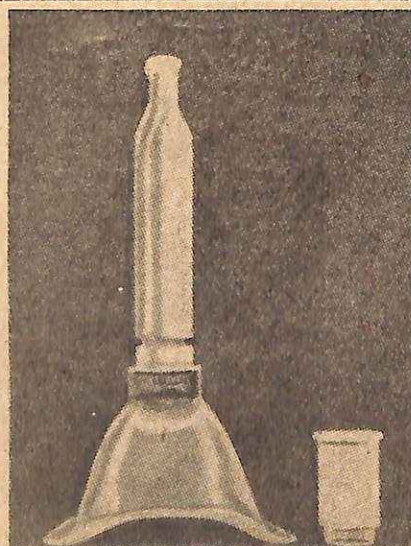
Αλλά τα αποτελέσματά τους δεν ήταν πάντοτε ικανοποιητικά. Τα ήρεμιστικά φάρμακα π.χ. δε φαίνεται να έχουν καμιά επίδραση στη μελαγχολία. Η γλωσσοπρομαζίνη ήρεμει τα πολύ νευρικά άτομα, αλλά είναι ανίκανη να κάμει ένα μελαγχολικό να αγαπήσει και να ενδιαφερθεί για τη ζωή.

Ποίν από λίγο καιρό, όμως, οι Έλβετοι επιστήμονες ανακάλυψαν ένα καινούριο φάρμακο, που φαίνεται ότι έχει αποφασιστική επίδραση στη μελαγχολία. Το φάρμακο αυτό είναι η λιπραμίνη.

Η λιπραμίνη επιδρά κυρίως στις περιπτώσεις μελαγχολίας που δεν οφείλονται σε εξωτερική αιτία (π.χ. χ. χροστική), αλλά σε ιδιαίτερη προδιάθεση του ατόμου. Καλύτερα όλες τις καταστάσεις νευρικής άτονίας, από την απλή μελαγχολία, που θα μπορούσαμε να την αποκαλέσουμε «ποιοτική», ως τις πιο σοβαρές μορφές, που κάνουν τον ασθενή να ρέπει στην αυτοκτονία.

Η λιπραμίνη παύεται από το στόμα με τη μορφή δισκίων. Σε βαρείες περιπτώσεις, όμως, εισάγεται στον οργανισμό με ενδομυϊκές ενέσεις.

Η καλύτερη επίδραση συνήθως έπεται από τη δεύτερη ή τη τρίτη βδομάδα. Η λιπραμίνη δεν επιδρά, όμως, στην αύγνία. Και γι' αυτό ενδείκνυται ο συνδυασμός του φαρμάκου μ' ένα έλαφο όπινιοτικό στις περιπτώσεις που η μελαγχολία προκαλεί γενική άτονία, με αποτέλεσμα την άπνεια.

Η ΜΙΚΡΟΣΥΣΚΕΥΗ ΠΟΥ ΞΑΝΑΔΙΝΕΙ ΖΩΗ

Η μικρή αυτή συσκευή από πλαστική ύλη, την οποία ο Αμερικανός εφευρέτης της επινόησε «ανάβω-τη», μπορεί να προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες και να σώσει τη ζωή ανθρώπων, που έχουν ανάγκη από τεχνητή αναπνοή. Μικρή σε όγκο και με σήμαντα βάρος η συσκευή έχει μια βαλβίδα, που επιτρέπει στο γαστρίο, στη νωσκόμο ή και σ' ένα αποδεδειγμένο ιδιότυπο με φυσική τη δική του αναπνοή στον πασχοντα, μέχρις ότου οι πνεύμονες του ξαναρχίσουν να λειτουργούν κανονικά. Η βαλβίδα επιτρέπει την έκπνοη του αέρος από το στόμα του πασχοντος χωρίς ο παρέχον σ' αυτόν τις απαραίτητες εισπνοές να σταματήσει το έργο του. Το μέγεθος του «ανάβω-του» επιτρέπει να χωρέσει άνετα μέσα σε οποιαδήποτε τσάντα του μπάνιου.

Το φάρμακο δεν έχει καμιά τοξικότητα. Σ' οποιαδήποτε περίπτωση, όμως, οι δόσεις κι' η διάρκεια της θεραπείας πρέπει να καθορίζονται από το γιατρό.

Η επίδραση της λιπραμίνης είναι όμοια μ' εκείνη του ηλεκτροσόκ. Με μόνη τη διαφορά, ότι ενώ το δεύτερο επενεργεί μηχανικά, η δική της ενέργεια είναι καθαρώς χημική. Για το λόγο αυτό, η λιπραμίνη απο-κλήθηκε «χημικό ηλεκτροσόκ». Αλλά πρόκειται για ένα ήπιο και βαθμιαίο ηλεκτροσόκ, που δε συγκλονίζει τον οργανισμό και που δεν προκαλεί βίαιες και επικίνδυνες αναστατώσεις.

Η χρήση της λιπραμίνης υπο-ρεεί να συνεχισθεί επί μακρό χρονικό διάστημα. Αντενδείξεις δεν υπάρχουν.

ΘΘ

Η διάνοιξη των φρενικών νωσμάτων

Μια σημαντική ανακάλυψη πραγματοποιήθηκε τελευταία στο πε-διο της ψυχιατρικής. Πρόκειται για την παρουσία ενός ενζύμου, που απέκρινε «στρούπολασμίνη» στο αίμα των άτονων που πά-σχουν από φρενικά νωσμάτα. Το ενζύμο αυτό περιέχει χαλκό και οξειδωμένο παίρνει κοκκινωπή ά-ποχρωση. Η σχετική έρευνα για την ανεύρεσή του μέσα στο αίμα διαρκεί μόλις 6 λεπτά. Η έρευνα αυτή μπορεί να γίνει και σε νήπια, για να ξεχωρίσουμε τα σχιζοφρενή ανάμεσα σ' αυτά. Θα είναι δυνατόν τότε, με την κα-τάλληλη αγωγή, να προληφθεί ή εκδηλωθεί της ασθένειας.

Ο έντοπισμός των ένγκεφα-λικών όγκων

Οι Ρώσοι επιστήμονες επε-νόησαν μια καινούρια μέθοδο δια-γνώσεως των όγκων του εγκεφά-λου. Η μέθοδος αυτή στηρίζεται στην παρατήρησι ότι κάθε περιο-χή του εγκεφάλου έχει ιδιαίτερο ηλεκτρικό νωσμάτο. Με τον πρό-πο αυτό επιτυγχάνεται ο καθορι-σμός της ακριβούς θέσεως του όγκου και των διαστάσεών του.

Τα τσιγάρα περιέχουν αρσενικό

Η αμερικανική αντικαρκινική Έταιρία αποδίδει την αύξηση του καρκίνου στις ημέρες μας στο ότι

τα τσιγάρα, εκτός των άλλων βλαβερών ουσιών που περιέχουν, εισάγουν στον οργανισμό και ά-ξιοσημείωτη αναλογία αρσενικού, που έχει, ως γνωστόν, υπό όρι-σμένες προϋποθέσεις, καρκινογόνο επίδραση. Σύμφωνα με μια σχε-τική έκθεση, με κάθε τσιγάρο ει-σέρχονται στον οργανισμό μας 45 μικρογραμμάρια αρσενικού. (1 μικρογραμμάριο ίσούται με το έν-εκατομμυριοστό του γραμμαρίου).

Εμβόλιο κατά της ιλαράς

Οι Αμερικανοί επιστήμονες πα-ρεσκεύασαν ένα εμβόλιο που προ-λαμβάνει την ιλαρά. Οι γενόμε-νες δοκιμές έδωκαν άριστα απο-τελέσματα. Πρέπει να σημειωθεί ότι στην Αμερική η ιλαρά εμφα-νίζεται με εξαιρετική σφοδρότη-τα. Κατά το περασμένο έτος, προ-κάλεσε το θάνατο διπλασίου ά-ριθμού παιδιών από την πολιομυε-λίτιδα.

Η νεομυκίνη ρίχνει τη χοληστερόλη

Οι επιστήμονες του νοσοκομείου Μερριόλ (Ηνωμένες Πολιτείες) πρόσεξαν ότι η νεομυκίνη, που χρησιμοποιείται συνήθως για τις παθήσεις του εντερικού σωλήνος, προκαλεί πτώση της χοληστερίνης κατά 20%.

Μόνο δύο ώρες την ημέρα

Κατά τους Γάλλους παιδια-τρους, ένα παιδί έπτά χρόνων δεν πρέπει να «εργάζεται» παρα-πάνω από δύο ώρες την ημέρα. Τα σχολικά προγράμματα, δυστο-χώς, προβλέπουν γι' αυτή την η-λικία εργασία έξη και κάποτε πε-ρισσότερων ωρών.

Γυαλιά «χρυσινωμένης δύναμεις»

Μια γαλλική βιομηχανία πα-ρουσίασε γυαλιά «χρυσινωμένης δύναμεις», που επιτρέπουν να βλέπει κανείς και από κοντά και από μακριά. Τα γυαλιά αυτά ά-ποτελούν, κατά τους ειδικούς, ά-ληθινή επανάσταση στην όπτική.

Τα καλά του...καπνίσματος

Μια έρευνα που έγινε στο Έλ-σινκι (Φινλανδία) απέδειξε ότι οι καπνιστές είναι πιο αδύνατοι από τους μη καπνιστές κι' ότι η άρτηριακή τους πίεση βρίσκεται σε χαμηλότερο επίπεδο. Αντίθε-τα, όμως, παρουσιάζουν μεγαλύ-τερη αναλογία χοληστερόλης στο αίμα τους.

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ έχει και τὰ καλά του

Διευνείρει τον ενέγκεφαλο, διευχε-λύνει την πέψη και προστατεύει τὰ δόντια

ΟΙ ΛΟΙ ξέρουμε, λίγο ή πολύ, τὰ καλά που φέρνει το κάπνισμα. Αλλά τὸ κάπνισμα ἔχει καὶ τὰ καλά του, πὸν κάθε ἄλλο παρά σήμαντα είναι. Προτὸ μιλήσουμε γι' αὐτά, ὅμως, ἄς ἀναφέρω-με με λίγα λόγια τὶς βλάβες πὸν προκα-λεί. Ἐστὶ ἡ σύγκρισίς θὰ εἶναι πὸν εὐ-κόλη. Ἐστὶ ἀποδείχθη, λοιπὸν, ὅτι τὸ κά-πνισμα προκαλεῖ στὸν ὄργανισμό μας τὶς ἀκόλουθες βλάβες:

- 1) Ἐξασθενεῖ τὴν ὄρασι, τὴν ἀκοή καὶ τὴν ὁσφρῖσι (ἐμύγες, πὸν πετᾶνε μπροστὰ στὰ μάτια, βόμβοι στ' αὐτιά, ἀ-ταξίες τῆς ὁσφρῖσεως κτλ.).
- 2) Πολλοὶ γιὰ τὸ πὸν καταλογίζουν τὶς δυσπεψίες καὶ τὶς γαστρίτιδες ἀπὸ τὶς ὁσπες ὑποφέρουν οἱ καπνιστὲς (κα-ψίματα στὸ στομάχι, ναυτία, ἐμέτοι κτλ.).
- 3) Εὐνοεῖ τὴν ἀρτηριοσκληρώσι καὶ τὴν ἀρτηριακή ὑπέρτασι.
- 4) Προδιαθέτει στὴν στηθάγχη καὶ τὴν ἐμφραξί τοῦ μυοκαρδίου.
- 5) Προκαλεῖ διάφορες περιφερειακές ἀρτηρίτιδες.
- 6) Προκαλεῖ καρδιακές ἀρρυθμίες καὶ σπασμούς τῶν αἰμοφόρων ἀγγείων τοῦ ἐγκεφάλου.
- 7) Ἐπιδρά δυσάρεστα στὸ ἀναπνευ-στικό σύστημα καὶ προκαλεῖ χρόνιες λα-ρυγγίτιδες, βρογχίτιδες καὶ ἀσθμα.
- 8) Προδιαθέτει πιθανὸν στὸν καρκίνο τῶν πνευμόνων.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι πὸν γνωστά. Ἡ ἔ-κφανση τοῦ καπνίσματος προπαγάνδα θὰ ἐπαναλαμβάνει κατὰ κόρον ἀπὸ μερικά χρόνια. Αὐτὰ τὸ κάπνισμα, ὅπως εἴπα-με, ἔχει καὶ τὰ καλά του. Γιὰ νὰ εἴμαστε δίκαιοι, λοιπὸν, πρέπει νὰ τ' ἀναφέρω-με κι' αὐτά. Τὰ πλεονεκτήματα τοῦ καπνι-σματος εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

- 1) Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς πατήρ καὶ ὁ Στένταλ κατηγοροῦσαν ἄλλοτε τὸν κα-πνὸ ὅτι ἦταν ὑπερβολικὸς γιὰ τὴν διανοη-τὴ ἐξασθένισή πὸν συγχρόνων τους. Ἐ-χει ἀποδείχθῃ, ὥστόσο, ὅτι ὁ καπνὸς ἔ-νισχυε τὶς διανοητικές λειτουργίες, λό-γω τοῦ ὅτι περιέχει μὴ οὐσία πὸν ἀπο-τελεῖ ἰσχυρότατο διεγερτικό τοῦ ἐγκεφά-λου, τὸ γλουταμινὸν δέ. Ὅταν καπνί-ζωμε, τὸ μυαλό μας λειτουργεῖ πὸν γρή-γορα κι' οἱ ιδέες μας εἶναι πὸν καθα-ρές. Ὁ Ναπολέον τὸ ὑποστήριζε ἀνεπι-φύλακτα καὶ μετὰ τὴν γνώμη του συμφωνεῖ καὶ ὁ Τσώτσλι (πὸν ἔχει καπνίσει πάνω ἀπὸ 100.000 ποῖρα ὡς σήμερα).

- 2) Ὅλοι οἱ καπνιστὲς χωνεύουν καλὰ. Ὁ καπνὸς περιέχει πράγματι μὴ οὐσία, πὸν ἐπενεργεῖ ὡς ἄριστο καθαρτικό. Ἐκτὸς τούτου, ἡ νικωτίνη διευνείρει τὴν ὑπόψι, πὸν μετὰ τὴν σιὰ τῆς ἐπενεργεῖ εὐνοικά στὸ πᾶγκρας καὶ στὸ σπκότη.

- 3) Τὸ κάπνισμα καταπολεμᾷ τὴν πα-χυσαρκία, πρᾶγμα πὸν γίνεται καὶ πάλι μετὰ τὴν μεσολάθεσι τῆς ὑποψίσεως. Ὁ ἔν λόγῳ ἀδὴν διεγείρει τὴν ἐπινοήθια καὶ τὰ νεφρά καὶ συντελεῖ ἔτσι στὴν ἀποδο-λὴ τοῦ νεοῦ. Ἡ νικωτίνη, ἔξ ἄλλου, πὸν μεταφέρεται μετὰ τὸ αἷμα στὸ στομάχι, κατασιγάζει τὸ αἷμα τῆς πείνης καὶ μᾶς ἐπιτρέπει ν' ἀνδῶμε περισσότερο χρόνο χωρὶς τροφή.

- 4) Ὅλοι οἱ μεγάλοι καπνιστὲς ἔχουν δόντια σκεπασμένα ἀπὸ ἓνα μαυρίδερο ἐπίχρῖμα. Κι' ὥστόσο, ὑποφέρουν σπα-νιώτατα ἀπὸ τερηδόνα. Αὐτὸ οφείλεται στὸ ὅτι τὸ μαυρίδερο ποῦρ, πὸν ἐπικά-θηται στὰ δόντια τῶν καπνιστῶν, προ-στατεύει τὴν ἀδαμντίνη οὐσία τους ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν διαφόρων ὀξέων.

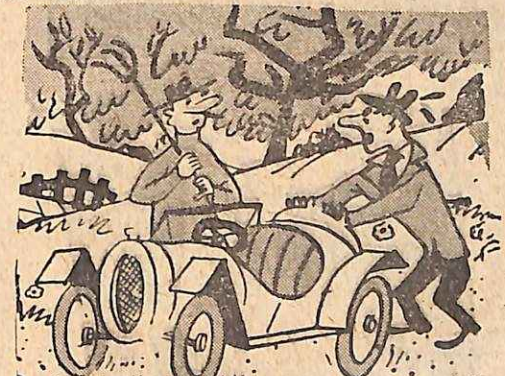
- 5) Πολλὲς ἄλλες ασθένειες τοῦ στό-ματος (στοματίτιδες, γλωσσίτιδες, οὐλί-τιδες) εἶναι λιγώτερο συχνὲς στὸς ἀν-θρώπους πὸν καπνίζουν. Ὁ καθηγητὴς Βενσάν, τοῦ πανεπιστημίου τῆς Τουλὸ-ζης, ἀπέδειξε τελευταία ὅτι ὁ καπνὸς σκοτώνει πολλὰ μικρόβια πὸν βρίσκονται στὴν περιοχή τοῦ στόματος καὶ μπορεί νὰ θεωρηθῇ ὡς θαυμάσιο ἀπολυμαντικό. Δὲν εἶναι ὁλοτέλεια ἀσθητική, παρατηρεῖ ὁ Γάλλος ἐπιστήμων, ἡ λαϊκὴ ἀντίληψι ὅτι τὸ κάπνισμα πολλαπλανεῖ ὀρισμένες μο-λυσματικές ασθένειες κι' ὅτι θεραπεύει τὸ σπνάχι καὶ τὰ κρυολήματα.

- 6) Οἱ καπνιστὲς δὲν ὑποφέρουν ἀπὸ χιονιστρες. Αὐτὸ οφείλεται στὴν παρου-σία σημαντικῆς ἀναλογίας νικωτίνης ὅ-τεος μέσα στὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου. Οἱ ἐπιστήμονες χρησιμοποιοῦν, ὡς γνωστόν, αὐτὴν τὴν οὐσία γιὰ τὴν θεραπεία διαφό-ρων ἀσθενειῶν πὸν ὀφείλονται σὲ διατα-ραχὴ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος στὰ ἄκρα (σὲ παρομοία αἰτία ὀφείλονται καὶ οἱ χιονιστρες).

Τελειοθεραπεία

Ἡ νύφη: Τώρα πιά ἀντίο δίαιτα... Ὁά τρώω ὅσο θέλω!...

— Δὲν ἔχει βενζίνη;
— Ὁχι. Αὐτὰ δὲν ἔχω ἀκόμη ἄδεια ὁδηγοῦ!

— Δὲ φταίει ὁ ἄντρας μου... Ἐσκάσε ἡ γκα-ζιέρα!...

— Τὸ πρῶτο πράγμα πὸν θ' ἀγοράσουμε, Και-τούλα, δταν παντρευτοῦμε, θὰ εἶναι μὴ σάντα τοῦ σιδερώματος!

ΓΙΑΤΙ ΧΑΛΑΝΕ τὰ δόντια μας

Ἀποτελέσμα τῆς ἐξελίξεως καὶ τῆς κληρονομικότητας

Ὁ Σὸ ὁ ἄνθρωπος, μετὰ τὴν ἐξέλιξι, ξε-χώρισε πᾶν ἀπὸ τὰ ἄλλα ζῶντα πλάσματα, πληρώνε ἓνα βαρὺ φόρο γι' αὐτὴ τὴν προνομιακή θέσι του: Τὰ δόντια του γίνονται λιγώτερο γερά καὶ ἀνεκτικά. Τὰ ἄλλα θηλαστικά, οἱ ἀρ-χαιοὶ ἄνθρωποι, ἀκόμη δὲ κι' οἱ σημερι-νοὶ πρωτόγονοι λαοὶ πὸν ζοῦνε στὸ φυ-σικὸ περιβάλλον τους, ἔχουν δόντια με-γάλα καὶ ὀλόγερα.

Στὰ κατώτερα σπονδυλωτά—π.χ. στοὺς καρχαρίες—βρίσκουμε ἓνα ἀκαθόριστο καὶ μεγάλο ἀριθμὸ δοντιῶν. Ἡ ἐλάττωσι τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ ἦρθε μαζί μετὰ τὴν βιολογι-κή ἐξέλιξι, συνδυασμένη μετὰ τὴν λιγώ-τερο ὀγκώδη, μετὰ περισσότερο μάσημα, κοντύτερες σιαγόνες καὶ ἰσχυρότερος μῦς μασήσεως. Φαίνεται δὲ ὅτι συνεχί-ζου ἀκόμη, σιγά-σιγά. Ἐστὶ, ὑπάρχουν σήμερα ἀρκετοὶ ἄνθρωποι—στὶς πὸν πολι-τισμένες καὶ προωδευμένες χώρες—πὸν ἔ-βγαίνουν καθόλου φρονιμίτες.

Οἱ τέσσερις κυνόντες μας εἶναι ὅτι μᾶς ἀπομένει ἀπ' τὰ ἰσχυρότατα αὐτὰ δόντια, πὸν χρησιμοποιοῦν τὰ σαρκωφά-γα ζῶα γιὰ τὴν πάλή τους καὶ γιὰ τὸ φαγητό τους. Ὅσο γιὰ τοὺς τομείς, στοὺς πρωτόγονους ἄνθρώπους τὰ δόντια αὐτὰ δὲν ἦταν κοφτερά, ἀλλὰ πλατεία, σαν μυλοπτερες, γιὰ νὰ λυώνουν καὶ νὰ κομματιάσουν τὴν τροφή τους.

Μ' ὅλο πὸν χρειάζονται τόσο πολλὰ τὰ δόντια στὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ τρώη, γιὰ νὰ μιλήη καὶ γιὰ αἰσθητικούς λόγους, δὲν ξαναφυτρώνουν ὅταν λείψουν—ὅπως γίνεται σὲ διάφορα ἄλλα θηλαστικά.

Ποῦ ὀφείλεται τὸ χάλασμα τῶν δον-τιῶν; Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, σὲ κληρονομικούς παρᾶγοντες. Ἀν οἱ γονεῖς σὲς ἔχαν δον-τὰ ὀχι γερά, τὰ ἴδια θάχτε καὶ σέις. Ἡ δίαιτα κατὸν παίζει ὀσπουδᾶ ρό-λο—ιδίως στὰ πρῶτα παιδικὰ χρόνια. Ἀν δὲν ὑπάρχη στὸν ὄργανισμό ἀρκετὸ ἀ-σέστιο, φωσφόρος, πρωτεΐνες καὶ βιτα-μίνες Α, C καὶ D, τὰ δόντια δὲ διατη-ροῦνται γερά.

Ἄλλος παρᾶγον εἶναι τὸ ἀνώμαλο «κλείσιμο» τῶν σιαγόνων (ἀποτελέσμα στραβοφυτρωμένων δοντιῶν), πὸν ὑποβάλλει ὀρισμένα δόντια σὲ ἰδιαίτερη κατα-πόνησι ἢ σὲ ὑπερβολικὴ φθορά. Τὸ ἴδιο μπορούμε νὰ πούμε καὶ γιὰ τὸ τρίμιο ἢ τὸ δυνατό σφίξιμο τῶν δοντιῶν, πὸν συντηροῦν μερικὸι, ἀκόμη καὶ στὸν ὕ-πνο τους!

Ἡ «τερηδόνα» τῶν δοντιῶν προκαλε-ται ἀπ' τὴν ὄρασι διαφόρων μικροοργα-νισμῶν, πὸν παράγουν ὀξέα μέσα στὸ στόμα.

Δὲ θὰ μπορούσαμε λοιπὸν νὰ ἐκφρά-σουμε αὐτὰ τὰ μικρόβια, γιὰ νὰ σώσω-με τὰ δόντια μας; Ὁχι, γιὰ δύο λόγους: Πρῶτον, γιὰ νὰ θὰ χρειαζόταν γι' αὐτὸ ἓ-να ἰσχυρὸ ἀντισηπτικό, πὸν θὰ κατέστρε-φε συγχρόνως καὶ τοὺς ἰστούς τοῦ στό-ματος. Καὶ δεύτερον, γιατί, κι' ἂν ἀκό-μη κατορθώναμε ν' ἀποστειλώσουμε τὸ στόμα μας, ὅτὰ τὴν πλημυρία σὲ λίγο καινούργια μικρόβια, ἀπ' τὸν ἀέρα κι' ἀπὸ τὶς τροφές.

Εἶναι δυνατόν ὥς ν' ἀπομακρύνουμε ἀπ' τὰ δόντια καὶ τὰ ὑπολείμματα τῆς τροφῆς, ἀπ' τὰ ὅποια παράγουν βλαβ. ὀξέα, τὰ μικρόβια. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μετὰ τὸ βοήθημα τῶν δοντιῶν—ἀλλὰ πὸ-τὴν ἐντέλεια, γιὰ νὰ μὴ μὲν πάντα ὀ-πολείμματα τροφῆς σὲ κοιλότητες πὸν δὲ μπορεί νὰ φθάσῃ ἡ ὀδοντοδόουρα.

Τὰ δόντια εἶναι οἱ ἀσκληπτεροὶ καὶ πικνότεροὶ ἰστοὶ τοῦ σώματος.

Τὸ σμάλτι τους, τὸ ἐξωτερικὸ δηλαδὴ στρώμα τους, ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ ἀ-σέστιο, φωσφόρο, φθορίο, μαγνήσιο καὶ 4% ὀργανικές οὐσίες.

Ὁ ὄργανισμός μας παίρνει αὐτὰ τὰ ὀλικά ἀπ' ἔξω, μετὰ τὸ φαγητὸ καὶ τὰ πο-τά. Ὁ φωσφόρος ἢ τὸ μαγνήσιο εἶναι πρακτικὸ: ἀδύνατο νὰ λείψουν ἀπ' τὴν διατροφή μας. Ἐκείνο πὸν λείπει συχνά, εἶναι τὸ ἀσέστιο, σὲ τέτοιες δὲ περιπτώ-σεις συνιστάται ἀφᾶνω γάλα καὶ γάλα-τερά.

Τὸ φθορίο ἀποδείχθηκε βασικὸ στοιχείο τῆς υγείας τῶν δοντιῶν. Πρέπει νὰ ση-μειωθῇ ὅτι τὰ φθοριώδη ἄλατα εἶναι ἀν-αλητηριώδη—τὸ φθοριώδες νάτριο π.χ. χρησιμεύει γιὰ νὰ ἐξοντώνει τὶς κα-τάρτιδες. Ἀλλ' οἱ ποσότητες πὸν χρειά-ζονται τὰ δόντια μας, εἶναι ἐλάχιστες: Ἀν τὸ νερὸ πὸν πίνουμε, ἔχει 1 μέρος φθορίου στὸ ἑκατομμύριο, συντελεῖ πολὺ στὴν καλὴ διατήρησι τῶν δοντιῶν.

Γι' αὐτὸ, σὲ πολλὰς ἀμερικανικές πό-λεις, προσθέτουν τώρα λίγα φθοριώδη ἄλατα στὸ νερὸ τῶν ὑδραγωγείων.

(Ήρεμη συζήτηση που μπορεί κάλλιστα να μεταβληθεί σε θεομηνία, γιατί αυτά που λέγονται και ακούγονται είναι κάτι πιο πολύ από έκρηκτικά).

ΕΚΕΙΝΗ (δαγκώνει τα χείλια της): "Ωστε έτσι, λοιπόν... Με βρίσκετε ξιπαμένη, ψωροπερηφάνη, ψηλομύτα..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ακούσατε τέτοια λόγια από το στόμα μου;..."

ΕΚΕΙΝΗ: "Αν δεν τα άκουσα ακριβώς, τα άκουσα... περιφραστικάς!"

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Α, έτσι... Μήπως όμως έχετε τη μύια και μυιγιάζεστε;..."

ΕΚΕΙΝΗ (με άγριο θρίαμβο): "Νάτο που το όμολογείτε!"

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Δεν όμολογώ τίποτα... Απλούστατα, σ' άκουα να μεταχειρίζεστε μόνη σας χα-ακτηρισμούς για τον έαυτό σας, που δείχνουν ότι έχετε κάπως το στοιχειώδες «γνώδι σ' αυτόν»..."

ΕΚΕΙΝΗ: "Πολύ καλά, λοιπόν είμαι δ-πως με λέτε..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όχι όπως σ' άς λέω, όπως λέτε σεις ή ίδια..."

ΟΜΟΡΦΙΑ

και μετριοφροσύνη

ΕΚΕΙΝΗ: "Εν τάξει... Τίποτε άλλο;..."
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Βρήκαμε τους χαρακτηρισμούς τώρα μένει να δώσουμε τη δικαιολογία τους..."

ΕΚΕΙΝΗ: "Χρειάζεται δικαιολογία;..."
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Πώς δε χρειάζεται;... Αλλοίως, οι χαρακτηρισμοί είναι βολισίες..."

ΕΚΕΙΝΗ: "Ενώ με τη δικαιολογία;..."
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Είναι καλόπιστη κριτική..."

ΕΚΕΙΝΗ: "Ας ακούσουμε, λοιπόν, τη δικαιολογία..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Πολύ ευχαρίστως. Ή έπαρσι συνοδεύει κατά κανόνα τη γυναικεία αξία. Και αυτό είναι φυσικό: Δεν είναι δυνατό η συναισθησι της ανωτερότητας να ακολουθηθεί από μετριοφροσύνη γιατί αυτό είναι υπεράνθρωπος ήρωισμός όταν όλοι και όλα προπαγανδίζουν την περηφάνεια. Δεν είναι φυσικό να σκύψει ταπεινά ένα κεφάλι που όλοι το λένε άσπιο..."

ΕΚΕΙΝΗ (κολακευμένη): "Βρίσκετε ότι αυτό που λέτε με άφορα;..."

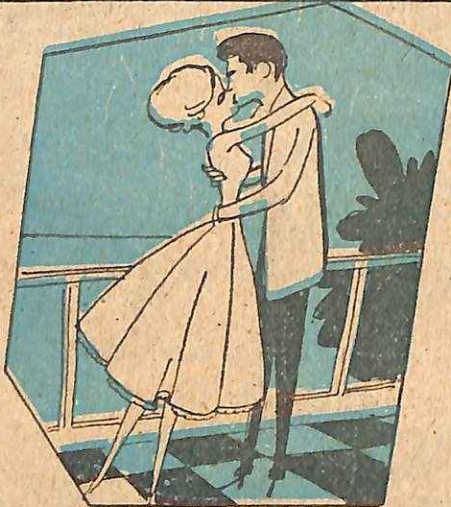
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όχι μόνο αυτό, αλλά και το άλλο που θα ακούσετε αμέσως: Ή έπαρσι, με οποιαδήποτε δικαιολογία, δεν είναι προτέρημα. Μια γυναίκα ξιπαμένη σπανίως θαυμάζεται. Δεν είναι δυνατό κανείς να θαυμάζει μια ψηλομύτα που απωθεί αντί να μαγνητίζει. Και όμως—τί περιεργο...—γυναίκες με τόσο φανερό κι άναμφίβολο ελάττωμα συναντούμε παντού: Στα υπαίθρια σινεμαδόκια, στις πλαζ του καλοκαιριού, στα κράσπεδα των κοσμικών ζαχαροπλαστειών. Ή ψηλομύτα είναι το πιο κοινό γυναικείο φαινόμενο. Είναι η έπαρμένη μεγαλειότης της ομορφιάς. Είναι η επίμονα αυτιδιαφημισμένη γυναικεία αξία. Είναι η γυναίκα που βροντοφωνεί στους γύρω, με το βλέμμα, με το ύφος, με τις νυχελείς κινήσεις: «Είμαι ωραία! Και το ξέρω. Δε μπορεί κανείς να με πείσει για το αντίθετο. Γιατί με έχει πείσει ο καθρέφτης, αδερφωμένος με τον άντρικό θαυμασμό, γι' αυτό που είμαι!»

ΕΚΕΙΝΗ (ξαναδαγκώνει τα χείλια της): "Α, έτσι;... Ο καθρέφτης φταίει;..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Έτσι ακριβώς. Ο καθρέφτης είναι ο πιο μεγάλος διαφθορεύς μιας ομορφής γυναίκας! Και ο αντρικός θαυμασμός ή συμπλήρωσι της καταστροφής της!"

ΕΚΕΙΝΗ: "Βρίσκετε, να πούμε, ότι έχω βαδίσει στην καταστροφή μου;..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Χωρίς άλλο—και με συχωρείτε για την άποκαλυπτική ειλικρίνεια... Από τη στιγμή που θα εμφανιστεί η έπαρσι, χάνεται η γυναικεία αξία. Το πιο μεγάλο κι ευεργετικό παρακολούθημα της ομορφιάς είναι η άγνοια: Ή είναι ομορφιά μια γυναίκα. Φτάνει να μην το ξέρει, ή να μη δείχνει ότι το ξέρει, για να άρεση. Οι γόησσες που προζάρουν σαν τέτοιες είν-

σι, χάνεται η γυναικεία αξία. Το πιο μεγάλο κι ευεργετικό παρακολούθημα της ομορφιάς είναι η άγνοια: Ή είναι ομορφιά μια γυναίκα. Φτάνει να μην το ξέρει, ή να μη δείχνει ότι το ξέρει, για να άρεση. Οι γόησσες που προζάρουν σαν τέτοιες είν-

Για τον Έρωτα

* Ένώ η ευγνωμοσύνη, ή φίλια και όλα τ' άλλα αισθήματα σπάζουν πάνω στο θάνατο, μόνον ο έρωτας τον νικάει, ζή κι' έπειτα απ' αυτόν και μας συνοδεύει στην αιωνιότητα.

* Οι άντρες κατηγορούν πάντοτε τις γυναίκες, μα ποτέ και τή... γυναίκα τους.

* Ο έρωτας είναι τόσο εγωιστής, ώστε προτιμούμε να ίδουμε νεκρό αυτόν που αγαπάμε, παρά να τον χάσουμε ζωντανό.

Νατολία Μπάρνευ

* Οι γυναίκες μας φαίνονται άγγελοι, όσο τις ποθούμε. Όταν όμως τις αποχτήσουμε, ή γοητεία τελειώνει. Οι άντρες, πριν από την έρωτική τους νίκη, δίνουν πάντα στη γυναίκα πολύ περισσότερη αξία από όση έχει πραγματικά κι' ανοίγουν τα μάτια τους μόνο μετά την κατάκτησι.

Σαίξπηρ

* Η γυναίκα αγαπάει την πρώτη φορά χωρίς τον πειράσμο, τη δεύτερη «για καλή τύχη» και την τρίτη ο έρωτας της χρησιμοποιεί για αντίδοτο.

να αυτές, που τραβούν λιγότερο τους άντρες. Αυτές που βροντοφωνούν: «Εγώ είμαι και άλλη καμιά!» δίνουν βλακωδώς τη θέση τους σε άλλες που ψιθυρίζουν με χαμηλωμένο βλέμμα: «Αν θέλετε, με προσέχετε...»

ΕΚΕΙΝΗ: Τί καταπληκτικός ψυχολόγος που είσαστε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (που έχει πάρει φόρα): Ή ψηλομύτα, λοιπόν, είναι καταδικασμένη να χάσει στο παιχνίδι του έρωτα. Ο άντρας, ανεξήγητα γι' αυτήν, αλλά και τόσο αντικειμενικά δικαιολογημένα—θα προτιμήσει μιαν άλλη. Μια που μπορεί να μην τον θαμπώνει έκτυφλωτικά, αλλά να τον γοητεύει με την ασφάλει της μετριοφροσύνης και κοινότητας...

ΕΚΕΙΝΗ (δαγκώνει για τρίτη φορά τα χείλια της, γιατί καταλαβαίνει ότι πίσω από αυτά που άκουει κρύβεται πολλή αλήθεια): Τί πρέπει να γίνει, λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί να γίνει; Τί είναι δυνατό να γίνει; Να αλλάξει ο χαρακτήρας της έμορφης; Να συνδυαστεί η καλλονή με μετριοφροσύνη; Αυτά είναι πράματα ακατόρθωτα. Ο καθρέφτης καιροφυλακτεί, για να μεταβάλει την όμορφη γυναίκα, από γλυκύτατη γόησσα που μαγεύει, σε αποκρουστική ψηλομύτα που προκαλεί αγανάκτησι!

ΕΚΕΙΝΗ: Έπομένως;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έπομένως, ή όμορφη είναι φυσικό να είναι κι' αντιπαθητική...

ΕΚΕΙΝΗ: Επιτρέψτε μου να περνάω με ψυχραιμία αδιαφορία μπροστά στην κρίσι σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αν ξέρατε πόσο χάνετε, δέ θα μιλούσατε έτσι... Τί θα πη όμορφη γυναίκα; Μια γυναίκα που φιλοδοξεί να άρεση... Πώς μπορεί να άρεση όμως μια γυναίκα που τσαλακώνει την όμορφη της με ψωροπερηφάνεια; Έπομένως, ή έπαρσι μειώνει αυτό που προσπαθεί να πετύχει ή όμορφη—την έντυψι. Μια πραγματική κοκέττα επιδιώκει να ντύσει στα χρυσά την όμορφη της όταν σηκώσει ψηλά τη μύτη της όμως, τη ντύνει με κουρέλια..."

ΕΚΕΙΝΗ: Πολύ καλό το μάθημά σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ας το ελπίσω ωφέλιμο για σας... Ας ελπίσω ότι θα αντίληφθε μια μεγάλη αλήθεια, που άποτελει αξίωμα: Το πιο μεγάλο προτέρημα είναι να καταφέρει μια όμορφη γυναίκα να πειθαρχήσει τον υπερφίαλο κι' αχαλίνωτο εγωισμό της στην ανάγκη να άρεση πραγματικά. Γιατί ή κοκετταρία της είναι αυτή που πρέπει να της επιβάλει τη μετριοφροσύνη. Αλλά ή πεποίθησι στην αξία της την παρασύρει ψηλά—δηλαδή χαμηλά!..."

ΕΚΕΙΝΗ: Δε λέγεται πόσο σ' άς ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Έχω το πιο θεομδ ενδιαφέρον για την όμορφη σας. Θέλω να μου άρεσετε. Κι' έσείς κάνετε ό,τι μπορείτε για να μου γίνετε αντιπαθητική... Δώστε μου την ευκαιρία να γονατίσω μπροστά σας..."

ΕΚΕΙΝΗ: Με ποιόν τρόπο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με τον μόνο κι' άλάνθαστο: Με το να μη μου το επιβάλλετε! (Έκείνη έτοιμάζεται να σηκώσει πάλι τα χείλια της, προτιμάει όμως να του τα προσφέρει σαν έγγύησι ότι το μάθημά του την έκανε να αλλάξει...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

☼☼

Τί να τα κάνουν τα λεφτά;

Οι δημοτικές άρχες του Ούεστ Ουάιλντ-γουντ (Ήνωμ. Πολιτείες) βρίσκονται σ' άμνηχανία, μπροστά σ' ένα δύσκολο οικονομικό πρόβλημα: Έχουν στα ταμεία τους ένα περίσσευμα 34 δολλαρίων και δεν ξέρουν τί να το κάνουν! Πλήρωςαν λοιπόν ένα ειδικό, για να τους υποδείξει... τους καλύτερους τρόπους για να ξοδέψουν αυτά τα λεφτά!

Χωρίς λόνια!...

ΓΑΛΛΙΑΣ

Σηκώνουν αμέσως τα όπλα τους και προβαίνουν ο πάνω του.

Ο μαρκήσιος 'Αλέξανδρος Μαρσίλι Ντουλιόλι κι' ο μικρότερος αδελφός του Γεώργιος παρουσιάστηκαν εκείνο το πρωί στο δούκα της Μόδενας.

— Έκλαμπρότατε, είπε ο πρώτος απ' αυτούς, ήρθαμε μαζί με τον αδελφό μου για να σου ζητήσουμε μία μεγάλη χάρη.

— 'Αν είναι κάτι που μπορώ να το κάνω, θα χαρώ πολύ γιατί θα μου δοθεί η ευκαιρία να σάς δείξω την ευνοία και την αγάπη μου, απάντησε ο δούκας.

— Αυτό που ήθελα να σου ζητήσω με είναι ευκολώτατο, είπε ο 'Αλέξανδρος. Το μόνο που θέλω να ναι να εξοριστείς από το κράτος σου τον Τζιοβάνι Φραντζέσκο Γκρότσι.

Ο δούκας κύτταξε εκπληκτός τους δυο αδελφούς.

— Μου ζητάτε να στερήσω τους υπηκόους μου από τη χαρά ν' ακούνε το μεγαλύτερο βαρύνοντο που γνώρισε ως σήμερα ο κόσμος; είπε. Κι' ο λόγος;

— Εκθέτει την υπόληψή της αδελφής μας.

— Έννοείτε την κόμησσα 'Αμαλία Σφόρνι;

— Δεν έχουμε άλλη αδελφή.

— 'Αλλ' η κόμησσα Σφόρνι είναι χήρα...

— Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, έμεις που είμαστε αδελφοί της, πρέπει να προστατέψουμε την τιμή της.

Ο δούκας χαμογέλασε.

— Και δε μπορεί να την προστατέψω μόνη της; ρώτησε.

Οι δυο αδελφοί αλληλοκυττάθηκαν, σαν αυτό που τους ρωτούσε ο δούκας να μην το είχαν σκεφτεί ποτέ άλλοτε ως τότε.

— Η αδελφή μας είναι νέα και πολύ όμορφη, είπε έπειτα από μερικές στιγμές ο 'Αλέξανδρος.

— Κι' ύστερα;

— Μία νέα κι' όμορφη γυναίκα γοητεύεται πάντα από την προσοχή που δείχνει γι' αυτήν ένας ξακουσμένος τραγουδιστής, απάντησε ο 'Αλέξανδρος.

— Και μπορεί κάποτε να ξεχάσει τα καθήκοντά της, συμπλήρωσε ο Γεώργιος.

— Θέλετε να πείτε ότι η κόμησσα Σφόρνι δε μένει ασυγκίνητη απ' τα... καλλιτεχνικά χαρίσματα του Τζιοβάνι Γκρότσι; ρώτησε ο δούκας.

— Είναι προτιμώτερο να φύγει από τη Μόδενα ο Γκρότσι παρά να πέσει κάτω από τα έγκληματά μας, απάντησε ο 'Αλέξανδρος.

Ο δούκας της Μόδενας έμεινε κόμπητος ώρα συλλογισμένος.

— Η εξορία του Γκρότσι που μου ζητάτε θα εκθέσει περισσότερο την υπόληψή της αδελφής σας, είπε έπειτα.

— Γιατί; ρώτησαν οι δυο αδελφοί.

— Ο Γκρότσι είναι ο πιο αγαπημένος τραγουδιστής του κράτους μου, εξήγησε ο δούκας. 'Η θέσι του στην Όπερα θα μείνει άδεια, γιατί κανείς δεν είναι σε θέση να τον αναπληρώσει. Οι ανωριμότητες θαυματούχου θ' αναζητήσουν, λοιπόν, το λόγο της εξορίας του και, στο τέλος, θα τον ανακαλύψουν.

— 'Αλλά τί πρέπει να γίνει;

— Ο δούκας γέλασε με την καρδιά του.

— Να κάτι που έπρεπε να είχατε σκεφτεί προτού έρθετε σ' εμένα, απάντησε. 'Αν θέλετε, όμως, μπορώ να σάς δώσω μία συμβουλή...

— Περιμένετε με αγωνία να την ακούσουμε, είπε ο 'Αλέξανδρος.

— Η κόμησσα είναι νέα και όμορφη, συνέχισε ο δούκας. Δε θα

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

δυσκολευτήτε να της βρείτε έναν καλό σύζυγο.

— Να δυσκολευτούμε; είπε ο 'Αλέξανδρος. Οι μεγαλύτεροι άρχοντες της Μόδενας ζήτησαν ως σήμερα την αδελφή μας σε γάμο.

— Δεν έχετε τότε παρά να διαλέξετε τον καλύτερο.

— Δεν τους θέλει η αδελφή μας.

— Προτιμάει να μείνει χήρα σ' όλη της τη ζωή;

— Όχι. 'Αλλά λέει πως δε θα παντρευτεί κανένα άλλον εκτός από τον Γκρότσι.

— Να που βρέθηκε η λύσις, είπε ο δούκας.

— Αυτόν, όμως, δεν τον θέλωμε έμεις, απάντησε ο 'Αλέξανδρος. 'Η αδελφή μας δε μπορεί να πάρη ένα πληθείο.

— Ο Γκρότσι, όμως, είναι διάσημος...

— Η αδελφή μας δε θα ξεπέσει ποτέ ως το σημείο να παντρευτεί έναν άπλο τραγουδιστή! φώναξε ο Γεώργιος.

— Δε μένει τότε παρά να την κλείσετε σ' ένα μοναστήρι, είπε ο δούκας. 'Ο Γκρότσι δε θα μπορεί έτσι να την δει κι' έπειτα από ένα ή δυο χρόνια η κόμησσα Σφόρνι είναι πιθανόν ότι ούτε θα τον θυμάται.

— 'Η ιδέα αυτή φάνηκε καλή στους δυο αδελφούς, πού, έπειτα από λίγο καιρό, πήγαν την όμορφη κόμησσα στη Βολωνία και, παρά τις διαμαρτυρίες της, την έκλεισαν στο μοναστήρι του 'Αγίου Λεονάρδου.

— 'Αλλ' οι δυο έρωτευμένοι δεν έπαψαν να επικοινωνούν μεταξύ τους. Στην αρχή, η επικοινωνία τους γινόταν μόνο με γράμματα. 'Αλλ' έπειτα από κάμποσο καιρό, ο Γκρότσι πήγε στη Βολωνία και, με τη βοήθεια μίας μοναχής, πού ήταν αδελφή κάποιου φίλου του, βρήκε τον τρόπο να φτάσει ως την αγαπημένη του.

— 'Η 'Αμαλία τον δέχτηκε με χαρά στην αγκαλιά της. 'Αλλά του σύστησε ταυτόχρονα να φύγει.

— Οι αδελφοί μου έχουν τους ανθρώπους τους εδώ και μπορεί να μάθουν την επίσκεψή, του είπε. Δεν πρέπει να προκαλέσω με την όργή τους.

— Ο Γκρότσι της υποσχέθηκε ότι θαφύγει. 'Αλλά, το άλλο βράδυ, η 'Αμαλία τον ξαναείδε στο κελλί της.

— Σου υποσχέθηκα ότι θαφύγα από τη Βολωνία και τήρησα την υπόσχεσή μου, της είπε γελώντας. Μένω τώρα στο Μαλαλμπέργκο.

— Στο Μαλαλμπέργκο.

— Ναι. Είναι ένα μικρό χωριό που βρίσκεται ούτε πολύ κοντά ούτε πολύ μακριά από τη Βολωνία. 'Ετσι κανείς δε θα μάθι τίποτα και θα μπορώ να σε βλέπω κάθε βράδυ... 'Η αδελφή του φίλου μου μου υποσχέθηκε πως θα με βοηθήσει.

— Μου δίνεις το λόγο σου ότι δε θα εμφανιστής στη Βολωνία;

— Δεν έχω να κάνω τίποτα στη Βολωνία, απάντησε ο Γκρότσι. Στο Μαλαλμπέργκο μένω με ξένο όνομα.

— Άρχισε από τότε μία ευτυχισμένη ζωή για τους δυο αγαπημένους. Κάθε βράδυ, μόλις νύχτανε, ο Γκρότσι έμπαινε από μία μικρή πόρτα στο μοναστήρι κι' έτρεχε στο κελλί της 'Αμαλίας.

— 'Αλλ' ένα βράδυ, η κόμησσα Σφόρνι του κάκου περίμενε τον άνθρωπο που τον έλάτρευε.

— Ήταν το βράδυ της 4ης 'Ιουνίου του 1697. 'Ο Γκρότσι είχε ξεκινήσει κάπως νωρίτερα από άλλους κι' ακολουθούσε ένα δρόμο ανάμεσα στα χωράφια, πού έφερνε στη Βολωνία. Περιπατούσε αργά, γιατί δεν έπρεπε να φτάσει στην πόλη προτού νυχτώσει.

— Στα μιά περίπου του δρόμου, είδε πέντε ή έξη ανθρώπους, πού είχαν καθίσει κάτω από ένα δέντρο. Μόλις είδαν τον Γκρότσι, οι άνθρωποι αυτοί σηκώθηκαν άμέσως όρθιοι κι' ένας απ' αυτούς, προχωρώντας προς το μέρος του, φώναξε:

— 'Ω, τί βλέπω! Ο μεγάλος Γκρότσι εδώ! Είμαι τυχερός, γιατί έτσι θα μπορέσω να εκπληρώσω την εντολή του αφέντη μου, πού μου είπε: 'Οπου βρης τον ένδοξο Γκρότσι, μην ξεχάσεις να του πής τους χαιρετισμούς μου και να του εκφράσεις το θαυμασμό μου.

— 'Ο Γκρότσι κύτταξε σαστισμένος. Αυτή η συνάντησι δεν του άρεσε. Θα μέβαιναν τώρα όλοι δε θα βρισκόταν στη Βολωνία και δε θα μπορούσε πια να βλέπει την αγαπημένη του 'Αμαλία.

— Ποιος είναι ο αφέντης σου για να τον ευχαριστήσω; ρώτησε.

— Ο αφέντης μου είναι ο μαρκήσιος 'Αλέξανδρος Μαρσίλι, απάντησε ο άγνωστος. Φαίνεται ότι σάς αγαπάει πολύ, γιατί όλο για σάς μου μιλούσε...

— 'Ο Γκρότσι έλασε άμέσως το χράμα του.

— Και τί θέλετε από μένα; ρώτησε.

— Ο άγνωστος γύρισε στους συντρόφους του.

— Πείτε στον άρχοντα Γκρότσι τί τον θέλετε, τους φώναξε.

— Αυτοί σηκώσαν άμέσως τα όπλα τους και τ' άδειασαν πάνω του. 'Επειτα, χωρίς να ενδιαφερθούν για το πτώμα, έτρεξαν ν' ανεβούν σ' αλογά τους, πού τα είχαν αφήσει εκεί κοντά κι' έφυγαν καλπάζοντας.

— 'Η 'Αμαλία δεν ξαναβγήκε ποτέ πια από το μοναστήρι του 'Αγίου Λεονάρδου. Λίγο καιρό αργότερα, φέρεσε το ράσο της μοναχής.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Ο «γκριζομάλλης γόνος» του γερμανικού κινηματογράφου

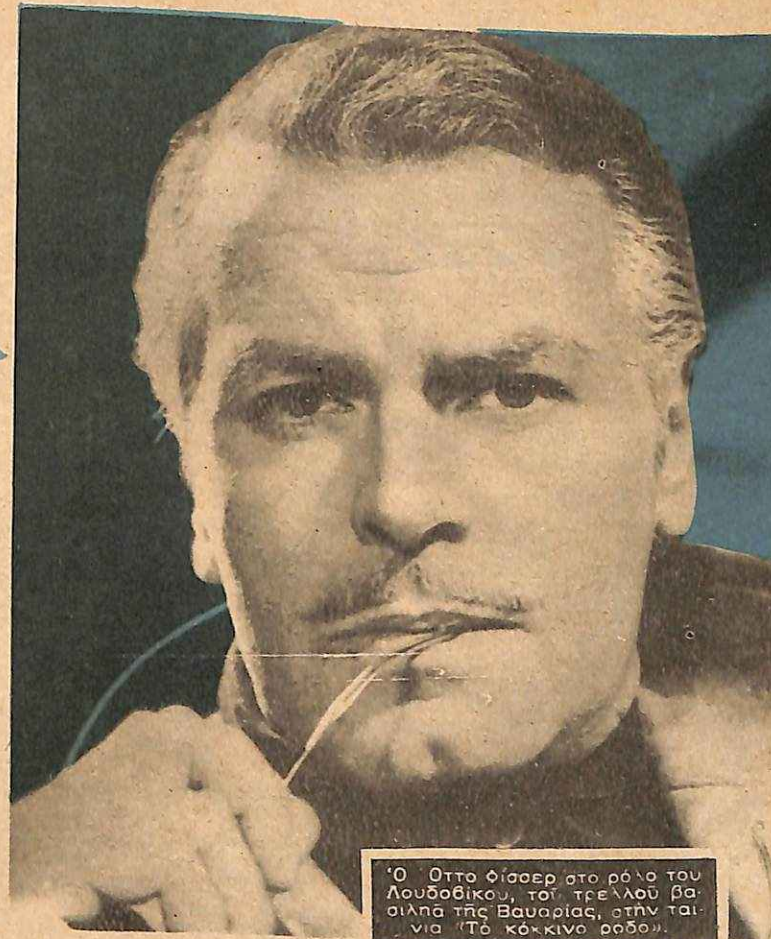
ΜΕΤΑ την «άνοδο» του Κούρτ Γιούργκενς σ'ε στάρ του διεθνούς κινηματογράφου, ένας άλλος «γκριζομάλλης γόνος», ίσως πιο συμπαθής και πιο αγαπητός στις Γερμανίδες από τον Κούρτ, τον ακολουθεί κατά πόδας και τον συναγωνίζεται επικίνδυνα. Πρόκειται για το συγγραφέα, παραγωγό, σκηνοθέτη και «στάρ» του γερμανικού κινηματογράφου Όττο Βίλχελμ Φίσερ.

Όταν πρό δυο ετών ο Φίσερ δέχθηκε να υπογράψει συμβόλαιο με τα στούντιο του Χόλλυγουντ για μία ταινία το χρόνο σ' αυτά, η φήμη του ως εξαιρετικού ήθοιου και πολύ «καλλιεργημένου» ανθρώπου είχε προηγηθεί. 'Ετσι, την ημέρα που έφθασε στη Μέκκα του αμερικανικού κινηματογράφου, διαπίστωνε με έκπληξη, ότι στο αεροδρόμιο τον περίμεναν εκατοντάδες δημοσιογράφοι και ραδιοσχολιάσται, καθώς και πολλές «προσωπικότητες» του Χόλλυγουντ, ανάμεσα στις οποίες ξεχώρισαν ήθοιοι άσχυρισμένης άξιας, όπως ο Γκάρι Κούπερ, ο Μπόμπ Χόπ, η Τζίντζερ Ρότζερς, ο Μάρλον Μπράντο, η Λάνα Τάρνερ, η 'Οντρίλ Χέμπορν, ο Κάρι Γκράντ, ο Σπένσερ Τρέισν, η Τζίν Σίμμονς και πολλοί άλλοι.

— 'Η συναδελφική αυτή άλληλεγγύη συνεκίνησε το Φίσερ και τον έκανε να αγαπήσει άμέσως το Χόλλυγουντ. Τis πρώτες μέλισσα ημέρες της διαμονής του, έκανε τη σκέψη να μείνει για πάντα εκεί. 'Αν δεν έμεινε και αν τελικά δε γύρισε καμιά ταινία εκεί, είναι άλλο ζήτημα.

— Οι 'Αμερικανοί είναι πραγματικά θαυμάσιοι άνθρωποι, λέει σήμερα ο ίδιος, αλλά διαφέρουν άφάνταστα στη νοοτροπία από τους Ευρωπαίους. 'Αρκεί να πώ, ότι άλλα συμφώνησα μαζί τους στο Βερολίνο και άλλα συνάντησα, όταν πήγα εκεί. 'Ετσι πρότίμησα να ακυρώσω το συμβόλαιό μου, να ξαναγύρισω σ'α γερμανικά στούντιο και να διατηρήσω μόνο μία καλή άνμνησι από το Χόλλυγουντ...

Με 45 και πλέον ταινίες στο ενεργητικό του μέχρι τώρα, οι περισσότερες εκ των οποίων είναι αυστριακής και γερμανικής παραγωγής, με τον τίτλο του «καλύτερου ήθοιου», πού κέρδισε κατ' επανάληψη, και με πολλά χρυσά κυπελλά ως βραβεία της εξαιρετικής τέχνης του, πού κέρδισε επί σειράν ετών στη Γερμανία, ο Φίσερ συνεχίζει σήμερα τη λαμπρή καριέρα του, τόσο ως σκηνοθέτης, όσο και ως στάρ. Τον είδαμε ήδη στις ταινίες «Το πορτραίτο μίας άγκυρας», με τη Ρουθ Λάυδερικ, «Θα μείνω κοντά σου», με τη Μαρία Σέλλ, «Το κόκκινο ρόδο», πάλι με τη Λάυδερικ, «Το χαμένο ραντεβού», «Όσο

Ο Όττο Φίσερ στο ρόλο του Λουδοβίκου, το 'τρελάου βασιλιά της Βαυαρίας, στην ταινία «Το κόκκινο ρόδο».

πολλές ταινίες με ελαφρά θέματα. 'Αμέσως μετά τον πρόσεξαν από τα γερμανικά στούντιο, σ'α οποία την πρώτη θέση κατείχε τότε η εταιρεία «Ούφα» του Βερολίνου. Τού πρόσφεραν πολύ πιο δελεαστικούς όρους εργασίας και αμοιβή τρεις φορές μεγαλύτερη. 'Ετσι ο Φίσερ βρέθηκε εγκατεστημένος μόνιμα στο Βερολίνο, στα στούντιο του οποίου άρχισε να γυρίζει αλληπαλλήλες τις ταινίες. 'Αλλά δεν πρόλαβε να συνεχίσει και να αναδειχθεί από τότε, γιατί, το 1940, έξεραγη ο πόλεμος και το 1942 όλα τα γερμανικά κινηματογραφικά στούντιο είχαν μετατραπεί σ'ε πολεμικά εργοστάσια. 'Όσο για τον ίδιο, παρά το γεγονός, ότι σαν Αυστριακός ήταν και φανατικός έχθρος του Ναζισμού, ωστόσο έκληξε να υπηρετήσει στο γερμανικό στρατό ως αξιωματικός, αλλά σ'ε μονάδα πού απετέλειτο όλο από Αυστριακούς, πού είχαν ως σήμα το 'Εντελ-βάις των 'Αλπειν.

Το τέλος του πολέμου και η κατοχή των βόρην στη Βιέννη. 'Εκεί, σιγά-σιγά, ήρθε ξανά σ'ε επαφή με τους θεατρικούς και κινηματογραφικούς κύκλους, για τους οποίους, λίγο αργότερα, άρχισε να γράφει θεατρικά έργα και κινηματογραφικά σενάρια. 'Επειτα από ένα χρόνο, άρχισε να σκηνοθετεί και ταινίες και το 1950 δέχθηκε να εμφανισθεί πάλι στην οθόνη ως ήθοισ, σ'ε ρόλους δραματικούς-αισθηματικούς. 'Από τότε μέχρι σήμερα, μέσα σ'ε ελάχιστα χρόνια, όλησδήποτε, έξελιχθηκε ραγδαία και κατέκτησε τον τίτλο του «π' άριστη» στάρ» του γερμανικού κινηματογράφου.

Με ανάστημα 1,82, μάτια χαλάν, μαλλιά καστανά, πού «γκριζάρουν» στους κροτάφους, χαμόγελο πού «άναστατώνει» τις γυναίκες και μία πύλα σχεδόν πάντα στο στόμα, ο Όττο Φίσερ είναι κομψότατα ντυμένος, ευχάριστος στις συντροφίες και περιζήτητος «καλέσ». 'Από το 1953 είναι παντρεμένος από έρωτα με μία ν'α και όμορφη Βιεννέζα, τη Νάννι Χόλντμπεργκ. Κατοικούν μόνιμα σ'ε ένα παλιό πύργο, μερικά χιλιόμετρα έξω από το Μόναχο, πού έχει τον παράξενο τίτλο «Ο πύργος των γάτων». Κι' αυτό, γιατί ο Όττο είναι μανιάδης φίλος των γάτων και διατηρεί στον πύργο του 12 από τις πιο σπάνιες ράτσες του κόσμου. 'Η συλλογή γάτων είναι το «χόμπι» του!

— 'Όσο για το επάγγελμά του, γι' αυτό λέει συχνά: 'Η καλύτερη σχολή για έναν ήθοισ είναι η ίδια του η ζωή και ο καλύτερος δάσκαλος η φαντασία του!...

ΠΑΟΥΛΑ ΣΜΙΤ

Κινηματογραφικές πενήνες

— 'Ο σ'ε Κάρολ Ρήντ συμπλήρωσε σχεδόν την ήμδα των ήθοισ, με τους οποίους θα γυρίσει το φιλμ «'Ο άνθρωπος μας στην 'Αβάνα» του συγγραφέως Γκραχαμ Γκρήν. 'Εκτός του 'Αλεκ Γκίνες, αναφέρονται τώρα και τα ονόματα της Λωρήν Μπακάλ, του Νέλ Κόουαρντ, του 'Αντονι Κουήν και του Γρεγκόριου 'Αολάν.

— 'Ο Λέξ Μπάκκερ, ο πρωταγωνιστής Ταρζάν της θόδης, είναι συγχρόνως και συγγραφέας. 'Εχει δημοσιεύσει νουβέλς του σ'ε περσοδικό «Πότα» και «Κόρονα», τις οποίες υπογράφει με το πραγματικό του όνομα 'Αλεξάντερ Μπάκκερ. 'Ο Λέξ, πού έγκαταστάθηκε τώρα στη Ράμην, θα γράφει το πρώτο του μυθιστόρημα, το οποίο θ' αναφέρεται σ'ε μία περιπέτεια του σ'ε 'Αλγέρι, κατά τον τελευταίο πόλεμο. Πολύ πιθανόν, βάσει του έργου αυτού, να γυριστεί κατόπιν ένα φιλμ, στο οποίο θα πρωταγωνιστήσει ο ίδιος.

Με εθνοτική αγάπη

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ αεροπλάνο σηκώθηκε κι' ώρμησε νά φτάση στο γαλάζιο ουράνιο.

Η Κλαίρη έγειρε πρὸς τὰ πίσω στὸ κάθισμά της. Καὶ σκέφθηκε πὼς ὁ ἄντρας της καὶ τὰ παιδιά θὰ γύριζαν τώρα στὸ σπίτι... Ἡ κορούλα της, ἡ Μάντυ, θάκλειγε ἀκόμα, ὅπως πρὶν ἀπὸ λίγο, πὺν τὴν ἀποχαίρετοῦσε. Κι' ὁ Τόμμι, ὁ γυιὸς της, θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, σὰν μεγαλύτερος πού ἦταν. Ὁ ἄντρας της, ὁ Τζὼν, θὰ τοὺς ἔπαιρνε ἀπὸ ἕνα παγωτὸ κι' ἴσως νὰ τοὺς πῆγαινε καὶ στὸν κινηματογράφο. «Δὲν πρέπει νὰ τοὺς σκέφτωμαι πιά! εἶπε μέσα της ἡ Κλαίρη. Δὲν πρέπει νὰ σκέφτωμαι παρὰ τὸν Πῆτερ! Θέλω νὰ μείνω ἐλεύθερη ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, αὐτὲς τὲς δεκαπέντε μέρες».

Χαμογέλασε στὴν εἰκόνα τοῦ Πῆτερ, πὺν πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὰ μισόκλειστα μάτια της.

Πόσο εἶχε ἀλλάξει ἡ ζωὴ της ἀπὸ τότε πὺν τὸν γνῶρισε!... Εἶχε παντρευτῇ τὸ Τζὼν ἑδῶ καὶ ἑννιά χρόνια κι' εἶχαν ἀποκτήσῃ δυὸ παιδιά. Ζοῦσαν ἥρεμα καὶ ἀνετα. Ἡ Κλαίρη ἐργαζόταν σὲ κάποιο περιοδικὸ κι' ὁ μισθὸς της, μαζί μὲ τὸ μισθὸ τοῦ Τζὼν, τοὺς ἐξασφάλιζε μιὰ οἰκονομικὴ ἄνεσι.

Κανονικά, ἔπρεπε ν᾿αὶ ἀπόλυτα εὐτυχισμένη. Κι' ὅμως ἔρχονταν στιγμὲς πὺν ἔνοιωθε μέσα της ἕνα ἀνεξήγητο κενὸ πὺν τὴ φόβιζε... Δὲν εἶχε μιλήσῃ ποτὲ στὸν ἄντρα της γι' αὐτὸ καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸ κρύβῃ ἀκόμα κι' ἀπ' τὸν ἑαυτὸ της. Φρόντιζε νὰ εἶναι συνεχῶς ἀπασχολημένη μὲ κάτι, ἀλλ' ἤξερε πὼς τὸ κενὸ ὑπῆρχε πάντα, στὸ βάθος τῆς καρδιάς της...

Ἐδῶ καὶ μερικὸς μῆνες, εἶχε χρειαστῇ τὴ βοήθεια ἑνὸς φορολογικοῦ συμβούλου, γιὰ νὰ ταχτοποιήσῃ τὴν ἐτήσια δήλωσὶ της στὴν Ἐφορεία. Τῆς σύστησαν λοιπὸν τὸν Πῆτερ Γκράχαμ.

Μόλις μπῆκε στὸ γραφεῖο του, ἀναστατώθηκε, μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πὺν τῆς ἔρριξε ὁ νέος ἄντρας. Ἦταν σὰν νὰ τὴν τύλιγε ἕνα μεγάλο, ζεστὸ κύμα καὶ νὰ τὴν ἀπομόνωνε ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον...

Δὲν ἦταν ὑπερβολικὰ ὁμορφος ὁ Πῆτερ, μὰ ὑπῆρχε στὰ σκούρα μάτια του, στὸ ἀποφασιστικὸ του στόμα, στὴ θάλασσά του κατὶ πὺν συγκλονίσει τὴν Κλαίρη... Ἦταν σὰν νὰ τὴ μαγνῆτιζε! Καὶ δὲ δυσκολεῦτηκε νὰ καταλάβῃ πὼς τὸν συγκινούσε κι' ἐκείνη.

Στὰ ἑννιά χρόνια πὺν ἦταν παντρεμένη μὲ τὸ Τζὼν, δὲν τὸν εἶχε ἀπατήσῃ ποτὲ, οὔτε κι' εἶχε σκεφθῇ πὼς θὰ μπορούσε νὰ κυττάξῃ ἄλλον ἄντρα.

Μὰ ὁ Πῆτερ ἦταν τὸ μοιραῖο, ἦταν ἡ ἀγάπη πὺν ἔρχεται μόνον μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ κάθε ἀνθρώπου, καὶ πὺν ἡ δύναμὶ της γκρεμίζει ὅλους τοὺς φράχτες!...

Παρ' ὅλη τὴ φωνὴ τῆς λογικῆς, πὺν τῆς ἔλεγε πὼς δὲ θὰ πρεπε νὰ τὸν ξαναδῇ, ἡ νέα γυναίκα δὲ μπόρεσε ν' ἀρνηθῇ, ὅταν ὁ Πῆτερ τῆς πρότεινε νὰ συναντηθοῦν ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες...

Ἀρχισαν νὰ βλέπωνται δυὸ-τρὲς φορὲς τὴ βδομάδα. Οἱ σχέσεις τους δὲν εἶχαν τίποτα τὸ ἐνοχο. Κουβεντιάζαν σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι, φανερώνοντας ὁ ἕνας στὸν ἄλλο ὅλα τους τὰ μυστικά. Γιὰ τὸ μόνον πὺν δὲν εἶχαν μιλήσῃ ποτὲ, ἦταν γιὰ τὴν ἀγάπη πὺν φούντωνε μέσα τους...

Ὁ Πῆτερ ἦταν παντρεμένος, ἀλλ' ἡ Κλαίρη δὲν εἶχε δὴ ποτὲ τὴ γυναίκα του καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴ σκέφτεται!... Ὅταν θρῖσκόταν μαζί του, ὅλα γίνονταν ἄπλα καὶ ὠραία. Τώρα πιά δὲν ὑπῆρχε κανένα κενὸ στὴν καρδιά της...

Ἐν' ἀπὸγεμα πὺν κάθονταν σὲ κάποιο ζαχαροπλαστεῖο, τὸ ξένοιαστο ὕφος τοῦ Πῆτερ ἄλλαξε ἀπὸτομα. Ἐπῆσε τὸ χέρι τῆς Κλαίρης καὶ τῆς εἶπε ἀποφασιστικά:

— Εἶναι γελοῖο νὰ κρυβώμαστε, ἀγάπη μου! Ξέρω καλὰ πὺν γίνεται μέσα σου, ὅπως τὸ ξέρεις καὶ σὺ γιὰ μένα. Μόνον πὺν συναντηθήκαμε ἀργά!... Θὰ μπορούσαμε ἴσως νὰ πά-
ραυμε διαζύγιο καὶ νὰ μείνουμε ἐλεύθεροι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο... μὰ δὲ θὰ κατορθώναμε τότε νὰ ξεχάσουμε ποτὲ πὼς χαλάσαμε δυὸ οἰκογένειες!

Ἡ Κλαίρη τὸν ἄκουγε, ἀμίλητη, συμφωνώντας ἀπόλυτα μαζί του.

— Δὲν εἴμαστε ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους πὺν μένουν ἱκανοποιη-
μένοι μ' ἕνα ἐνοχο δεσμό... κι' ἄλλωστε αὐτὸ θὰ λέρωνε τὴν
ἀγάπη μας! συνέχισε ὁ Πῆτερ. Δὲ μένει λοιπὸν, παρὰ νὰ μὴ
ξαναῖδαθοῦμε... Μὰ πρὶν ἀπ' αὐτὸ, ἄς ἀποχτήσουμε μιὰ ἀνά-
μνησι, γιὰ νὰ τὴν ἔχουμε γιὰ πάντα στὲς ὥρες τῆς μοναξιάς
μας... Πρέπει νὰ ζήσουμε μαζί μερικὲς μέρες!

Ἡ νέα γυναίκα δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση. Πίστευε κι' αὐτὴ πὼς ἦταν ἡ καλλίτερη λύσι καὶ πὼς δὲ μπορούσαν νὰ κάνουν διαφορετικά.

Τότε ἀκριβῶς, ὁ διευθυντῆς τοῦ περιοδικοῦ τῆς ζήτησε νὰ πάῃ γιὰ 15 μέρες στὴν Ἰσπανία. Ἦταν ὅ,τι χρειάζόταν! Ὁ Τζὼν οὔτε σκέφτηκε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Ὅσο γιὰ τὸν Πῆτερ, εἶπε στὴ γυναίκα του πὼς κάποια ἐπείγουσα ὑπόθεσι τὸν καλοῦσε στὴ Γαλλία. Ἔτσι κανονίστηκαν ὅλα...

★

Τὸ αεροπλάνο προσγειώθηκε μαλακά.

Μόλις πάτησε τὸ πόδι της στὸ ἔδαφος, ἡ Κλαίρη ἐρέθηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Πῆτερ πὺν τὴν περίμενε. Τὰ χεῖλη τους ἔ-
σμιξαν σ' ἕνα διψασμένο φιλί.

Ἐστερα ὁ Πῆτερ τὴν πῆγε μὲ τ' αὐτοκίνητο στὸ ξενοδο-
χεῖο πὺν θὰ μένανε.

Ἡ Κλαίρη ἄλλαξε διαστικὰ φόρεμα καὶ κατέθηκε στὸ ρε-
στωρὰν. Ἐφαγε μαζί μὲ τὸν Πῆτερ. Ὅταν σηκώθηκαν νὰ
χορέψουν, τὰ μάτια τοῦ ἄντρα καρφώθηκαν στὰ δικά της.

— Κλαίρη, πὲς μου πὼς δὲ μετάνοιώσες πὺν ἦρθες!... τῆς
ψιθύρισε.

— Ὅχι, ἀγαπημένε μου, μουρμούρισε ἐκείνη.

Κι' ὅμως κατὶ μέσα της ἐπαναστατοῦσε... μιὰ φωνὴ πὺν
τὴν κατηγοροῦσε γι' αὐτὸ πὺν εἶχε ἀποφασίσει νὰ κάνῃ!

Καθὼς γύριζαν στὸ τραπέζι τους, ἕνα γκαρσόνι εἰδοποίησε
τὴν Κλαίρη πὼς τὴ ζητοῦσαν στὸ τηλέφωνο.

Ἦταν ὁ Τζὼν. Ἦθελε νὰ τὴ ρωτήσῃ μονάχα ἂν εἶχε ταξει-
δέψῃ καλὰ, ἂν θρῖσκόταν σὲ ὁμορφὸ μέρος... κι' ἂν τὸν ἄ-
γαποῦσε.

Ὅταν ἄφισε τ' ἀκουστικὸ, ἡ Μαίρη ἦταν συντριμμένη. Ἀ-
νέθηκε τρέχοντας στὴν κάμαρά της καὶ ρίχτηκε μὲ λυγμοὺς
στὸ κρεβάτι.

Τί πῆγαινε νὰ κάνῃ λοιπὸν; Πὼς θ' ἀπατοῦσε αὐτὸ τὸν
ἄντρα, πὺν τῆς εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη καὶ πὺν τὸν ἀγαποῦ-
σε τρυφερά;

Βέβαια, ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν Πῆτερ ἦταν κατὶ τελείως
διαφορετικὸ. Κατὶ σπάνιο, ἀπόλυτο καὶ τέλειο. Μὰ εἶχε τὸ
δικαίωμα νὰ τῆς δώσῃ μιὰ τέτοια κατάληξι;

᾽Ω, ὄχι, δὲ θὰ μπορούσε νὰ ξαναντικρύσῃ ποτὲ πιά τὰ μά-
τια τοῦ ἄντρα της καὶ τῶν παιδιῶν της!

Ἡ πόρτα ἀνοίξε μαλακά καὶ μπῆκε ὁ Πῆτερ. Ἐσκυψε πάνω
ἀπ' τὴν Κλαίρη καὶ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά σου. Κατὶ πῆγε νὰ
τοῦ πῇ ἐκείνη. Μὰ τὴν ἔκοψε:

— Δὲ χρειάζεται νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς τίποτα, καλὴ μου. Κα-
ταλαθαίνω πολὺ καλὰ τί σοῦ συμβαίνει, γιὰτὶ σκέφτομαι κι'
ἐγὼ τὸ ἴδιο πράγμα... Δὲν πρέπει ν᾿αὶ ντροπισαμένη καὶ
παράνομη ἡ μοναδικὴ ἀνάμνησι τοῦ ἔρωτά μας! Αὐτὸ θὰ κα-
τάστρεφε ὅλη τὴ γοητεία καὶ θὰ μᾶς πλημμύριζε τύψεις γιὰ
ὅλη μας τὴ ζωὴ... Παρὰ λίγο νὰ κάνουμε ἕνα μεγάλο λάθος,
γλυκεριά μου... Θὰ φύγω ἀμέσως καὶ δὲ θὰ ξανασυναντηθοῦ-
με ποτὲ. Κι' αὐτὴ ἡ θυσία πὺν κάνουμε τώρα, θ᾿αὶν ἡ ὠραιό-
τερη ἀνάμνησι καὶ γιὰ τοὺς δυὸ μας!

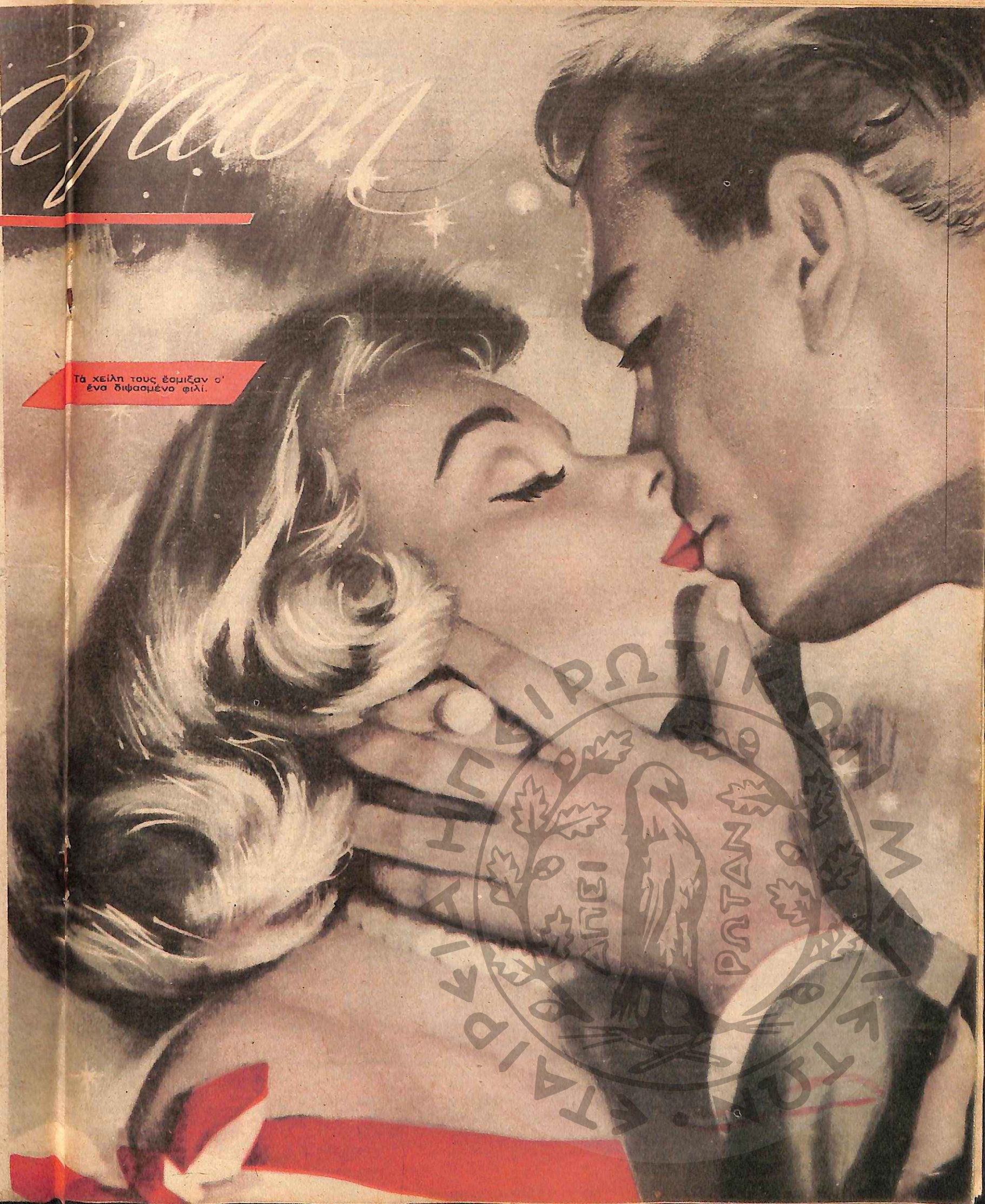
Τὰ χεῖλη του σκούπισαν τὰ δάκρυά της. Ἐστερα τραθῇ-
χτηκε ἀπὸ κοντὰ της καὶ βγῆκε ἀπ' τὴν κάμαρα.

Σὲ λίγο, ἡ νέα γυναίκα ἄκουσε τὸ μυστὲρ τοῦ αὐτοκινήτου
τοῦ πὺν ἀπομακρυνόταν.

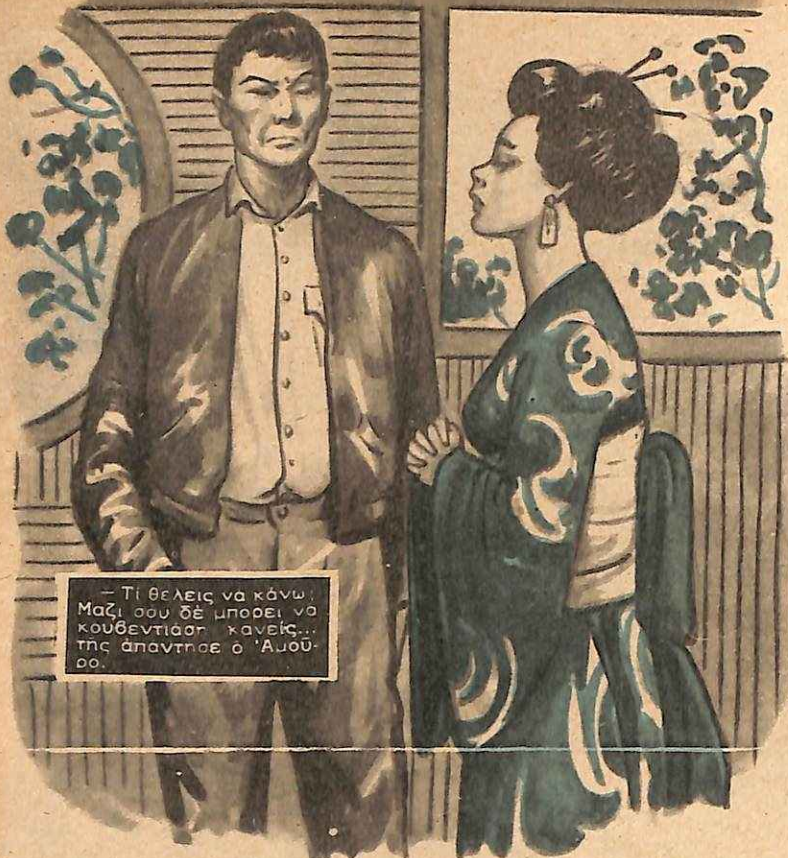
Ἐμεῖνε ἐπλωμένη, ἀκίνητη, μὲ τὴ σκέψῃ της κοντὰ στὸν
Πῆτερ, σ' ἕνα τελευταῖο ἀποχαίρετο μὸ.

Εἶχαν φανῇ κι' οἱ δυὸ τους δυνατοὶ κι' εἶχαν σώσει τὸν
ἔρωτά τους ἀπὸ τὴν ταπεινώσι. Τώρα πιά θὰ μπορούσε καὶ
πάλι νὰ κυττάξῃ στὰ μάτια τὰ παιδιά της καὶ τὸν ἄντρα της
καὶ νὰ φυλάξῃ μέσα στὴν καρδιά της τὸ ὑπέροχο κι' ἀγνὸ
μυστικὸ της.

ΡΟΖΜΑΡΥ ΣΤΗΒΕΝΣ

Τὰ χεῖλη τους ἔσμιξαν σ'
ἕνα διψασμένο φιλί.

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

χρυσάνθεμα και διάλεγε όλη την ήμερα τό κιμονό που θα φορούσε την ώρα που θα υποδεχότανε τον άντρα της.

Ο 'Αμούρο έφειγε τό πρωί και δέ γύριζε πριν άπ' τό σούρουπο. Πήγαινε στό Πανεπιστήμιο, κι' ύστερα στό έμπορικό του πατέρα του.

Όσο περνούσε ό καιρός, τόσο πιό άργά γύριζε στό σπίτι.

Τού κάκου ή 'Ακιχίτο άλλαζε κιμονό κι' έβαζε λουλούδια στό μακρύ μαλλιά της. Ό άντρας της φαινόταν ν' άπομακρύνεται άπό κοντά της όλο και πιό πολύ, γιά μεγάλη της άπελπισία.

Κάποτε τόλμησε νά του παραπονέθι πως την άφινε μόνη όλη τη μέρα.

Μά ό 'Αμούρο της άπάντησε αδιάφορα:

— Τί θέλεις νά κάνω; Μαζί σου δέ μπορεί νά κουβεντιάσθ κανείς. Δέν ξέρεις τίποτα άπ' τά θέματα που μ' ενδιαφέρουν. Γι' αυτό προτιμώ νά βρίσκουμαι μέ τους συμφοιτητές μου.

Η νέα γυναίκα ένωισε την καρδιά της νά ματώνη άπ' τόν πόνο. Έκλαψε πολύ, και στό τέλος πήρε μιά άπόφασι: "Έπρεπε ν' αλλάξει! Όσα της είχε μάθει ή μητέρα της, δέ φτάνανε γιά νάναι εύχάριστη στόν 'Αμούρο. Έπρεπε νά μάθι αυτά που ήξεραν κι οι φίλοι του!

Ξέροντας πως ό άντρας της είχε μοντέρνες ιδέες, δέ διάτασε νά του ζητήσει νά καλή καμιά φορά τους συμφοιτητές του στό σπίτι τους.

Ό 'Αμούρο έδειξε πως ή ιδέα του άρεσε. Κι' άπό τότε, κάθε άπόγευμα σχεδόν, κουβαλούσε την πολυθρόνη παρέα του, νέους και κοπέλλες άπ' τό πανεπιστήμιο.

Στην αρχή, ή 'Ακιχίτο ντρεπότανε, προπαντός όταν έβλεπε τις νέες που ήταν ντυμένες μ' ευρωπαϊκά φορέματα και φέρονταν σαν άγόρια.

Σιγά-σιγά όμως πήρε θάρρος κι' άρχισε νά κάθεται ανάμεσά τους και ν' άκούη προσεχτικά τις κουβέντες τους.

Μά τί μπορούσε νά καταλάβη αυτή ή φτωχή πεταλούδιτσα, που ήταν πλάσμενη μόνο γιά τόν έρωτα και τη χαρά; "Όσο κι' αν πρόσεγε, τά λόγια της παρέας του 'Αμούρο της ήταν άκατανόητα. Η έπιστήμη ήταν γι' αυτήν έια άστέρι πολύ μακρινό, που δέ θα τόφτανε ποτέ...

Παρά όλ' αυτά, έκουβε την άπογοήτευσί της κι' έξακολουθούσε νά παρακολουθι τις συζητήσεις τους, μόνο και μόνο γιά νά εύχαριστή τόν άντρα της. Ένα βράδυ, που είχε άνάψει ή κουβέντα, ή 'Ακιχίτο, ένωισε κάποια στιγμή τό κεφάλι της νά γυρίζη. Σηκώθηκε άθόρυβα και βγήκε στόν κήπο γιά νά ξεκαλιστή.

Εδώ ήταν όλα ήρεμα και ήσυχα... τόσο ήσυχα, που ή 'Ακιχίτο άκουσε καθαρά τις δυό φωνές που έρχονταν πίσω άπό μια συστάδα δέντρων.

Ό άντρας της μιλούσε μέ μιά άπ' τις κοπέλλες που τους έπισκέπτονταν.

— Δέν άντέχω πιά αυτή τη ζωή! της έλεγε. Οι γονείς μου μου φορτώσανε ένα άνόητο πλάσμα, που δέν ξέρει παρά νά λήη «σ' άγαπώ». Έγώ χρειάζομαι μιά γυναίκα διαφορετική, έξυπνη και μορφωμένη... σαν έσένα, άς πούμε! Σ' όρκίζομαι πως θα σε είχα παντρευτή, αν δέν ήμουν άναγκασμένος νά υπακούσω στόν πατέρα μου!

— Και θα ήμαστε εύτυχισμένοι... άπάντησε ή κοπέλλα. Μά καλύτερα άς μη μιλάμε γι' αυτό! Είναι άργά πιά, άνήκεις σέ άλλη...

— Ναί! Έχεις δίκιο... Τί δυστυχία!... έλεπε ό 'Αμούρο, άναστενάχνοντας.

Η 'Ακιχίτο δέ στάθηκε ν' άκούση περισσότερα. Όσα είχε μάθει, της φάνηκε.

Ό 'Αμούρο, ό μοναδικός άντρας που είχε άγαπήσει στη ζωή της, δέν ήταν εύτυχισμένος... κι' αυτό έξ αιτίας της! Μιά και δέ μπορούσε νά του δώση ό,τι ζητούσε άπ' αυτήν, δέν έμενε παρά νά τόν άφιση έλεύθερο νά ψάξη γιά κάποιαν άλλη...

Έτρεξε στη μεγάλη σάλα, ξεκρέμασε τό βαρύ σπαθί των «σαμουράι», που κρεμόταν πάνω άπ' τό βωμό των προγόνων, τό στήριξε χάμω κι' έπεσε πάνω του.

Η κοφτερή λεπίδα της έσκόισε τό στήθος και σταμάτησε τά χτυπήματα της πονεμένης καρδιάς της...

Δέν ήταν παρά μιά μικρή Γιαπωνέζουλα, που είχε μεγαλώσει μακριά άπ' τόν πολιτισμό και την πρόοδο. Μά ήξερε ν' άγαπάη άληθινά και νά θυσιάζεται γιά την άγάπη της.

Α. ΣΩΛΚ

Η ΔΙΑΙΤΑ ΤΩΝ ΚΑΡΔΙΑΚΩΝ

Κατά τη γνώμη του δόκτορος Φρέντερικ Στέιρ, καθηγητού της διαιτητικής στό Πανεπιστήμιο Χάρβαρντ, έχει άποδοθι ύπερβολική σημασία σό ρόλο που παίξει ή διατροφή στό καρδιακά νοσήματα.

Στην πραγματικότητα, πρόκειται μονάχα γιά ένα άπό τους πολλούς παράγοντες που επηρεάζουν την καρδιά και τά αίμοφορα άγγεία.

Βέβαια, τό ποσόν της χοληστερόλης του αίματος εξαρτάται άπ' την ποσότητα και την ποιότητα του λίπους που υπάρχει στην τροφή μας.

Επηρεάζεται όμως κι' άπ' τη μεταβολή του βάρους του σώματος, τη συνέντρωση άρισμένων όρμονών, τη σωματική άσκησι και την ψυχική καταπόνησι.

Η Θυσία της 'Ακιχίτο

ΤΗΝ ήμερα που ή 'Ακιχίτο έλειψε τά 15 χρόνια της, τη φώναζε ό πατέρας της και της δήλωσε πως της είχε βρη ένα καλό γαμπρό και πως ό γάμος θα γινότανε σέ δυό βδομάδες. Δέν τη ρώτησε τη γνώμη της, ούτε και της έπτε ποιος ήταν ό άνθρωπος που μαζί του θα περνούσε την υπόλοιπη ζωή της. Κάτι τέτοιο δέ θαυροχόταν ποτέ στό μυαλό ενός Γιαπωνέζου μέ αυστηρές άρχες και μέ καλό όνομα.

Τις δυό έπόμενες βδομάδες, ή 'Ακιχίτο είχε τρελλαθι άπό άνωμία. Προσπάθησε νά πάρη λόγια άπ' τη μητέρα της, αλλά τό μόνο που κατώρθωσε νά μάθι, ήταν ότι ό άρραβωνιαστικός της λεγόταν 'Αμούρο.

Τέλος, έφτασε ή μεγάλη στιγμή. Οι γονείς της 'Ακιχίτο την άδηγόσανε στό σπίτι των πεθερικών της, εκεί που θαμενε στό έξοχ. Και μόνο άφου ύπακλίθηκε βοθειά μπροστά στό πεθερικό της, ή κοπέλλα τόλμησε νά ρίξη μιά κρυφή ματιά στόν άντρα που στεκόταν δίπλα τους.

Ήταν νέος γερός και καλοφτιαγμένος! 'Ακόμα και στά ταλμυρότερα όνειρά της, ή μικρή Γιαπωνέζα δέν τόν είχε φανταστή τόσο όμορφο... Η εύτυχία έκανε τά μαύρα μάτια της νά πλημμυρίσουν άπό δάκρυα...

Όταν οι νεόπαντροι βρέθηκαν μόνοι τους στό δωμάτιό τους, ό 'Αμούρο κύτταξε στό μάτια της κοπέλλα και τη ρώτησε:

— Μήπως δέ μέ θέλεις; Μήπως άγαπάς κανέναν άλλο; Είδα πως έκλαιγες...

— Πώς θα μπορούσα ν' άγαπάω άλλον, άφου ός τώρα δέν είχα δι παρά τόν πατέρα μου και τό γέρο δάσκαλό μου; άπάντησε μέ έκπληξι ή 'Ακιχίτο. Κι' όσο γιά τά δάκρυα, ήταν άπό χαρά, γιατί δέν είσαι ούτε γέρος ούτε άσχημος!

Ό νέος γέλασε, ικανοποιημένος.

— Πώς μπόρεσες νά μένης φυλακισμένη τόσα χρόνια; της έπτε ύστερα. Φαίνεται πως ό πατέρας σου είναι άνθρωπος του παλπού καιρού... Στό πανεπιστήμιο που σπουδάζω, πηγαίνουν κι' άρκετά κορίτσια. Έσύ τί ξέρεις;

— Ό, έλάχιστα πράγματα, άπάντησε λυπημένη ή 'Ακιχίτο. Μόνο νά γράφω και νά διαβάζω.

— Δέν πειράζει, την παρηγόρησε ό 'Αμούρο. Είσαι τόσο όμορφη, που δέ σου χρειάζεται τίποτ' άλλο. Τό δέρμα σου είναι άπαλό σαν ροδάκιο και τά μαλλιά σου μου θυμίζουν τις σκοτεινές νύχτες του χειμώνα. Είμαι πολύ τυχερός που οι πατεράδες μας άποφάσισαν νά μάς παντρεύουν!

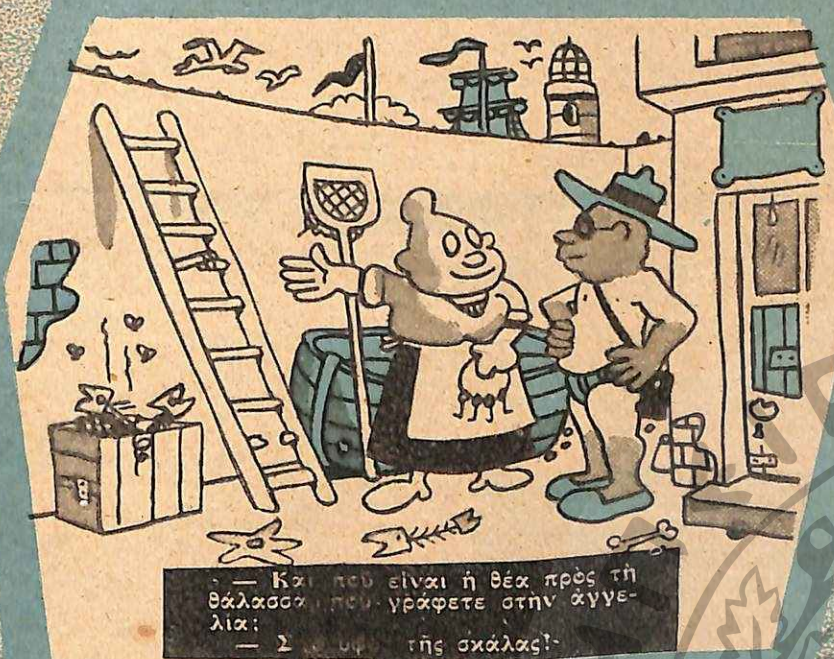
Η 'Ακιχίτο έσκυψε τό κεφάλι της κατακάκινη. Ήταν ή πρώτη φορά που άκουγε τόσο γλυκά λόγια, κι' ή καρδιά της που δίωσσε γιά τρυφερότητα κι' άγάπη τά ρούφηξε άκόρταγα. Ό άντρας της άπλωσε τά χέρια του και την άγκάλιασε. Τά γέιλια τους έσμιξαν σ' ένα φιλι γεμάτο έρωτα...

*

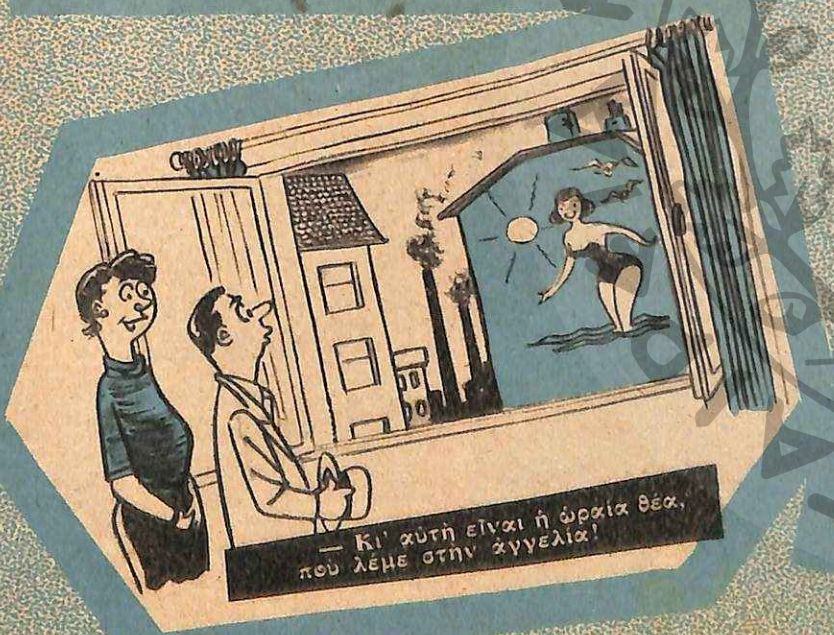
Πέρασαν μερικοί μήνες. Η 'Ακιχίτο ήταν πάντα εύτυχισμένη. Κι' άλλωστε, ζητούσε τόσο λίγα πράγματα άπ' τη ζωή!... Τριγύριζε μέσα στό σπίτι σαν ένοικιαστο πουλί, στόλιζε τά βάζα μέ

— Για νά μην κάνω λάθος, κυρά-Κατινα, σέ ποιό δοχείο είναι τό ζεστό νερό γιά τό ξύρισμα;

— Κι' πού είναι ή θέα προς τη θάλασσα; πού γράφετε στην άγγελία; — Σ' ό,τι της σιάλας!

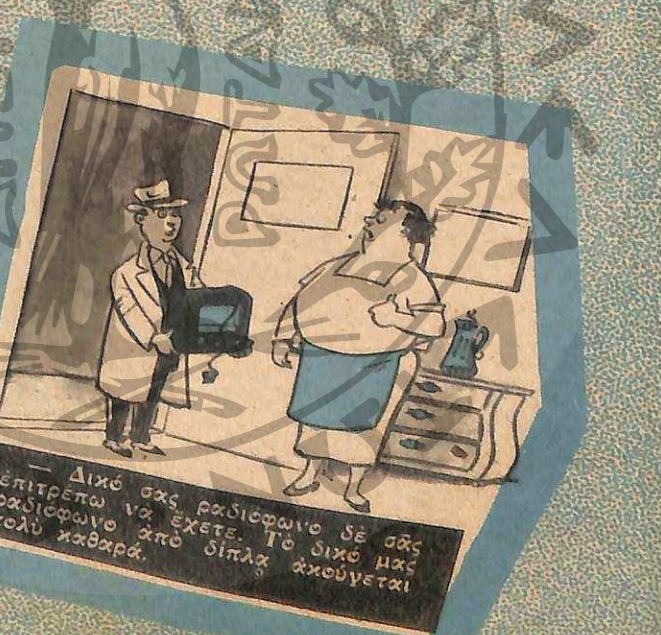

— Κι' αυτή είναι ή ώραία θέα, που λέμε στην άγγελία!

Ζυγκιάζοντα ΔΩΜΑΤΙΑ

— Σκέφθηκα πως, έπειτα άπό τόση μελέτη την ήμερα, λίγη ποι- κιλία τό βράδυ, θα σε ξεκουράζη, κυρία Γαχη!

— Δικό σας ραδιόφωνο δέ σας έπιτρέπω νά έχετε. Τό δικό μας πολύ καθαρά.

Μία μυστηριώδης αρρώστεια που δε θεραπεύεται

4 ΕΝ υπάρχει για την ώρα καμιά αποτελεσματική θεραπεία της αρθρίτιδας. Ακριβώς όμως γι' αυτό, οι αρθρικοί, απελπισμένοι από τους γιατρούς, καταφεύγουν στους κομπογιαννίτες και τους απατεώνες και γίνονται θύματα τους, αναζητώντας στα γιατροσόφια τους κάποια ανακούφιση από τους πόνους τους. Η δοκιμάζοντας όποια εξωφρενική μέθοδο τους συστήνουν οι γνωστοί τους ως «θαυματουργή»...

Άλλος έχει διαρκώς μέσα στην αριστερή τσέπη του πατελιονίου του μία... γλυκοπατάτα. Άλλος θάβει να τον τσιμπήσουν μελίτσες, ή φορεί χάλκινα θραξίδια πάνω από τις ερεθισμένες αρθρώσεις του, ή σκορπίζει θειάφι μέσα στα παπούτσια του, ή πίνει το πρωί πριν απ' το πρόγευμα το ζουμί ενός λεμονιού μέσα σε ζεστό νερό, ή τρώει ένα ειδικό μέλι έφτιαξε ποτές την ημέρα, ή σκεπάζει τις πονεμένες αρθρώσεις του με ένα πολύ από δηλητηριώδη φύλλα, ή θάβει καταπλάσματα από λάσπη, ή φοράει φυλαχτά...

Δύο πολλή γιατροσόφια, που ξαναγίναν τώρα... της μόδας, είναι: ένα μύγμα από μουρουλάδο και ζουμί πορτοκαλιού κι' ένα «τσάι» από φύλλα τριφυλλίου. Το πρώτο υποτίθεται ότι λιπαίνει τις αρθρώσεις. Η πραγματικότητα όμως είναι ότι η αρθρίτις όρεται σε φλόγωση, του συνεικτικού ιστού κι' όχι σε έλλειψη λιπαντικού υγρού μέσα στην άρθρωση. Έξ' άλλου, το υγρό αυτό δεν είναι λιπαρό, αλλά παράγεται από τη μεμβράνη της άρθρωσης, από μια άπλη ουσία που δεν έχει καμιά σχέση με το τρώει ή πίνουμε.

Όσο για το «τσάι» από τριφυλλί, αρκεί να πούμε ότι τ' αλόγα τρώνε άβανο τριφυλλί... κι' όμως παθαίνουν μία μορφή αρθρίτιδος!

Πολύ θόρυβο έπίσης δημιούργησε ένας Αμερικανός ψευδογιατρός, που έβαζε τους αρθρικούς μέσα σ' ένα δομάτιο, με τους τοίχους του σκεπασμένους από σκεκουλές με μέταλλευμα ούρανίου. Τους δεβαίωσαν δέ ότι η ραδιενέργεια του ούρανίου θα τους θεράπευε—ένδ στην πραγματικότητα αποδείχθηκε ότι η ραδιενέργεια αυτή ήταν τελείως άσημαντη και χωρίς κανένα αποτέλεσμα!

Ένας άλλος έφτιαξε και πουλούσε δυο μετάλλινια ελάσματα, το ένα από χαλκό και τ' άλλο από τζίνκο. Ο αρθρικός έπρεπε να βάλει το πρώτο μέσα απ' την αριστερή του καλτσα και το δεύτερο μέσα απ' τη δεξιά, «για να σχηματισθεί ανάμεσά τους ένα ευεργετικό ηλεκτρικό ρεύμα». Αλλά ο έπιστημονικός έλεγχος απέδειξε πως δε σχηματίζονταν κανένα τέτοιο ρεύμα!

Όσοσο, πολλοί θεοαίνοντι κι' όρκίζονται, πως είδαν μεγάλη ωφέλεια απ' αυτά τα γιατροσόφια. Στις περιπτώσεις όμως αυτές συνάβει ένα από τα έξης: «Η έπρόκειτο για υποχονδριακούς, που φαντάζονταν πως ήσαν αρθρικοί». Η ή αρθρίτις θα υποχωρούσε όπωσδήποτε και μόνιμη, χωρίς κανένα φάρμακο ή θεραπεία. «Η ή υποτιθεμένη αρθρίτις ήταν ψυχολογική ρευματισμός, μία κοινή πάθηση που όρεται στην ψυχική καταπόνηση της καθημερινής ζωής και θεραπεύεται συνήθως με ανάπαυση και διάλογη περιερίωσις».

Τι ακριβώς είναι ή αρθρίτις; Η όνομασία αυτή έχει δοθεί σ' ένα σύνολο από συμπτώματα των αρθρώσεων: πόνους, πρήξιμο, έρεθισμός, δυσκαμψία και κάποτε αναμρία. Υπάρχουν πολλές μορφές αρθρίτιδος, οι δυο κοινότερες όμως (που αντιπροσωπεύουν τα 70% των περιπτώσεων) είναι ή ρευματοειδής αρθρίτις και ή όστεοαρθρίτις.

Η πρώτη είναι ή σοβαρότερη από τις δυο. Πρόκειται για μία έξελικτική ασθένεια όλόκληρου του σώματος. Προσβάλλει ειδικά το συνεικτικό ιστό, το κολλώδες υγρό πλέγμα που ένώνει μεταξύ τους τα όργανα και τους ιστούς.

Τα καταφανέστερα συμπτώματά της και οι μεγαλύτερες βλάβες της εκδηλώνονται στις αρθρώσεις. Μπορεί όμως να προσβάλει και διάφορα όργανα του σώματος, όπως π.χ. τους νεφρούς ή την καρδιά.

Τα θύματα της είναι νέοι και γέροι, δίχως διακρίση. Αρχίζει συνήθως από τα 20 ως τα 45, προπάντων δε μεταξύ 35 και 40. Είναι τρεις φορές συχνότερη στις γυναίκες, παρά στους άντρες.

Η αιτία της δεν έχει βρεθεί ακόμα, μολοντί έχουν εξακριβωθεί πολλοί παράγοντες που την έννοσυν. Συνήθως (άλλ' όχι πάντα) τα πρώτα συμπτώματα εμφανίζονται έπειτα από μία σωματική ή ψυχική καταπόνηση. Η υπερένταση, οι αγωνίες, τα θάνατα, συντελούν στην εμφάνισή της, όπως κι' η κούραση, ή ύπνωση, το κρύο, μία χρονία μόλυνση και γενικά κάθε ελάττωσι της αντίστασώς του οργανισμού.

Διαφέρει από τις περισσότερες ασθένειες στο ότι παρουσιάζει συνήθως ανεξίτηλες διακυμάνσεις. Ένώ ηληθεί επί εβδομάδες ή μήνες οι πόνοι και το πρήξιμο είναι άφθρητα

ΟΙ 2 ΜΟΡΦΕΣ

της αρθρίτιδας

κερτιζόν, ή κορτικοτροπίνη (ΑΤΗ), ή φαινυλοβουταζόν (τισινίλ), ή πρενιζολόν, ή πρενιζολόνη και νεότερο απ' όλα ή δεξαμεθαζόν. Παρουφέρουν αποτέλεσμα.

Οι ειδικοί διστάζουν δέν όφελουν. «Όλοι οι γιατροί συμφωνούν τώρα στο ότι δεν έχει βρεθεί καμιά σχέση μεταξύ διατροφής και αρθρίτιδος. Μποροσχηματικά και θρεπτική διαίτα.

Συχνά, μία δίαιτα άδυνατισματος έλαττώνει ή και εξαφανίζει τους πόνους των αρθρώσεων. Σ' αυτές όμως τις περιπτώσεις δεν έπρόκειτο για

Οι πόνοι όφειλονταν σε παχυσαρκία, που κούραζε πολύ τις αρθρώσεις των γοφών, των γονάτων και της σπονδυλικής στήλης. Όταν λοιπόν με τη δίαιτα έλαττώθηκε το βάρος του σώματος, έλειψαν οι πόνοι.

Τέλος, ή ρευματοειδής αρθρίτις θέλει άναπαυση, ζέστη, μασάζ και φυσιοθεραπεία. Για την όστεοαρθρίτιδα συνιστάται περιορισμός της σωματικής δράσεως (ώστε να φθειτο βάρος του σώματος (άρθρικές), έλαττωσι μότης.

Ο ΑΕΡΑΣ ΠΕΡΙΧΕΙ ΜΙΑ ΚΑΡΚΙΝΟΓΟΝΟ ΟΥΣΙΑ

Δύο Γάλλοι έπιστήμονες άνακάλυψαν την παρουσία μίας καρκινογόνου ούσιας στον όργανισμό των καρκινικών των μεγάλων πόνων.

Η ούσια αυτή είναι το βενζό 3—4 πορύνιον. Έγκαθίσταται κυρίως στους πνευμονικούς ιστούς, στα γάγγλια της κοιλιάς και γενικότερα στα σπλάχνα.

Η συγκέντρωσι του είναι μεγαλύτερη στα ηλικιωμένα άτομα, που, ως γνωστόν, προσβάλλονται συχνότερα από καρκίνο. Οι γενόμενες έρευνες απέδειξαν ότι ή ούσια αυτή έθροισκε στον άέρα των μεγαλούπλων, ενώ έλείπει τελείως στην έξοχή.

Μία νέα μέθοδος θεραπείας των έγκαυμάτων

Οι Ρώσοι έπιστήμονες έπενόησαν μία καινούργια μέθοδο θεραπείας των έγκαυμάτων, που καθιστά περιττή την έπίδεσι. Ένα ειδικό μηχανήμα, που συνδέεται με μία φιάλη όξυγόνου, σκορπίζει πάνω στην περιοχή του έγκαυματος μία διάλυσι που αποτελείται από πλασμα αίματος, αντιβιοτικά, νοβοκαΐνη και βιταμίνη Α. Το πλάσμα σκεπάζει το δέρμα μ' ένα είδος λεπτής προστατευτικής ταινίας, τα αντιβιοτικά και ή βιταμίνη Α θεραπεύουν το έγκαυμα και ή νοβοκαΐνη εξαφανίζει τον πόνο.

Η όστεοαρθρίτις είναι μία χρονία πάθηση των ηλικιωμένων. Προσβάλλει συνήθως μία ή περισσότερες αρθρώσεις (όμο, άγκυλος, καρπού, ώσφυς, γόνατος) και μένει έντοπομένη εκεί.

κι' οι κινήσεις σχεδόν άδύνατες, κατόπιν υποχωρούν δλ' αυτά σχεδόν τελείως, για να ένασμεφανισθούν έπειτα από πολλούς μήνες ή χρόνια. Αν λοιπόν, τη στιγμή εκείνη, ό αρθρικός χρησιμποιούσε κάποιο γιατροσόφι, είναι φυσικό να πιστέψη ότι αυτό τον έκανε καλά.

Η όστεοαρθρίτις είναι μία χρονία πάθηση, με πόνους όχι άνυπόφορους συνήθως. Προσβάλλει συνήθως μία ή περισσότερες αρθρώσεις και μένει έντοπομένη εκεί, χωρίς να άπλωθι σε άλλα μέρη του σώματος.

Είναι αρρώστεια των μεσοκόπων και των γέρον (σπάνια εμφανίζεται πριν από τα 40). Δεν παρουσιάζει καμιά ιδιαίτερα προτίμηση στο ένα ή στο άλλο φύλο. Προσβάλλει τα 80% εκείνων που πέρρασαν τα 50, και τα 90% των άνω των 60.

Η αιτία της είναι άγνωστη. Ίσως όμως έχει κάποια σχέση με τα γράματα. Πάντως, χαρακτηρίζεται από μία φθορά της άρθρωσεως, από τη μεγάλη χρήση.

Η έπαγγελματική καταπόνησι, ή παχυσαρκία κι' ή κακή στάσι συντελούν στην εμφάνισή της. Κυκλοφορούν διάφορα φάρμακα ένατιον της για την άνακούφιση από τους πόνους της. Δεν είναι όμως παρά... άσπιριν, σε διάφορες έντυπιασικές και άκρίβες σκευασίες! Πρόγματι, ή άσπιριν

έπειτα από την όστεοαρθρίτιδα όσο και για τη ρευματοειδή αρθρίτιδα. Αυτή χρησιμποιεί ή γιατροί στα 80% των αρθρικών.

Άλλα φάρμακα, ισχυρότερα, είναι τα άλατα του χρυσού, ή κορτιζόν, ή ύδρο-

Συγκλονιστικό, δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό ΖΥΛ ΜΑΡΙ

ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Άφου παραπονιέται στον Μαρσέλ Παρός ότι την ξεγέλασε άλλοτε με τους όρκους της αγάπης του, ώπου να την κάνει δική του, κι' ύστερα την έγκατέλειψε, ή Μπριζίτ του φανερώνει ότι ή κόρη της ή Μαρσέλ, είναι δικό του παιδί. Ο Παρός ζετρελλανιεται τότε στη σκέψη ότι ό Μαρσέλ έχει έρωτα στην αδελφή του. Αλλά τόν παρηγορεί το ότι ή Μαρσέλ αγαπάει άλλον: τόν Άνρι. Η Άνριετ Λερουά έπισκεπεται το Ναρόις Νταρμόν, σε ώρα που είναι εκεί κι' ό Παρός, και του ζητάει το χέρι της κόρης του για το γιο της. Ο Παρός κι' ή Μπριζίτ συννορούν θερμά. Αλλά ό Ναρόις ταράζεται και στενοχωριέται, γιατί έχει τάξι έπί τη Μαρσέλ στο Ρύσλερ. Τέλος, ύποχρησι και συμφωνεί με τους άλλους να ρυθίσουν την ίδια και να σεσασθούν τη θέλησί της. Η Μαρσέλ υπαινιξι στο σολόν, σάν θύμα που βαδίζει προς τη θυσία...

11ον Η ματιά της σταμάτησε κάπως περισσότερο στον Παρός. Αύτον, δέν τον ήξερε... Τής έκανε έντυπωσι το γλυκό κι' ευγενικό πρόσωπό του, ή θλιμμένη, φυσιογνωμία του. Μάντεψε πως πονούσε κι' αυτός, κι' ό δικός της πόνος την έφερε πιδ κοντά του...

Ο Ναρόις της τόν σύστησε: — Ο συνταγματάρχης Παρός... Δέ χρειάζεται να σου πώ τίποτ' άλλο...

Η κοπέλα άπλωσε ζωηρά τα χέρια της στον άξιωματικό, μ' ένα άχνό χαμόγελο. — Ο φίλος του πατέρα μου! έλεε.

Έκείνος τάπιασε και τα φίλησε με καρδιοχτύπι.

Και δικός σας φίλος! συμπλήρωσε. Πως θάθελε να της πη: «Ο πατέρας σου!».

Χαϊδεύοντάς την με τη ματιά του, σκεφτόταν: — Θα κάνω το κάθε τι για να γίνι εύτυχισμένη!... Κάθε θυσία!...

Έλα να καθήσεις κοντά μας, μικρή μου, έλεε ό Ναρόις. Μιλούσαμε για σένα... Θέλω όμως να σκεφθής καλά, πριν άπαντήσης. Το πράγμα είναι σπουδαίο... Πρόκειται για τη ζωή σου, για όλο σου το μέλλον, για την εύτυχία σου... Δέν κατάλαβες τί έννοω;

— Όχι, άπάντησε ή κοπέλα, κουνώντας το κεφάλι της.

Η άπλη αυτή λέξι της ήταν μία έκπληξι για όλους.

— Ό, Μαρσέλ!... μουμούρισε με παράπονο ό Άνρι.

Έκείνη δέν τόλμησε να τόν κυτάξει. Ήταν χλωμή, σάν πεθαμένη.

Μη φοβάσαι, παιδί μου... τής έλεε ή Μπριζίτ. Ξέρουμε τώρα ό,τι έγινε. Ξέρουμε πως έδωσες την καρδιά σου, χωρίς να μάς ρωτήσης, αλλά σ' έναν άνθρωπο άξιο σου... Ο πατέρας σου κι' εγώ θα συμφωνήσουμε με την έκλογή σου. Πρέπει όμως να μάς την εκφράσης καθαρά... Ύστερα θ' αναγγείλουμε τους άρραβόνες σας... κι' όταν τελειώση ό πόλεμος, άν θέλθ ό Θεός, θα παντρευήτε...

Η κοπέλα έμεινε άμληπτη.

Μαρσέλ!...

Ο Άνρι την πλησίασε, άνήσυχος. Κι' έκείνη δέ βρήκε το θάρρος ν' άντιμετώπισι τη ματιά του, την πρώτη αυτή ίκεσία του και το παράπονό του. Ο Παρός, σκυμμένος προς το μέρος της, περίμενε με αγωνία τη λέξι της σωτηρίας ή της καταστροφής, που θάβγαίνει απ' τα χείλη της.

Ο Ναρόις θεώρησε καθήκον του να τη βοηθήσει, λέγοντάς της:

Μήπως σε βοήζει ό γάμος; Μήπως φοβάσαι πως δέσμευσε από πολύ ένωρίς τη ζωή σου; Αν είν' έτσι, πές το καθαρά... Θα δούμε τότε, θ' άποφασίσουμε... Μη μνηπαίνης ύφος θύματος... Δέν είμαστε δήμείοι σου!

Και πρόσθεσε, με φωνή, που έτρεμε από συγκίνηση:

Μήπως φαντάζεσαι πως δέ σ' αγαπάμε πιά... Ό, μικρούλα μου!

Ο Παρός πρόσθεσε μία νευρική κίνησι τοι

λαίμου της Μαρσέλ και κατάλαβε πως κατάπινε τους λυγμούς της.

Ο Ζεράρ, όδοις, άκούμπωντας τόν άγκώνα του στο τζάκι, παρακολουθούσε τη σκηνή εκείνη με πολλή προσοχή.

— Ό, πατέρα μου, πως μπορείτε να πιστέψετε... άρχισε ή κοπέλα.

Μα δέν αποτελειώσε τη φράσι της... Έκείνοι που την έβλεπαν, δέ μπορούσαν να ύποπτευσθούν το δράμα που συνέβαινε μέσα της. Άποδίδαν τους διαταγμούς της σε παρθενική ντροπή.

Θέλωμε μόνχα την εύτυχία σου, μικρή μου, τη βεβαίωσε ό πατέρας της. Σου το ξαναλέω πως θα σεσασθώμε τη θέλησή σου. Έσθ θ' άποφασίσης για τη ζωή σου και το μέλλον σου... Αναλόαμε την ύποχρεώσι να σε ύπακούσμε. Σ' άφινουμε έλεύθερη... Ούτε ή μητέρα σου, ούτε εγώ δέ θα σου κάνουμε παρατήρησι...

Έπρέπει ωστόσο να έξης καθαρά τί είπαμε προηγουμένως και τί περιμένουμε τώρα από σένα... Μάθαμε πως αγαπάς τόν Άνρι Λερουά. Η μητέρα του μάς ζήτησε να σάς θεωρούμε από σήμερα άρραδωνισμένους...

Για τήν ώρα, δέ, μπορεί να γίνι λόγος για γάμο. Σ' αυτό είμαστε όλοι σύμφωνοι...

Μα πρέπει να μάθης έπίσης, ότι ό Άνρι Λερουά δέν είναι ό μόνος που σ' αγαπάει και που σκέφθηκε να ζητήσει το χέρι σου... Δέχθηκε κι' εγώ τις έκμυστηρεύσεις και τίς θερμές ίκεσίες κάποιου άλλου, που μού φάνηκε άξιος σου, και τούδωσα το λόγο μου. Πρόκειται για τόν Μάρ Ρύσλερ...

Η πρώτη, έντοχτη άντίδρασι της Μαρσέλ ήταν μία κραυγή άδίας κι' άγανακτισσής:

— Πατέρα!... Με ποιά δικαίωμα με διαθέσατε;

Δέ με κατάλαβες; έλεε ζωηρά ό Ναρόις. Δέ σκεπτις να σε παντρώω δια της βίας... Σου έκβητο άπλως την κατάσταση... Ύποσχεθήκα στο Μάρ Ρύσλερ, ότι θα συννορήσω για να δέχθης την άγαπή του. Κρατάω την ύπόσχεσι μου... χωρίς να θέλω να σου έπιβληθώ. Είσ' έλεύθερη, σου το ξανα-

ΑΠΟΜΗΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΜΑΓΚΑ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Περασμένα μεγαλεία

Στο κουρμπέτι και στην πάστα τόσο χρο... (να, καταχτήσεις είχα, όλοιμδες, πολλές, κορδελιάστρες, νοσοκόμες, υιοστρώνα, που για μένα κάνουν όλες σάν τρελλές.

Ημουν, θάπεις, απ' τους έξυπνους τοδς (τόπους) κι' είχα τράβηξι παντοδ τρομαχτική, σε Πετράλωνα, Παγκράτια, Αιτωλοκρήπους, και πιδ πάνω, και πιδ κάτω, και πιδ κει.

Κάθε μέρα κυνηγιούουν, πιέζουσιν από έδρες σάν τα κρύα τα νερά. Και συχνά, λόγω τιμής, αναγκαζόμουν να τίς θάξω μία-μία στην άμρα.

Καζάνόδας μάγκας, τσιφής και υπερίσσης, και κυνηγιός και πολύ μερακλήταν, με πιδ φίνες και μεγάλες καταχτήσεις κι' απ' τόν Μπράντο, κι' απ' τόν Πέκ κι' (απ' το Ζουράντο).

Δόν Ζουάν πολύ ελάνης και μαγκίτης, ήταν ύλες για τα με το σκατομάδι. Και ή μία μάκαε μάρτρα το πονγγί τη, και ή άλλη μου έζηγύταν σούς και αμύο.

Φίτσες, λίτσες, κίτσες, δέσποινες, Μαρτίες μούσαν στήσι πολιάρκα παλαή. Κι' έτσι, έκανα συχνά ύπερρίσες και χωρίς παραπάνωσιαν αμοιβή.

Τέτοια, μάγκες, έλλαγι και ποικίλα μέγρι, σήμερα δέ γινώσκω κανείς. Μ' άλλας λόγια, περασμένα μεγαλεία και διηγόντας τα να κλαίς και να θορύβους.

Ε ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

λέω! Μίλησε τώρα, κάνε την έκλογή σου... Η Μαρσέλ εξακολουθούσε να σωπαίνει. Η ματιά της είχε χάσει τη ζωτάνια της.

Ο Παρός, λιπόθυμος σχεδόν απ' τη φρίκη, περίμενε... δισισθάνονταν τόν κερανό που έφτανε!

Γιατί, για να μην άπαντή άμέσως ή Μαρσέλ, αυτό σήμαινε πως διστάζει... Και, για να διστάζει, κάποια μυστηριώδης δύναμι θα έπηρεαζε τη θέλησί της.

Η έπιμονη σιωπής της τούς παραένευε δλους... προπάντων δέ τόν Άνρι, που δέν είχε κανένα λόγο ν' άμφιβάλλη για τήν άγαπή της και να την κατηγορήσει για διπροσωπεία!

Θέλοντας να βάλι τέλος στο μαρτύριό του, ό Παρός τόλμησε να τη ρωτήσει:

Μα είναι τόσο δύσκολο... άφου τόν αγαπάς;

Κι' ή Άνριετ, που φοβόταν κι' αυτή για το γιο της, πρόσθεσε, δίχως να φαντάζεται πόσο σκληρά πλήγωνε τη φτωχή εκείνη καρδιά:

— Διστάζετε, παιδιά μου; Δέν τόν αγαπάτε λοιπόν όσο λέγατε;...

— Ό, κυρία!... τραλίσσε ή Μαρσέλ, έκωνοντας τα χέρια της.

Στις ματιές όλων γύρω της διάβαζε την έκπληξι, την άγωνία, τόν τρόμο, την άπελπισία... Μόνο το Ζεράρ δέν τόλμυσε να κυτάξει, μολοντί ήξερε πως βοϊσκόταν εκεί...

Ο Ναρόις την ένέθρυνε. Ήταν Ίσως ό μόνος απ' όλους, που διατηρούσε κάπως την ηνυχαιμία του. Προσπάθησε μάλιστα να γελάσει, λέγοντάς της:

Λοιπόν, μικρή μου; Πρέπει να διαλέξουμε έμεις για σένα;...

Ο Ζεράρ μίτηε στη μέση ξαφνικά: — Άφου ντρέπεσαι ή Μαρσέλ, θα μιλήσω εγώ για λογαριασμό της, έλεε. Έδώ και δυο μέρες, μου έμπισταθήκε το μυστικό της. Αγαπάει τόν Άνρι Λερουά. Αυτό είν' όλο!

Η Μαρσέλ στράφηκε τότε προς το μέρος του και πρόφερε με άχρομη φωνή:

— Λυπάμαι γι' αυτό που θα πώ, αδελφέ μου... αλλά δέ θέλω να εξακολουθήσω να ξεγελάω τόν Άνρι... Νοιώθω γι' αυτόν μία βαθεία φίλια... Παρεήγησα το αίσθημά μου αυτό... νομίζω πως ή ιστορή μου ήταν έρωτας... και τόν έφησα να πλάσθι όνειρα... που είμαι αναγκασμένη τώρα να τα διαλύσω... Τού ζητώ συγγνώμη!...

Ο Άνρι την κυτάξε σά χαμένους, δίχως να καταλαβαίνει.

Ποτέ δέν είχε ένακούσει την παράξενι έκείνη φωνή της που πρόφερε λόγια άνήκουσα... αληθινές βλασφημίες!

Ο Παρός, μισολιπόθυμος στην πολυθρόνα του, έμοιαζε σάν πτώμα.

Καταστροφή!... μουμούρισε πολύ σιγά, κλειώνοντας τα μάτια του.

Η Μαρσέλ συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις της, για να εξαπολύσι τον κερανό:

— Αγαπάω το Μάρ Ρύσλερ... και δέχτηκα να γίνω γυναίκα του!...

Δυο πνιγμένες κραυγές άπάντησαν σ' αυτή τη δήλωσι της.

Η μία ήταν του Άνρι, γεμάτη άπελπισία, έξέγερσι και ύποψιστις. Η άλλη του Ζεράρ, που έτρεμε από μανία...

Η Μαρσέλ είχε πείσει, σχεδόν λιπαύμην, στην άγκαλιά της μητέρας της.

Ο Ναρόις — ό μόνος που διατηρούσε την ήρεμία του μέσα σ' αυτή την πασαλά — χτύπησε στο γόνατο τόν Παρός, λέγοντάς του:

— Βλέπεις πως πρέπει να λογαριάσει κανείς πάντα το άπρόοπτο, όταν έχη να κάνει με τίς κοπέλες;...

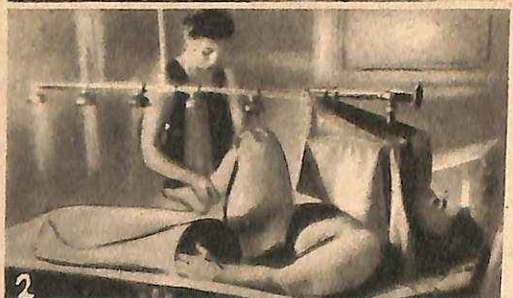
Ύστερα έλεε στον Άνρι μ' ένα πονεμένο ύφος, που έκυρθε την ίκανοποίησι του:

— Σας καταλαβαίνω νέ μου! Ύποφέρετε πολύ... Μα εγώ το περίμενα!

— Ό, κύριε, υπάκουσ' δλ' αυτά κάτι το άκατανόητο... διαμαρτυρήθηκε ό Άνρι. Αφόρτε με να μιλήσω στη Μαρσέλ. Σας ίκετεύω!

— Πιστάω πως δέ θα μπορούσε να κάνετε τίποτα. Δέν έχω ωστόσο το δικαίωμα να σας έμποδίσω να ύπερασπισθήτε την ύποθε-

1) Το μασάζ είναι πρώτη τάδεως όπλο στον άγώνα κατά της ρευματοειδούς αρθρίτιδος. Στην εικόνα, μαζάζι έπιδωκεται ν' άποκατασταθι με μασάζ ή κανονική λειτουργία της αρθρώσεως της αιαγόνος, που έχει πάσει μερικι άγκυλωσι από αρθρίτιδα. 2) Με την καταπολέμηση της παχυσαρκίας, εξαφανίζονται συχνά οι πόνοι των αρθρώσεων, έφθασαν δέν πρόκειται για νησιόια αρθρίτιδα. 3) Κάποτε, χρειάζεται να μηπ στο γυμνάσιο για ένα χρονικό διάστημα ή πάσχυσα αρθρίτις, έφθασαν έχει ύποστη ήπια μεγάλες βλάβες από την αρθρίτιδα.

σί σας... Δεν είν' έτσι, φίλε μου; Δέ συμφωνείς και συ;

Τα τελευταία λόγια του Ναρσίς άφορούσαν τον Παρός. Πρόσεξε τότε τη συγκίνησή του, το προσώπο του, που είχε γεράσει απότομα, τα άχρωμα χείλια του, τα χέρια του, που σάλευαν σπασμωδικά...

— Μπριζίτ! φώναζε τρομαγμένος. Κάτι έπαθε ο Παρός!...

— Άλλ' ο αξιωματικός, με μία υπεράνθρωπη προσπάθεια της βελήσεώς του, κατανίκησε τη φρίκη του και είπε μ' αδύνατη φωνή: — Μου έρχονται συχνά αυτές οι κακοδιαθεσίες... Δεν είναι τίποτα, μην ανησυχή! Πέρασε κιόλας...

— Ο Άνρι είχε γονατίσει τώρα μπροστά στα πόδια της Μαρσέλ και την Ικέτευε:

— Έσείς είπατε αυτά τα λόγια;... Κατάλαβα καλά; Δέ μ' αγαπάτε, Μαρσέλ, έσείς που μου όρκισθήκατε τόσες φορές πως θα μ' αγαπούσατε πάντα;... Άκουσα καλά;... Όταν, εδώ και τρεις μέρες, ήρθατε στο νοσοκομείο, σάς είπα: «Όσοι αγαπηθούν σ' αυτό τον πόλεμο, όπως έμεις, θάναί η αγάπη τους καλύτερη και δυνατότερη». Και σεις μου απαντήσατε: «Ο πόνος θα δυναμώσει την αγάπη μας!»...

— Σωπαίνετε, Μαρσέλ; Ό, θα τρελλαθώ!... Την άκουσε και συ, μητέρα!... Μπορείς να την κατηγορήσεις και συ, όπως έγω, πως πάτησε τον όρκο της!... Τι συνέβη από τότε ως σήμερα, Μαρσέλ; Πρέπει να μιλήσετε, να μου εξηγήσετε... Έχουμε όλοι το δικαίωμα να μάσουμε... και περισσότερο απ' τους άλλους έγω!

— Η κοπέλλα, γυρμένη στην άγκαλιά της μητέρας της, τραύλιζε:

— Μαμά! Μαμά! Προσπατήσε με!... Προσπατήσε με απ' αυτόν!...

Κι' ο Άνρι απάντησε σ' αυτή την επίκλησή της, με την ίδια απελπισία:

— Μαλιστα κυρία, προσπατήσατε την... όχι από μένα, που την αγαπάω... άλλ' απ' το μυστηριώδη κίνδυνο που την κάνει να ξεχνάει πως μ' αγαπάει!... Προσπατήσατε και τους δυο μας απ' αυτό τον κίνδυνο!...

— Άφήστε με να της πω κάτι ακόμα... Έδώ και τρεις μέρες, όταν την είδα για τελευταία φορά, μπροστά στη μητέρα μου, είπε γι' αυτό το Μάξ Ρύσλερ κάτι που πρέπει να το μάθετε όλοι! Τότε το μυστήριο θα σας φανεί πιο σκοτεινό... και θα βεβαιωθείτε, όπως έγω, ότι η Μαρσέλ λείπει ψέμματα στον έαυτό της και σ' όλους, όταν βεβαιώνει πως αγαπάει το Ρύσλερ... Γιατί αυτό το ψέμμα της; Γιατί, Όε μου!...

— Ναι, μάς μίλησε γι' αυτό τον άνθρωπο, στη μητέρα μου και σε μένα, με τρόπο και μ' άδεια σχεδόν!... Είν' αλήθεια, Μαρσέλ; Για πρώτη φορά ο Ναρσίς έδειξε άνησυχία. — Απάντησε, Μαρσέλ, απάντησε! είπε. — Ίσως να μην καταλάβατε καλά τα λόγια μου... Ίσως να υπερβάλατε τη σημασία τους...

— Αυτό θα το κρίνετε μόνοι σας, κύριε! φώναζε ο Άνρι, με θυμό και πόνο μαζί. Μητέρα, την είχες άκουσει και συ... Δέ μπορείτε να τ' άνησυχίτε, Μαρσέλ! Νά τί μάς είπατε: «Μέ πολιορκεί επίμονα ένας φίλος του Ζεράρ, που μου προκαλεί μία ένστικτική αντίπαθεια... Κάθε φορά που με πλησιάζει, σφίγγεται η καρδιά μου...». — Αλήθεια, Μαρσέλ; ρώτησε ο Ναρσίς. Είπες αυτά τα λόγια;

— Δεν ξέρω... δέν πιστεύω... δέ θυμάμαι!...

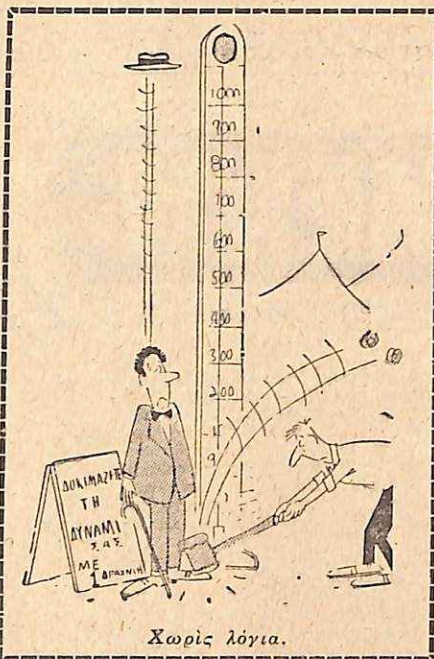
— Ίσως να θυμηθείτε τη συνήθεια, επέμεινε ο Άνρι. Είπατε ακόμα: «Κατάφερε να σχετισθί με τον πατέρα μου, να τον καλοπιάσει, να κερδίσει την εμπιστοσύνη του... Η προκατάληψή μου έναντίον του είναι άσφαλώς άδικαιολόγητη, γιατί τα φαινόμενα όλα τον εύνοούν. Ωστόσο...». — Τα θυμάσθε, αυτά, Μαρσέλ;... «Τόν έπιασα να με κυττάει μ' ένα τρόπο, που με τρόμαξε... Ο άνθρωπος αυτός φίλος προκαλεί φρίκη, δίχως να ξέρω το γιατί!...». — Απάντησε, Μαρσέλ! Το θέλω! φώναζε ο Ναρσίς.

Μα η κοπέλλα εξακολουθούσε να ζητάει καταφύγιο στο στήθος της μητέρας της. — Η Μπριζίτ, κατασπινιμμένη, ένοιωσε να χτυπήσει δυνατά κι' άτακτα η φτωχή καρδιά της.

— Κορούλα μου... εξήγησέ μας... είπε. — Ο πατέρας σου έχει δίκιο... Δέ μπορούμε να καταλάβουμε... Αφού σε τρομάζει τόσο ο Μάξ Ρύσλερ, πως γίνεται...

— Η Μαρσέλ έβγαλε απότομα απ' την άγκαλιά της μητέρας της. Είχε κυττάσει τον έδελφό της κι' είχε διαβάσει μία θανάσιμη αγωνία στο πρόσωπό του.

— Ο Ζεράρ την έτρωγε με τα μάτια, ρουφούσε τα λόγια της... Μόλις είχε γιανρευτή απ' τον έξοφελικό πυρετό, που είχε άπειλψει τη ζωή του και τα λογικά του, ένοιωσε πάλι το μυαλό του να σαλεύει...

Χωρίς λόγια.

— Η Μαρσέλ θυσιαζότανε, σά νάξερε όλο το δράμα του!... σά νάχε μάθει την απόφασή του να σκοτωθί για τη σωτηρία όλων τους!... σά νάχε διαβάσει τη γραπτή εξομολόγησή του και να μην υπήρχε πια κανένα μυστήριο γι' αυτήν!...

— Ήταν φανερό πως θυσιαζότανε... Θα την άφηνε αυτός να ολοκληρώσει τη θυσία της;... Συγκέντρωνε με κόπο τις άτακτες ιδέες του και προσπαθούσε να τους δώση μία κατεύθυνση.

— Μαρσέλ, πρέπει να πής ό,τι ξέρεις, πρόσφερε.

— Δεν ξέρω τίποτα... Γιατί σάς άρέσει να με βασανίζετε όλοι σας; Δέ θ' απαντήσω πια στις ερωτήσεις σας... Με υποχρεώσατε να διαλέξω και να σας ανακοινώσω την έκλογή μου... να σας πω ποιος είν' ο άνθρωπος που αγαπάω... Σας το είπα...

— Πιθανόν να είχα κατηγορήσει άλλοτε το Μάξ Ρύσλερ. Μά ύστερα σκέφθηκα καλύτερα και βρήκα πως είχα κάνει λάθος! Κι' αφού γελάστηκα, έπρεπε νάχω το θάρρος να τ' αναγνωρίσω...

— Αυτάμα κατάκαρδα, γιατί, όποια κι' άν είναι η έκλογή μου, θα κάνω κάποιον να υποφέρει... Άν διάλεγα τον Άνρι, θ' άπελπιζόταν ο Μάξ Ρύσλερ. Και τώρα που διάλεξα το Μάξ Ρύσλερ, ο Άνρι έχει δικαίωμα να με κατηγορήσει για προδοσία και να παραπονεθί...

— Γιατί με πείσατε ν' απαντήσω, σήμερα, άμέσως;... Γιατί δέν περιμένετε;... Ο καιρός θα μαλάκωνε τα πράγματα... Τι φταίω έγω;...

— Πάλευε άπεγνωσμένα, σε μία κατάσταση άδιέξοδη.

— Όλα τα πρόσωπα της σκηνής αυτής ένοιωθαν να βαραίνι πάνω τους το μυστήριο ενός σπασματικού δράματος κι' άφηναν τη Μαρσέλ να μ'άη χωρίς να της απαντάνε... Κανείς τους δέν τολμούσε καν να σπκήση τα μάτια του.

— Ένας απ' αυτούς όμως, ύπόφερε πραγματικά, περισσότερο απ' όλους. Περισσότερο απ' τόν Ναρσίς, που σκεπτότανε: «Όλ' αυτά είναι μία παρεξήγηση και θα ταχτοποιηθί». Περισσότερο απ' τη Μπριζίτ, που έλεγε με το νού της: «Θά κωτήσω τη Μαρσέλ, θά μου άνοίξει την καρδιά της». Περισσότερο απ' την Άνριετ, που συλλογιζότανε: «Άν είναι ανάξιά του, θά την ξεχάσι!».

Περισσότερο κι' απ' το Ζεράρ, που δέν καταλάβαινε πια τί γινόταν γύρω του και πού το μυαλό του είχε πάσει να λειτουργή!... Το Ζεράρ, που δέν τόν προσέχε πια κανείς... Το Ζεράρ, που είχε μία έκφραση τρελλή κι' ένα βουβό γέλιο, γεμάτο πόνο, ντροπή κι' άπελπισία.

— Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Παρός!...

Το φοβερό δράμα ανέβαινε μπροστά στα μάτια του απ' τα βάθη του παρελθόντος ταυ. Ποτέ δέν έγινε πιο άφορητος άνθρωπος πόνος...

— Βέβαια, ύποψιζότανε κάποια αίσχρη μηχανορραφία του Ρύσλερ, στην όποια ύπόκλιπε η Μαρσέλ. Μά τί σημασία είχε!...

— Βέβαια, η νέα μισούσε το Ρύσλερ κι' έπα-

ναστατούσε στην ιδέα αυτού του γαμου, κι' όμως τον δεχότανε.

Το έγκλημα φαινόταν άναπόφευκτο: — Ο Μάξ Ρύσλερ θα παντρευόταν τη Μαρσέλ!... Μία λέξη του Παρός μπορούσε να τ' έμποισι. Μά δε μπορούσε να την προφέρη, τη λέξη αυτή, γιατί βασώσε τόν Άνρι και τη Μαρσέλ, αλλά θά καταστρεφε τη Μπριζίτ και θά σκότωνε το Ναρσίς!

— Η λέξη αυτή, που θα σκόρπιζε τόν τρόπο, άποκαλυπτόντας το βαρύ σφάλμα του, ήταν: — Αιμομιξία!

— Μπροστά στον Άνρι και στην Άνριετ που δέν είχε πάσει ποτέ να την αγαπάη, θάπρεπε να πη τότε:

— Ο Μάξ Ρύσλερ είναι γυιός μου!...

Και μπροστά στην ένοχη Μπριζίτ, μπροστά στο Ναρσίς, το άθωο θυμά, θάπρεπε να πη:

— Η Μαρσέλ είναι κόρη μου!...

Αυτό πρόσταε το καθήκον του!... Δεν ύπήρχε άλλος τρόπος σωτηρίας απ' αυτή την άτιμωτική, τη θανάσιμη άποκάλυψη!...

Και, σά νάθελε το άμειλιτο πεπρωμένο να ολοκληρώσει το μάρτυριο που τόν τσάκιζε τη στιγμή εκείνη, η καμαριέρα μισάνοιξε την πόρτα του σαλονιού κι' άγγειλε μ' άδισφορία ένα καινούργιο επίσκεπτη:

— Ο κ. Μάξ Ρύσλερ!

— Άπ' όλα τα στήθη βήκε ένας βαθύς στεναγμός, που έμοιαζε σάν πνιγμένη κραυγή. Ο Ρύσλερ μπήκε στο σαλόνι, κομψός και περιποιημένος, χωρίς να δείχνη καμιά έκπληξη ή άμηχανία.

Μέ το ένστικτο του άγριμιού, πού βρισκεται πάντα σ' επιφυλακή, κατάλαβε άμέσως πως δέν τόν περιμένανε καθόλου. Και σκέφθηκε:

— Για μένα μιλούσανε, σίγουρα... Προσέχ!».

Μέσα στη συγκινητική, στην τραχική εκείνη άτμόσφαιρα, αυτός έμενε κυνικά άφελής και ξεγνοιαστός.

— Υποκλίθηκε μπροστά στη Μπριζίτ και στη Μαρσέλ. — Έδωσε το χέρι του στο Ναρσίς, κι' εκείνος, ταραγμένος, τόν σύσπρε στην Άνριετ. Δέχθηκε άσέλοφορα τη φωνική ματιά, που του έριξε ο Άνρι.

— Κατάλαβα! είπε πάλι με το νού του. Δέ χρειάζονται άλλες εξηγήσεις...». — Μπροστά στο Ζεράρ, άνασκήρτισε — παρ' όλο το θράσος του — και σάστισε συγχρόνως βλέποντάς τον τόσο άλλαγμένο, άγνώριστο... Τά μάτια του προπάντων ήταν παράξενα. Είχαν μία έκφραση τρελλας...

— Αυτόν, πρέπει να τόν προσέχουμε!», είπε με το νού του ο Ρύσλερ.

— Τούδωσε το χέρι, μ' ένα καλοκάγαθο χαμόγελο, και τού είπε — ο άφέντης τού σκλάβου του:

— Καλημέρα, άγαπητέ μου Ζεράρ.

— ΟΙ ματιές, που ανταλλάσανε, κλείνανε μέσα τους ένα όλοκληρο δράμα...

— Η άπειλή του Ρύσλερ, η εξέγερσι του Ζεράρ!... Μά ο δεύτερος δέν ήταν πια παρά ένα ανθρώπινο κουρέλι, χωρίς θέλησι, ένας έτοιμοθανάτος, που έμενε ακόμα όρθιος. Δέχθηκε θέλοντας και μη τη χείραφια του Ρύσλερ. Ο σκλάβος ύποκυμνε...

— Μπροστά στον Παρός, ο Ρύσλερ έλλαξε ύφος. Έκανε μία άδίστακτη κίνηση άνησυχίας. Άδίστατος όμως ήρμης, ύποκλήθηκε με ύπερβολικό σεβασμό και είπε:

— Έπειτα από την επίσκεψι που είχα την τιμή να μού κάνετε, κύριε συνταγματάρχα, δέν έλπιζα να σας συναντήσω τόσο γρήγορα... Την ήμερα εκείνη, σάς φανέρωσα το μυστικό της καρδιάς μου. Πρόφερα τ' όνομα μίας κοπέλλας, που κρατάει σ'α χέρια της την εύτυχία μου... Μπορώ λοιπόν να πιστέψω, ότι η σημερινή παρουσία σας εδώ, σ' αυτό το σπίτι, άποδεικνύει πως τόν θυμηθήκατε;

— Κάτω απ' τόν προσποιητό σεβασμό του, έκρυβε την άπειλή, την πρόκλησι και τόν σαρκασμό. Μά αυτό δέ μπορούσε να τόν μαντέψει άλλος απ' τόν Παρός.

Και τότε ο άνθρωπος αυτός, με τη θανάσιμα πληγωμένη ψυχή, άντέδρασε ξαφνικά, άνασκήκωνε το κεφάλι του και πήρε ύφος άποφασιστικό, έτοιμος ν' αντιμετώπιση τόν κίνδυνο...

— Βέβαια, δέν ύποπτευότανε σε ποιά άθλιότητα είχε βουτηχτή ο γυιός της Σούζυ...

— Τώρα όμως ξεοκίζότανε μπροστά του ο πέπλος κι' έλαμπε απότομα η αλήθεια.

— Ο άνθρωπος αυτός είναι ένας δαίμονας!», είπε με το νού του.

— Πατέρας και γυιός, άναμετρήθηκαν μία στιγμή με τη χ'τία, σάν παλαιστοί έτοιμοι ν' άρχίσουν τόν άγώνα.

— Πραγματικά, κύριε, είπε ο Παρός, θυμάμαι πως μού κάνετε περιέργους άρισμένους άκουσθρευσείς, απ' αυτές που δέ γίνονται συνήθως σ'όν πρώτο τυχήνα... Άλλά με ποιά δικαίωμα πιστεύετε πως δέ επενέβαινα για να σας βοηθήσω, αφού σας βλέπω σή-

μερα για δεύτερη φορά μονάχα!...

— Ο Μάξ Ρύσλερ ήταν γερός παίκτης. Δεν τάχαζε... Κυττάσε τόν συνταγματάρχα απ' τόν κεφάλι, δέ τα πόδια και είπε ύστερα:

— Έγώ όμως, κύριε συνταγματάρχα, σάς ξέρω από καιρό!

— Δεν προχώρησε ώστόσο περισσότερο απ' αυτή την άμφιμαχία. Περιορίστηκε μόνο να προσθέσει:

— Άπ' την προσοχή, που είχατε δώσει σ'τα λόγια μου, εκείνη την ήμερα, φαντάσθηκα πως ενδιαφερόσαστε για μένα. Μά φαίνεται πως γελάστηκα...Δέν πειράζει! Σας παρακαλώ να με συγχωρέσετε, κύριε συνταγματάρχα!

Και πρόσφερε ακόμα δυο λέξεις, αλλά τόσο σιγά, ώστε να τις άκούση μόνο ο Παρός:

— Πατέρα μου!

— Ο άξιωματικός δέν έδειξε καμιά συγκίνηση. — Η λέξη, στην όποια βασίζόταν ο Ρύσλερ, είχε γλυστρήσει πάνω του, χωρίς να τόν άγγίξει. Γιατί τόν περιέμενε...

— «Είναι δυνατότερος απ' ό,τι πίστευα!», σκέφθηκε τότε ο Ρύσλερ, θαυμάζοντας την αυτοκυριαρχία του.

— Τώρα ο Παρός δέν άμφέβαλλε πια: Αυτός ο άνθρωπος του είχε παίξει καμωδιά, την πρώτη φορά, όταν είχε ίσχυρισθί πως δέ θέλανε ποτέ να γνωρίση τόν πατέρα του... Ύστερα είχε όμοιοήσει ο ίδιος πως έλεγε ψέμματα, κι' ο συνταγματάρχης είχε μαντέψει, στο βάθος της επαναστατημένης ψυχής του, όλες τις νοσηρές φιλοδοξίες του και τα έγκληματικά σχέδιά του...

— Δεν είχε κρυφτή πια ο Ρύσλερ. Τού είχε πη καθαρά:

— «Θά προσπαθήσω να φτιάσω μία οικογένεια, έγω που δέν είχα ποτέ μου. Άν πετύχω, δέ θ' άκούσετε πια να γίνεταί λόγος για τόν γυιό της Σούζυ... Άν όμως δέν τόν κατορθώσω, άν με δισώσουν από κείνη που αγαπώ, άν μ' άναγκάσουν να πληρώσω έγω τα σφάλματα τών άλλων — έγω τόν πρώτο και τόν πιο δυστυχισμένο θυμά τους — τότε θά θεωρήσω ύπευθύνος έσάς, πατέρα μου, και θά εκδικηθώ... Μά δέ θά χρειαστεί να γίνη αυτό, για τόν άπλούστατο λόγο, ότι θά παντρευτώ τη Μαρσέλ... και δέ θά δώ ποτέ τόν πατέρα μου!».

— Σίγουρα, η Σούζυ δέν έλεγε ψέμματα, όταν άπειλούσε τόν πατέρα με την έκδίκησι τού παιδιού... Είχε μεγαλώσει τόν γυιό της με την έμμονη ιδέα αυτής της έκδίκησης. Κι' ο Ρύσλερ θά την άκούσε, άν έκρινε πως τόν μίσος του θά εξυπηρετούσε τά συμφέροντά του.

— Αυτή τη στιγμή όμως, που συγκρούονταν τόσες πολλές σκέψεις μέσα στο μυαλό τού άξιωματικού, τόν κυριέψε ένας ξαφνικός τρόμος...

— Πως μπορούσε ο χυδαίος και άτιμος εκείνος άνθρωπος να έχη τόν άπαιτούμενο ψυχικό μεγαλείο, ώστε να εργάζεται για την άμυνα της πατρίδας; Ή μήπως, πίσω απ' τη μάσκα της πατριωτικής του δράσεως κρύβονταν κάποιες αίσχρες κι' άνομολόγητες μηχανορραφίες;...

— Σε ποιά έλαττήρια έπρεπε ν' άποδοθούν οι άνθρώπιςτικές προσπάθειές του για την άνακούφισι τών πληγωμένων; Κι' η έντατική εργασία του για τη στρατολογία καινούργιων πολυμιατών, από τις σκληραγωμένες έπαρχίες;...

— Η όργανωσι εκείνη, που είχε γεννηθί απ' τις πρώτες μέρες του πολέμου, δέν ήταν, άραγε, ένας πέπλος, που προφύλαγε από κάθε έπικίνδυνη περιέργεια την πραγματοποίησι κάποιων αστανικών σχεδίων, σ'α όποια ο Μάξ Ρύσλερ, έπαιζε τόν πρώτο ρόλο;

— «Θά τόν δούμε!», είπε με το νού του ο Παρός.

Κι' ο Μάξ Ρύσλερ μάντεψε πως είχε όρθωθί ξαφνικά μπροστά του ένα έμπόδιο...

— Στο μεταξύ, ο Ναρσίς, άκούγοντας τά τελευταία λόγια του Παρός, είχε δείξει μία κάποια έκπληξι.

— Ήσυχες λοιπόν τόν Μάξ Ρύσλερ, άγαπητέ μου φίλε, και δέ μάς τόλεγε; παρατήρησε. Σου είχε εκμυστηρευθί πως αγαπάει τη Μαρσέλ, κι' έσύ έκανες πως δέν ξέρεις τίποτα;... Ά, καταργήρη!...

— Στράφηκε στο Ρύσλερ και πρόσθεσε:

— Μάξ, μιλούσαμε κυρίως για σάς, πριν έρθετε. Όλοι, εδώ μάθανε πως μού είχατε εξομολογηθί από καιρό τόν έρωτά σας για τη Μαρσέλ... Ένα έντελός άπρόβλεπτο διά-

— Όλα τα πρόσωπα της σκηνής αυτής ένοιωθαν να βαραίνι πάνω τους το μυστήριο ενός σπασματικού δράματος κι' άφηναν τη Μαρσέλ να μ'άη χωρίς να της απαντάνε... Κανείς τους δέν τολμούσε καν να σπκήση τα μάτια του.

— Ένας απ' αυτούς όμως, ύπόφερε πραγματικά, περισσότερο απ' όλους. Περισσότερο απ' τόν Ναρσίς, που σκεπτότανε: «Όλ' αυτά είναι μία παρεξήγηση και θα ταχτοποιηθί». Περισσότερο απ' τη Μπριζίτ, που έλεγε με το νού της: «Θά κωτήσω τη Μαρσέλ, θά μου άνοίξει την καρδιά της». Περισσότερο απ' την Άνριετ, που συλλογιζότανε: «Άν είναι ανάξιά του, θά την ξεχάσι!».

Περισσότερο κι' απ' το Ζεράρ, που δέν καταλάβαινε πια τί γινόταν γύρω του και πού το μυαλό του είχε πάσει να λειτουργή!... Το Ζεράρ, που δέν τόν προσέχε πια κανείς... Το Ζεράρ, που είχε μία έκφραση τρελλή κι' ένα βουβό γέλιο, γεμάτο πόνο, ντροπή κι' άπελπισία.

— Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Παρός!...

Το φοβερό δράμα ανέβαινε μπροστά στα μάτια του απ' τα βάθη του παρελθόντος ταυ. Ποτέ δέν έγινε πιο άφορητος άνθρωπος πόνος...

— Βέβαια, ύποψιζότανε κάποια αίσχρη μηχανορραφία του Ρύσλερ, στην όποια ύπόκλιπε η Μαρσέλ. Μά τί σημασία είχε!...

— Βέβαια, η νέα μισούσε το Ρύσλερ κι' έπα-

σποινίς, καμμία λέξη, προ μπορούσε να σας πληγώσει, ή έστω να σας ένοχλήση;

— Όχι! είπε η Μαρσέλ.

— Έ, λοιπόν, μού φαίνεται και σήμερα πιο σωστό να μην άπευθυνθώ απ' εύθείας σε σάς, δεσποινίς, αλλά να ύποβάλω την αίτησί μου διά μέσου ενός άλλου, πολύ άγαπητού σας προσώπου.

— Στράφηκε στο Ζεράρ.

— Ξέρεις από καιρό πόσο αγαπώ την άδελφή σου, τού έπτε. Θέλεις να της μιλήσης για μένα;

— Έγώ;... Έγώ;... τραύλιζε ο δυστυχισμένος νεός.

— Ποιός άλλος θά μπορούσε να γίνη συνήγορός μου, καλύτερα από σένα;

— Έγώ;... Έγώ;...

— Ο Ζεράρ άγωνιζότανε, προσπαθούσε να καταλάβη... Ωστόσο, σε μία άναλαμπή τού λογικού του, τού έπτε:

— Όχι, δέ θά γίνω συνένοχος σ' αυτή την άτιμία!...

— Τα φλογερά μάτια του Ρύσλερ τόν βασάνιζαν, τόν έκαίγαν... Μιλούσαν, αυτά τά μάτια, κι' έλεγαν:

— Θέλεις ν' άποδείξω πως είσαι ένας προδότης, που πουλήσες την πατρίδα σου; Στην τελευταία άναλαμπή τού λογικού του, ο Ζεράρ κατάφερε να σκεφθί ακόμα, με μίσος:

— Καλά! Οθιάμεινε σήμερα!... Τί πειράζει, αφού αύριο θά σε σκότησω!...

— Πλησίασε τη Μαρσέλ, που τόν κυττάζε με φρίκη, και της έπτε:

— Μαρσέλ, είμαι φίλος τού Μάξ Ρύσλερ... Άπό μένα τόν γνώρισε... Έχω έκτιμηση από καιρό τά λεπτά του αίσθήματα, την εύγενική καρδιά του... Θά βρής κοντά του την εύτυχία, τη γαλήνη και την άξιοπρέπεια...

— Διακόπηκε από ένα λυγμό, που έμοιαζε σάν ούρλιασμα.

— Η λάμψι τού λογικού τρεπόσβυνε στο βάθος τού μυαλού του.

— Όχι, όχι, δέ θέλω να τρελλαθώ!...βόγγησε.

— Όλοι πετάχτηκαν όρθιοι και τόν τριγυρίσανε.

— Ζεράρ! Ζεράρ!...

— Μονάχα η Μαρσέλ κι' ο Μάξ Ρύσλερ είχαν μαντέψει τί τού συνέβαινε.

— Ο Ζεράρ έσπρωξε τη μητέρα του και τόν πατέρα του.

— Άφήστε με!... τραύλιζε. Έχω να πώ... ακόμη!...

— Σταμάτησε όμως. Δέ βήκανε πια απ' τόν σφιγμένο λαιμό του, παρά βροχές κι' άκατάληπτες λέξεις... φράσεις κομμένες κι' άνακαταμεινές με στεναγμούς...

— Πάνω στην τρέλλα του, άπευθυνότανε τώρα στον Άνρι, συγχέοντάς τον με τόν Ρύσλερ και στρέφοντας έναντίον του τόν μίσος και τόν τρόμο του:

— Δέν έριξε ούτε μία ματιά στη Μαρσέλ, που έμενε ακίνητη και φαινόταν σά να βρισκόταν μακριά, πολύ μακριά... Κάπου-κάπου, περνούσε το χέρι της πάνω απ' τά φλογισμένα μάτια της, σά να φοβότανε μήπως χύση κι' αυτή τά λογικά της...

— Μη τολμώντας να κυττάξη τόν Άνρι, ούτε τη μητέρα του, γιατί φοβότανε την περιφρόνησί της, μη τολμώντας να ίκετεύη τόν Ναρσίς και τη Μπριζίτ, που δέ θά την καταλάβαιναν, στράφηκε από ένστικτο σ'όν Παρός και τού άπλωσε άπελπισμένα τά χέρια της. Μία βουβή προσευχή της άνέβηκε

— Δέν έριξε ούτε μία ματιά στη Μαρσέλ, που έμενε ακίνητη και φαινόταν σά να βρισκόταν μακριά, πολύ μακριά... Κάπου-κάπου, περνούσε το χέρι της πάνω απ' τά φλογισμένα μάτια της, σά να φοβότανε μήπως χύση κι' αυτή τά λογικά της...

— Μη τολμώντας να κυττάξη τόν Άνρι, ούτε τη μητέρα του, γιατί φοβότανε την περιφρόνησί της, μη τολμώντας να ίκετεύη τόν Ναρσίς και τη Μπριζίτ, που δέ θά την καταλάβαιναν, στράφηκε από ένστικτο σ'όν Παρός και τού άπλωσε άπελπισμένα τά χέρια της. Μία βουβή προσευχή της άνέβηκε

— Δέν έριξε ούτε μία ματιά στη Μαρσέλ, που έμενε ακίνητη και φαινόταν σά να βρισκόταν μακριά, πολύ μακριά... Κάπου-κάπου, περνούσε το χέρι της πάνω απ' τά φλογισμένα μάτια της, σά να φοβότανε μήπως χύση κι' αυτή τά λογικά της...

— Μη τολμώντας να κυττάξη τόν Άνρι, ούτε τη μητέρα του, γιατί φοβότανε την περιφρόνησί της, μη τολμώντας να ίκετεύη τόν Ναρσίς και τη Μπριζίτ, που δέ θά την καταλάβαιναν, στράφηκε από ένστικτο σ'όν Παρός και τού άπλωσε άπελπισμένα τά χέρια της. Μία βουβή προσευχή της άνέβηκε

— Δέν έριξε ούτε μία ματιά στη Μαρσέλ, που έμενε ακίνητη και φαινόταν σά να βρισκόταν μακριά, πολύ μακριά... Κάπου-κάπου, περνούσε το χέρι της πάνω απ' τά φλογισμένα μάτια της, σά να φοβότανε μήπως χύση κι' αυτή τά λογικά της...

— Μη τολμώντας να κυττάξη τόν Άνρι, ούτε τη μητέρα του, γιατί φοβότανε την περιφρόνησί της, μη τολμώντας να ίκετεύη τόν Ναρσίς και τη Μπριζίτ, που δέ θά την καταλάβαιναν, στράφηκε από ένστικτο σ'όν Παρός και τού άπλωσε άπελπισμένα τά χέρια της. Μία βουβή προσευχή της άνέβηκε

— Δέν έριξε ούτε μία ματιά στη Μαρσέλ, που έμενε ακίνητη και φαινόταν σά να βρισκόταν μακριά, πολύ μακριά... Κάπου-κάπου, περνούσε το χέρι της πάνω απ' τά φλογισμένα μάτια της, σά να φοβότανε μήπως χύση κι' αυτή τά λογικά της...

— Μη τολμώντας να κυττάξη τόν Άνρι, ούτε τη μητέρα του, γιατί φοβότανε την περιφρόνησί της, μη τολμώντας να ίκετεύη τόν Ναρσίς και τη Μπριζίτ, που δέ θά την καταλάβαιναν, στράφηκε από ένστικτο σ'όν Παρός και τού άπλωσε άπελπισμένα τά χέρια της. Μία βουβή προσευχή της άνέβηκε

— Δέν έριξε ούτε μία ματιά στη Μαρσέλ, που έμενε ακίνητη και φαινόταν σά να βρισκόταν μακριά, πολύ μακριά... Κάπου-κάπου, πε

ἀπ' τὸ βάθος τῆς ἀδύσσου, ὅπου ξινώθε
πῶς κατακυλούσε...

— Κύριε!... Κύριε!... τραυλίζε.
— Ἐκείνος δὲ μπόρεσε ν' ἀκούσῃ τὴν προ-
σευχή, γιατί εἶχαν σαλεύει μόνο τὰ χεῖλη
τῆς, χωρίς νὰ προφέρουν τίποτα.

— Ἦταν ὅμως τόσο εὐλόγητῃ ἡ κίνησί της,
ἡ χειρωνακία τοῦ θυμῶτος πού πληγώθηκε θα-
νάσιμα! Πῶς νὰ μὴ τὴν καταλάβῃ; Καὶ πῶς
νὰ μὴ ἀπαντήσῃ — αὐτὸς, ὁ πατέρας —
στὴν ὑπερτάτῃ ἐκείνῃ πονεμένη ἐπικλήσι!

— Μὲ φωνὴ ξερὰ κι' ἐπιτακτικὴ καὶ μὲ ἀφοδὴ
ματιά, ὁ Παρὸς πρόφερε τὴ λέξι, πού περι-
μενε ἴσως ὁ Ἀνρί, τὴν ἐλπίδα πού λαχτα-
ροῦσε ἡ Μαρσέλ:

— Ὁ, τι κι' ἂν συμβῇ, δὲ θὰ γίνῃ ποτὲ
αὐτὸς ὁ γάμος! Ποτέ!

— Τὰ μάτια τῆς Μαρσέλ γέμισαν δάκρυα.
— Ὁ Ἀνρί, ἀνστατωμένος, ἐτρέξε κοντὰ τῆς.
— Κλαίτε, Μαρσέλ!... Μ' ἀγαπάτε λοι-
πόν!...

— Ἀντίο, Ἀνρί! Ἀντίο! μουρμούρισε ἡ
κοπέλλα. Μὴ μὲ σκέπτεσθε πιά... Δὲ μπορῶ
νὰ σὰς πᾶ τίποτ' ἄλλο...

— Ἀλλ', ὁ νέος ἐπέμενε, μὲ πάθος:
— Ἀ, μ' ἀγαπᾷς! Μ' ἀγαπᾷς!... Νὰ μοῦ
ἐχῃς λοιπὸν ἐμπιστοσύνη!... Δὲν ξέρω ἀπὸ
πού προέρχεται ὁ κίνδυνος πού μὰς ἀπει-
λεῖ... μὰ θὰ σὲ προστατέψω ὁπωσδήποτε!

— Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ, φάνηκε στὸ κατόφλι ἡ
κομψὴ σιλουέττα τοῦ Μὰξ Ρύσλερ. Τὸν κύτα-
ξε μ' ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο καὶ εἶπε:
— Κύριε συνταγματάρχα, ἔχω κάτω τ' αὐ-
τοκίνητό μου. Ἄν θέλετε νὰ μοῦ κάνετε τὴν
τιμὴ...

— Εὐχαριστῶ. Θὰ μείνω ἀκόμη... ἀπάν-
τησε ὁ Παρὸς.

— Ὅπως θέλετε, κύριε συνταγματάρχα.
Κι' ὁ Ρύσλερ ἔφυγε, ἀφοῦ καθυσόχεσε τὴ
Μαρσέλ γιὰ τὴν κατὰστροφὴν τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Ὅταν ἔφτασε στὰ γραφεῖα του, στὴν ὁδὸ
Λίλλης, τὸν περιμένε μιά ἐκκλησι: Ἐνας
ἀνθρωπάκος μισοκλιμακωτὸς στὸ σάλο, ὅ-
ταν μπήκε ὁ Ρύσλερ, σηκώθηκε ἀπ' τὸν κα-
νόπε, πού καθότανε καὶ τὸν χαϊρέθηκε.

— Ἐκείνος τὸν ἀναγνώρισε κι' ἀνταρτίχισε
σύγχωρος...

— Κύριε, τοῦ εἶπε ὁ ἐπισκέπτης, δὲ σὰς
ἐκκρινῇ τὴν πρώτη φορά πῶς ἐνδιαφερόμενος
πᾶν γιὰ τὸ εὐγενικό ἐργα σας...

— Ἐδῶλε ἀπ' τὸ πορτοφολί του ἕνα μάτσο
χαρτονομίσματα, τ' ἄφησε μπροστὰ στὸ Ρύ-
σλερ καὶ πρόσθεσε:

— Μὲ χαρὰ μου σὰς φέρνω ἄλλες 10 χι-
λιάδες φράγκα...

— Ὁ Ρύσλερ ἐτόιμασε μιά ἀπόδειξι, μὲ χέρι
πού ἔτρεπε ἐλαφρά.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, ἐξ ὀνόματος
τῶν τραυματιῶν καὶ τῶν ἀρρώστων μας...
εἶπε.

— Μπα, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο! Ἄς ποῦμε
πῶς κάνω ἕνα μικρὸ δάνειο στὴ Γαλλία!...

— Διπλώσε τὴν ἀπόδειξι, τὴ φύλαξε στὸ
πορτοφολί του καὶ χαϊρέθηκε εὐγενικά.

— Λογαριάζω νὰ σὰς φέρω κι' ἄλλα, δι-
λώσει. Ναι, ναι, δὲ σὰς ξαναδῶ!

— Ἡ ἐπίσκεψι εἶχε κρατήσει πέντε λεπτά
μόνοχα.

— Ὁ ἐπισκέπτης ἦταν ὁ Σεζάρ Σανγκινέντ,
ὁ ἐρασιτέχνης ντεκτιβ.

— Ὅταν ἔμεινε μόνος, ὁ Ρύσλερ ψαχούλεψε
τὰ χεῖρα του καὶ μουρμούρισε, κατάχλωμος:

— Μοῦ φάνηκε πῶς ἐνοίωσα τὰ νύχια
του νὰ χώνονται στὶς σάρκες μου!...

— ἸΒ.

— Τὸ σύνταγμα τοῦ Παρὸς εἶχε ἀλλάξει το-
μέα: Τὸ εἶχαν στείλει νὰ ἐνισχύσῃ τὸ μέτω-
πο τοῦ Ἀρτουά.

— Ὁ Ἀνρί κι' ὁ Παρὸς εἶχαν ξαναγυρίσει
στὶς θέσεις τους.

— Μὰ ἡ σκέψι τους πετοῦσε ὁλοένα στὸ Πα-
ρίσι κι' ἐδῶλεσαν μὲ τὴ φαντασία τους τὴν
πονεμένη ὁπτασία τῆς ἀπελπισμένης Μαρ-
σέλ.

— Χτὲς ἀκόμα, δὲ θὰ τοὺς πείραζε νὰ πε-
θάνουν. Σήμερα ὅμως, θὰ πέθαιναν, λέγον-
τας μὲ τὸ νοῦ τους πῶς ἐγκαταλείψαν μιά
κοπελίτσα ἀνυπερβάσιμη. Ἡ φυσιογνωμία
τοῦ Παρὸς γινόταν ἀκόμα πρὶς αὐστηρὴ καὶ
θλιμμένη. Κι' ὁ Ἀνρί δὲν ἤξερε πιά τί θὰ
πῇ χαρά.

— Στὸ σπῆτι τῶν Νταραμόν, ὁ Ζερὰρ περ-
νοῦσε μιά καινούργια καὶ σοδατώτατη κρίσι.
Τὶς ὀκτὼ πρώτες μέρες εἶχε μανιακὸ παρα-
λήρημα — τόσο πού ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν
δέσουν στὸ κρεβάτι του καὶ νὰ τὸν φυλά-
νουν νύχτα-μέρα δύο νοσοκόμοι.

— ΣΤ ΟΠΡΟΣ ΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

— ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

— Ἀρραβῶνες

— Ἡ δημοφ. Κρανοδιότοπις Κική Α. Νόνα
καὶ ὁ κύριος Βάκης Δ. Πέππας ἐδῶσαν ἀμοι-
βαίαν ὑπόσχον γάμο. Στὸ ταίριαστὸ ζευ-
γάρι εὐχόμει καλὰ στεφάνια.

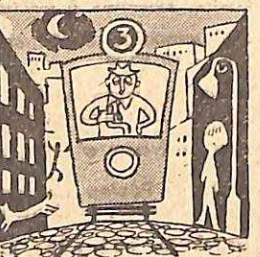
— Σ. Ρ.

ΜΑΤΙΕΣ

Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ἐκλεψε ἕνα τραίνο!

— Στὴ Βιέννη, κάποιος φράντς
Πονθάιερ ἐκλεψε τὴν νύχτα
ἕνα τραίνο καὶ τὸ ὡδήγησε ὡς
τὴν πλατεῖα τῆς Ὀπερας, στὸ

κέντρο τῆς πόλεως, ὅπου τοὶ
σταματήσαν οἱ ἀστυνομικοί.
— Ὁ Πονθάιερ ἦταν παλὸς ὁ-
δηγὸς τραίνο καὶ εἶχε ἀπολυθῇ
ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ ὕδατος ἀπὸ
κάποιο ἀτύχημα. Ἀναγκάσι-
μος, κατέβηκε, ὅτι δὲν ὑπῆρξε
ν' ἀντιστάθῃ στὸν πειρασμό
νὰ ὡδήγησῃ ἄλλῃ καὶ ἐγρά-
ψεν ἕνα τραίνο!...

Ραδιόφωνο μέσα στὸ αὐτί!

— Δύο Γερμανοὶ μηχανικοὶ
κατασκεύασαν τὸν πρῶτο μικρο-
σκοπικὸ δέκτη ραδιοφώνου,
πού ὑπάρχει στὸν κορμό. Ὁ
δέκτης αὐτὸς χωρεῖ μέσα
στὸ αὐτί!

Ἀκρίδες θηνανιτὲς

— Τὸ ὑπουργεῖο Ὑγιεινῆς τῆς
Αὐστραλίας, γιὰ νὰ ἐντείνῃ
τὸν ἀγῶνα κατὰ τὸν ἀκρίδων,
συμπτῶν στὸς κατοίκους νὰ
ἐκτρέφουν κατὰ τὴν τρέψη
θηνανιτῶν. Εἶναι ἐξαιρετικὴ
θεωρία ἡ ὑπουργικὴ ἀνα-
κοίνωσις.

Ἀπολυμασμένες βέστες καὶ μανικιόου

— Στὴ Σουηδία, οἱ ἐργάτες
τῶν ἐργοστασίων εἰδὼν δια-
τροφῆς ὑποχρεοῦνται νὰ φο-
ροῦν μπλουζὲς καὶ ἀπολυμα-
νιστὰς καὶ κάθε μέρα καὶ νὰ κά-
νουν μανικιόου μιά τὴν ἑκά-
στην φορὰ τῆς εβδομάδας.

Δρακόντες μὲ ὅλες τίς τιμές

— Κάποιος Ἀλφρέδος Ντονά-
τι, πού ἐξέτιε μιά ποιητὴ φυ-
λακίσκος στὴ γαλλικὴ φυλα-
κὴ τῆς Φρέν, κατέφερε νὰ
δραπέτευσῃ μὲ πρῶτο-
τυπο τρόπο. Ὁ Ντονάτι δού-
λεψε στὸ ἐξολογιστικὸ ἐργα-
στήριο τῆς φυλακῆς κι' εἶσαι
εἰς ἐλευθερία κινῆσαν. Μὰ
μέρα, λοιπὸν, καθὼς πῆγαινε
στὸ ἐργαστήριον γιὰ νὰ πιά-
σῃ δουλειά, εἶδε σὲ μιά μι-
κρὴ ἀλλή, πού ἦταν ὁλόκληρη
ἐρημὴ ἐκείνῃ τὴν ὥρα, τὸ αὐ-
τοκίνητο τοῦ διευθυντοῦ. Ὁ
Ντονάτι μπήκε ἀμέσως μέσα,
ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανὴ καὶ
βῆκε ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πύλη
τῆς φυλακῆς. Οἱ δύο φρου-
ροί, πού στέκονταν ἐκεῖ, νο-
μίζοντας πῶς ἦταν ὁ διευθυ-
ντής, τὸν χαϊρέτησαν μὲ σεβα-
σμό, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ
μπροστὰ τους.

Θὰ δικασθῇ τίς Ἀλ- πεῖς, ὅπως ὁ Ἀννίβας

— Ὁ Ζοῦμπο, ἕνας ἀπὸ τοὺς
καλύτερους ἐλέφαντες τοῦ
ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Του-
ρίνου, πρόκειται νὰ δικασθῇ
τίς Ἀλπεῖς, ἀκολουθώντας
τὸ δρόμο, πού χρησιμοποίησε
ὁ Ἀννίβας κι' οἱ στρατιῶτες
του. Γιά τὸ σκοπὸ αὐτὸ τοῦ
ἐφάρμοσαν εἰδικὰ σιδηροδρόμους,
τὸ πλῆμα τους ἀποτελεῖται
ἀπὸ ἀλλεπάλληλα στρώματα
δέρματος βοῦδῶλου. Τὰ σι-

θάλα αὐτὰ θὰ προστατεύουν
τὰ πόδια τοῦ παχυδέρμου ἀπὸ
τίς κοφτερὲς προεξοχές τῶν
βράχων.

Γλύτωσε τὴ φυλακὴ καὶ... τὸ γάμο

— Στὴ Γλασκώδη, κάποιος
Ὀυίλιαμ Σέλντ, πού ἐξέτιε
μιά ποιητὴ φυλακίσκος γιὰ κά-
ποια κλοπὴ, ζήτησε τὴν ἄ-
δεια νὰ παντρευθῇ. Οἱ ἀστυ-
νομικοὶ τὸν ὡδήγησαν στὴν
ἐκκλησία, ὅπου θὰ γινόταν ὁ
γάμος κι' ὅταν ἔφτασαν μπρο-
στὰ στὴν πόρτα, τοῦ ἐβγαλάν
τίς χειροπέδες. Ἀλλ' ὁ Σέλντ
τὸ ἔβαλε ἀμέσως στὰ πόδια
κι' ἐξαφανίστηκε. Ἐκτός ἀπὸ
τοὺς ἀστυνομικοὺς, ψάχνει
τώρα νὰ τὸν βρῇ κι' ἡ νύφη,
πού ἡ δυστυχισμένη ἔμεινε
στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ!

Μιά μοιραία ἡμεροῖα

— Στὸ ἀμερικανικὸ Πανεπι-
στήμιον τοῦ Μαϊάμι, οἱ σπου-
δαστὲς ἤρθαν στὰ χεῖρα γιὰ
τὴ μάτια μιάς ὥρας συνα-
δέλφου τῶν, τῆς 18ετίδος
Σάντρα Ἐπς. Ἡ συμφορὰ
ἦρθε πολὺ γρήγορα τὸ χα-
ρακτηρὴ ἀληθινῆς μάχης. Ἀ-
ποτέλεσμα: δύο νεκροὶ κι' ἕ-
νας τραυματίας.

Κερί ὕψους 13 μέτρων

— Στὸ Μπύγκεν τῆς Βαυα-
ρίας, τὴν ἡμέρα τῆς Πεντη-
κοστής, οἱ κάτοικοι πῆγαιναν
σὲ μιά ἐκκλησίαν, πού βρισκε-
ται στὸς πρόποδες τοῦ Βου-
νοῦ, σ' ἀπόστασι ἑνὸς χιλι-
μέτρου, παίρνοντας μαζί τους
ἕνα τεράστιο κερί, πού τὸ
κρατοῦν ὁλόρθο. Τὸ κερί αὐτὸ
εἶχε ὕψος 13 μέτρων καὶ ζυ-
γίσει πάνω ἀπὸ 400 κιλά.

Ἡ φιλαθλὸς ἀγγελίδα

— Στὸ Μπρεντοσίνιο τῆς Ἰ-
ταλίας, μιά ἀγγελίδα βῆκε
ἀπὸ τὸ σταθλὸ, ἀνέθηκε σι-
τρίτο πᾶτωμα, ἑνὸς σπιτιοῦ
μπήκε σ' ἕνα δωμάτιο κα-
στηλάθηκε στὸ παράθυρο, ἀπὸ
ὅπου παρακολούθησε ἕναν πο-
δοσφαιρικὸ ἀγῶνα, πού γινό-
ταν σ' ἕνα γειτονικὸ γήπεδο.
Κάθε φορά, πού ξεφώνιζαν
οἱ θεατὲς τοῦ ἀγῶνος, μου-
κρίζε κι' ἡ ἀγγελίδα, ἀνὰ νὰ
φανερῶσθαι τὸν ἐνθουσιασμό
της.

Ἐορῶν τὸν ποντικὸ στὸ κλουβί τοῦ πύθωνος

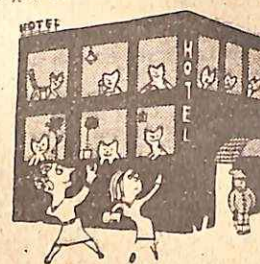
— Μιά Ἀμερικανίδα, ἡ Φύλ-
λις Κούπερ, πῆγε σ' ἕνα κα-
τάστημα πωλήσεως ζῴων, ἀ-
γόρασε ἕναν ποντικὸ καὶ τὸν

ἔρριξε μέσα στὸ γυάλινο
κλουβί ἑνὸς πύθωνος! Ὁ πύ-
θων κῦτταξε γιὰ μερικὲς στιγ-
μὲς τὸ μικρὸ τρακτικὸ, ἀλλ'
ἐπειτα ἀδίστασε ὁλόκληρο
γι' αὐτό. Ἡ ἔταιρεία τῶν
Ζωοφίλων ἐμήνυσε τὴ Φύλλιν
Κούπερ μὲ τὴν κατηγορίαν,
ὅτι βασανίζει τὰ ζῷα!...

Ξενοδοχεῖο γιὰ γάτες

— Ἐνα πρόβλημα πού ἀπα-
σχολοῦσε τίς ἡθοιοῦς τοῦ
Χόλλυγουντ ἦταν πού νὰ βά-
λουν τίς γάτες τους, ὅταν εἴ-
χαν δουλειὰ στὰ στούντιο. Τὴ

λύσι σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα τὴ
βρῆκε κάποιος ἐξυπνὸς ἐπι-
χειρηματίας, πού ἔχτισε ἕνα
πολυτελές ξενοδοχεῖο γιὰ
γάτες σὲ μιά μαγευτικὴ το-
ποθεσία κοντὰ στὸ Χόλλυ-
γουντ. Κάθε γάτα ἔχει τὸ
δωμάτιό της κι' οἱ κύριοι της
παραγγέλλουν γι' αὐτὴν τὸ
φαγητὸ τῆς ἀρκεῖαις της.
Τὰ ἐξόδα ἀνέρχονται σὲ 13
δολάρια τὴν ἡμέρα.

Ἐνὰς νερὸς καυγάς μεταξὺ... πνευματῶν

— Οἱ Ἀγγλοὶ διασκεδάζουν
μὲ μιά ὑπόθεσι κληρονομίας,
στὴν ὁποία ἔχουν πάρει με-
ρος καί... πνεύματα. Δὲν πε-
ρὶ τίνος πρόκειται! Πρὶν ἀπὸ
λίγο καιρὸ, πέθανε κάποιος
κύριος Σαρά Χάρντεν, ἀφίνου-
τας μιά περιουσία, πού ἀντι-
στοιχεῖ σὲ 1.800.000 δολα-
ρίων. Ἡ περιουσία αὐτὴ πρέ-
πει νὰ περάσῃ τώρα σὲ μιά
ἀνεμία της, τὴ μὲς Μπράουν,
οὐδὲν ὅμως, ὅτι ἡ ἀποδοχὴ δὲν
ἔφηρε διαθήκη. Σημειω-
τέον, ὅτι ἡ Χάρντεν, ὅπως κι'
ἡ Μπράουν, ἀνῆκαν σ' ἕνα
ὄμιλλο πνευματιστῶν. Σὲ
μιά πνευματιστικὴ συνεδρία-
σι, λοιπὸν, ἕνα γνωστὸ μέν-
τιον ὁ Χένρυ Χούντ, ἐπικα-
λέσθηκε τὸ πνεῦμα κάποιου
Ὁρατοῦ, πού ἀνεκοίνωσε, ὅτι
ἡ πρόθεσι τῆς Χάρντεν ἦταν
ν' ἀφήσῃ τὴν περιουσία της
στον... Χούντ. Ἡ μὲς Μπρά-
ουν κατέφυγε τότε σ' ἕνα
ἄλλο μέντιον, κάποιον Πλούμ,
πού κάλεσε τὰ πνεύματα τῆς
Χάρντεν καὶ τοῦ Ὁρατοῦ. Τὰ
δύο πνεύματα, λοιπὸν, ἐση-
σαν ἕνα γερὸ καυγὰ κι' ἀρχί-
σαν νὰ ἀλληλοὐδριζοῦνται.

— Στὸ τέλος, παρέστη ἀνάγκη
νὰ διακοπῇ ἡ πνευματιστικὴ
συνεδρίασις, γιὰ νὰ μὴ συμ-
βοῦν χειρότερα... Ἡ μὲς
Μπράουν δῆλωσε, ὅτι δὲ θὰ
ἐγγίσει οὔτε πέννα ἀπὸ τὴν
περιουσία τῆς θείας της, ἀν-
τὶ ὁ ἴδιος τὸ πνεῦμα της δὲν
τὴν βεβαίωσε, ὅτι ἡ κληρο-
νομία αὐτὴ της ἀνήκει.

Εἶχε βαρεθῇ νὰ καθεται

— Στὸ Οὐάιλντ τῆς Ἀγγλί-
ας, ὁ Οὐάιλτ Χαμόντ, ἐκ-
κροφῆτης ἀπὸ τὸ 1948, ὁ-
πέβαλε τὴν παραίτησί του. Ὁ
λόγος εἶναι, ὅτι κατὰ τὴ δι-
άρκεια τῆς υπερδραστηριότη-
τος του δὲν σημειώθηκε
οὔτε ἕνας θάνατος τοῦ μικροῦ
αὐτοῦ ἀγγλικὸ χωριῶ.

Ἐκαψαν τὸ στρατῶνα

— Ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία
τῆς Καλκούτας ἐξήγησε νὰ
προσλάβῃ 100 νέους πυρο-
σβεστές. Γιά τίς 100 αὐτές
θέσεις παρουσιάσθηκαν 15.
000 ὑποψήφιοι. Οἱ ἀποκλει-
σθέντες 14900 ἔβαλαν φωτιά
στὸ στρατῶνα τῶν πυροσβε-
στῶν καὶ τὸν ἀποτέφρωσαν.

Τελωτοδοιοί ΠΟΥ ΕΙΜΕΝΑΝ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΓΡΥΛΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑ

Ο Γρύλος εἶχε μεγαλώσει σχεδὸν μαζί
μὲ τὸν Ἰουλιανὸν τὸν Παραβάτη. Ὁ
τελευταῖος εἶχε χάσει πολὺ μικρὸς
τοὺς γονεῖς του. Ἡ μητέρα του πέθανε λίγους μῆνες μετὰ τὴ γέν-
νησί του, ἐνῶ ὁ πατέρας του, ὅταν ὁ Ἰουλιανὸς ἦταν ἔξη ἐτῶν. Ἡ
ἀγωγή του ὡστόσο ὑπῆρξε τέλεια. Ἐκείνος ὅμως πού τὸν ἐπηρέασε
περισσότερο, ἦταν ὁ δασκάλης του Μαρδόνιος, εἰδικὸς στὴν ἑλληνικὴ
φιλοσοφία. Ὁ Μαρδόνιος εἶχε ἕνα προστατευμένο: Ἐνα μικρὸ ἀν-
θρώπινο τέρας, πού τὸ βρῆκε μιά μέρα σ' ἕνα δάσος τῆς Νικομηδείας
γυμνὸ καὶ βρώμικο. Ἐπειδὴ τὸ μωρὸ ἦταν ἀσχημοσύνη, στραβοκά-
νικο, μὲ μεγάλου κεφάλι καὶ τραυλίζε, ὁ Μαρδόνιος τὸ βάπτισε Γρύλος.
Μὰ δὲ μετάνιωσε πού τὸν κράτησε μαζί του. Τὸ παιδί, μ' ὅλο πού δὲν
ξεπέρασε ποτὲ τὸ ἕνα μέτρο καὶ μ' ὅλη τὴν ἀπίθανη ἀσχημοσύνη, ἦ-
ταν τετραπέρατο. Γρήγορα ἐγίνετο ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους μαθητὲς του,
κι' ὅταν ὑπερῆκε ἀπὸ λίγο ἥδρε νὰ μαθητεύσῃ κοντὰ του κι' ὁ Ἰουλι-
ανὸς, δὲν ἐκείνα ἀνόμενα πλάσματα, συνδέθηκαν μὲ στενὴ φιλία.

— Ἐτοί, ὅταν ἔπειτα ἀπὸ μερικά χρόνια ὁ Ἰουλιανὸς ἀνέθηκε στὸ
θρόνο τοῦ Βυζαντίου, δὲν ἔχθηκε τὸ Γρύλος. Τὸν πῆρε σ' ἀνάκτορά
του καὶ τοῦ ἐδῶσε μεγάλα ἀξιώματα. Μὰ οἱ αὐτικοί, πού θεωροῦσαν
ταπεινὸ νὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ ἕνα νάνο, ἀρχισαν νὰ τὸν διαβάλλουν. Ὁ
Κωνσταντῖνος Πήλικας, πρὸ παντός, προσπάθησε νὰ τὸν ἐξενώσῃ μὲ
κάθε τρόπο.

— Εἶναι ἕνας γελοιοποιὸς καὶ τίποτα περισσότερο! εἶπε μιά μέρα
στον Ἰουλιανόν. Κι' ἐκτός αὐτοῦ, ὑποστήριξε κρυφὰ τὸν Ἰουλιανόν.

— Ἀν δὲ τὸ πιστεύεις, δῶσε ἐντολὴ νὰ ἐρευνήσουν τὸν κοίτωνα του, γιὰ
νὰ διαπιστώσῃς τὴν ἀλήθειαν.

— Ὁ αὐτοκράτωρ ἔδωσε τὴν ἐντολή. Στὸ δωμάτιο τοῦ Γρύλου ἀνακα-
λύφθηκαν τότε τρεῖς εἰκόνες ἀγίων, πράγμα πού ἔκανε τὸν Ἰουλιανὸν
νὰ ἐκαυχῆσθαι. Ἀμέσως τὸν κάλεσε νὰ παρουσιάσῃ μπροστὰ του.

— Σοῦ εἶχα ἐμπιστοσύνη κι' ἐσὺ μὲ πρὸδωσες! φώναξε. Μισὸ τοῦς
Χριστιανοὺς καὶ τίς εἰκόνες. Κι' ὡστόσο ἐγὼ ἔκανες τὸ ἀντίθετο ἀπ'
ὅσα μὰς διδάξε ὁ Μαρδόνιος. Τί ἀπολογεῖσαι;

— Ὁ νάνος, πού κατάλαβε πῶς ἔλα ἀπὸ τὴν πλεκτάνη τοῦ Πήλικα,
χαμογέλασε.

— Δὲν ἔχω ν' ἀπολογηθῶ γιὰ τίποτα, ἀποκρίθηκε. Δὲν ξέρω πῶς
βρέθηκαν οἱ εἰκόνες στὸν κοίτωνα μου. Τώρα τελευταῖα ὅμως οἱ Χρι-
στιανοὶ διαλαλοῦν πῶς γίνονται θαύματα. Κάποιο... θαύμα, λοιπὸν,
ἐγίνε κι' ἐγώ. Κι' ἀφοῦ γίνονται θαύματα, πρέπει νὰ πιστέψουμε στὴν
ὕπαρξί τοῦ Χριστοῦ.

— Ὡστε ὁμολογεῖς πῶς εἶσαι Χριστιανός;

— Ἐσὺ τὸ λὲς αὐτό. Ἐγὼ εἶμαι ἕνας ταπεινὸς ὑπηκόος σου. Καὶ σὰν
τέτοιος, δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ ἐναντιωθῶ στὴ γνώμη τοῦ αὐτοκράτο-
ρά μου...

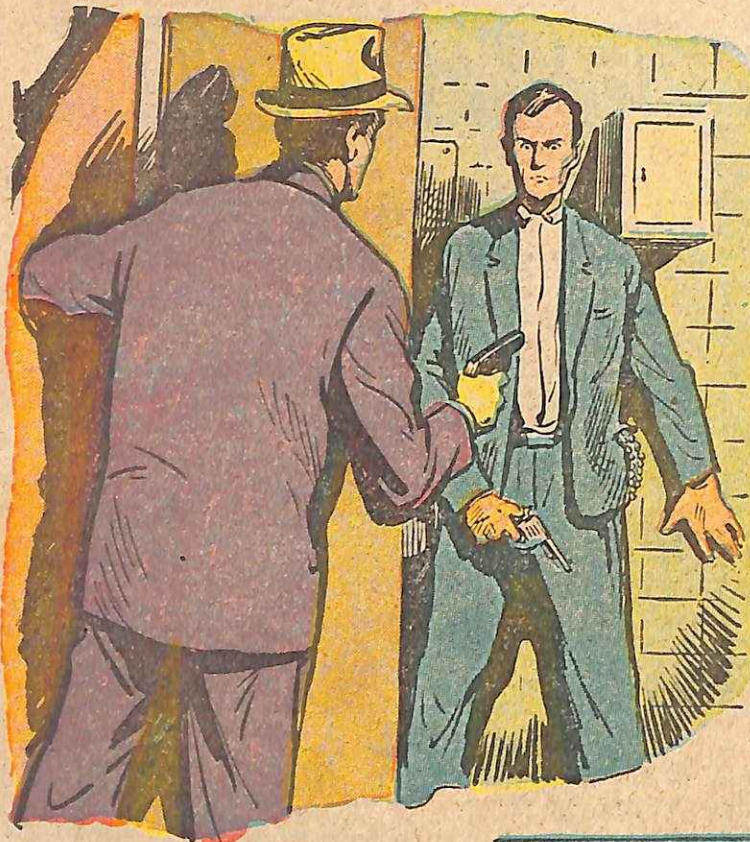
— Ὁ Ἰουλιανὸς ἐγίνε ἔξω φρενὼν. Καὶ τὴν ἴδια μέρα τὸν ἐβίωσε ἀπὸ
τὸ παλάτι. Ὁ δυστυχισμένος νάνος βρέθηκε στοὺς πέντε δρόμους. Δὲν
εἶχε πιά πού νὰ πᾶ καὶ πού νὰ σταθῇ. Γιά νὰ μὴ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν
πέϊνα, ἀναγκάστηκε ν' ἀρξίσῃ τίς... παραστάσεις στὰ καταγῶγια τοῦ
λιμανιοῦ, μπροστὰ σὲ ναυτεὲς καὶ σ' ἑταίρες, πού τὸν πείραζαν βανού-
σα γιὰ τὴν ἀσχημοσύνη του καὶ τ' ἀνάστημά του. Ὁ Γρύλος ὅμως δὲ
λύγισε. Οἱ παραστάσεις πού ἐβίβε στὸ βαρέσο ἐκείνο κοινὸ, ἀρχισαν
νὰ γίνονται γνωστὲς στὴ βασιλεύουσα. Κι' ὑπερῆκε ἀπὸ λίγο, ἀρχισαν
νὰ γίνονται γνωστὲς πᾶσι τὰς πόλεις, πᾶσι τὰς ἐπαρχίας.

— Ὁ Γρύλος κοῦνησε ἀρνητικὰ τὸ μέγαλό του κεφάλι.

— Σὰν θελῇ ἡ θυσαντέρα σου νὰ διασκεδάσῃ, ἄς ἐρῇ ἐ-
δῶ, εἶπε. Δὲν εἶμαι τριπλοδο γιὰ νὰ μὲ σέρνουν ὅπου θέλουν
οἱ ἄλλοι.

— Ὁ Λαπαρδᾶς δὲ θυμώσε.

— Ἄν μποροῦσα, θὰ τὴν ἐφερνα, ἀπάντησε. Μὰ δὲ μπο-
ρῶ, γιατί ἡ Εὐδοκία εἶναι παράλυτη.

— Πετάξε το κάμω! Διέταξε ζερά ο Τζαίκου.

Το όνειρο του ντέκετιβ Τζαίκου Θόρτον ήταν... να δει τη φωτογραφία του στις εφημερίδες. Παραπονιόταν συχνά στον προϊστάμενό του, τον αστυνομικό Ήσμαν, γιατί του άνηθε μόνο οσημαντες μικροπρόθεσεις. Μά εκείνος του απαντούσε χαμογελώντας:

— Δεν είσαι κατάλληλος ν' ασχοληθής μ' εγκλήματα, γιατί σου λείπει η «αστυνομική όσφρησις».

Ο Τζαίκου διαμαρτυρόταν, αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Τέλος, ένα βράδυ, η τύχη τουστειλε την ευκαιρία που περίμενε. Περιπολούσε σ' έναν απ' τους μεγαλύτερους δρόμους της Ν. Υόρκης, όταν ένας τρομοκρατημένος θυρωρός τον ειδοποίησε πως είχε σκοτώσει ένα πυροβολισμό, στο κτίριο της πολυκατοικίας που εργαζότανε.

Ο Τζαίκου άφισε το θυρωρό να τον οδηγεί στην πολυκατοικία. Κι' όταν έφτασαν στο τέταρτο πάτωμα, τον διέταξε να τον περιμένει στο άσπασέρ, για να μη του συμβή τίποτα αν εκείνος που είχε πυροβολήσει δοκίμαζε ν' αμυνθεί.

Διαβάζοντας το όνομα του πάμπλουτου χρηματιστή Ρόμπερτ Κέλλυ στην είσοδο του διαμερίσματος, ο Τζαίκου ένοιωσε να του κόβεται η ανάσα... Έσπρωξε τη μισανοιχτή πόρτα και βρέθηκε μπροστά στο πτώμα μιάς παχειάς μεσόκοπης γυναίκας, που ήταν ξαπλωμένη στο πάτωμα, με μιά σφαίρα στον κρόταφο.

Αναγνώρισε άμέσως την Εύα Κέλλυ, τη σύζυγο του χρηματιστή.

Ένας πνιγμένος θόρυβος τον έκανε να τραβήξει το πεζιστοφόρο του και να προχωρήσει προς το λουτρό. Κι' εκεί μέσα ανακάλυψε ένα τρομοκρατημένο άνθρωπο, που κρατούσε ακόμη το όπλο του εγκλήματος.

— Πετάξε το κάμω! Διέταξε ζερά ο Τζαίκου.

Ο δολοφόνος άφισε το πιστόλι να πέση απ' το χέρι του. Απ' τις παραφουσκωμένες τσέπες του ξεπρόβαλλαν ένα σωρό άστραφτερά κοσμήματα.

— Ήρθε... για να κλέψω... αλλά μ' άκουσε κι' έβαλε τις φωνές... τραύλισε. Δεν ήθελα να... να τη σκοτώσω... μόνο να την τρομάξω... Βοηθήστε με! Η γυναίκα μου είν' άρρωστη!...

Ο Τζαίκου νομίζει πως έδλεπε κι' όλες τις φωτογραφίες του στην εφημερίδα και χαμογελούσε ικανοποιημένος... Σαφικά όμως, μιά ιδέα πέρασε απ' το μυαλό του: Τό να συλλάβη ένα δολοφόνο στον τόπο του εγκλήματος δεν ήταν τίποτα σπουδαίο. Ένω, αν τον ανακάλυπτε...

— Πώς σέ λένε και τί δουλειά κάνεις; ρώτησε απότομα τον άγνωστο.

— Μπρίγκς. Χάρρυ Μπρίγκς! Είμαι σωφέρ... Βοηθήστε με!...

— Πάψε κι' άκουσε τι έχω να σου προτείνω, τον έκοψε ο Τζαίκου. Δε μπορώ, φυσικά, να σ' άφισω έλευθερο, μα μπορώ να κάνω κάτι για σένα: Να μη σε συλλάβω τώρα άμέσως, αλλά σε μισή ώρα! Έτσι, θάχης τον καιρό να πουλήσης τα κοσμήματά και ν' άφισης ένα σεβαστό ποσόν στη γυναίκα σου... Τί λές;...

— Δεν... δεν καταλαβαίνω! τραύλισε ο Μπρίγκς.

— Δε χρειάζεται να καταλάβης! δήλωσε ο Τζαίκου. Αν δέχεσαι την πρότασή μου, θα πληρώσης βέβαια για το έγκλημά σου,

αλλά θάχης κερδίσει κάτι απ' αυτό... Μην έλπιζης όμως να με κοροϊδέω! Αν έπιχειρήσης να τ' σκάσης, θα σε πιάσω άργά η γρήγορα, και δε θα μπορείς τότε ν' άφισης ούτε δεκάρα στη γυναίκα σου. Σύμφωνοι λοιπόν;

— Σύμφωνοι! μουρμούρισε σαστισμένος ο δολοφόνος. Τώρα είναι περασμένα μεσάνυχτα, συνέχισε ο ντέκετιβ. Θάρθω να σε συλλάβω στο σπίτι σου, αύριο, στις 8 το βράδυ... Και θυμήσου τι σου είπα! Μη δοκιμάσης να τ' σκάσης, γιατί δε θα κερδίσης τίποτα... Φυσικά, δε θα μιλήσης σε κανένα για τη συμφωνία μας και θα κάνης πως δε με γνωρίζεις καθόλου.

Έσκυψε, πήρε το πιστόλι, το άδειασε και τώδωσε πίσω στο σαστισμένο Μπρίγκς, λέγοντάς του:

— Αυτό, θα τ'ο κρύψης στην κρεβατοκάμαρά σου, μέσα στο ντουλάπι, ώστε να το βρώ άμέσως... Και τώρα δώσε μου την ταυτότητά σου και φύγε απ' τη σκάλα του κινδύνου.

Ο δολοφόνος δεν πίστευε σ' αυτά του... Έδωσε την ταυτότητά του στο ντέκετιβ, για να βεβαιωθεί εκείνος πως του είχε πη το πραγματικό του όνομα, κι' έφυγε ύστερα τρέχοντας.

*

— Είσαι θεότρελλος, Τζαίκου Θόρτον! φώναξε ο Ήσμαν. Τί σου ήρθε να δηλώσης στους δημοσιογράφους πως ως τις 8 το βράδυ θάχης συλλάβει το δολοφόνο της Εύας Κέλλυ; Έπειδή ανακάλυψες το πτώμα της, νομίζεις πως θ' ανακαλύψης και ποιός τη σκότωσε; Τί στοιχεία έχεις;

— Σας βεβαιώ ότι σε λίγες ώρες ο δολοφόνος θα βρεθεί στα χέρια σας! απάντησε ήσυχα ο ντέκετιβ. Και μάλιστα θα βρούμε στο σπίτι του το όπλο του εγκλήματος, ώστε να μη μείνη καμιά αμφιβολία για την ένοχότητά του. Θα σας αποδείξω ότι κάνετε λάθος νομίζοντας πως δεν έχω «αστυνομική όσφρησις»!...

Κατά τις 7, ο Τζαίκου έκανε ένα τηλεφώνημα στο σπίτι του Μπρίγκς, βεβαιώθηκε ότι ήταν εκεί και του θύμισε άλλη μιά φορά τη συμφωνία τους.

Στις 8, συνοδευόμενος απ' τον αστυνομικό Ήσμαν, μερικους αστυνομικούς κι' άκετους δημοσιογράφους που τους

πήραν από πίσω, έφτασε στο σπίτι του δολοφόνου.

Τους άνοιξε μιά χλωμή κι' αδύνατη γυναίκα. Πίσω της παρούσιόστηκε ο Μπρίγκς.

— Σε συλλαμβάνω για τη δολοφονία της Εύας Κέλλυ! φώναξε θριαμβευτικά ο Τζαίκου στο δολοφόνο, που τον κύτταξε σαν να τον έβλεπε για πρώτη φορά.

Κι' άρχισε μιά μεθοδική έρευνα. Έφτασε στο ντουλάπι. Τό άνοιξε, έφαξε... και τον έλουσε κρύος ιδρώτας: Τό πιστόλι δεν υπήρχε πουθενά!

— Πού είναι το όπλο; ούρλιασε, γυρίζοντας στο Μπρίγκς.

— Ποιό όπλο; Δε σας καταλαβαίνω... Δεν είχα ποτέ μου κανένα όπλο! δήλωσε εκείνος.

Όλο τ'ό αίμα του Τζαίκου ανέβηκε στο κεφάλι του.

— Αρνείσαι πως σκότωσες την Εύα Κέλλυ; ξεφώνισε.

— Με συγκωρήτε... άκούστηκε μιά ήρεμη φωνή πίσω του.

Γύρισε κι' αντίκρυσε τον ίδιο το Ρόμπερτ Κέλλυ.

— Νομίζω πως κάνετε κάποιο λάθος, πρόσθεσε ήσυχα ο χρηματιστής. Ό σωφέρ μου, ο Μπρίγκς, δε μπορεί να σκότωσε τη γυναίκα μου... Η τελευταία φορά που την είδαν ζωντανή, ήταν γτές στις 10 το βράδυ. Κι' ανακαλύψατε το πτώμα της πριν απ' τα μεσάνυχτα... Έτσι;

— Έ λοιπόν, ο Χάρρυ με πήρε απ' το σπίτι μου χτές, πριν απ' τις 10, με πήγε σε ώρισμένες δουλειές μου κι' ύστερα ώδήγησε τ' αυτοκίνητό μου στο αεροδρόμιο, απ' όπου πήρα το αεροπλάνο. Έπομένως, δε μπορούσε να γυρίσει στο σπίτι μου παρά έπειτα απ' τα μεσάνυχτα!

Ο Τζαίκου κύτταξε με γουρλωμένα μάτια τ'ο χρηματιστή κι' ύστερα τ'ο δολοφόνο που χαμογελούσε ικανοποιημένος. Και τότε κατάλαβε πως η αιτία της δολοφονίας της Εύας Κέλλυ δεν ήταν η ληστεία, αλλά ότι είχε βάλει ο άντρας της τ'ο σωφέρ του να τη σκοτώση, και τώρα τον κάλυπτε με την κατάθεσή του!

Τό κατάλαβε, μα δε μπορούσε πιά να κάνει τίποτα για να καταρρίψει τ'ό άλλοθι του Μπρίγκς... έκτός αν άποφάσιζε ν' άποκαλύψη όλη την ιστορία και να χάση τη θέσι του!

Έσκυψε τ'ο κεφάλι του και βγήκε για ν' αντιμετώπιση τούς δημοσιογράφους...

Όλες οι έφημερίδες της άλλης ημέρας δημοσίευαν τη φωτογραφία του. Μα τ'ο σχολία που τη συνόδευαν, δεν ήταν καθόλου κολακευτικά γι' αυτόν...

ΚΕΝΡΥ ΣΛΕΖΑΡ

ΟΤΑΝ ένα τμήμα της αμερικανικής Πρώτης Στρατιάς είχε άποκοπή κι' είχε περικυκλωθεί από τις γερμανικές δυνάμεις σε μιά μάχη τ'ο Αύγουστου τ'ο 1944, γεννήθηκε τ'ο πρόβλημα τ'ο άνεφοδιασμού του με τρόφιμα και με πολεμικό υλικό. Βρέθηκε λοιπόν μιά λύσις αληθινά πρωτότυπη: Οι κονσέρβες και τ'α πολεμοφόδια στοιβάχθηκαν μέσα σε όβιδες τών 105 χιλιοστομέτρων, άδειασμένες προηγουμένως απ' την έκρηκτική τους γούμωσι. Και τ'α αμερικανικά κανόνια εξαπέστειλαν αυτές τις όβιδες στις θέσεις τών πολιορκουμένων στρατιωτών, πάνω απ' τα κεφάλια τών έχθρών.

Αυτός ο πρόχειρος τρόπος

επείγοντος άνεφοδιασμού ενέπνευσε τώρα στους ειδικούς τών αμερικανικών έργοστασίων «Κουβέρ» (αυτούς που δημιούργησαν τ'α κατευθυνόμενα βλήματα «Ατλας») την ιδέα ενός έλαφρου και απλού φορητού πυραύλου. Κι' έτσι είδε τ'ο φώς ο πυράυλος «Λόμπερ», που μπορεί να μεταφέρει σε άποκλεισμένες στρατιωτικές μονάδες τρόφιμα, φάρμακα, μικρά πολεμοφόδια, μέσα έπικοινωνίας, κλπ.

Έχει μήκος 2,70 κι' είναι φτιαγμένος από άλουμίνιο και «φιμπεργκλάς». Ζυγίζει μόνο 60 κιλά, γεμάτος κι' έτοιμος για εκσφενδόνισι. Έφοδιασμένος μ' ένα μικρό κινητήρα που καταναλίσκει στερή καύσιμο ύλη, μπορεί ν' αναπτύξη ταχύτητα 2.400 χιλιομέτρων την ώρα, μεταφέροντας ένα φορτίο 25 κιλών σε άπόσταση 10 χιλιομέτρων.

Όπως βεβαιώνουν δε οι κατασκευαστάι του, μπορούν ν' αυθήσουν τ'ο βελήνεκές του και τ'ο ώφέλιμο φορτίο του, αν κάνουν ισχυρότερο τ'ο κινητήρα του.

Άφου πάρη την άρχική κίνησι από ένα ειδικό «έκτοξευτή», ο «Λόμπερ» ανεβαίνει σε ύψος μεγαλύτερο από 3.000 μέτρα, πριν άρχισι να πέφτι προς τ'ο στόχο του. Η γωνία εκτοξεύσεώς του ύπολογίζεται ανάλογα με την άπόσταση που πρέπει να διατρέψ. Σ' όλη δε τη διαδρομή του, ακολουθεί μιά γραμμή άπόλυτα σταθερή, χάρις στο κατάλληλο σχήμα του και στα πτερυνιά του.

Έτσι, βρίσκει τ'ο στόχο του με άξιοισχύμαστη ακρίβεια. Πράγματι, από τούς τρεις πρώτους πυραύλους αυτού τ'ο τύπου, που δοκιμάσθηκαν στη Γιούμα της πολιτείας Άριζόνα, οι δύο πέσανε μόλις 60 βήματα μακριά ο ένας απ' τόν άλλον, μολοντί ο στόχος τους άπείχε 10 όλόκληρα χιλιομέτρα απ' τ'ο σημείο της εκτοξεύσεως.

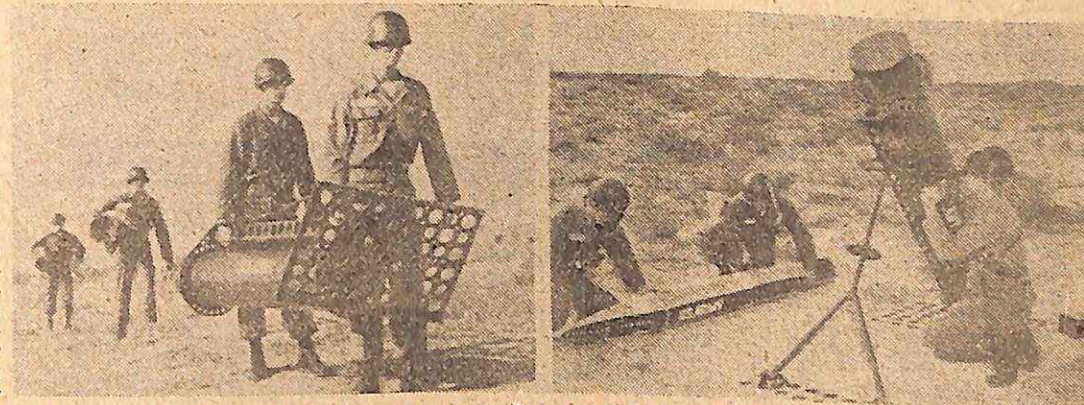
Ο πυράυλος «Λόμπερ» κινείται τόσο γρήγορα, στο μεγαλύτερο μέρος της διαδρομής του, ώστε δε μπορεί να τόν διακρίνι ο έχθρος και να ύπολογισι από πού έρχεται και πός τ'α πού κατευθύνεται. Η παρουσία του άποκαλύπτεται μόνο όταν άνοιξη αυτόματ'ος ένα αλεξίπτωτο στην ούρά του, για ν' ακούσχη την όρη με την όποια πέφτι προς τ'ο έδαφος.

Τ'ο αλεξίπτωτο αυτό είναι ειδικής κατασκευής, τέτοιο, ώστε να ελαττώνη την ταχύτητά του, όχι όμως όσο τ'α συνηθισμένα. Έτσι, ο πυράυλος εξακολουθεί να πέφτι με άρκετή όρη, και θα καταστρεφότανε γυττώντας στο έδαφος, αν δεν είχε μπροστά ένα «κώνο» φτιαγμένο έτσι ώστε ν' άπορροφήσι τ'ο τράνταγμα της προσκρούσεως στη γή.

Μιά ομάδα από τέσσερες άνδρες μπορεί να μεταφέρει τ'ο «Λόμπερ», τ'ο φορτίο του και τόν εκτοξευτή του. Συγκεκριμένα, ο ένας απ' αυτούς τούς στρατιώτες κρατάει τόν μπροστινό κώνο και την ούρά με τόν κινητήρα, δεύτερος τ'ο σώμα τ'ο πυραύλου με τ'ο φορτίο του, κι' οι δύο άλλοι τόν εκτοξευτή που είναι κι' αυτές φτιαγμένες από άλουμίνιο.

Τ'ο σχήμα τ'ο εκτοξευτού θυμίζει σωλήνα θερμάστρας — αλλά με πολύ μεγάλη διάμετρο. Για ν' πάρη την κατάλληλη κλίσι, άκουμπάει σ' ένα τρίποδο με φαρδιά «πόδια».

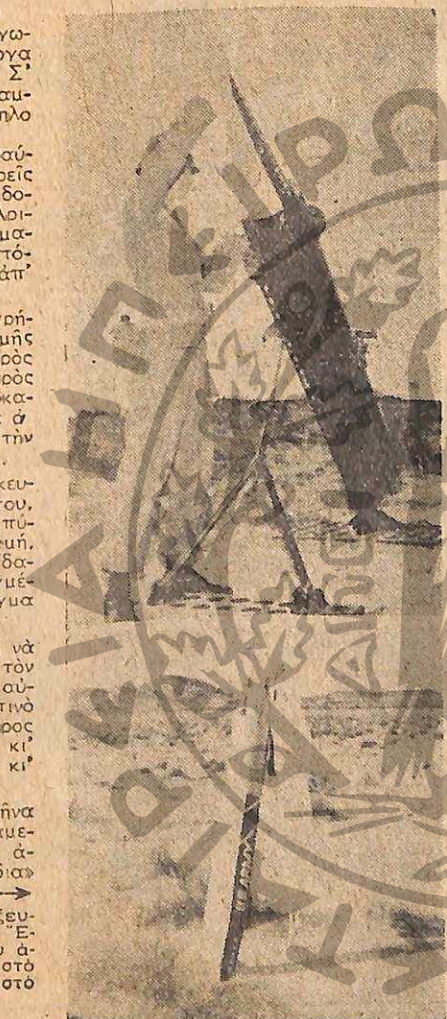
Α ν'ι: Ο πυράυλος εισάγεται στον εκτοξευτή όπως οι όλοι στα όλμοβόλα. Κ ά τ'ι: Ένα ειδικό αλεξίπτωτο και μιά διάταξη που άπορροφάει την όρη της προσκρούσεως στο έδαφος, επιτρέπουν να πέση ο πυράυλος στο στόχο του χωρίς να καταστραφεί.

Αριστερά: Μιά ομάδα από τέσσερες στρατιώτες μπορεί να μεταφέρει τ'α τμήματα τ'ο πυραύλου, τ'ο φορτίο και τόν εκτοξευτή. Δεξιά: Ο εκτοξευτής στήνεται και γίνεται η σκηνή, ενώ συνχρόνως συναρμολογείται ο πυράυλος.

Μεταφέρει τρόφιμα, κχι πολεμοφόδια σε άπομονωμένες θέσεις

από διάτρητο μετάλλιο έλασμα, που δε βουλιάζουν άκόμα και στην άμμο ή στη λάσπη.

Μπορεί επίσης να εκσφενδονισθή ο «Λόμπερ» από ένα θωρακισμένο αυτοκίνητο ή από ένα άποβατικό σκάφος.

Μιά από τις πιο εύκιντες «μονάδες Λόμπερ» μπορεί ν' άποτελεσθή από ένα «Μηχανικό Μουλάρι» (ειδικό μικρό όχημα τ'ο αμερικανικού στρατού) και τόν οδηγό του. Τ'ο «Μουλάρι» θα μεταφέρει έξη πυραύλους με τ'ο φορτίο τους και τόν εκτοξευτή τους. Ο οδηγός θα μπορεί να κάνει μόνος του όλους τούς χειρισμούς: στήσιμο, γέμισμα, σκόπευσι και εκτόξευσι. Ένα μεγάλο μεταφορικό άεροπλάνο τ'ο στρατού θα μπορεί να μεταφέρει όκτα «Μηχανικά Μουλάρια» γεμάτα με πυραύλους.

Η εκσφενδόνισι τ'ο «Λόμπερ» γίνεται με τόν ίδιο περίπου τρόπο, όπως τών κοινών όλμων. Μπορεί λοιπόν να τήν αναλάβη όποιοσδήποτε στρατιώτης τ'ο πεζικού, χωρίς να χρειάζεται ειδική έδασκησι.

Τ'ο πρακτικότερο είναι να βρίσκονται από πριν τα φορτία μέσα στο σώμα τ'ο πυραύλου, έτοιμα, ή δε συναρμολόγησι τού κώνου και της ούρας να γίνεται την ώρα της εκσφενδόνισσεως. Αναλόγως τ'ο είδους τ'ο φορτίου, τ'ο σώμα τ'ο «Λόμπερ» μπορεί να ναι μακρύτερο ή κοντότερο.

Για να μη κακοπάθι κατά την προσγείωσι τ'ο πυράυλου, τ'ο φορτίο του θα είναι άυπαλίσυμένο μέσα σε σφώδες έλαστικοί.

Οι ειδικοί τ'ο αμερικανικού στρατού πιστεύουν ότι, εκτός απ' τη μεταφορά έφοδίων σε άπομονωμένες μονάδες μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα ο πυράυλος «Λόμπερ» μπορεί να βοή κι' άλλες έδασιογές: να δημιουργήσι πυκνά προπτεάσματα καπνού, να ύψωσι φλόγες τεράστιες για τ'ο φωτισμό τών πεδίων τών μάχων, να άντικαταστήσι τις έμπροστικες βούδες «ναπαλι», να μεταφέρη κώνους κατευθυνόμενων βλημάτων με ισχυρή έκρηκτική ή πυροκνη γούμωσι, κλπ.

Φρονούν άκόμα ότι θα κατασκευασθούν κι' άλλοι τέτοιοι πυράυλοι, μεγαλύτεροι σε διάστάσεις και βελήνεκές και κατάλληλοι για περισσότερες χρήσεις. Προβλέπουν π. χ. ότι μ' αυτό τ'ο σύστημα θα μπορούν να έφοδιασώνται μηχανοκίνητες μονάδες με καύσιμη ύλη, να στέλνεται βαρύ πολεμικό υλικό σε στρατεύματα που προχωρούν γρήγορα, κλπ.

Όσο για τις ειρήνικές έδασιογές αυτών τών πυραύλων, θα μπορούν να σβύσουν πυρκαγιές δασών με «βόμβες» νερού ή με χημικά ύλη, να είξουν έφοδια σε ναυαγισμένα πλοία, άκόμα δε και να μεταφέρουν ταχυδρομικούς σάκους από μιά σε άλλη ήπειρο.

©©

ΨΑΡΕΜΑ ΜΕ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟ

Μιά νέα μέθοδος έλέγχου τών ψαριών έφάρμόζεται στα ποτάμια τ'ο Ούλστερ της Ιρλανδίας. Διοχετεύεται στο νερό τών ποταμών τ'ο ηλεκτρικό ρεύμα μιάς συσκευής, που λειτουργεί με μικρή μπαταρία. Με μιά σειρά από δυνατές ηλεκτρικές έκκενώσεις, χαλίζονται τ'α ψάρια, έτσι που είναι πιά εύκολότατο να τ'α πιάσουν όλα με τ'α δίχτυα, να σκοτώσουν τα άνεπιθύμητα και να ναυαγίσουν τα ύποπτα μέσα στο νερό, όπου συνέρχονται γρήγορα. Ίδως διατρέφουν μ' αυτό τόν τρόπο τούς σολομούς και τις πέστρες.

ΕΡΩΣ ΔΙΧΩΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙ

Ο Νέος που έχει την πικρά στην καρδιά, έρχεται μ' ένα πολυεπίδο γραμματόσι με άσπρη μιά δόκιμη ιστορία έρωτος δίχως ανταπόκριση.

Από μαθητής αγαπούσε μια συμμαθήτριά του. Έξακολουθούσε δ' να την αγαπά, ως φοιτήτης, όταν κι' εκείνη ήταν φοιτήτρια.

Αλλά και τώρα ακόμα, που εκείνος είναι γιατρός σ' ένα νοσοκομείο κι' εκείνη γιατρός σ' ένα άλλο, εξακολουθεί να την αγαπά.

Δεν της έχει διώξει, πη πητέ τίποτα. Ούτε μιά λέξη, ερωτική, ούτε τους πόθους του για μιά ευτυχισμένη ζωή τους.

Και δεν τολμάει να της πη τίποτα, γιατί φοβάται μη χάσει τη φίλιά της.

Αν τον αγαπούσε κι' εκείνη, — με ρωτάει — δε θα τον ενοχάρουνε;

Τι να κάνει; Πώς να καταλάβει; Πώς να της το πη;

Όπως βλέπετε, ο Έρως έχει κάνει το γιατρό ένα παιδί αναποφάσιστο.

Δεν πρόκειται, λοιπόν, να χάσει

Η Μιράντα άπαντα

τη φίλιά της. Είμαι βέβαιη, πως η δειλία του θα της έχει κάνει εντύπωση. Ας φανη το τολμηρό και

ας τη ζητήσει σε γάμο. Εκείνη, ασφαλώς, θα δεχθί!

Επ' αρ' χ' ο τ' ο π' ο υ λ ο : Οι γονείς σας έχουν δίκιο. Πρώτα

γιατί δε μεγάλωσαν, ανάρθρην και μύρωσαν το παιδί τους 23 χρόνια,

για να τους πη μιά μέρα: «Είπα σας!» δίχως ίχνος ευγνωμοσύνης και υποχρέωσης προς τους γονείς

του.

Δεύτερον, δεν είσαθε φτωχός. Έχετε, όπως γράφετε, πολλά κτήματα.

Όταν φύγετε, ποιος θα φροντίσει την περιουσία σας; Οι γέροι γονείς; Και σεις; Θα πάτε να σκάβετε τα ξένα χαράφια για ένα μεροκάματο;

Μόνον εκείνοι που δεν έχουν τίποτα, μπαίνουν σ' ένα θάλαμο και πάνε να θρουν την τύχη τους κάκου άλλου.

Μην κάνετε, λοιπόν, αυτό το δι-υγρά

ηλό κακό στους γονείς σας και σ' εσάς τον ίδιο.

Ασφαλώς με τα χτήματά σας και διπλοσώατε την περιουσία σας.

Μη λησμονήσετε: Δεν είσαθε ούτε ανήλικος, ούτε μικρός. Μπορείτε να διεκδικήσετε και να διαθέσετε τον εαυτό σας όπως θέλετε.

Σε ηλικία 35 ετών δε σας όριζει κανείς.

Έχετε, λοιπόν, και σεις δικαιώματα στη ζωή και στις χαρές της.

Έχετε όμως και δ' ο αγοράκι, όπως κι' εκείνη έχει ένα κοριτσάκι.

Αν ξέρετε το χαρακτήρα της, αν αγαπάτε τα παιδιά σας, τότε μη διατάσετε καθόλου. Και ν' αγαπήσετε και σεις το κοριτσάκι της.

Συζητήστε την υπόθεσι μαζί της κι' όχι με τους συγγενείς σας. Κι' αν εκείνη συμφωνή για την ευτυχία όλων σας, τότε να την παντρευτείτε.

Αναποφάσιστο κορίτσι: «Αν ο πατέρας σας δεν έχη τα μέσα να σας σπουδάσει, τότε τι πρέπει να γίνει;

Δεν έχετε τελειώσει το γυμνάσιο για να πητε ότι άδικείτε. Τελειώσατε μόνο το δημοτικό.

Αν ο πατέρας σας δέλη να σας στέλνι στις δουλειές του, θα προσέφερε και σεις κάποια υπηρεσία στην οικογένειά σας.

Να μην πάτε όμως στην Αθήνα, ως υπηρέτρια στη θεία σας. Η Αθήνα θα σας κάνει να δοκιμάσετε πολλές απογοητεύσεις.

Προτιμήστε, λοιπόν, τον καθαρό αέρα του χωριού σας και την υπερηφάνεια ξέρει στο θυμάμενο σύζυγο.

Την άλλη μέρα κι' άλλος, εκείνος χήτης διαβύγι. Κι' ο δικαστής τον δικαίωσε, λέγοντας: «Είμαι φανερό πως η αναγνώσις προτιμάς το σκόλο απ' τον άντρα της».

Σε μιά άλλη περίπτωση, η πέτρα του οκαυδίου ήταν η πεθερά. Γιατί έπεμνε αμεταίτητα να κοιμηθί με την κόρη της, την πρώτη νύχτα του γάμου!

Κοιμάστε πάντα μαζί, από τότε που ήταν κοριτσάκι, δήλωσε. Δεν πρόκειται να χωρίσετε ποτέ! Κι' έτσι χωρίσε... το άντρουγιό!

Μιά νύχτα θύμωσε — με το δίκιο της — με το γαμπρό, γιατί έδωσε τη μισή νύχτα εξυμνώντας της τα προσόντα κάποιας παλαιάς του φιλενάδας! Στο τέλος έχασε την υπομονή της, τον έβγαλε έξω απ' την κάμαρα και κλείδωσε την πόρτα. Τότε μονάχα μετανοήσε ο κύριος, αλλά ήταν πιά αργά. Και τιωρήθηκε περνώντας την υπόλοιπη νύχτα στο λουτρό, μέσα στη μπαμπερά!

Κάποια άλλη πάλι μάλωσε με τον άντρα της απ' την πρώτη νύχτα, και το πρωί μάχησε τα πράγματά της και ξαναγύρισε στη μητέρα της. Παρ' όλα τα παρακάλλα του άντρα της, έμεινε αμεταίτητη.

Ωστόσο, οι δύο σύζυγοι ξανασυναντήθηκαν... μετά 35 χρόνια, ο έρωτας τους ξαναζωντανέψε και ζουν τώρα ευτυχισμένοι!

Ένας γαμπρός άφισε τη γυναίκα του ν' ανεβή πρώτη στην κάμαρά της, στο ξενοδοχείο, γιατί είχε να τελειώσει αυτός κάποια δουλειά. Ύστερα από 20 λεπτά, ανέβη κι' εκείνος και μπήκε στο δωμάτιό τους — όπως του φάνηκε. Ήταν σκοτεινό, και δε μπόρεσε να βρη το διακόπτη. Άκουσε όμως μιά αναπνοή απ' το μέρος του κρεβάτιού. Γέ'ηκε λοιπόν αγάσινά, πλησίασε κι' άνασκήκωσε τα σκεπάσματα.

Άμέσως ανήλθηκε. Ένα οβελισμα τρώει! Ο ασταθμένος γαμπρός κατάλαβε πως είχε γίνει κάποιος λάθος κι' έκανε να φύγη. Την ίδια στιγμή, άνοιξε η πόρτα και φάνηκε, στο φως του διαδρόμου, η γυναίκα του, που είχε άκούσει το ξεφωνητό κι' είχε τρέξει, απ' το διπλανό δωμάτιο!

Φαντάζεστε τώρα το ρεζιλέμα του μισόγυμνου γαμπρού και τις δυσκολίες που βρήκε, ώσπου να εξηγήση πως είχε κάνει λάθος στην πόρτα!...

Αλλά κι' οι γύφες κάνουν κάποτε λάθη.

Μιά απ' αυτές, όταν έφτασε με τον άντρουγιό της στο ξενοδοχείο, πήρε πρώτη την πένη για να υπογράψι στο βιβλίο... κι' απ' τη συγκινησι της, υπέγραψε με το οικογενειακό της όνομα. Η άσημη άδα της αυτή τους δημόστρους ένα φοβερό μπελά, γιατί ο ξενοδόχος δεν άνοιξε με κανένα τρόπο να τους δει πως ήταν παντρεμένοι!...

Μιά απ' αυτές, όταν έφτασε με τον άντρουγιό της στην πόλη, πήρε πρώτη το βιβλίο για να υπογράψι... κι' απ' τη συγκινησι της, υπέγραψε με το οικογενειακό της όνομα. Η άσημη άδα της αυτή τους δημόστρους ένα φοβερό μπελά, γιατί ο ξενοδόχος δεν άνοιξε με κανένα τρόπο να τους δει πως ήταν παντρεμένοι!...

Μιά απ' αυτές, όταν έφτασε με τον άντρουγιό της στην πόλη, πήρε πρώτη το βιβλίο για να υπογράψι... κι' απ' τη συγκινησι της, υπέγραψε με το οικογενειακό της όνομα. Η άσημη άδα της αυτή τους δημόστρους ένα φοβερό μπελά, γιατί ο ξενοδόχος δεν άνοιξε με κανένα τρόπο να τους δει πως ήταν παντρεμένοι!...

Μιά απ' αυτές, όταν έφτασε με τον άντρουγιό της στην πόλη, πήρε πρώτη το βιβλίο για να υπογράψι... κι' απ' τη συγκινησι της, υπέγραψε με το οικογενειακό της όνομα. Η άσημη άδα της αυτή τους δημόστρους ένα φοβερό μπελά, γιατί ο ξενοδόχος δεν άνοιξε με κανένα τρόπο να τους δει πως ήταν παντρεμένοι!...

Μιά απ' αυτές, όταν έφτασε με τον άντρουγιό της στην πόλη, πήρε πρώτη το βιβλίο για να υπογράψι... κι' απ' τη συγκινησι της, υπέγραψε με το οικογενειακό της όνομα. Η άσημη άδα της αυτή τους δημόστρους ένα φοβερό μπελά, γιατί ο ξενοδόχος δεν άνοιξε με κανένα τρόπο να τους δει πως ήταν παντρεμένοι!...

Περιπέτειες ΝΕΟΝΥΜΦΩΝ

Τό σκυλάκι, ή πεθερά και ο ύπνος

Η ΤΑΝ ή πρώτη νύχτα του γάμου τους. Φτάσανε στο ξενοδοχείο, κι' ο γαμπρός ελπε στη νύφη:

— Άνέβα άπάνω, άγάπη μου, και περιμένε με. Δέ θ' άργήσω. Πάω να παρκάρω τ' αυτοκίνητο. Θα γυρίσω άμέσως.

Ξαναγύρισε όμως το έπόμενο πρωί, κατακουρασμένος κι' άτμη- λητος. Τι του είχε συμβή; Άπο- στασία, είχε ξεχάσει τελείως τ' όνομα και τη διεύθυνσι του ξενοδο- χείου! Κι' έτσι είχε άναγκασθί να ψευτοκοιμηθί μέσα σι' αυτοκίνητο, αφήνοντας τη γυναίκα του όλη τη νύχτα σι' μονοξία και σι' η άγωνία...

Δεν είναι καθόλου σπάνιες κάτω τέτοιες δυσάρεστες περιπέτειες των νεόνυμφων.

Όταν ένα άντρουγιό Άμερικανών ξεκίνησε για τ' ταξίδι του γάμου, ή νύφη έπέμεινε να πάρη μαζί και τ' άγαπημένο της σκυλάκι. Τό χειρότερο δέ ήταν ότι, την πρώτη νύχτα, τό πήρε και στο κρεβάτι, δί- πλα της!

— Άν δέ σ' άρέσει, κοιμήσου στο πάτωμα! είπε στο θυμάμε- νο σύζυγο.

Την άλλη μέρα κι' άλλος, εκείνος χήτης διαβύγι. Κι' ο δικαστής τον δικαίωσε, λέγοντας: «Είμαι φανερό πως η αναγνώσις προτιμάς το σκόλο απ' τον άντρα της».

Σε μιά άλλη περίπτωση, η πέτρα του οκαυδίου ήταν η πεθερά. Γιατί έπεμνε αμεταίτητα να κοιμηθί με την κόρη της, την πρώτη νύχτα του γάμου!

Κοιμάστε πάντα μαζί, από τότε που ήταν κοριτσάκι, δήλωσε. Δεν πρόκειται να χωρίσετε ποτέ! Κι' έτσι χωρίσε... το άντρουγιό!

Μιά νύχτα θύμωσε — με το δίκιο της — με το γαμπρό, γιατί έδωσε τη μισή νύχτα εξυμνώντας της τα προσόντα κάποιας παλαιάς του φιλενάδας! Στο τέλος έχασε την υπομονή της, τον έβγαλε έξω απ' την κάμαρα και κλείδωσε την πόρτα. Τότε μονάχα μετανοήσε ο κύριος, αλλά ήταν πιά αργά. Και τιωρήθηκε περνώντας την υπόλοιπη νύχτα στο λουτρό, μέσα στη μπαμπερά!

Κάποια άλλη πάλι μάλωσε με τον άντρα της απ' την πρώτη νύχτα, και το πρωί μάχησε τα πράγματά της και ξαναγύρισε στη μητέρα της. Παρ' όλα τα παρακάλλα του άντρα της, έμεινε αμεταίτητη.

Ωστόσο, οι δύο σύζυγοι ξανασυναντήθηκαν... μετά 35 χρόνια, ο έρωτας τους ξαναζωντανέψε και ζουν τώρα ευτυχισμένοι!

Ένας γαμπρός άφισε τη γυναίκα του ν' ανεβή πρώτη στην κάμαρά της, στο ξενοδοχείο, γιατί είχε να τελειώσει αυτός κάποια δουλειά. Ύστερα από 20 λεπτά, ανέβη κι' εκείνος και μπήκε στο δωμάτιό τους — όπως του φάνηκε. Ήταν σκοτεινό, και δε μπόρεσε να βρη το διακόπτη. Άκουσε όμως μιά αναπνοή απ' το μέρος του κρεβάτιού. Γέ'ηκε λοιπόν αγάσινά, πλησίασε κι' άνασκήκωσε τα σκεπά- σματα.

Άμέσως ανήλθηκε. Ένα οβελισμα τρώει! Ο ασταθμένος γαμπρός κατάλαβε πως είχε γίνει κάποιος λάθος κι' έκανε να φύγη. Την ίδια στιγμή, άνοιξε η πόρτα και φάνηκε, στο φως του διαδρόμου, η γυναίκα του, που είχε άκούσει το ξεφωνητό κι' είχε τρέξει, απ' το διπλανό δωμάτιο!

Φαντάζεστε τώρα το ρεζιλέμα του μισόγυμνου γαμπρού και τις δυσκολίες που βρήκε, ώσπου να εξηγήση πως είχε κάνει λάθος στην πόρτα!...

Αλλά κι' οι γύφες κάνουν κάποτε λάθη.

Μιά απ' αυτές, όταν έφτασε με τον άντρουγιό της στην πόλη, πήρε πρώτη το βιβλίο για να υπογράψι... κι' απ' τη συγκινησι της, υπέγραψε με το οικογενειακό της όνομα. Η άσημη άδα της αυτή τους δημόστρους ένα φοβερό μπελά, γιατί ο ξενοδόχος δεν άνοιξε με κανένα τρόπο να τους δει πως ήταν παντρεμένοι!...

Μιά απ' αυτές, όταν έφτασε με τον άντρουγιό της στην πόλη, πήρε πρώτη το βιβλίο για να υπογράψι... κι' απ' τη συγκινησι της, υπέγραψε με το οικογενειακό της όνομα. Η άσημη άδα της αυτή τους δημόστρους ένα φοβερό μπελά, γιατί ο ξενοδόχος δεν άνοιξε με κανένα τρόπο να τους δει πως ήταν παντρεμένοι!...

Μιά απ' αυτές, όταν έφτασε με τον άντρουγιό της στην πόλη, πήρε πρώτη το βιβλίο για να υπογράψι... κι' απ' τη συγκινησι της, υπέγραψε με το οικογενειακό της όνομα. Η άσημη άδα της αυτή τους δημόστρους ένα φοβερό μπελά, γιατί ο ξενοδόχος δεν άνοιξε με κανένα τρόπο να τους δει πως ήταν παντρεμένοι!...

Μιά απ' αυτές, όταν έφτασε με τον άντρουγιό της στην πόλη, πήρε πρώτη το βιβλίο για να υπογράψι... κι' απ' τη συγκινησι της, υπέγραψε με το οικογενειακό της όνομα. Η άσημη άδα της αυτή τους δημόστρους ένα φοβερό μπελά, γιατί ο ξενοδόχος δεν άνοιξε με κανένα τρόπο να τους δει πως ήταν παντρεμένοι!...

Μιά απ' αυτές, όταν έφτασε με τον άντρουγιό της στην πόλη, πήρε πρώτη το βιβλίο για να υπογράψι... κι' απ' τη συγκινησι της, υπέγραψε με το οικογενειακό της όνομα. Η άσημη άδα της αυτή τους δημόστρους ένα φοβερό μπελά, γιατί ο ξενοδόχος δεν άνοιξε με κανένα τρόπο να τους δει πως ήταν παντρεμένοι!...

Μιά απ' αυτές, όταν έφτασε με τον άντρουγιό της στην πόλη, πήρε πρώτη το βιβλίο για να υπογράψι... κι' απ' τη συγκινησι της, υπέγραψε με το οικογενειακό της όνομα. Η άσημη άδα της αυτή τους δημόστρους ένα φοβερό μπελά, γιατί ο ξενοδόχος δεν άνοιξε με κανένα τρόπο να τους δει πως ήταν παντρεμένοι!...

Μιά απ' αυτές, όταν έφτασε με τον άντρουγιό της στην πόλη, πήρε πρώτη το βιβλίο για να υπογράψι... κι' απ' τη συγκινησι της, υπέγραψε με το οικογενειακό της όνομα. Η άσημη άδα της αυτή τους δημόστρους ένα φοβερό μπελά, γιατί ο ξενοδόχος δεν άνοιξε με κανένα τρόπο να τους δει πως ήταν παντρεμένοι!...

Μιά απ' αυτές, όταν έφτασε με τον άντρουγιό της στην πόλη, πήρε πρώτη το βιβλίο για να υπογράψι... κι' απ' τη συγκινησι της, υπέγραψε με το οικογενειακό της όνομα. Η άσημη άδα της αυτή τους δημόστρους ένα φοβερό μπελά, γιατί ο ξενοδόχος δεν άνοιξε με κανένα τρόπο να τους δει πως ήταν παντρεμένοι!...

Μιά απ' αυτές, όταν έφτασε με τον άντρουγιό της στην πόλη, πήρε πρώτη το βιβλίο για να υπογράψι... κι' απ' τη συγκινησι της, υπέγραψε με το οικογενειακό της όνομα. Η άσημη άδα της αυτή τους δημόστρους ένα φοβερό μπελά, γιατί ο ξενοδόχος δεν άνοιξε με κανένα τρόπο να τους δει πως ήταν παντρεμένοι!...

Μιά απ' αυτές, όταν έφτασε με τον άντρουγιό της στην πόλη, πήρε πρώτη το βιβλίο για να υπογράψι... κι' απ' τη συγκινησι της, υπέγραψε με το οικογενειακό της όνομα. Η άσημη άδα της αυτή τους δημόστρους ένα φοβερό μπελά, γιατί ο ξενοδόχος δεν άνοιξε με κανένα τρόπο να τους δει πως ήταν παντρεμένοι!...

Μιά απ' αυτές, όταν έφτασε με τον άντρουγιό της στην πόλη, πήρε πρώτη το βιβλίο για να υπογράψι... κι' απ' τη συγκινησι της, υπέγραψε με το οικογενειακό της όνομα. Η άσημη άδα της αυτή τους δημόστρους ένα φοβερό μπελά, γιατί ο ξενοδόχος δεν άνοιξε με κανένα τρόπο να τους δει πως ήταν παντρεμένοι!...

Η ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙ!

Χ ΑΡΙΣ σ' ένα περίφημο δεκα- πενταετές οικονομικό προ- γράμμα, κατάφερα να πρα- γματοποιήσω ένα από τ' άμεγα- λύτερα όνειρά μου: να άνορά- σω ένα έξοχικό σπιτάκι.

Θά προτιμούσα, βέβαια, να ήταν καμιά κομψή βιλλίτσα— κτισμένη με κόκκινη πέτρα, ε- δυνατόν — αλλά, όπως λέει κι' ή σοφή μας παροιμία — «άπ' όλοτέλα καλή κι' ή Παναγιώ- ταινα».

Και για πρώτη φορά ή όρώσω — ή λατρευτή μου γυναίκα — μου εξέφρασε την πλήρη ευα- ρέσκειά της.

— Μπαρέ, Νιόνιο! μου είπε, ενώ τό χαριτωμένο όλοστρόν- γυλο πρόσωπό της έλαμπε από χαρά. Αυτό τό έξοχικό σπιτί θά μάς ωφελήσθι όλους. Και, πρώτα-πρώτα, τό παιδί που θά παίρνουν κάθε καλοκαίρι, τον καθαρό τους αέρα.

Βούρκωσα από συγκίνησι ά- κούγοντας τό καλά της λόγια, που χρειάστηκε να περάσουν είκοσι τρικυμιώδη χρόνια έγγά- μου βίου για να τ' άκούσω. Κι' άπάνω στον τρελλό ένθουσιασ- μό της στιγμής, πετάχτηκα στο γειτονικό χαχαροπλαστείο κι' άγόρασα τρακόσα δράμα μπουνάτσας, που την καταδρο- χήσαμε τ' ά παιδιά, ή όρώσω κι' ή

εγώ — όσο πρόλαβα, δηλαδή, ό δυστυχός.

Έτσι άρχισε ή παραθεριστι- κή ιστορία της μεγάλης και έν- δέσου οικογενείας μου.

Τό έξοχικό μας σπιτί δεν ή- ταν, βέβαια, και τόσο κόμο- δο, αλλά βουλευόμαστε όσο μπο- ρούμε καλύτερα. Κι' άλο και τό μαστρούναμε κι' άλο και τό συμπληρώνουμε και τό βελτιώ- νουμε. Τόσο που ό κ. Άρισταρ- χος Καραμουντζούρης, ό έξο- χικός γειτόνας μας, που είχε κι' αυτός ένα σπιτί πανομοιό- τυπο σχεδόν με τό δικό μας, πηγαίνα να σκάση από τό κα- κό του.

Καταλάβαμε τό δύστροπο χα- ρακτήρα του και τό κολλησα- με τό παρατσούκλι «στριμμένο άντερο». Μέχρι που τόμαθε κι' ό Βενιαμίν μας ό Παναγιώτα- κης — μόλις έξη χρονών πρσ- μα τό σκαμένο! — κι' όταν ήθελε να μάς πη κάτι για τον κ. Άρισταρχο, δεν χρησιμοποι- ούσε ποτέ τό όνομά του.

— Σήμερα τό πρωί έφραξε μιά κόττα τό «στριμμένο άντε- ρο», μάς έλεγε.

Κι' ή όρώσω τον ψευτομάλ- λωνε για τήν άναίδειά του, έ- νώ έμένα γελούσανε και τ' ά μουστακια μου για τήν έζυ- πνάδα του γιού μου.

Κι' όλα πηγαίνα καλά, ό-

μορφα κι' ευχάριστα μέχρι τη φετεινή Άνοιξι. Γιατί, ενώ κα- τάστρωνα τό καινούργιο οικο- γενειακό παραθεριστικό σκέ- δια, ή όρώσω πετάχτηκε και μούκοψε τον όιστρο.

— Δεν πάω πουθενά αν δεν άνακαινισθί ή πρόσφις του σπιτιού! μου έδήλωσε βαρυσή- ναντα.

— Τι έχει ή πρόσφις του σπι- τίου; τη ρώτησα ξαφνιασμένος.

— Τά μαύρα της τά χάλια! Έγώ, τουλάχιστον, ντρέπομαι να τή βλέπω! Άσε που, αν έρθη κανένας ξένος, θά γίνου- με ρεζίλι!

— Να τήν άνακαινίσουμε, λοιπόν! συμφώνησα θέλοντας και μη.

Οι άνακαινίσεις, όμως, προ- ύποθέτουν έξοδα. Και τό οικο- νομικά μου, δυστυχώς, βρίσκον- ταν σε πολύ χειρότερα χάλια από τήν πρόσφι του έξοχικού σπιτιού.

— Χαζός είσαι, βρε Νιόνιο; με άποπήρε ό φίλος μου ό Σταμά- της, όταν του έξηγησα τό βλα- σάνό μου. Και να τ' άχες τό πα- ραδάκι, πάλι θάταν άμωρτία να τό πετάξεις σε έργολάδους και σε μαστόρους, άφού μπορούμε να πάμε οι δύο μας μιά Κυρια- κή και να κάνουμε μοναχοί μας τήν άνακαινίσι. Πώς σου φαίνεται ή ιδέα μου;

— Έξοχη. Σταμάτη μου.

— Όποτε, τό άποφασίσε, λοιπόν, σφύρα μου!

Τού σφύριξα ύστερα από δέ- κα πέντε μέρες. Κλείσαμε ρα- ντεβού για τό πρωί της Κυρια- κής, ώρα, 7.30, σ' ένα μπα- ράκι της πλατείας Κάνιγγος.

— Θά πάρες ένα ουζάκι; με ρώτησε ό Σταμάτης όταν έφτα- σα καθυστερημένος πέντε λε- πτά, ένεκα που ήμωνα φορτω- μένος με άσθετικές λαδομπο- νιές, μυστηρία κι' άλλα παρό- μοια σούβερνα.

— Πρωί-πρωί ουζάκι; έναντι- ώθηκα.

— Γιατί όχι; έπέμεινε ό Στα- μάτης. Θά μάς άνοίξη τήν όρεξι για δουλειά!

Κοπανίσουμε από δύο кара- φάκια και ξεκινήσαμε σφύρι- ζοντας τό «ή μάνα μου με δένει». Μπήκαμε στο λεωφο- ρείο κι' ύστερα από όμαλη και θεαματική διαδρομή φτάσαμε στο τέμα.

— Είναι μακριά τό σπιτί; με ρώτησε ό Σταμάτης.

— Όσο άστακόσια μέτρα, τον πληροφορήσα.

— Άς καθίσουμε, λοιπόν, να πάρουμε μιά άνάσα, μου πρό- τεινε.

Και τράβηξε κατ' ευθείαν σε μιά ταβέρνα, που διέθετε και ψησταριά.

Ό Σταμάτης έδωσε μιά πλού- σια παραγγελία και στρωθήκα- με στο φαγοπότη.

— Και τώρα δουλειά! πρόστα- ξε ό θάνασης.

Πληρώσαμε και σκευθήκαμε κεφάλτοι κι' ασιόδοξοι, τραγου- δώντας μ' όλη μας τή δύναμι τό «φερό στον άνεμο γυναίκα μοιάζει».

Ότε καταλάβαμε για πότε στάσαμε στο σπιτί.

— Αυτό είπαι! είπα στο Στα- μάτη, προσπαθώντας να συ- κρατήσω έναν άσυνκρόπητο λα- ζυγκά και δεικνύοντας του τή «παυλί» μου.

Άνασκουμπθήκαμε και ρι- χτήκαμε με τ' ά μούτρα σι' ό δου- λειά. Και σε δύο ώρες ή πρόσ- φις του σπιτιού... του «στριμ- μένου άντερου» είχε γίνει κού- κλα! Γιατί άπάνω στο μεθύσι μου υπέρδεφα τό σπιτί, κι' αν- τι να άνακαινίσω τό δικό μου, άνακαινίσα τό ξένο.

Κι' από πάνω, μου πάτησε και μιά μίνυσι τό άκαρίστο «στριμμένο άντερο» για φθόρο ξένης περιουσίας, κι' άκούη τραβίμα με δικτυόρους και, πρό παντός, με... τή όρώσω! Κι' έκτός αυτού, χρειάζομαι κι' ένα σωρό λεφτά για να άνα- καινίσω τή... φάτσα μου, που τήν περιποιήθηκε δεινώς με τ' ά νύχια της!...

Κι' από πάνω, μου πάτησε και μιά μίνυσι τό άκαρίστο «στριμμένο άντερο» για φθόρο ξένης περιουσίας, κι' άκούη τραβίμα με δικτυόρους και, πρό παντός, με... τή όρώσω! Κι' έκτός αυτού, χρειάζομαι κι' ένα σωρό λεφτά για να άνα- καινίσω τή... φάτσα μου, που τήν περιποιήθηκε δεινώς με τ' ά νύχια της!...

Κι' από πάνω, μου πάτησε και μιά μίνυσι τό άκαρίστο «στριμμένο άντερο» για φθόρο ξένης περιουσίας, κι' άκούη τραβίμα με δικτυόρους και, πρό παντός, με... τή όρώσω! Κι' έκτός αυτού, χρειάζομαι κι' ένα σωρό λεφτά για να άνα- καινίσω τή... φάτσα μου, που τήν περιποιήθηκε δεινώς με τ' ά νύχια της!...

Κι' από πάνω, μου πάτησε και μιά μίνυσι τό άκαρίστο «στριμμένο άντερο» για φθόρο ξένης περιουσίας, κι' άκούη τραβίμα με δικτυόρους και, πρό παντός, με... τή όρώσω! Κι' έκτός αυτού, χρειάζομαι κι' ένα σωρό λεφτά για να άνα- καινίσω τή... φάτσα μου, που τήν περιποιήθηκε δεινώς με τ' ά νύχια της!...

Κι' από πάνω, μου πάτησε και μιά μίνυσι τό άκαρίστο «στριμμένο άντερο» για φθόρο ξένης περιουσίας, κι' άκούη τραβίμα με δικτυόρους και, πρό παντός, με... τή όρώσω! Κι' έκτός αυτού, χρειάζομαι κι' ένα σωρό λεφτά για να άνα- καινίσω τή... φάτσα μου, που τήν περιποιήθηκε δεινώς με τ' ά νύχια της!...

υγρά

ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΝΤΩΝΙΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Μαρίν
που φέρουν τήν ΣΟΡΑΓΙΑΔΑ
του καλού γούστου
της έκλεκτής ποιότητας
και ήλεγμένης τιμής

**Τό πιο ξεδιψαστικό
απ' όλα
τά ποτά...**

ΟΙΕ

Έδα και 8000 χρό-
νια οι άνθρωποι πα-
ρασκευάζουν μύρα και τήν θεωρούν ως
τό πιο ξεδιψαστικό ποτό! Η μεγάλη ξεδι-
ψαστική ικανότης της μύρας άποδίδεται
στο ό τι περιέχει τήν ιδεώδη αναλογία
ΝΑΤΡΙΟΥ/ΚΑΛΙΟΥ που ρυθμίζει τήν συγ-
κράτησι και τήν άποβολή των υγρών του
όργανισμού. Όταν ή σχέση αυτή είναι
ιδανική, όπως στήν μύρα, συγκρατείται
τό ποτό, περιορίζεται ή επίδρωσις και
άποφεύγεται ή δίψα. Γι' αυτό ξεδιψάς και
δεν ξαναδιψάς με...

...παγωμένη ΟΙΕ!

Le rouge baiser

Σε 12 μοντέρνους χρωματισμούς

ΕΙΣΑΓΕΤΑΙ ΚΑΤ'ΕΥΘΕΙΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

MENTIΟΥΜ

ΕΛ. ΚΙΚΙΔΟΥ

Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών. Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς απόστασης. Δέχεται δόση Μεσόδου 25 Α' δροφός (στάσις Μουσείου) 9—1 π. μ. και 5—8 π. μ. Τηλ. 810-975

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΗΝ

PYROX
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΝ

ΓΙΑ ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ

Πονά το στομάχι σας από ψάδι ή άλλη αλτία; Έχετε ενόχληση, καούρες, ρεψίματα; Υποφέρετε από δυσπεψία; Έχετε έλκος; Τα δισκία ALUSIN, αμινοξέϊκού αργιλίου, αποτελούν την τελευταία λέξη της επιστήμης, δια την θεραπεία των παθήσεων του στομάχου. Μισή ώρα μετά το φαγητό, πρωί, μεσημέρι, βράδυ και ενδιάμεσα, έφ' όσον έχετε σοβαρή ενόχληση, μαλακάτε καλά δυο δισκία ALΟΥZIN, πίνοντας λίγο νερό. Είναι άδολαφής, άτοξική, δακτυδύνη.

Η ΑΛΟΥZIN επαναφέρει γρήγορα το στομάχι στη φυσιολογική του κατάσταση και λειτουργία. Προϊόν της Φαρμακοβιομηχανίας ΠΡΟΦΑΡΜ. Πωλείται στα φαρμακεία, τα 25 δισκία δοχ. 14.50.

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Κρυμμένο νυνωμικό

Στη στήλη Α θα τοποθετήσετε 11 λέξεις των 6 γραμμάτων, των οποίων τη σημασία σας δίνουμε πιο κάτω. Θα πάρετε ακολούθως δυο συνεχόμενα γράμματα από την κάθε λέξη και θα τα τοποθετήσετε στη στήλη Β. Έτσι ώστε διαβάζοντας τα στη σειρά και εκ των άνω προς τα κάτω, να

	Α	Β	Γ
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			
11			

σχηματίσετε ένα γνωστό αρχαίο νυνωμικό. Με τα τέσσερα υπόλοιπα γράμματα, αναγραμματισμένα ή όχι, θα σχηματίσετε 11 νέες λέξεις, που θα τοποθετήσετε στη στήλη Γ και των οποίων τις σημασίες θα βρείτε επίσης πιο κάτω.

- ΣΤΗΛΗ «Α».
- 1) Φασαρία και στη γλώσσα των ναυτικών ο-μύλη.
 - 2) Μιά ομάδα από χωριά της Εύρωπας.
 - 3) Παραπόταμος του Μιζούρι και μία από τις «Νν. Πολιτείες».
 - 4) Συνοδεύει πολλά οικιακά σκεύη.
 - 5) Άρσιος καιρός.
 - 6) Κλείνουν γραφεία και καταστήματα.
 - 7) Τύραννος των Αθηνών, γιούς του Πεισιστράτου.
 - 8) Πλοκή, ακολουθία νοημάτων.
 - 9) Κάνει τα νερά να χάσουν τη διαφάνειά τους.
 - 10) Χρηματιστηριακός όρος με τον οποίο δηλούται ο τόκος μεταφοράς των επί προθεσμία πράξεων.
 - 11) Έπιτομολόγος «Ταμίας άνεμων».

- ΣΤΗΛΗ «Γ».
- 1) Προτεύουσα δμάνη του ελληνικού νομού.
 - 2) Αποτελείται από ανθρώπους χαμηλού ήθη-κού επιπέδου.
 - 3) Γάλλος μουσουργός.
 - 4) Φύλη των παλαιοχρόνων.
 - 5) Μουσική σύνθεσις.
 - 6) Το μικρό δνομα μεγάλης στάρ.
 - 7) Έπερος ταύρος των αρχαίων Αιγυπτίων.
 - 8) Έδωσε το όνομα του σ' ένα αλφάδι.
 - 9) Ο συγγραφέας του «Χωρίς οικογένεια».
 - 10) Ανάπαυσι (ξεν.).
 - 11) Μουσικός όρος (ιταλ.).

Μικρά προβλήματα

- 1) Με τους 9 πρώτους αριθμούς, 1 μέχρι 9, σχηματίσαμε τις κάτωθι εξισώσεις:

$$\begin{matrix} 6 & \dots & 3 & \dots & 7 & = & 14 \\ 8 & \dots & 2 & \dots & 5 & = & 9 \end{matrix}$$

Παραλείψαμε όμως να τοποθετήσουμε ανάμεσα τους τα σημεία της αριθμητικής που θα κάνουν να επαληθεύσουν τα δυο αποτελέσματα. Έχετε δικαίωμα να διαλέξετε μεταξύ των σημείων +, -, X και :

- 2) Πολλαπλασιάζοντας έναν αριθμό με το 4, και διαιρώντας κατόπιν το αποτέλεσμα δια του 8 βρισκόμε για αποτέλεσμα 8.
- 3) Ποιος είναι ο ζητούμενος αριθμός; Απαντήστε μέσα σε 20 δευτερόλεπτα.
- 4) Πόσα χρόνια έζησε ένας άνθρωπος ο οποίος στα 30 του χρόνια είχε ήδη ζήσει τα 5/13 της ζωής του;
- 5) Απαντήστε σε 20 δευτερόλεπτα.
- 6) Μελετήστε προσεκτικά την ακόλουθη σειρά αριθμών:

3 2 4 3 6 5 10.....

και προσπαθήστε να βρείτε τους δυο αριθμούς που πρέπει να τοποθετήσετε μετά το 10 για να διατηρηθεί η ομοιογένεια.

Δέκα ελληνικά φίλμ

Ένας κινηματογράφος επαρχιακής πόλεως έ-πρόκειτο να προβάλει δέκα νέα ελληνικά φίλμ και ανέθεσε σε μία διαφημιστική εταιρία την κατασκευή μιας επιγραφής με τους τίτλους των δέκα αυτών έργων. Δυστυχώς όμως κάποια βλάβη ά-φησε το βράδυ τα μισά μόνο γράμματα αναμμέ-

να κι' έτσι η επιγραφή παρουσίασε το κάτωθι θέαμα:

- 1) —N—Σ—P—Σ—E—A—T—Y—A—Σ
- 2) —Γ—M—A—E—Π—P—Π—T—I—Σ
- 3) —O—P—A—O—O—I—Σ—
- 4) —H—Y—Γ—A—H—Z—H—
- 5) —O—O—I—Σ—T—Σ—M—P—I—Σ
- 6) —A—T—A—Δ—Σ—H—E—A—Δ—
- 7) —M—Y—I—Σ—
- 8) —O—I—H—O—K—I—M—I—H—
- 9) —A—O—E—O—A—O—A—I—E—A—
- 10) —K—Θ—E—Π—Δ—O—I—K—A—

Δεδομένου ότι κάθε αβυσμένο γράμμα έχει δυ-καταστασθή με μία παύλα, προσπαθήστε να βρή-τε τους τίτλους των δέκα ζητούμενων έργων.

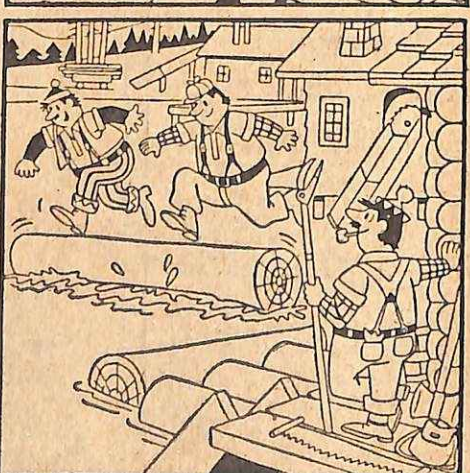
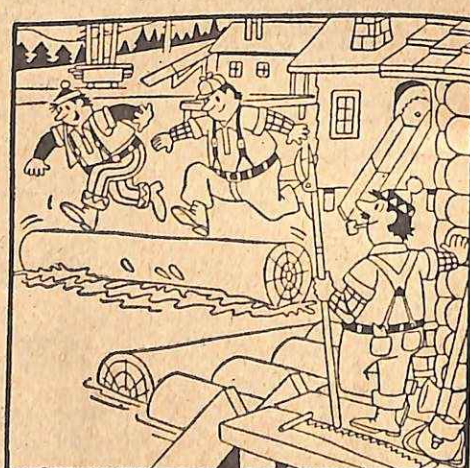
Στοιχειώδεις

Αν και ήταν αδύο, που έκφραζε τον λαμό και το αίμα που έχυθη, έκομ' ένα ποταμό.

- Κρυπτοενωμικό**
- 1 2 3 4 5 1 6 1 7 6 2 4 = Αυτοκράτωρ.
 - 2 1 6 2 4 = Ποτόν.
 - 3 1 6 7 = Θηρίο.
 - 4 1 5 2 4 = Δημητριακό.
 - 5 3 6 1 4 = Χώρα της Β. Α-φρικής.
 - 6 2 3 6 5 4 1 2 4 = Πρεσβευτής του Πάπα.
 - 7 6 1 7 5 2 4 = Αθεράπευτος.

Το ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο πάντοτε αριθμό.

20 μικροδιαφορές

Οι δυο αυτές εικόνες φαίνονται εκ πρώτης ό-φως εντελώς όμοιες, κι' όμως διαφέρουν σε 20 σημεία. Αν θέλετε να υπερηφανεύεσθε για την παρατηρητικότητα σας πρέπει να βρείτε όλες αυ-τές τις διαφορές μέσα σε τρία λεπτά της ώρας. Αν το επιτύχετε μέσα σε μικρότερο χρονικό διά-στημα, τότε σας αξίζουν θερμά συγχαρητήρια. Το παιχνίδι γίνεται πιο ενδιαφέρον όταν πάρουν μέρος σ' αυτό δυο ή και τρεις παίκτες συγχρό-νως. Κερδίζει εκείνος που θα βρει τις περισσότε-ρες διαφορές μέσα στο μικρότερο χρονικό διά-στημα.

Οι λύσεις στη σελ. 64

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Πατρίνον Α. Τ.: Για μόν την νινίτιδα αρμόδιος είναι ο ειδικός γιατρός. Για το δεύτερο το οποίο δεν πιστεύω ότι είναι συνέπεια της νινίτιδας θα κάνετε ένα ως δυο κουτάλια έντεσης Solerap B12 ή ένα κουτί Bely — μια ένση ανά διήμηρο — και μόν ένοκαφέρετε.

Ε. Κ. Μ.: Δε μπορεί να σχηματί-σω απόλυτο γνώμη, μόν με την πε-ριγραφή σας. Μην αναφέρετε φρά-σεις. Κάνετε χρήση του Sign Longi-fene.

Μαράμνο λουλούδι, Έν τ. α. υ. θ. α.: Σ' αυτό του εί-δους τις εκδηλώσεις δε δίδονται συμβουλές από της στήλης του πε-ριεδικού. Πρέπει όμως να προ-ηγηθεί ιατρική εξέταση. Μία λοιπόν και μέντε έδω, το πράγμα νομίζω ότι είναι εύκολο.

Μ. Ε. λ. π. ω. Κ.: Είναι επόμενο στην επαρχία και με τις συνθήκες, που μόν λέτε ότι ζήτε, να μην είναι και τόσο εύκολο να διατηρήσετε κα-λή κατάσταση του δέρματος. Πάντως, καμείτε χρήση της Creme Phylis ή της Mousse Phylis και μόν αναγράφε-τε.

Α. Μ. έραντον. Μ. υ. τ. ι. λ. ι. ν. η.: Δυστυχώς, τόσο το ένα περιστατικό όσο και το άλλο είναι απόλυτος ειδικών συναδέλφων αρμο-διότης, σε σημείο που να μην έχω υπεύθυνο γνώμη. Για το δεύτερο, μόν σας συνιστώ το Atarax σε δισκία ή σιρόπι.

Τα λ. α. π. ω. η. μέν. η. Θ. ε. σ. α. α. λ. ο. ν. ι. κ. η.: Η Tetragamme είναι αντιβιοτικό πολύ δραστήριο και σας συνιστώ να καμείτε χρήση αυτού υπό την επίδεψη Ιατρού. Εύκολο στη Θεσσαλονίκη.

Ε. Ε., 10: Κατόπιν των όων μόν αναφέρετε στην έπιστολή σας, μόν συστά ο γιατρός σας άπνηφρευσ την ηλιοθεραπεία, την οποία και έχω σας συνιστώ να άποφύγετε και άντ' αύ-τού θα καμείτε χρήση της Suntan Oil της Lydia P. ή οποία θα σας γρα-μμάτισε το δέμα άποσ' επιθυμείτε.

Ε. ν. α. β. α. σ. α. ν. ι. σ. μ. ε. ν. ο. 1) Οι άμοιβάδες, καθώς και άλλα παράσιτα, προκαλούν τις ένοχλή-σεις, που αναφέρετε. 2) Όλα τα άσπρια και ζυμωτικά είναι ή αίτια των άναφρομένων. Η χρήση του Carbin δε βλάπτει και συνήθως άνα-κουφίζει.

Α. Β. Γ.: Διάβασα μετά προσο-χής την έπιστολή σας. Με ρωτάτε αν θα μπόρτε και σεις να καμείτε τη θεραπεία, που διαβάσατε. Έχω τη γνώμη ότι θα πρέπει να συμβου-λευτήτε νευρολόγο, έφ' όσον, όπως μόν λέτε, το νευρικό σας σύστημα είναι σε άταξία.

Φ. ο. τ. ο. γ. ρ. α. φ. ο. Α. υ. σ. τ. ρ. α. λ. ι. α.: Δε μπορεί να έρω την άνο-μια των έκεί φαρμακευτικών σκευ-σμάτων, όποτε να σας βοηθήσω. Έ-κείνο που σας συνιστώ είναι να ζη-τήσετε τη γνώμη ένος νευρολόγου.

Α. Α.

ΓΥΝΑΙΟΛΟΓΟΥ

Κ. α. σ. α. ν. δ. ο. Α. Μ.: Η άτελής άνάπτυξη στην στήθος, όφει-λεται κυρίως σε άνεπάρκεια όωθικών και άδένων έσω άκρίσας. Η όρμο-νοθεραπεία άποδίδει πολύ ίκανοποιη-τικά άποτελέσματα. Δε μόν γράφε-τε όμως τίποτε που να με καταπο-νίζει για το ρυθμό (ποσότης, διάρ-κεια, κλπ.) της περιόδου. Γράφατέ μόν λεπτομερώς για να μπόρσω να σας βοηθήσω.

Γ. Β. Ν., Θεσσαλονίκη: Λόγω των πολυπληθών έρωτημάτων σας, άδυνατώ να σας άπαντήσω μέ-σω του «Θησαυρού». Σας συνιστώ να διαβάσετε το βιβλίο «Ιατρική Έγ-κυκλοπαίδεια της Γυναίκας». Θα σας κατατοπίσει άπόλυτως για ότι με ρωτάτε.

Μ. ι. α. ν. η. σ. υ. χ. η., Ε. 45: Στην έποχή της έμμηνοπαύσεως κά-θε μπόρουμε ή και άπλη έμφάνισι αίματος έχει άνάγκη μεγάλης προσο-χής και Ιατρικής παρακολούθησης. Πρό πάσης άναγραφής φαρμάκων σας συμβουλεύω να έπισκευθήτε το γιατρό σας το ταχύτερο και αύτός θα σας άναγράψει την άνάλογη θερα-πεία για την περίπτωσή σας.

Α. ι. κ. η. κ. ρ. ι. α. Δ., Κ. Ε. ρ. κ. υ. ρ. α.: Τα δυσάρεστα ένοχλήματα θα υποχωρήσουν με τη συμπληρωσί του τέτατου μήνα. Ο όρμονικός έχει άνάγκη συμπληρωματικής τού-σεως για να άντιπεδείξη στις άνή-μενες άνάγκες που άπαιτεί ή διατρο-φή του έμβριου. Πρός το σκοπό αύ-τό μετά τον τέτατο μήνα και μέχρι του τοκετού θα παίρνετε καθημερι-νώς έξη χάπια — ένα χάπι άπό κά-θε ομάδα — άπό το φάρμακο Tabl. Pregnavit. Θα άποφύγετε τα άλμυ-ρά, τα πικάντικα και τα πολλά ζυ-μωτικά. Κάθε μήνα θα καμείτε γενική

Απαντήσεις έπιστολών

έξεται εύρω και θα άποφύγετε την όρδοσασία.

Α. Ι. ε. x. a. n. d. r. a. t. o. s. Β. ο. x. 177, B. r. i. s. b. a. n. e.: Η σύστασί- σας είναι δυσανάγνωστη. Να μόν τη στείλετε καθοδοναμμένη και με κε-φαλαία γράμματα.

Μ. ι. κ. ρ. η. α. γ. γ. ω. σ. τ. η. Έν. τ. α. υ. θ. α.: Τα δυσάρεστα και έπιμ-να ένοχλήματα όφειλονται σε κολπί-τιδα εκ τριχομονάδων του κόλπου. Η θεραπεία λόγω της ειδικής σας θέσεως πρέπει να γίνι άπό γυναικό-λόγο. Για τη βελτίωση της καταστά-σεως, πρωί και βράδυ θα έπαλείρε-τε τα έξωτερικά μέρη με την άλοιφή Mycostatine και έσωτερικά δε παίρ-νετε — επί πέντε ήμερες — ένα χάπι κάθε χάπια ήμερησίως — ένα χάπι από το μόν άπό τρία χάπια την ήμερα έ-πώ το φάρμακο Tablettes Avitan των 50.000 μονάδων και EVIT. Η θε-ρμομέτρησι και ή θεραπεία θα έπα-κοιούνηται επί τριμήνα.

Α. Α., Α. γ. γ. ι. ν. α.: Η διεύ-θυσις σας είναι δυσανάγνωστη. Ο γιατρός σας δεν έκανε λάθος. Πρό-κειται για τη μόλυνσι που σας έπτε. Η θεραπεία ήπεν άνεπαρκής. Πρέ-πει να καμείτε έξάπαντος πέντε ένε-σεις — μία κάθε ήμερα — άμρ. Benzecilline των 900.000 μονάδων και να παίρνετε δυο χάπια την ήμε-ρα Tabl. Urotropin Scheleg. Η ά-δελφή σας θα διαλύη κατά άπό τη γλώσσα, δέκα ήμερες πρό της άναμ-νομένης περιόδου, άπό ένα χάπι ή-μερησίως και επί πέντε ήμερες — πέντε χάπια έν συνόλω — άπό το

φάρμακο Tabl. Orgasteron 1 mg. Κατά τις ήμερες των πόνων θα παίρ-νετε τρία χάπια την ήμερα Tabl. A. n. a. s. e. n. και θα τοποθετή ένα ύπόθετο το πρωί και ένα το άπόγευμα άπό το φάρμακο Supp. Nealgyl. Η θε-ραπεία θα επαναληφθι επί τετρά-μηρο.

Α. Μ. Α., Ο. λ. υ. μ. π. ι. α.: Η θερμομέτρησι θα άρχισι άμέσως μετά τη λήψι της περιόδου. Θα ση-μειώσετε την ήμερομηνία έναρσεως και άπό κάτω θα σημειώνετε πλάι στην ήμερομηνία καθημερινώς τη θερμοκρασία του σώματος, την οποία θα παίρνετε κάθε πρωί την ίδια ώρα έσωτερικά και με κοινό θερμομετρο. Θα διακόπτετε τη θερμομέτρησι μό-λις έμφανισθι ή νέα περίοδος. Ο σάλογός σας θα παίρνι καθ' όλο το μήνα άπό τρία χάπια την ήμερα έ-πώ το φάρμακο Tablettes Avitan των 50.000 μονάδων και EVIT. Η θε-ρμομέτρησι και ή θεραπεία θα έπα-κοιούνηται επί τριμήνα.

Α. ν. η. σ. υ. χ. η. Ν. Μ. Α.: Σύμ-φωνα με τα γραφόμενά σας, τα ένο-χλήματα και ή καθυστέρηση όφει-λονται σε όωθητική άνεπάρκεια. Μόν γράφετε ότι μέσα σε ένα μισο χρό-νο έκάνατε τρεις άποθέσεις χωρίς να μόν λέτε για ποιά σκοπό τις κάνα-τε. Πάντα ή φλεγμονή της σάλπιγγ-ος θα έπείλεται στην ελευταία επέμ-βασι. Για να πραγματοποιηθι ή γονιμοποίησι, πρέπει να ύπάρχη κα-λή ώστικα, ή οποία πιθανόν να μην είναι ίκανοποιητική με την άνεπαρ-

κεία που παρουσιάζετε. Για την έ-ξοκρίωσι όλων αυτών, νομίζω ότι είναι άπαραίτητη μία λεπτομερής γυ-νακολογική εξέτασι πρό πάσης χο-ρηγίσεως όρμονοθεραπείας.

Μ. ι. α. ε. ν. η. Π. ε. ε., Κ. Ε. ρ. κ. υ. ρ. α.: Η άνωμαλία στην περι-πτώσιν σας όφειλεται σε πρωτοπαθή άνεπάρκεια των όωθικών και άδένων έσω άκρίσας. Θεραπευτικά, μετά τη λήψι της περιόδου θα καμείτε τέσ-σερις ένεσεις — μία ανά τρεις ή-μερες — άμρ. Ovomol B. των 50.000 μονάδων. Όκτώ δε ήμερες πρό της άναμνομένης περιόδου θα καμεί-τε δυο ένεσεις — μία κάθε δυο ή-μερες — άμρ. Lutonp των 25 mg. Καθ' όλη τη διάρκεια του μήνα θα παίρνετε τρία χάπια την ήμερα άπό το φάρμακο Tabl. Omnalil. Η θε-ραπεία θα συνεχισθι επί τριμήνα.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Μ. Τ. s. S. y. d. n. e. y. — Α. ο. σ. τ. ρ. α. λ. ι. α. s.: Για να έξοκρίω-σθι ή φύσι των κορίτων, είναι ά-νάγκη να γίνι ηλεκτροεγκεφαλογρά-φημα. Να μόν γράψετε το άπέτε-λεσμα της εξέτασεως αύτης, για να σας καθορίσω το είδος της θερα-πείας. Διαφορετική θα είναι ή θε-ραπεία με βετικά «αήματα και άλλα με άντηντικά. Η στενοχωρία είναι βοηθητικός παράγων για την έμφά-νισι των κορίτων.

Ε. Π. Σ. Ε. ν. τ. α. υ. θ. α.: Με τον καιρό μόνος του θα βρή ή δόρ-μο του. Δεν πρέπει να σταθεί έμ-πόδιο πρός την κατεύθυνσι αύτης. Να χορηγηθι Calmonefrine fl. No 1. Ένα κουτάλι κάθε βράδυ πρό της κατάκλισεως. Να γίνου άμρ. S. P. A. Serie II No 10, έφ' όσον αύθρούν οι «πεισιτώσεις και αθά-σου» σε έπικίνδυνο όριθμό. Δεν πρέπει να άναμνησθι τόσο πολύ για την κα-τάστασί, που δεν έπείχει και πολύ τοί φυσικό ένδοιο.

Ο. Σ. Κ.: Ασφαδές τα έρβί-βια ματα δρουν κατά διαφόρους τρό-πους άνασταλτικά επί της έν γέ-νει λειτουργίας. Αυτό δεν άποτελεί άρρώστια, όταν βέβαια ή άναστολή γίνεται μέσα σε φυσιολογικά πλά-σια. Η άμοιβάδα κατανόσι και ύ-ποδοχάρι είναι σημαντικός ύποδοχ-ητικός παράγων. Να έλθετε για έ-ξέτασι και τοποποίησι του ζήτημα-τός σας, Ακαδημίας 78, 5—3 μ. μ., χωρίς να λάβετε ύπ' όψι σας το αλ-κοολικό έμπόδιο.

Γ. Γ. Χ., Δασνί: Μόνος σας μόν τονίζετε, ότι ή άρρώστια σας έξο-κολούθη να σας βασανίζι πάσ' όλες τις θεραπείες και τη μακροχρόνιο νο-σηλεία σας σε κλινικές και στα ψυ-χιατρεία. Αν μπόρτε να ξεπεράσε-τε τα συμπτώματά ή όχι, μόν σεις το γνωρίζετε και ίσως οι θεράπον-τες γιατροί σας, στούς όποιους δεν παρατήρησαν την παγκρατική κατά-στασί. Χωρίς να σας έξέτασω, δεν σσάσι. Χωρίς να σας συμβουλεύω και να σας υποδείξω λύσι, Η έλλι-κονής συνεννόησι με τους γιατρούς σας έχω τη γνώμη, ότι θα σας βο-ηθήσι για την άναρτίσι λύσεως.

Ε. Τ. Κ., 111 Π. Μ. Μ. Α. 343, Β. ο. λ. ο. ν.: Η όργανική άρρώστια άφεςε στο πέρασμα της τις κρίσεις των σπασμών, που σας βασανίζουν. Αυτοί εύθρονησι για τις άποτόμες και άντιθετες συναισθηματικές άντι-δράσεις, που διαδέχονται ή μία την άλλη και τόσο πολύ σας βασανίζουν. Ο πόνος, το κούνημα και το τραύλισμα μπροστά σε κοπέλλες και άγνωστα πρόσωπα με βάλωσι δια-νοητική δείχνουν ή συνήθως συμ-πτώματα καταστροφικής. Έχετε ά-νάγκη να γίνου ηλεκτροεγκεφαλογρά-φημα, εξέτασι αίματος για όρμα, σάκχαρο, R. Wassermann, R. Kahn. Να πάρετε Tabl. Diphenal Tubes No 2 — άπό τρία ήμερησίως. Να συνε-χίζετε 88 με Tabl. Nechl 50 mg. fl. No 2, άπό τρία ήμερησίως μετά το φαγητό.

Α. σ. θ. ε. ν. η., Κ. Ε. τ. ρ. ο.: Η άπαρχή της άρρώστιας σας είναι βεβαία, ο ψυχικός τραυματισμός σας άπό την προσβολή, που σας έ-γινε στο σχολείο. Δεν είναι όμως αύ-τή ή αίτια της άρρώστιας σας. Αυ-τή είναι ή άσρομη, που έδωσε την κατεύθυνσι και τη χροιά στις έμμε-νες ιδέες, που σας κατέχουν, σας βασανίζουν και φορτίζουν τον ψυχι-κό σας κόσμο σε τέτοιο βαθμό, όποτε και πρό του έγκλήματος να μην ά-πιστοχωρήτε. Πάσχετε άπό μία σο-βαρή ψυχική άρρώστια, που λέγεται παρανοική κατάσταση. Να έπισκε-φθήτε γρήγορα τον ψυχίατρο της έμ-πιστάσεως σας. Μέχρις ότου έπι-τύχετε τούτο, να πάρετε Tabl. Ser-panil forte de 1 mg. No 100, άπό ένα κάθε βράδυ μετά το φαγητό. Συγχρόνως ν' αύθροετε τη δόσι σε μία άμεσότητα μετά το φαγητό.

Ι. ΝΙΚΟΛΑΪΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Το δέρμα είναι πολύ διψασμένο!

Η ήλιοθεραπεία είναι άπόλαυσι!

Αλλά το δέρμα διψά περισσότερο, γιατί χάνει πολύ άπό το φυσικό υγρό του, που το διατηρεί λείο και δροσερό.

Ετσι το δέρμα διψά εις θάρος της όμορφιάς του.

Η NIVEA δίνει στο δέρμα να πιη και άποκαθιστά την ίσορροπία του υγρού που έξασφαλίζει την όμορφιά σας.

Γι' αύτό:

- 1) Ποτέ χωρίς NIVEA στον ήλιο!
- 2) Σε παρατεταμένη ήλιοθεραπεία και για ώ-ραστο μελαχρινό χρώ-μα μεταχειρίζεστε το λάδι NIVEA που παρέ-χει ίσχυρη προστατευ-τική ενέργεια!
- 3) Πρωί και βράδυ κρέμα NIVEA για το διασμένο άπό τον ήλιο δέρμα σας!

Η NIVEA τρέφει το δέρμα και του δίνει το άπαραί-τητο υγρό για την όμορ-φιά του.

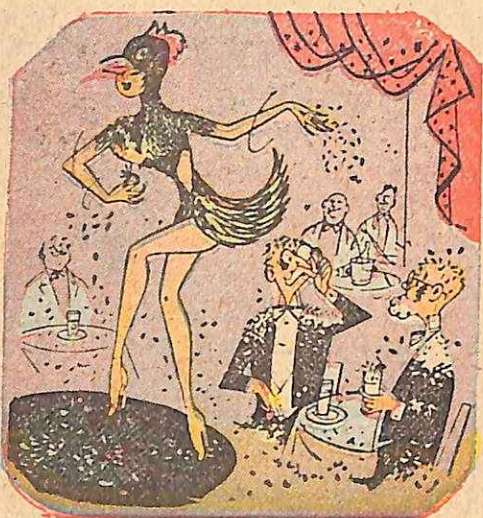

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

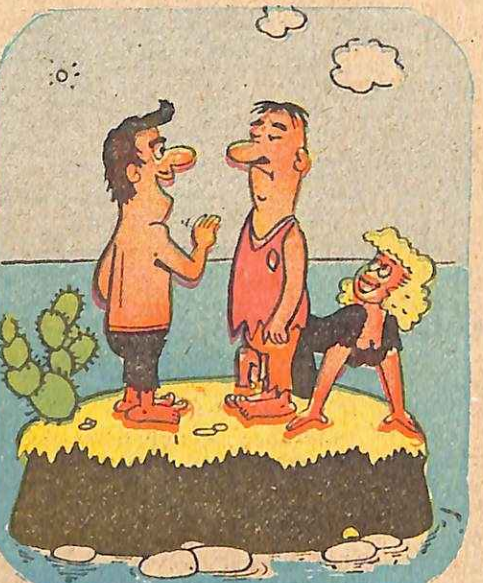
Ἑρωτικά δράματα

★★

1

— Πολὺν πρωτότυπο αὐτὸ τὸ στοίβ τήζ!

— Χαράλαμπε, νομίζω ὅτι ὁ ἕνας ἀπὸ
τοὺς δύο μας περισσεύει!

— Νομίζω, γυναῖκα, πὼς εἶναι ἀκριβῶς
ὅ,τι μᾶς χρειάζεται.

—“Ο,τι σοῦ χρειάζεται, θέλεις νὰ πῆς!...

Γνωριμία

A caricature of a man with a large, prominent nose, wearing a hat and a dark jacket. He is holding a small object in his right hand. The drawing is in a simple, bold style with a red background.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

— Δὲ θέλω νὰ ζήσω πιά!

★
σταμάτησε μπρός στην πολυκα-

АПРОПТУ

Switzerland

— Βλέπω ὅτι αἱμεῖς οἱ δυὸ παῖδες ξέρουμε ὅλα...
— Δηλαδή... ἀπόρησε ὁ ἄλλος.
— Νά, ἐπεὶ ξέρετε τὸ κῆρυξ, καὶ ἐπὶ τὸ ὅτι εἴσαστε ἀνυπε-

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΤΑ ΕΡΟΥΝ ΟΛΑ...

MIPANTA

*#σελίδες*της*γυναίκας*

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

1 Α χαρακτηριστικά του καλοκαιριού δεν είναι άλλο, παρά ένας τόνισμός, ακόμη πιο έντονος των χαρακτηριστικών της ανοίξεως. Τα ανοίγματα του λαιμού π. χ. σε σχήμα «μπατώ», που είχαν κάμει την πρώτη τους εμφάνιση την άνοιξη, δειλά-δειλά τώρα τα βλέπουμε να παίρνουν διαστάσεις και να ξεγυμνώνουν τους ώμους. Αύτη η χαρακτηριστική γραμμή του ντεκολτέ, όχι μόνο σε φορέματα τουαλέτας, αλλά και σε φορέματα της κάθε ώρας, ακόμη και στα «ντέ-πιές», έχει ως άμεση συνέπεια μία άλλη επίσης έντονη χαρακτηριστική γραμμή.

Πρόκειται για τη μόδα, που δείχνει τους ώμους πλατύτερους από συνήθως, πράγμα, που καθώς είπαμε επιτυγχάνεται με το άνοιγμα του λαιμού προς τα πλάγια και με τη ριχτή εφαρμογή των μανικιών στο κορσάκι.

Τελευταία, μάλιστα, βλέπουμε διάφορα σκέρτσα, σχετικώς με τα μανίκια, που κι' αυτά συντελούν στο να τονίσουν τη χαρακτηριστική γραμμή, που ευνόει η μόδα.

Ένα απ' αυτά τα σκέρτσα είναι το αναστήκωμα της ραφής του μανικιού προς τα επάνω και το πιάσιμο της στην άκρη της μασχάλης, εκεί ακριβώς που εφαρμόζεται μανίκι στο κορσάκι. Το αποτέλεσμα είναι να σχηματίζεται το μανίκι ένα πέταγμα προς τα έξω κι' έτσι να φαρδύνει ακόμη περισσότερο η γραμμή των ώμων.

Άλλο σκέρτσο είναι να ενώνουμε το μανίκι στο κορσάκι ή στη βέστα με πολλές σούρες, που συγκεντρώνονται ιδίως στη γραμμή των ώμων. Έτσι το μανίκι συντελεί στην πολύ άνετη γραμμή των ώμων, που επιδιώκει η φετινή μόδα.

ΟΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Όλες αυτές οι λεπτομέρειες έχουν μεγάλη σημασία, γιατί μπορούν να βάλουν τη σφραγίδα στη μία ή την άλλη χαρακτηριστική γραμμή της μόδας.

Ένα μοντέλο του Ντιόρ π. χ. μας παρουσιάζει ένα φόρεμα με έντελως εφαρμοστό κορσάκι και το άνοιγμα του λαιμού σε σχήμα «μπατώ», ενώ τα μανίκια μακριά ως τους αγκώνες, παρουσιάζουν άκριβως το πιάσιμο της ραφής του μανικιού, που αναφέραμε.

Κάτω από το εφαρμοστό κορσάκι στη μέση, η φούστα συνεχίζεται ευθύγραμμη, αλλά με ελεύθερες πένσες, που δίνουν κάποιο στρουγγύλεμα στους γοφούς. Ολόκληρο το φόρεμα είναι μία κλασική εκπροσώπηση της σημερινής γραμμής.

Το άλλο σκέρτσο, για το οποίο μιλήσαμε, με τη συγκεντρωσι της

σούρας στο επάνω μέρος του μανικιού, το βλέπουμε σ' ένα κομψό ντέ-πιές από χονδρό λινό, σε ανάρια ύφανση.

Την ολόγισια φούστα συνοδεύει μία κοντή ριχτή βέστα, σχεδόν σάμπολερό, που σχηματίζει με ελαφρώς καμπύλες γραμμές το άνοιγμα του λαιμού σε σχήμα «μπατώ», ενώ τα μανίκια, φαρδιά, πάνω και κάτω, συγκεντρώνουν το πλάτος τους σε εφθονες σούρες, άκριβως στο σημείο της ραφής του ώμου.

Με τα δύο αυτά μοντέλα, που σας περιγράψαμε, θα έχετε ανάγλυφο το χτυπητό αυτό χαρακτηριστικό της τωρινής μόδας.

ΟΙ ΠΙΕΤΤΕΣ

Η μόδα της πιέττας δεν είναι βέβαια μία πρωτοτυπία του φετινού καλοκαιριού. Ήδη από τον περασμένο χειμώνα και όλη την άνοιξη, βλέπαμε να επικρατούν οι πιέττες και τώρα συνεχίζουν τη σταδιοδρομία τους...

Οι λεπτομέρειες, με τις οποίες παρουσιάζονται, τις κάνουν να παίρνουν καινούργια μορφή.

Τις βλέπουμε π. χ. να εφαρμόζονται όχι μόνο στη φούστα ενός φορέματος, αλλά και στο κορσάκι και ακόμη και στο γιανιά. Βέβαια, αυτή η ολόκληρωση δεν ταιριάζει σ' όλα τα υφάσματα, αλλά μόνο στα πολύ ελαφρά μεταξωτά ή βαμβοκερά.

Έτσι, βλέπουμε χαριτωμένες τουαλέτες, στις οποίες υπάρχουν πιέττες που άρχίζουν από τους ώμους, για να συνεχισθούν σ' όλο το φόρεμα, ως το τέλος της φούστας.

Στη μέση μπαίνει μία στενή ζώνη, όταν πρόκειται για καθημερινό φόρεμα, και, όταν πρόκειται για τουαλέττα, μία ζώνη φαρδιά, ντραπαριστή, από το ίδιο υφασμα του φορέματος.

Τα φορέματα, που γίνονται με πλισσέ από πάνω ως κάτω, γίνονται από μονόχρωμα λεπτά υφάσματα στις διάφορες αποχρώσεις της μόδας. Συγχρόνως, συνήθίζεται πολύ και το λευκό χρώμα.

ΑΛΛΕΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Δεν είναι η μοναδική μορφή, που παίρνουν οι πιέττες το φετινό καλοκαίρι. Θα τις δούμε να χρησιμοποιούνται με διάφορους τρόπους. Πότε στενές και ευθύγραμμες, γαρνίρουν μία φούστα, πότε φαρδείς, κουφωτές, πότε στενές πάνω, φαρδύτερες κάτω, σχηματίζουν κλός, πότε

τις βλέπετε φαιές και πλαγιστές, και ούτω καθεξής. Μην ξεχνάμε δε και τη μεγάλη μόδα της ελεύθερης πιέττας, που τόσο συντελεί στο να τονίσει την εδωάτη γραμμή. Είναι η γραμμή, που θα φορεθί πιο πολύ όλο το καλοκαίρι.

Και εδώ θα χρησιμοποιούμε πολύ μονόχρωμα υφάσματα σ' όλες τις αποχρώσεις, αλλά και πολλά σταμπάτα, πολυχρώμα, σε απαλούς ή ζωηρούς τόνους.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Τα όμορφα σταμπάτα, για τα οποία μιλήσαμε προ ολίγου, δεν τα βλέπουμε μόνο σε φορέματα απλά ή αμπιγιέ, αλλά και σε επανωφόρια τουαλέτας, που θα συνοδεύουν τα βράδια μία τουαλέττα μονόχρωμη.

Τα επανωφόρια αυτά γίνονται πολύ άνετα σε πλούσια γραμμή. Η κόψι τους είναι κιμονό με φαρδιά μανίκια και το μακρως τους είναι τρουά-κάρ. Πέφτουν προς τα κάτω αν φόρη, σχηματίζοντας γκοναί, που αρχίζουν από ψηλά και καταλήγουν σε πολύ φάρδος κάτω.

Χαρακτηριστικό επίσης αυτών των βραδυών επανωφοριών είναι οι πολύ μεγάλοι γιανκάδες, που πότε σχηματίζουν μία μικρή μπέρτα στους ώμους, πότε στέκονται όρθιοι σε αρκετό ύψος.

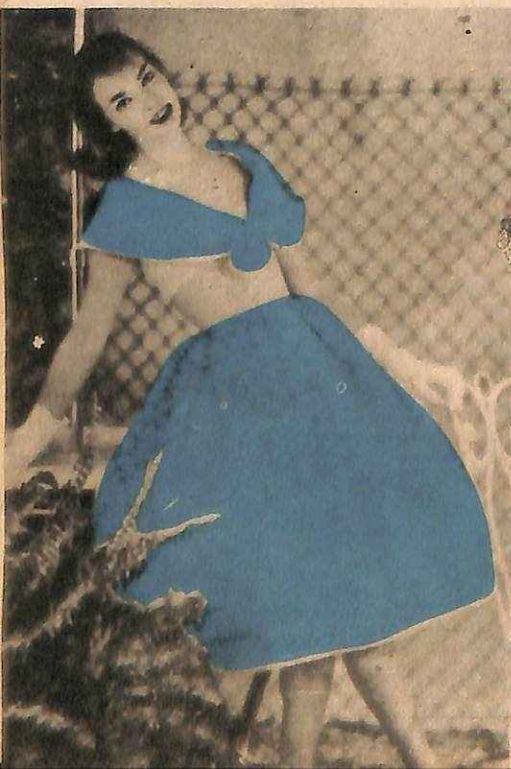
Τα περισσότερα απ' αυτά τα έμπριμε επανωφόρια, δεν έχουν κούμπωμα, αλλά μόνο ένα πιάσιμο στο λαιμό. Είναι πολύ φαρδιά, ώστε να διπλώνουν, όταν τα φορέμε και τα κρατάμε με το χέρι μας.

Τα σταμπάτα, που χρησιμοποιούμε γι' αυτά τα επανωφόρια, είναι αυτά που έχουν μεγάλα σχέδια ανάμειχτα, σε ζωρά χρώματα και επίσης ζωρά φόντα. Όταν θέλουμε να συνδυάσουμε ένα

Αριστέρο: Φόρεμα από όργαντινα λευκή κεντημένη με φαρδιά χρωματιστή ζώνη. Δεξιά: Μοντέλο του Κριστιάν Ντιόρ από έμπριμε όργαντινα με φαρδιά ζώνη και φράντζα.

Μοντέλο της Μαντελέν Ρώκ από σταμπάτο συντελούν. Έχει τη χαρακτηριστική γραμμή της μόδας

1) Ένα χαρακτηριστικό μοντέλο του Πατού, με το ντεκολτέ της μόδας («μπατώ»). 2) Ντέ-πιές με φαρδιά μανίκια και φούστα ευθύγραμμη.

Συμβουλεύει για τα παιδιά, που βρίσκονται στην έσοχη, φορέματα ανάλαφρα με ανοιχτούς λαιμούς ή και γυνές όλες τις πλάτες, έτσι ώστε τα παιδιά ν' απολαμβάνουν το ζωγόνο ήλιο και τον καθαρό αέρα.

Πολλά φορεμάτια γίνονται από σταμπάτα σά-τεν βαμβοκερά. Τα μπουστάκια έχουν σαυρίτσες, συγκερατμένες στους ώμους με μπρετέλλες. Ένα τελείωμα όμως από σουρωτό βολάν περιβάλλει το ντεκολτέ, περνώντας λίγο χαμηλότερα από τους ώμους και σχηματίζοντας έτσι «μανικάκι». Τα σουρωτά μπουστάκια σφίγγουν στη μέση, με εσωτερική κορδέλλα, σχηματίζοντας μπουγιονέ. Οι φούστες είναι επίσης σουρωτές.

Άλλα φορέματα γίνονται μονοκόμματα και σφίγγουν στη μέση με μία περαστή κορδέλλα, που δένεται στο πλάι. Τα ανοίγματα του λαιμού είναι σε σχήμα «μπατώ» και συνοδεύονται ενίοτε από μία μονόχρωμη φάσα. Μερικές φουστίτσες είναι ανοιχτές στα πλάγια κι' έτσι φαίνονται από μέσα οι φουφουλίτσες από ομοιόμορφο υφασμα με το φόρεμα.

Άλλα μπουστάκια σε παιδικά φουστανάκια γαρνίζονται με σειρητάκια, τοποθετημένα οριζόντια. Οι φουστίτσες κάτω από τα κοντόταλλα αυτά μπουστάκια είναι «σουρωτές».

«ΜΠΑΙΝ - ΝΤΕ - ΣΟΛΕΪΓ»

Τα «μπαίν-ντέ-σολέιγ», είτε σε τύπο φορέματος, είτε σε τύπο φουφούλας, είναι πολύ της μόδας για τα παιδιά στην έσοχη ή στο παραθαλάσσιο.

Γίνονται από φανταίσι υφάσματα ριγωτά, σταμπάτα και καντριγιέ ή σκατσέϊκα.

Πολύ πρακτικός είναι ο συνδυασμός του μπαίν-ντέ-σολέιγ, που συμπληρώνεται με βέστα ή μπολερό και αποτελεί σύνολο. Όταν το κοστούμι συνίσταται σε μπουστάκι και φουφουλίτσα, έχουμε και μία φουστίτσα για έφεδρεία, καθώς και ένα μπολερό. Έτσι το κοστούμι εξασφαλίζει τη μικρούλα από τις καιρικές μεταβολές, που είναι τόσο συνηθισμένες τα τελευταία χρόνια.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΛΕΝΖΕΡΙ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Το λευκό χρώμα είναι στις δόξες του. Η μόδα του έχει δώσει την πρωτεύουσα θέση. Άπειρα αμπιγιέ φορέματα γίνονται λευκά. Τα κεντήματα είναι οι αχώριστοι συντροφοί των λευκών και για υφάσματα διαλέγουμε όργαντινες, βατίστες, βουαλάς. Πότε είναι κεντημένο ολόκληρο το φόρεμα, πότε μόνο το κορσάκι, ή μόνο η φούστα. Τα κορσάκια είναι εφαρμοστά και οι φούστες φαρδείς. Αυτό είναι το στυλ, που επικρατεί σ' αυτό το είδος.

Πολύ συχνά, όπως σας δείχνει ένα φιγουρίνι μας, η λευκότης της τουαλέτας μετριάζεται με την προσθήκη μίας φαρδειάς χρωματιστής ζώνης σε χρώμα ζωηρό. Αυτό προσδίδει ζωή στο σύνολο. Άλλοτε πάλι, στη θέση της ζώνης, μπαίνει ένα χρωματιστό κεντήμα.

Κοντά στις λενζερι τουαλέτες έχουμε, εξ άλλου, οραιότερες λευκές δαντελένιες τουαλέτες ή τουαλέτες από τουλί, ή μουσλίνα. Κι' αυτές κεντιούνται με άσπρο ή χρωματιστό κεντήμα.

Οι τουαλέτες από μουσλίνα ή τουλί ακολουθούν τον πολύ φλού τύπο και στο κορσάκι και στη φούστα. Μεγάλοι ντραπαριστοί γιανκάδες πέφτουν στους ώμους, αντικαθιστώντας κάθε άλλο μανίκι. Στις φούστες συνήθίζεται πολύ και η τοποθέτηση δεύτερης φούστας κι' έτσι το σύνολο παρουσιάζει κάτι το πολύ πλούσιο.

Οι ζώνες, χρωματιστές ή λευκές, σχηματίζουν πτυχές ή είναι ολόγιες και φαρδείς, στο στυλ των κορσελέ, που δίνει την εντύπωση του κοντόταλλου. Καθώς βλέπουμε, η φετινή μόδα του καλοκαιριού είναι πολύ πλούσια σε έμπνευσεις και όλες είναι χαριτωμένες.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Οι ιδιοτροπίες στα χτενίσματα παρουσιάζονται έντονες αυτή την εποχή: Τα βράδια καταργούνται τα καπέλλα, επομένως δίδεται μεγαλύτερη προσοχή στα χτενίσματα.

Οι ανώμαλες τούφες μαλλιών είναι ένα από τα χαρακτηριστικά τους. Σχηματίζουν άλλοτε χτενίσμα, που αφήνει ακάλυπτο το μέτωπο, με τα μαλλιά σφιγμένα πίσω, άλλοτε αφήνει στο μέτωπο, με τα αυτιά ακάλυπτα.

Για τα βράδια, εξ άλλου, είναι πολύ της μόδας τα δεσμάτα με κορδέλλα τριγύρω στο κεφάλι, με φιδόγκο μπροστά. Αυτή η κορδέλλα είναι μεταξωτή ή βελούδινη και συνδυάζουμε το χρώμα της με κάποιο αξεσουάρ του συνόλου: κολλιέ, γάντια, τσάντα.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΤΣΑΝΤΑΣ-ΠΑΠΟΥΤΣΙΩΝ

Είναι από τους πιο συνηθισμένους συνδυασμούς, αλλά και τους πιο αποδοτικούς.

Είτε πρόκειται για τουαλέττα, είτε πρόκειται για καθημερινό φόρεμα, το γοβάκι ή το παπούτσι πρέπει να είναι καλοδιαλεγμένο, άλλως παρουσιάζουμε μία παραφωνία.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Η μόδα συνδυάζει εδώ την κομψότητα, την πρακτικότητα και την υγιεινή.

1) Κοριτσιάτικο φορεμάτιο σταμπάτο για ηλικία 10-12 χρόνων. 2) Φορεμάτιο από κοτονάντ έμπριμε για κοριτσάκι 4-6 χρόνων. 3) Για κοριτσάκι 4 χρόνων φορεμάτιο μονοκόμματος γαρνιρισμένο με σειρητάκια. 4) Κοστούμι του μπάνιου με φουφούλα. 5) Μικρή βέστα που φοριέται πάνω από το κοστούμι. 6) Ντέ-πιές γαρνιρισμένο με κορδέλλα για κοριτσάκι 8 χρόνων. 7) Ανοριστικό κοστούμι από μπλέ λινό γαρνιρισμένο με άσπρο σειρητάκι.

Οι άποικοι του διαδητήματος

Η αντι-έλιξι θα μας ανοίξει τις πύλες του Σύμπαντος

ΩΣ ΠΡΟΧΘΕΣ ακόμη, οι επιστήμονες πίστευαν, ότι οι νόμοι του Νεύτωνα για τη βαρύτητα εξηγούσαν: επαρκώς για ποιά ροούνται στον αέρα. Άλλα σήμερα βρίσκουν αυτούς τους νόμους τελείως ανεπαρκείς, για να εξηγήσουν τον εν λόγω φαινόμενο. Πραγματικά, οι νόμοι του Νεύτωνα παρά το γεγονός, ότι μας εξυπηρετούν στις ανάγκες της ζωής, δεν εξηγούν τίποτα σχεδόν.

Χρειάζεται, λοιπόν, να βρούμε κάτι το καινούργιο, και πρὸς την κατεύθυνση αυτή τείνουν σήμερα οι προσπάθειες των επιστημόνων. Για τη στιγμή, αυτό το καινούργιο δε μπορούμε να το αποκαλέσουμε παρά με ένα άρνητικό όνομα: αντι-βαρύτης ή αντι-έλιξι. Ένοιας της βαρύτητας και της έλξεως.

Το καίριο πλήγμα κατά της θεωρίας της παγκοσμίας έλξεως του Νεύτωνα κατέφερε, κατά το περασμένο έτος, ο διεθνούς φήμης Γερμανός επιστήμονας δόκτωρ Βέρνερ Χάϊζενμπεργκ. 'Αλλά' η θεωρία του, που εκφράζεται με μια αλγεβρική παράσταση, δε μπορεί να γίνει νοητή παρά μόνο από μερικά ανώτερα μαθηματικά μυαλά. Βασίζόμενος στην ανώτερη θεωρία, όμως, ο Γάλλος καθηγητής Πάολ Ντιράκ, ανακάλυψε τη μαθηματική πρὸς το παρόν, υπάρχει μέσα στο άτομο νοητόν με ειδική φόρτιση, που διασκορπίζουν ολόγυρα ώρισημένη έλκτική ενέργεια. Τα μόρια αυτά τα απέκαλεσε γκραβιτόνια. Οι έλκτικές ιδιότητες των αντικειμένων οφείλονται στη διάταξη αυτών των μορίων κι' όχι στη μάζα τους. 'Ετσι, η έλξις ή η βαρύτης δεν είναι τυφλές δυνάμεις, αλλά χαρακτηριστικές ιδιότητες των αντικειμένων.

Η ανακάλυψη αυτή έχει τεραστιά σημασία. Γιατί, αν η έλκτική ενέργεια προκύπτει από ώρισημένα μόρια ύλης, τα γκραβιτόνια, είναι δυνατό να φαντασθούμε ένα μέσον εξουδετερώσεως τους, δηλαδή ένα μέσον εξουδετερώσεως της έλξεως.

Συναγυρίζουμε έτσι στην περιήγηση «γκραβορίτιδα» του Ούέλς, τη μυστηριώδη ουσία που εξαφανίζει τη βαρύτητα. Αυτή την ουσία, που την είχε επινοήσει το γόνιμο μυαλό ενός μυθιστοριογράφου, η επιστήμη τη διαβλέπει σήμερα σε μια πιθανή πραγματικότητα της αύριο. Η ουσία αυτή θα είναι, λοιπόν, η αντι-έλιξι, που θα μας επιτρέψει ν' απαλλαγούμε από τη βαρύτητα και τους άμείλικτους νόμους της.

Με τις σημερινές γνώσεις μας, για να κάμουμε ένα αντικείμενο να ξεφύγει από τους νόμους της βαρύτητας, πρέπει να το προκρίσουμε με ταχύτητα που να είναι ίση με την εξουδετερώση.

Άλλ' όπως εξηγήσαμε σε προηγούμενα άρθρα, προκειμένου π.χ. να ξεφύγουμε από την έλξη της Γης, χρειαζόμαστε ταχύτητες εξαιρετικά σημαντικές που μόνον από κάμποσο καιρό άρχισαμε να τις πραγματοποιούμε. Οι ταχύτητες όμως αυτές μόνιμα επιτρέπουν να ξεερευνήσουμε τους γειτονικούς πλανήτες. Πέραν απ' αυτούς, είναι αδύνατο να προχωρήσουμε, αν δε μπορούσαμε να τις αυξάνουμε συνεχώς. Η ανακάλυψη, όμως, μιας ουσίας παρομοίας με την φανταστική «γκραβορίτιδα» του Ούέλς, θα μας γλύτωνε από τον εφιάλτη αυτών των ταχυτήτων και θακανε απίλο παιχνιδάκι τα ταξίδια μας έξω από τη Γη.

Η θεωρία του Χάϊζενμπεργκ, εξ άλλου ανατρέπει τελείως την αντίληψη που είχαμε ως σήμερα για το σύμπαν και μας επιβάλλει ν' αναθεωρήσουμε όλες τις γνώσεις μας για τις κινήσεις των ουράνιων σωμάτων και την άμοιβαία αλληλεξάρτησή των.

Σχέδιο πυραύλου που κινείται με μια φωτεινή λάμψη, η οποία θα εκπέμπεται από μια ατομική λυχνία. Ο πυραύλος αυτός, που ελπιότανε από το διάσημο Γερμανό επιστήμονα Εύγενιο Σάινκερ, καθηγητή στη Στουτγκάρδη, θα αναπτύσσει ταχύτητα που θα προσεγγίζει εκείνη του φωτός. Το ταξίδι μ' αυτόν ως το Άλφα του Κενταύρου θα διαρκούσε 4 χρόνια. Για να διατρέξουμε, όμως, το Γαλαξία μας, χρειαζόμαστε 60.000 χρόνια!

Φαίνεται πιθανό, ότι, στηριζόμενοι στους νόμους του Νεύτωνα, έχουμε υπερτιμήσει τη σημασία της έλκτικής δυνάμεως. Αυτή η δύναμη είναι πολύ μικρή, κατά τον καθηγητή Ντιράκ, που βασίζει τις αντιλήψεις του πάνω στις θεωρίες του Χάϊζενμπεργκ. Δεδομένου, παρατηρεί, ότι η Γη κινείται γύρω στον Ήλιο με ταχύτητα που αντιστοιχεί στο 1)1000 της ταχύτητας του φωτός. Το κύμα έλξεως που εκπέμπεται απ' αυτήν δεν ξεπερνάει τα όρια της Σελήνης. Το ίδιο μικρή είναι η έλκτική δύναμη και των άλλων ουράνιων σωμάτων. 'Αν, όμως, λογαριάσουμε τις τεράστιες αποστάσεις, που υπάρχουν μεταξύ τους, θα δούμε ότι η περίομη παγκόσμιας έλξεως του Νεύτωνα είναι σχεδόν ανύπαρκτος.

Σε παρόμοια συμπεράσματα κατέληξε ένας άλλος Γερμανός επιστήμονας, ο Φρίτς Ζβίγκου, που είναι σήμερα καθηγητής της αστροναυτικής στο αμερικανικό Πανεπιστήμιο Κάλτεχ.

«Σε αποστάσεις 5 εκατομμυρίων ετών φωτός, παρατηρεί, δεν υπάρχει άμοιβαία έλξις μεταξύ των γαλαξιών. Μπορούμε να συμπεράνουμε, λοιπόν, ότι οι γαλαξίες δεν έπιδρούν άμοιβαία ο ένας στον άλλον, αλλά' ότι κινούνται ο καθένας με απόλυτη αυτονομία. Ο νόμος του Νεύτωνα δεν έχει αξία παρά μόνον για αποστάσεις σχετικά μικρές».

Παράλληλα, ο Άμερικανός ραδιοαστρονόμος Λόβελ τόνισε: «Η αντι-έλιξι είναι εκείνη που κρατάει τους γαλαξίες σ' απόσταση και δεν τους αφήνει να πέσουν ο ένας πάνω στον άλλον».

Αυτή η αντι-έλιξι είναι μια δύναμη πολύ σημαντικότερη από την έλξη. Παρά το άρνητικό όνομα που της δίνουν οι επιστήμονες —έλιξιμει καλύτερο— η αντι-έλιξι είναι δύναμη θετική, που μόλις σήμερα αρχίζουμε να την διαβλέπουμε. Η έλξις έξηγούσε το πολύ-πολύ το ότι τα ουράνια σώματα δεν έφεταν το ένα πάνω στο άλλο, αλλά' ότι τουναντίον, διατηρούσαν ώρισημένες σταθερές αποστάσεις μεταξύ τους. Η αντι-έλιξι, όμως, έξηγει κάτι περισσότερο: τις άμοιβαίες επιδράσεις μεταξύ των κόσμων και ειδικότερα των άστρον.

Στο σημείο αυτό, η σύγχρονη αστρονομία συναντά την πωλιά αστρολογία — τη γνήσια αστρολογία των μεγάλων αστρολόγων κι' όχι εκείνη των τσαρλατάνων — όπως είχε παρατηρήσει ο Άγγλος φιλόσοφος και μαθηματικός Μπέρτραν Ράσσελ.

Είναι αναμφισβήτητο σήμερα, ότι οι κινήσεις των ουράνιων σωμάτων έπιδρούν με ώρισημένο τρόπο πάνω στα γήινα. Κατά την έκλειψη του Ήλιου της 26ης Ιουλίου 1952, όλα συνδέσαν σαν η παραπρέτασμα, που έμπόδιζε την έπιδραση του Ήλιου να φτάση πάνω στη Γη. Τα πειραματικά έκκρημη των διαφόρων άστεροσκοπείων, σε να είχαν άπελευθερωθή από κάποια δύναμη που τα άναγκάζε να διαγράφουν τις γνωστές ρυθμικές κινήσεις τους, άρχισαν να κάνουν πηδημάτα, που εξέπληξαν τους παρατηρητές. Όταν πέρασε η έκλειψη, όταν, δηλαδή, η έπιδραση του Ήλιου ξανάρχισε να γίνεται αισθητή σ' έμάς, όλα ξαναγύρισαν στον προηγούμενο ρυθμό τους.

Πριν από λίγο καιρό, ο καθηγητής του Πανεπιστημίου του Μάρνυλαν Ίωσηφ Μέγιερ, άνήγγειλε στα μέλη της Άμερικανικής έταιρείας για την πρόοδο των επιστημών, ότι έξασφάλισε τις άπαραίτητες πιστώσεις για την πειραματική μελέτη και μέτρηση της αντι-έλξεως. Οι σχετικές έρευνες, διευκρίνισε, θα γίνουν σύμφωνα προς τα σχέδια του διασημου Γερμανου άστροφυσικού Μπούκχαρτ Χάιν, που είχε καταπλήξει τους διεθνείς επιστημονικούς κύκλους με τις άνακρινάσεις που έκανε το 1957 για την αντι-έλιξι. Όταν οι έρευνες αυτές τελεσφορήσουν, ένα τεράστιο βήμα θα έχη γίνει πρὸς τα έμπρός. Γιατί, εκτός από το ότι θα κατανοήσουμε καλύτερα το σύμπαν, θα μπορούσαμε ταυτόχρονα να το εξερευνήσουμε με άπειρες μεγαλύτερη εύκολία από ό,τι σήμερα.

Τα μέσα που θα χρησιμοποιήσουμε γι' αυτό το σκοπό, θα είναι πολύ απλά. Άλλά θα μας φέρουν πολύ μακριά μέσα στα διάστημα, χωρίς μεγάλα έξοδα και πιθανόν με πολύ μικρότερος κινδύνους από ό,τι σήμερα.

«Ευχαριστώ! Ξέρω τώρα με ποιόν έχω να κάνω...»

Θέλησε να σ' εξυπηρετήσω, είπε ο Σέλιγκ. Κάνε μου και συ μια χάρη...

Τί δηλαδή;

Πάρε πίσω τα λεφτά σου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ «σημερινό σύμπαν».

Συνκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα ὑπὸ ΝΤΕΤ'ΒΙΝΤ ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ

Τὸ χαμένο ΒΑΖΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΛΟΓΟΥ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μπαρτ Χάρνιν είναι ευχαριστημένος γιατί, με το κόλπο του, τράβηξε την προσοχή των δολοφόνων κι' εξασφάλισε έτσι τη Ντόροθι. Μίλασε στον Κρούγκ για όσα ανακάλυψε. Έκείνος δείχνει αφορία και τον βεβαιώνει πως δεν ξέρει τίποτα για το Σερμπάσιαν και για τον άνθρωπο χωρίς πηγούνι. Ύστερα τον πληροφορεί ότι φτάνει ο συνταγματάρχης Καμπάλλο, ο αρχηγός του κινήματος για την ειρήνη, κι' ότι φοβάται μήπως οι έχθροι τους του στήσουν ενέδρα. Γι' αυτό, θα τον εγκαταστήσει ο ένα μοναχικό εξοχικό περίπτερο. Παρακαλεί δε το Μπαρτ να πάει εκεί, μαζί με τη Τζέιν, για να βεβαιωθούν πως είναι όλα έτοιμα. Περνώντας ύστερα απ' το μαγαζί του Βαλντέζ, ο Χάρνιν τον βρίσκει δολοφονημένο. Προκειμένου να πάει εκείνα στο μπάρ του Μπούφο, αλλάζει ντυσίμο. 'Ετσι, οι δολοφόνοι που παραμονεύουν εκεί απ' έξω, δεν τον αναγνωρίζουν στα σκοτεινά. Περνάνε δε γι' αυτόν ένα συνδυασμό του τόνου, και περιμένουν να βγεί απ' το μπάρ για να τον άναγνουν. Ο Μόε Σέλιγκ παραγγέλνει στο Μπαρτ πως θέλει να του μιλήσει. Και τον ειδοποιεί ότι ο άνθρωπος χωρίς πηγούνι φάνηκε να τον βρή για να τον σκοτώσει.

Για να μου αποδείξεις πως δε μου κρατάς κακία.

— Δώστε τα στους εταχούς της έννοιας, αν δεν τα θέλετε ούτε σε ες ούτε ο Φάσις! απάντησε ο δημοσιογράφος.

ΙΕ'

Ο Τόμμυ Ρόνκανον κτύπησε από μακριά το Μπούφο κι' είπε από νύχτα τον συνάδελφό του.

— Ο Μπούφο είναι κι' ένας τύπλος στο μεδούσι. Δεν καταλαβαίνει πια τί του γίνεται. Μου φαίνεται πως είναι καιρός να φύγω...

— Πώς να σας φέρω το παλτό και το καπέλλο σας, πρότείνει ο νέος.

— Όχι, όχι! Μείνετε εδώ. 'Αν αντίληψη ο Μπούφο πως έφυγα, πείτε του πως είχα δουλειά στην έφημερίδα. Και τηλεφώνηστε μου άμέσως στο σπίτι μου.

Πέρασε στη γκαρνταρόμπα και ζήτησε το καπέλλο και το παλτό του. Δεν είχε πάρει αριθμό, όπως συνήθως. «Θα με θυμηθείτε» έλεγε πάντα. Άπληστη έλεγε λέει άποτέλεσμα ένα μέρος του χαρακτήρα του.

Έδωσε 5 δολάρια στο κορίτσι της γκαρνταρόμπα, που τον ευχαρίστησε μ' ένα ενθουσιασμένο γεμόγελο.

Ύστερα τράβηξε πρὸς την πόρτα, πατώντας στα νύχια, σαν κλέφτης. Όταν βρέθηκε έξω, αναστέναξε μ' άνακούφιση και φόρεσε το καπέλλο του.

Στάθηκε μια στιγμή στο τεζέ-δρόμιο, με το παλτό του στο χέρι. 'Επειτα τώρηξε στους ώμους του, σαν κάπα, και ξεκίνησε πρὸς

την Τεσσαρακοστή έκτη 'Οδό.

Μόλις είχε κάνει μερικά βήματα, κατέβηκε κάποιος από ένα αυτοκίνητο, σταματημένο στην αντικρυστή πλευρά του δρόμου. Πληγόντα του και του είπε επιτακτικά:

— Πέρασε άπέναντί, άμέσως! Να ξέρετε πως σε σημαδεύω με το πιστόλι μου.

Ο Ρόνκανον στράφηκε, σαστισμένος, κι' αντίκρισε το άσχημοτερο πλάσμα που είχε δει στη ζωή του. 'Εκανε μια γκριμάτσα. Η άσχημία τον άρρώσταινε άληθινά.

Ο άγνωστος κρατούσε πιστόλι, κάτω από ένα μεταξωτό φουλάρι που σκέπαζε το χέρι του.

— Κουνήσου! γαύγισε. Περπάτα λοιπόν!...

Ο Ρόνκανον διέσχισε τρεκλίζοντας το δρόμο, ως τ' αυτοκίνητο. Ήταν ένα παλιό άμάξι, βαμμένο μ' ένα φοιχτό πράσινο χρώμα.

— Άνέβα πίσω! διάταξε ο άγνωστος.

Ο Ρόνκανον υπάκουσε. Ο άλλος κάθισε κοντά του. Ο σωφέρ είχε άφίσει άναμμένη τη μηχανή. Τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε τόσο άποτομα, που λίγο έλειψε να βρεθή ο Ρόνκανον άνάσκελα.

Καθώς περνούσαν από ένα κατάφωτο δρόμο, ο Ρόνκανον προσπάθησε να διακρίνη το πρόσωπο του σωφέρ. Μά ήταν δύσκολο. Είδε μονάχα έναν άμορφο όγκο.

Περιορίστηκε λοιπόν να κυτάξει το φοιχτό άνθρωπο χωρίς πηγούνι που καθότανε δίπλα του.

— Τί θα πουνε άλ' αυτά; τον άώησε.

Έκείνος ξέσπασε σ' ένα στριγγό γέλιο.

— Τί άστείος που είναι ο άνθρωπος μας! φώναξε στο σωφέρ. Μ' άρρεσει, σου τ' όρκίζομαι!

Ύστερα στράφηκε στο Ρόνκανον και πρόσθεσε:

— Μη στενοχωριέσαι, άγόρι μου. Ένα περιπάτοιο θα κάνουμε...

Ο Ρόνκανον σκέφθηκε ξαφνικά πως θα ήταν μια άσχημη φάρα! Σίγουρα, κάποιος ήθελε να τον τρομάξει. Είχε βρή λοιπόν ένα τέρας και το είχε πληρώσει για να του σκαρώσει αυτό το παιχνίδι.

Ίσως μάλιστα να μην κρατούσε καν πιστόλι, ο διπλάνος του κάτω απ' το φουλάρι του!

Ο Ρόνκανον ήσυχασε. Δεν ήταν τόσο εύκολο να τρομάξουνε ένα παλιό πολεμικό ανταποκριτή, σαν αυτόν! Θα τους έδεσε στη θέση τους, με την έπιβολή του και την περιφρόνησή του!

— Σταματήστε! διάταξε. Στα ματήστε άμέσως... Ξέρω καλά ποιός σας πληρώσε γι' αυτή τη ηλικία φάρα!

Ο άλλος γέλασε κοροϊδευτικά. 'Η αυτοπεποίθησή του Ρόνκανον λιγόστεψε κάπως. 'Αυτόσο έμεινε άκείνα:

— Σας είπα να σταματήσετε! 'Αν δε μ' άφισετε να κατέβω, θα σας κοτίση άκριβά! Είμαι δημοσιογράφος κι' έχω φίλους στην άστυνομία!...

Ο άνθρωπος χωρίς πηγούνι του τσίμπησε το μπράτσο τόσο δυνατά, ώστε έδωσε μια φωνή. 'Εσκασε τότε στα γέλια κι' είπε πάλι στο σωφέρ:

— Μα τον άκουσε, τί άστείος που είναι!... Μας κάνει και το ζόρικο!

— Είσαι βέβαιος πως είναι αυτός που γυρεύαμε; μουρμούρισε ο σωφέρ χωρίς να γυρίση το κεφάλι του.

— Δεν είδες το γελεκο του;... Τό είπα άλλωστε κι' ο ίδιος πως είναι δημοσιογράφος!

Ο σωφέρ κτύπησε το Ρόνκανον μέσα στο καθρεφτάκι που είχε μπροστά του.

— Η μύτη του δεν είναι γαμψή, παρατήρησε.

— Αναλαβάνω να του τη φτιάσω έγω, απάντησε ο άνθρωπος χωρίς πηγούνι.

— Κτύπησε αν έχη ένα κλειδί άπάνω του. Είν' εκείνο που πρεσμεύει άπ' την τράπεζα!...

Ο άλλος υπάκουσε και μαχούλεψε τον αγκυρατό του.

— Σταματήστε! ούρλιαξε ο Ρόνκανον. Ποτέ δεν έχω άπάνω μου κλειδί! Μένω στο ξενοδοχείο κι' άφίκα το κλειδί μου κρεμασμένο στο ταμπλό, στο γραφείο του ξενοδοχείου!... Χάνω πάντα τα κλειδιά μου. Τα ξαναβρίσκει η γραμματέας μου.

— Δεν κρατάει το κλειδί άπάνω του, είπε στο σωφέρ ο άνθρωπος χωρίς πηγούνι. Σά δε ντρέπεται λιγάκι!... Μα θα σου τον συγυρίσω έγω, το μασκάρ!

Και ξαναγέλασε άπαισία.

Άφου έτρεξε κόμπορο πρὸς το βορρά, τ' αυτοκίνητο έστρίψε άνατολικά κι' ύστερα πάλι βορρά.

Τώρα ο Ρόνκανον ήταν τρομοκρατημένος. Δεν πίστευε πια πως του στήσανε φάρα. Σίγουρα, τον είχαν περάσει για άλλον!

Τ' αυτοκίνητο πέρασε από μια γέφυρα. Ο Ρόνκανον δεν ήξερε πιά. Δε θυμότανε ποτε τον ταξιδιάρη άπ' τις γέφυρες και τα τούνελ της Νιού Υόρκης. Παν-

Μικρή ιδιοτελία

Ο λύκος κι' αν έγέρασε...

Από τον καιρό, που παντρεύτηκε ο Κ. Μουρνταρίδης, έγινε άλλος άνθρωπος. Τίποτα και υπογραμμισμένο αυτίου! Και η ευτυχής συμβία του, όλο καμάρι, έχει να το λη:

— Όχι, για να το πειναιτώ, αλλά ο άντρας μου ούτε πίνει, ούτε άργεί να γυρίση σπίτι, ούτε γλεντάει χωρίς έμένα!...

Κι' επειδή όλοι ξέρανε τό... σκοτεινό παρελθόν του Μουρνταρίδη και την άκούγαν μ' επιφυλακτικότητα, εκείνη τους διαβεβαίωνε:

— Όλα όσα ξέρατε για τον άντρα μου, άνήκουν πια στο παρελθόν!...

Μια μέρα όμως, ο Μουρνταρίδης δόλωσε στη συμβία του, ότι το βράδυ θα πήγαινε με μερικούς φίλους του να φάει έξω.

— Έχω μεγάλες υποχρεώσεις άπέναντί τους και θέλω να τους κάνω το ταπέλι. 'Επειδή όμως, δε θέλω να σε κουράσω, σκέφτηκα να τους πάω σε μια ταβέρνα... της έξηγηση.

Κι' εκείνη, για να γλυτώση τους μπλεδόνες της κουζίνας, δέχθηκε ποθέμια.

— Θα είσαι όμως φρόνιμος! τον προειδοποίησε.

Κι' ο Μουρνταρίδης όρκίζεται:

— Σωστό άγγελοάκι, γρηθή μου!...

Μά, το βράδυ, στην ταβέρνα, τα πράγματα άλλάζουν. Η συντροφιά είναι πολύ εύχρηστη. Τα φαγητά έλεκτά. Το κρασί ρέει άφθονο. Για να ξεσπάση ο Μουρνταρίδης, παραβαίνει τον όρκο του... Κι' όταν επιστρέφει σπίτι του, είναι άρχα και τρικλίζει. Γδύνεται, λοιπόν, άμέσως, φιλάει τη συμβία του και πλαγιάζει δίπλα της.

Ξαφνικά όμως πετιέται κι' άρχίζει να ξαναυνίεται.

— Πού πάς; τον ρωτάει εκείνη, κατάπληκτη.

Κι' ο άμεταάνητος Μουρνταρίδης απαντάει, άφηρημένος:

— Σπίτι μου... Γιατί άνά μικρούλα μου... είμαι παντρεμένος!...

τως, αυτή πρέπει να βρισκόταν κάπου στο Μαχλάρι.

Τ' αυτοκίνητο άφισε ένα φαρδύ δρόμο κι' ακολουθούσε έναν άλλο, έρημο και σκοτεινό. Περνούσε τώρα ανάμεσα σε δύο σπιτία και σε άτεφραχτα γήπεδα.

Μπήκε ύστερα σ' ένα χωματόδρομο και σταμάτησε.

— Κατέβα, κοίτα μου! Τέρμα, είπε ο άνθρωπος χωρίς πηγούνι, Γελούσε. Φαινόταν πως διασκεδάζε αφάνταστα, καθώς εστρωχνε το Ρόνκανον με την κάννη του πιστολιού του, που δεν έκανε πια τον κόπο να το κρύψει με το μαντήλι του.

Ο δημοσιογράφος υπάκουσε. 'Απ' το σκοτάδι, την παγωνιά και τους θορύβους που άκουγε, κατάλαβε πως βρισκόταν κάπου στην έσοχη. Ένας σκύλος γαύιζε το φεγγάρι, σκεπασμένο από ένα σύννεφο.

Ο σωφέρ κατέβηκε κι' αυτός. Ο άνθρωπος χωρίς πηγούνι πλησίασε τον αγκυρώτο του και του ψιθύρισε στ' αυτό:

— Μην τούς δώσεις άμείωσας αυτό το κλειδί και το βάζο που ζητάνε. Θέλω να παίξω λιγάκι μαζί σου, πριν να σε ξεκάνω...

Εστριψε λίγο το πιστόλι του, έτοιμο να ακούμπησε το στόμα στο μάγουλο του δημοσιογράφου. 'Υστερα το τράβηξε απότομα προς τα κάτω. Ο Ρόνκανον έμπηξε μία φωνή. Το κοφτερό μέταλλο του είχε ξεσκίσει το μάγουλο.

— Δεν είναι τίποτα! τον κορόιδεψε ο άλλος. Θα δής πόσα άλλα τέτοια ξέρω!... Θα καλοπεράσουμε, σου λέω.

Ο Ρόνκανον προσπαθούσε να σκουπίσει το αίμα με το μαντήλι του. Ο άλλος τον έσπρωξε προς το φως που ρίχνανε τ' αναμμένα φανάρια του αυτοκινήτου. 'Αλλ' η ηλίθια κτηνωδία του, αντί να κλονίσει το ήθελό του Ρόνκανον, του είχε ξαναδώσει το θάρρος του. Και φώναξε, βράζοντας απ' το θυμό του:

— Με σημάδεψες, κόθαρμα! Μου χάλασες το πρόσωπο!

Ένα μεγάλο αυτοκίνητο σταμάτησε λίγο πιο πέρα. Ο σωφέρ της πράσινης «Πόντιακ» πήγε κοντά του.

Ακούστηκαν ψιθυριστές ομιλίες. 'Υστερα, ένας ψηλός, με βλοσυρό κομμένο πρόσωπο, ακολουθούσε το σωφέρ ως την «Πόντιακ». Το απειλητικό ύφος του ήταν ακόμα άνησυχαστικότερο απ' το σαδισμό του άλλου.

— Βγάλε το μαντήλι! διάταξε το Ρόνκανον.

Εκείνος υπάκουσε. Ο Σεμπάστιαν στράφηκε τότε στον άνθρωπο χωρίς πηγούνι.

— Ηλίθιε! ούρλιασε. Δεν είν' αυτός! Ο Χάρντιν είναι καμιά τριανταριά χρονών, ενώ αυτός έδω κοντεύει τα εξήντα!

— Το Μάρτιο έκλεισα τα πενηνταρία! διαμαρτυρήθηκε ο Ρόνκανον. 'Όχι, δεν είμαι ο Χάρντιν. Το μόνο κοινό που έχω μ' αυτόν, είναι το κεντήτο γελέκο... Με λένε Τόμμι Ρόνκανον. Θάχτες δη τ' όνομά μου στην εφημερίδα.

— Πάρ' το πορτοφόλι του! 'Ελπίζω να μπορέσης, χωρίς να κάνης λάθος και πάλι!

Ο άνθρωπος χωρίς πηγούνι πήρε απ' την τσέπη του Ρόνκανον το πορτοφόλι του και τβόωσε στο Σεμπάστιαν. Εκείνος το εξέτασε και είπε:

— Άλληβια, λέγεται Ρόνκανον και δουλεύει σε μία εφημερίδα... Ξαναβάλ' το στην τσέπη του.

— Μα έχει μέσα λίγο παραδάκι, παρατηρήσε ο άλλος. Μπορώ να το κρατήσω;

— 'Όχι! Κάνε ό,τι σου είπα. Ο άνθρωπος χωρίς πηγούνι υπάκουσε κακίκεφα.

— Έπρεπε να στείλω τον Κάρλ, είπε ο Σεμπάστιαν. Μα φοβάτομαι μήπως τον ανακαλύψουν... Πολύ δυσάρεστο αυτό το λάθος!

Στράφηκε στο Ρόνκανον και πρόσθεσε:

— Καταλαβαίνετε, κύριε; Δεν έχωμε τίποτα μαζί σας, κι' όμως

θ' αναγκασθούμε να σας σκοτώσουμε. Έγινε ένα λάθος... μοιραίο για σας!

— Σας παρακαλώ, ακούστε με! φώναξε ο δημοσιογράφος.

— Άλλ' ο Σεμπάστιαν, χωρίς να δώσει προσοχή στις διαμαρτυρίες του, διάταξε το φονιά του:

— Χτύπα τον δυνατά στο κεφάλι, για να χάση τις αισθήσεις του. 'Υστερα τράβηξε τον πάνω στο δρόμο, κόψε τον με τ' αυτοκίνητο κι' άφισε τον εκεί.

— Γιατί να μη διασκεδάσω λιγάκι; παραπονέθηκε ο άλλος, σαν παιδί που ζητάει μία λιχουδιά. Δέ θ' άργήσω. Λίγα λεπτά μονάχα...

— 'Όχι! 'Όταν σου πω, θα τον χτυπήσης και θα περάσης έπειτα με τ' αυτοκίνητο από πάνω του. Πρέπει να φανή σαν δυστύχημα!

Ξαφνικά, ο Ρόνκανον βγήκε μ' ένα πήδημα απ' τη φωτισμένη ζώνη κι' άρχισε να τρέχει προς

τα δέντρα. 'Ο άνθρωπος χωρίς πηγούνι πυροβόλησε.

— 'Όχι, για το Θεό! ούρλιασε ο Σεμπάστιαν. Δεν πρέπει να βρούμε σφαίρες στο πτώμα... Κυνήγησε τον με τ' αυτοκίνητο!

Ο σωφέρ της «Πόντιακ» πήδησε στη θέση του και ξεκίνησε. Τα φανάρια φώτιζαν όλη την έκταση μπροστά του, ως τα δέντρα. Μα ο Ρόνκανον είχε χαθεί!

Η «Πόντιακ» πήγε ως την αρχή του δάσους. Οι άλλοι είχαν σκορπιστή δλόγυρα και ψάχνανε παντού, αλλά δίχως αποτέλεσμα.

— Έπειτα από μισή ώρα, ο Σεμπάστιαν φώναξε:

— Σταματήστε! Αφίστε τον! Πρέπει να γυρίσουμε στην πόλη και να ξετρυπώσουμε το Χάρντιν.

Ο Ρόνκανον άκουσε τ' αυτοκίνητο ν' απομακρύνεται. Βγήκε τότε απ' το χαντάκι όπου είχε κρυφτεί. Ήταν θάυμα πως δεν τον είχαν βρή!...

Θέλησε να σηκωθεί, αλλά δε μπόρεσε να σταθεί όρθιος. Είχε στραμπουλήσει το πόδι του. Ξανόπεσε και κάθισε χλωμό.

— Έφερε το χέρι του στο πληγωμένο μάγουλό του. Δεν έτρεχε πια αίμα.

— Με παραμορφώσανε! μουρμούρισε μ' απελπισία. Με σημάδεψαν, τ' άτην!... Και το ώραίο μου γελέκο καταστράφηκε κι' αυτό!

ΙΣΤ'

— 'Όταν βγήκε ο Χάρντιν απ' το ξενοδοχείο «Τα όπλα του Κολόμβου», το πρώτο που αντίκρισε ήταν μία τεράστια φωτεινή επιγραφή, μωβ, στην απέναντι μεριά του δρόμου.

«Μακόμπερ — Έργολάδος κηδείων» διάβαζε.

Είχε 40 χρόνια πούκανε αυτή τη δουλειά ο Μακόμπερ, πάντα στο ίδιο μαγαζί. Οι άγγελίες του στις εφημερίδες αναφέρονε πως είχε κηδεύει περισσότερους «πελάτες» από κάθε άλλο ανταγωνιστή του! Το αποδείκνυε με στατιστικές.

Το μαγαζί του έμοιαζε λίγο σαν εκκλησία, με τις μπρούντζινες πόρτες του.

«Εκεί μέσα βρίσκεται το σώμα του Μάικ 'Ενσλι!» είπε με το νου του ο Μπάρτ.

Τράβηξε προς το Σλίγκο Σλάσερ. 'Αφού είχε ξεθυμάνει βρίζοντας το Σλίγκ, ένοιωσε τώρα την ανάγκη απ' το γλυκό εκείνο μούδιασμα που φέρνει το ούισκυ. 'Ηπιε μερικά ποτήρια, το ένα μετά το άλλο, ώσπου άρχισε να ζαλίζεται. Μα δεν τον ένοιαζε άποψε αν μεθούσε...

— Ξέρεις γιατί είσαι μεγάλος άνθρωπος; Έλεγε στο Μακλάρεν. Θες να σου το πω; Γιατί έχεις αξιοπρέπεια, συμπαθεία και καθαρόση. Γι' αυτό!

— Δίκοπο έχεις, παληομπεκρή! απάντησε εκείνος γελώντας. 'Απόλυτο δίκοπο!

— Πές μου, Μακλάρεν, έτυχε να γνωρίσης έναν άνθρωπο χωρίς πηγούνι; 'Όχι; Κι' όμως υπάρχει! Καί ψάχνει να με βρή, για να με σκοτώση! Θα τον άφισης να με σκοτώσει, Μακλάρεν... Τον λένε Κανεβάρι...

Ο Μακλάρεν σκέφθηκε λίγο κι' είπε ύστερα:

— Έχω ακούσει τ' όνομά του. Μα δεν τον ξέρω προσωπικά... Είχε κάνει φόνο κι' έμεινε πολλά χρόνια στη φυλακή. Τώρα μόλις βγήκε... Καλά θα κάνης να φυλαγέσαι από ένα τέτοιο νεύτρο!

Λίγο αργότερα, ο Μπάρτ βελήσε να κυττάξη την ώρα, στο ρολόι του χειριού του. Μα τα μάτια του είχαν θαλώσει. Δε μπορούσε να ξεχωρίσει τους δείκτες.

— Τί ώρα είναι, Μακλάρεν; φώναζε.

— Δύο και είκοσι! Στις 3 πρέπει να κλείσουμε. 'Αδειασε το ποτήρι σου και γύρνα στο σπίτι σου! Καιρός είναι πιά...

Την ίδια ώρα κύτταζε κι' ο Σεμπάστιαν το ρολόι του. Καθόταν μέσα στην πράσινη «Πόντιακ»

δίπλα στον άνθρωπο χωρίς πηγούνι. Είχε στείλει στο σπίτι του, με τ' άλλο αυτοκίνητο, τον υπηρέτη του με το βλογισκομένο πρόσωπο.

— Τέτοια ώρα, βάχη γυρίσει πιά ο Χάρντιν, παρατηρήσε. Θα τον κάνουμε μία επίσκεψη... Μα θαρθώ κι' εγώ μαζί σου, για να μη ξαναρχίσης τις άνοησίες σου. Κάποιος δικός μας μένει στο ίδιο σπίτι μ' αυτόν. Κι' έχει ένα κλειδί της πόρτας του... Θα προτιμούσα ωστόσο να μην έρχονταν έτσι τα πράγματα, γιατί φοβάμαι πως θα επιδύλεψη ή αστυνομία το σπίτι!

— Δεν πάμε να βρούμε εκείνη την κούκλα, στη Μηχανή Πλεί; πρότεινε ο άνθρωπος χωρίς πηγούνι. Θα γλεντούσαμε όμορφα μαζί της!

Ο Σεμπάστιαν αποτραβήχτηκε απότομα, για να μη τον άγγιξη.

— Είναι φοβερό ν' αναγκάζεσαι κανείς να δουλεύει μ' ένα κόθαρμα σαν εμένα! είπε με περιφρόνηση.

— Βέβαια, εσείς μας παριστάνετε το σπουδαίο, γιατί αραδιάζετε ένα σωρό τίτλους στα μπλιέτα σας. Μα δε μπορείτε να κάνετε δίχως εμένα!... 'Αν φοβάσαστε τώρα μήπως σας τσακώση ή αστυνομία στο σπίτι του Χάρντιν, μπορώ να σας δώσω μία καλή συμβουλή. Γιατί εγώ προσέχω, άκου, μαθαίνω...

»Φαίνεται λοιπόν πως ο Χάρντιν δεν πάει ποτέ για ύπνο πριν κλείσουνε όλα τα μπάρ. Τελειώνει πάντα τη βραδιά του στο Σλίγκο Σλάσερ. Μπορώ να σας δείξω ποσ βρίσκεται αυτό το μαγαζί!

Το πράσινο αυτοκίνητο περνούσε από μία γέφυρα.

— 'Ως τώρα τόκανες θάλασσα, απάντησε ο Σεμπάστιαν. Θα σου δώσω ωστόσο άλλη μία ευκαιρία να μας δείξης τ' έρεεις να κάνης. Πες στο σωφέρ που να πάη! Ο φονιάς έδωσε τις απαιτούμενες οδηγίες στο σωφέρ.

— 'Αφού πέρασαν την 'Υγδόη Λεωφόρο, είπε:

— Εκεί, άριστερά! Βλέπετε; «Σλίγκο Σλάσερ Μπάρ». Ο σωφέρ σταμάτησε δίπλα στο πεζοδρόμιο.

— Να μία ευκαιρία να συχωρεθούμε οι γκαφες σου! είπε ο Σεμπάστιαν. Δε μπορούμε να μείνουμε εδώ πολλή ώρα, περιμένοντας τον. Θα μπης λοιπόν στο μπάρ και θα μας τον φέρης. Τ' άλλα είναι δική μου δουλειά... Δε σε ξέρεi προσωπικά. Πές του πως τον γυρεύει κάποιος Κρούγκ...

— 'Αν είν' εδώ, θα σας τον φέρω σίγουρα! καυχήθηκε ο φονιάς.

Προχώρησε προς το μπάρ. Σταμάτησε μία στιγμή, για να κυττάξη μέσα, πάνω απ' το στόρ της πόρτας. 'Αλλά δε μπορούσε να διακρίνη καθαρά, απ' το θολό τζάμι.

— Άνοιξε την πόρτα, μήκη στο μπάρ και σταμάτησε πάλι, για να εξετάση τα πρόσωπα. Φορούσε γύρω απ' το λαιμό του το φουλάρι που είχε κρύψει πριν το πιστόλι του.

Είχε ανασηκωμένο το γιόκα του κι' έσκυβε το κεφάλι του, για να μη φαίνεται η παραμόρφωσή του. Τέλος, πήγε ως τον πάγκο και είπε στο μπάραμ:

— Ζητάω ένα κάποιο Χάρντιν, που δουλεύει στους «Τάιμς του Μπροντγουάι». Φαίνεται πως είναι εδώ... Έχω μία παραγγελία γι' αυτόν.

— 'Ενώ μιλούσε, είχε άνασηκώσει λίγο το κεφάλι του. Κι' ο Μακλάρεν πρόσθεσε πως δεν είχε πηγούνι. Κύτταζε άμέσως, άδελφτα, προς την «τουαλέτα», όπου είχε μπη ο Μπάρτ. Μα ο φονιάς το έζηγνε διαφορετικά: Ήταν ανησυχισμένος να γυρίσουν οι άνθρωποι άλλοι τα μάτια τους, όταν τον βλέπανε.

— Ναι, βρισκόταν εδώ πριν από λίγο, απάντησε ο μπάραμ. Έφυγε όμως, πριν από δυό λεπτά.

πτά! 'Αν βιαστήτε λίγο, θα τον προφτάσετε.

— Πού;

— Πήγαινε να τσιμπήση κάτι, στον «Τέντζερ» του Μπροντγουάι. Αυτό το μαγαζί μένει ανοιχτό όλη τη νύχτα.

— 'Ενώ μιλούσε, ο Μακλάρεν δεν

ξεκολλούσε τα μάτια του απ' την πόρτα της «τουαλέτας».

— Μια και βρίσκομαι εδώ, βάλετε μου ένα ούισκυ, ζήτησε ο φονιάς.

— Λυπάμαι, αλλά δε μπορώ. Είν' άργα, πρέπει να κλείσουμε.

— 'Αν χασομερήσετε άλλωστε, δε θα

πετύχετε το Χάρντιν.

— 'Ο άλλος κύτταζε το Μακλάρεν, σκέφθηκε μία στιγμή κι' ύστερα συμφώνησε:

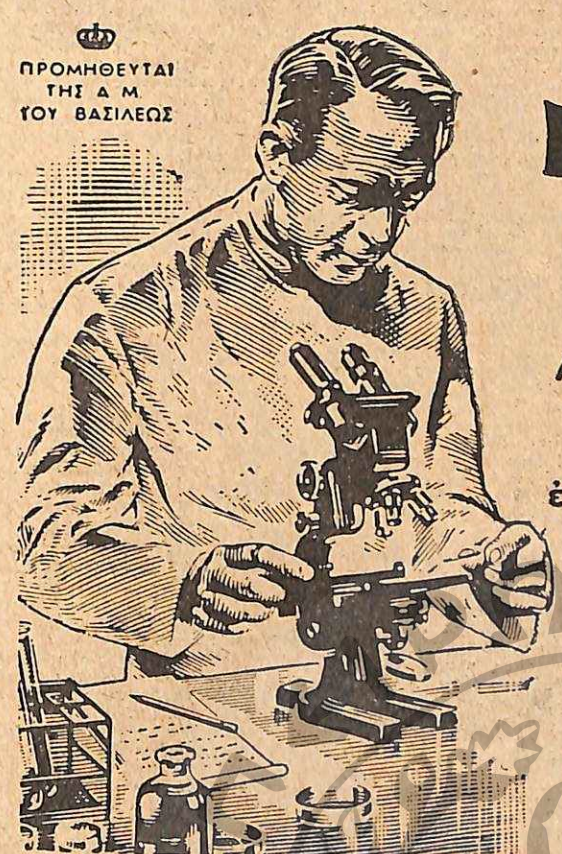
— Ναι, έχετε δίκιο...

— Προχώρησε προς την πόρτα. Σταμάτησε πάλι στο κατώφλι, για να κυττάξη όλους τους πελά-

γκρέκα

Kolynos

SUPER WHITE

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ
ΤΗΣ Δ Μ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Μιά έντελώς
NEA οδοντόκρεμα
με τελείως **NEA**
συστατικά, γεύσι και
μεγαλύτεραν
προστασίαν
έκυκλοφόρησεν εις όλον
τον Κόσμον με κατα-
πληκτικήν επιτυχίαν.

Πείραμα Petri-Dish

Απόδειξεις της ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ που παρέχει η ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΙΤ (Πείραμα Petri-Dish)

Η παραπλευρώς εύρισκόμενη εικών δεικνύει την εν εργαστηρίω επίδρασιν επί δοκιμαστικής πλακός της ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΙΤ, επί καλλιεργήματος μικροοργανισμών του στόματος. Όπη χαραχθείσσι επί του καλλιεργήματος έπληρωθη με ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΙΤ (Εικών Ν° 1) και άλλοι έπληρωθησαν με άλλας διεθνώς γνωστας οδοντοκρέμας (Εικών Ν° 2, 3).

Η πολύ καθαρά-περιοχή ή σχηματισθείσα γύρω της ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΙΤ δεικνύει τον βαθμόν της προστασίας των οδόντων κατά της τερηδόνης Δι άλλων οδοντοκρεμαί δεικνύουν την άνεπαρκή επίδρασιν.

ΤΟ ΓΙΝΗΣΙΟΝ ΜΕΤΑΞΑ
είναι προϊόν μόνον της εταιρείας
Σ. Η. & Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 16 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Τηλ. 40.751 - 42.807 - 31.787

PYROX
ΕΙΣΑΓΑΓΗ - ΕΞΟΧΟΙΣΜΟΣ
ΕΙΣΑΓΑΓΗ - ΕΞΟΧΟΙΣΜΟΣ

Εισάγει
Δεν περιέχει πετρέλαια
Δεν λεκιάζει

ΑΘΗΝΑΙ 521727 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 78075

62

Η «ΑΜΕΡΙΚΑ» ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Οι Βραζιλιάνοι πέτυχαν τρεις νίκες επί των καλυτέρων ελληνικών ομάδων, σημείωσαν 9 γκολ και εισέπραξαν 3.

Στην αρχή, υπήρχε κάποια επιφυλακή για την δυναμικότητα της Βραζιλιανής ποδοσφαιρικής ομάδας «Αμερίκα», που μάς επισκέφθηκε. Οι συναντήσεις της με τα σωματεία που απαρτίζουν το Π.Ο.Κ., είχαν κλειστή πρόχειρα και ήταν φανερό, ότι δεν επιδιώκετο τίποτα άλλο, παρά μία δυναμική οικονομική ένωση.

Κι' άλλοτε είχαν παρουσιαστεί ανάλογες περιπτώσεις, κι' ενώ οι φιλάθλοι περιμεναν να αντικρίσουν ένα θεάμα ανάλογο με τις επαγγελίες, έφηναν κατά κανόνα απογοητευμένοι απ' το γήπεδο.

Οι πρώτες πληροφορίες είχαν φθάσει απ' την Τουρκία, όπου όλοι γνωρίζουμε πόσο δύσκολο είναι να κερδίσει μία ξένη ομάδα.

Οι Βραζιλιάνοι είχαν επιτύχει εξαιρετικά αποτελέσματα, αντιμετωπίζοντας τις καλύτερες τουρκικές ομάδες, παρά το γεγονός της μεροληπτικής διατίτησής, που τους εξενείρισε σε σημείο ώστε η τελευταία συνάντησι να διακοπεί στη μέση. Έπεισαν με την Φενέρ Μπαχί, κι' ενώ υποτίθετο ότι ήταν φιλικός αγών, άναγκα-στήκανε να εγκαταλείψουν το γήπεδο, όταν ο διαιτητής τους ακύρωσε 4(!) γκολ που είχαν επιτύχει.

Αυτές οι πρώτες ειδήσεις για την δυναμικότητα της «Αμερίκα», είχαν πείσει τους περισσότερους ότι η ομάδα αυτή δεν είχε κάνει τόσο μεγάλη περιουσία για... τουριστικούς λόγους. Έξ' άλλου υπήρχε η εγγύησι ότι στο πρώτο θάλαμα της χώρας της κατείχε την τετάρτη θέση, και για να βρισκείται ένα συγκρότημα σ' αυτό το σημείο μέσα στη Βραζιλία σημαίνει ότι αξίζει τον κόπο...

Παρ' όλα ταύτα, το κοινό διαπερνούσε τις επιφυλάξεις του. Κι' ο Παναθηναϊκός Βγλ-κε ζημιαμένος, που αντιμετώ-

πισε πρώτος την «Αμερίκα». Μόνο οι φανατικοί φιλάθλοι της ομάδας του Τριφυλλίου παρηγορήσαν για να την ενισχύσουν ήθικώς. Ο πολυς κόσμος περίμενε να διαβάσει τις πρώτες εντυπώσεις των αθλητικών δημοσιογράφων, για ν' αποφασίσουν αν αξίζει ο κόπος να πληρώσει τις 30 δραχμές του—και στις αριθμημένες θέσεις 80, παρακαλώ!

Το πρώτο ημίχρονο της συναντήσεως είχε μία ατονία και οι Βραζιλιάνοι διατηρούσαν κάποια επιφυλακτικότητα.

Η επανάληψη υπήρξε μία πρωτοφανής έκπληξη. Προσορμημένοι οι φιλοεθνιστικοί μας στο ημίχρονο γήπεδο και στον τρόπο παιζιματος των Παναθηναϊκών, ανέπτυξαν ένα τακτικό υπέροχο. Ταχύτατοι, εύελκτοι, άφογοι στο κοντράλ, και άπιστευτα ακριβείς στην μεταβίβαση της μπάλλας, έκαναν τους θεατές να τρέχουν τα μάτια τους...

Επείσαν σε στυλ... Βραζιλιάνικο, όπως είχαμε δη στο σινεμά να παίζουν οι νικητές του παγκοσμίου κυπέλλου. Πραγματικοί ζογκλέρ, γνώριζαν όλα τα μυστικά της μπάλλας κι' έκινούντο με αφάνταστη ευχέρεια από κάθε μεριά, με κάθε πόδι. Σουτάριζαν με αστραπιαία ταχύτητα απ' όλες τις αποστάσεις και τα σουτ τους ήταν βολί-δες. Πέτυχαν στο σύνολο 5 τέρματα και παρέλυσαν τις κινήσεις των αντιπάλων τους.

Παρ' όλα ταύτα, αξίζει να αναμνηστούμε στους Παναθηναϊκούς, οι οποίοι μ' όλο που αντιμετώπιζαν τέτοιους κολοσσούς της μπάλλας, δεν παραδόθηκαν άνευ όρων, αλλά έπαιζαν με την ίδια δύναμη που διέθεταν, έκαναν μερικές ηρωικές αντεπιθέσεις προς το τέλος και πέτυχαν 2 γκολ.

Ο δεύτερος αγών της «Αμερίκα» ξεπέρασε κάθε πρό-

βλεψη των άρμοδιων, σχετικά με την προσέλευσι των φιλάθλων. Από νωρίς είχαν συ-πληρωθεί οι θέσεις και η αστυνομία είχε διατάξει το κλείσιμο των θυρών. Μόνο στις αριθμημένες (τά 80άρια) υπήρχε μία άνεσι κινήσεως.

Στην συνάντησι αυτή δεν παρουσιάστηκαν μεγάλα πράγματα. Η ΑΕΚ δέ μπόρεσε να επιβάλει το παιχνίδι της, ούτε ν' αξιοποιήσει την θαυμασία επίθεσί της. Η «Αμερίκα» εξ' άλλου, διέτηρε την υπεροχή κι' έδωσε μερικά δείγματα της ανωτερότητός της. Φορές όμως να παρουσίαζε το έντυ-πωσιακό θέαμα του Β' ημι-χρόνου της πρώτης συναντή-σεως. Οι Βραζιλιάνοι δεν δυ-σκολεύνθηκαν να κερδίσουν με 3-1. Και οι φιλάθλοι που έ-μαθαν το δεύτερο αυτό σκόρ, φρόντισαν με κάθε θυσία να εξασφαλίσουν εισιτήρια για τον τρίτο αγώνα της «Αμερί-κα» με τον Όλυμπιακό.

Αυτή τη φορά σημειώθηκε μία κομμοσυνροή, χωρίς προη-γουμένο για τα ελληνικά γή-πεδα σε βραδυό αγώνα. Η αστυνομία φοβήθηκε διασάλευ-σι της τάξεως, ή άτυχηματα απ' το συνωστισμό, και διέ-ταξε το κλείσιμο των θυρών, πολύ πριν άρχισον ο αγώνας. Έτσι, ανάγκασε τουλάχιστον 5.000 φιλάθλους να τριγυρί-ζουν έξω απ' το γήπεδο, μο-λόντι οι περισσότεροι είχαν τα εισιτήρια στο χέρι.

Μεγαλύτερος συνωστισμός σημειώθηκε στις ακριβές θέ-σεις. Έκλεισαν κι' εκεί οι πόρτες από νωρίς και μείνανε έξω πολλοί σύμβουλοι των σω-ματείων, ιδύνες της ΕΠΟ, και άλλοι παράγοντες του πο-δοσφαίρου.

Αυτή η τρίτη συνάντησι ή-ταν η καλύτερη. Ο Όλυμπια-κός επιστράτευσε όλη του την ζωντάνια, όλη του την ενεργη-τικότητα, και στάθηκε δίπλα στους μεγάλους του αντιπάλους σαν ίσος προς ίσους. Ο αγώνας ήταν πεισματικός, δυ-ναμικός και κατά διαστήμα-τα σκληρός. Οι μελαχίοι παι-κτες της «Αμερίκα» δήλωσαν μετά τον αγώνα, ότι οι «ερυ-θρόλευκοι» ήταν οι πιο σκλη-ροτράχηλοι αντιπάλοι.

Από μόνος και πλέον, ο-πάρχει διάχυτη η εντύπωσι ό-τι ο Όλυμπιακός είναι ελα-φρώ πεσμένος, απ' την κόπω-σι των συνεχών και μεγάλων αγώνων του πρωταθλήματος και του κυπέλλου. Γι' αυτό, πολλοί διατηρούσαν επιφυλά-ξεις σχετικά με την απόδοσι των ερυθρόλευκων στους τε-λευταίους αγώνες εναντίον της ΑΕΚ και του Απόλλωνος.

Η διάθεσι όμως, και η συ-γκινητική προσφορά κάθε απο-θεματός δυνάμεως των ηρωί-ων παικτών του Ολυμπιακού σ' όλους αυτούς τους αγώνες, τα παληκάρια αποτελέσμα-τα των συναντήσεων και η λαμπρή εμφάνισι τους εναν-τίον της «Αμερίκα» έπεισαν όλον τον κόσμο ότι η Πειραι-κή ομάδα είναι πραγματικός θρύλος και δικαίως λατρεύε-ται από χιλιάδες φιλάθλους.

Το παιχνίδι με την «Αμε-ρίκα» δυναμικώτατο και έντο-νο κάθε άλλο παρά κούρασι, ή κατάπτωση πρόδιε. Ανάμε-σα στο σύνολο, ξεχώρισαν με-ρικοί που στάθηκαν πραγμα-τικά παλληκάρια δίπλα στους διενείς άσους.

Ο Όλυμπιακός έχασε απ' τους Βραζιλιάνους με 1-0, αλλά απέδειξε ότι έχει γερό θεμέλιο και ότι δικαίως θεω-ρείται η καλύτερη ομάδα της χώρας μας. Άλλωστε, τα εκ-πληκτικά παιχνίδια του Ό-λυμπιακού και οι εξαιρετικές τελευταίες του εμφανίσεις, προ-κάλεσαν τον θαυμασμό όλων των φιλάθλων, ανεξαρτήτως προσωπικών συμπαιδιών, που ανεπιφύλακτα διατυμπανίζουν την υπεροχή του.

ΧΑΡΗΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Κρυμμένο νωμικό

Α' στήλη.

1) ΑΝΤΑΡΑ. 2) ΑΓΡΑΦΑ. 3) ΚΑΝ-ΣΑΣ. 4) ΚΑΠΑΚΙ. 5) ΑΙΘΡΙΑ. 6) ΕΟΡ-ΤΑΙ. 7) ΙΠΠΙΑΣ. 8) ΕΙΡΜΟΣ. 9) ΘΟ-ΛΩΜΑ. 10) ΝΤΕΠΟΡ. 11) ΑΙΟΛΟΣ.

Γ' στήλη.

1) ΑΡΤΑ. 2) ΦΑΡΑ. 3) ΣΑΝΣ. 4) ΠΙΚΑ. 5) ΑΡΙΑ. 6) ΡΙΤΑ. 7) ΑΠΙΣ. 8) ΜΟΡΣ. 9) ΜΑΛΩ. 10) ΡΕΠΟ. 11) ΣΟΛΟ.

Το γινώμκο είναι «ΑΝΑΓΚΑ ΚΑΙ ΘΕΟΙ ΠΕΙΘΟΝΤΑΙ».

Μικρά προβλήματα

1) 6 : 3 X 7 = 14
8 : 2 + 5 = 9
2) Το 16. (Το διπλάσιο του αποτελέ-σματος: 8).
3) 78 χρόνια.
4) 9 και 18. (Αφαιρούμε ένα και δι-πλασιάζουμε).

Δέκα ελληνικά φίλι

1) Ένας ήρωας με παντοφλές.
2) Γαμήλιες περιπέτειες.
3) Το τρελλοκέριτο.
4) Ναυάγια της ζωής.
5) Το κορίτσι της άμφορας.
6) Μία Ιταλίδα στην Έλλάδα.
7) Η Μουσίτσα.
8) Ο Μιμήκος και η Μαίρη.
9) Ματωμένο ήλιοδασύλεμο.
10) Κάθε εμπόδιο για καλό.

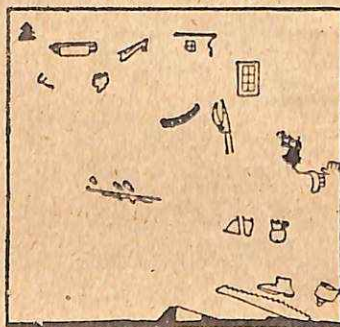
Στοιχειογράφος

ΑΘΩΟΣ — ΑΩΟΣ.

Κρυπτογραφικό

1) ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ. 2) ΟΙΝΟΣ. 3) ΥΑΙΝΑ. 4) ΣΙΤΟΣ. 5) ΤΥΝΙΣ. 6) ΝΟΥΝΤΙΟΣ. 7) ΑΝΙΑΤΟΣ.

20 μικροδιαφορές

Το σχέδιό μας δείχνει καθαρά σε ποιά σημεία βρίσκονται οι 20 μικροδιαφορές.

Η λύσις του υπ' αριθμ. 752 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΙΑ — ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ. 2) ΓΑΛΗ-ΔΙΑΝΑ — ΚΑΦΑΣΙ. 3) ΑΜΑΡΤΙΑ — ΤΟΜ — ΝΟΘΟΝ. 4) ΝΑΝΑ — ΑΣΚΑΡΙΣ — ΣΥΝ. 5) ΑΤΙ — ΣΙΤΑΡΙ — ΦΔ. 6) ΚΑ — ΑΙΤΗΜΑ — ΜΑΡΚΟΣ. 7) ΕΝ — ΑΜΑ — ΜΑΚΑΡΙΟΣ. 8) ΗΡΑΙΑ — ΑΡ-ΜΟΝΙΚΑ — Φ. 9) ΣΥΝΑΜΑ — ΙΟΝ — ΑΟΣΜΙΑ. 10) ΙΜ — ΤΥΡΑΝΝΟΣ — Ι-ΣΑΛΚ. 11) ΣΟΚΟΛΑΤΑ — ΤΑΣ — ΟΥ. 12) ΣΥΝΟΡΑ — ΠΟΛΤΟΣ — ΛΑ. 13) ΝΑ — ΦΑΝΕΡΑ — ΦΟΝ. 14) ΛΙΚ — ΤΑΡ-ΤΑΡΑ — ΕΡΤΑ. 15) ΛΥΚΟΣ — ΣΕΡ — ΝΤΟΜΑΓΚ. 16) ΑΠΟΡΟΣ — ΝΑΝΟΙ — ΑΚΟΗ. 17) ΣΗΣΑΜΕΛΙΟΝ — ΟΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΙΣ — ΛΑΣ. 2) ΙΑ-ΜΑΤΑ — ΡΥΜΟΣ — ΛΥΠΗ. 3) ΑΛΑΝΙ-ΕΑΝ — ΚΥΖΙΚΟΣ. 4) ΗΡΑ — ΑΝΙΑ-ΤΟΝ — ΚΟΡΑ. 5) ΣΙ — ΑΜΥΛΟΝ — ΣΟΜ. 6) ΔΙΑΙΤΑ — ΑΡΑΡΑΤ — ΣΕ. 7) ΔΙΑΣΤΗΜΑ — ΑΤΑ — ΑΣ. 8) ΙΑ — ΚΑΜΑΡΙΝΑ — ΦΡΕΝΑ. 9) ΑΝΤΑΡΑ — ΜΟΝ — ΠΑΤΡΑΙΑ. 10) ΜΑΟΡΙ — ΜΟΝΟ-ΤΟΝΑ — ΝΟ. 11) ΜΙ — ΜΑΝ — ΣΑ-ΛΕΡΝΟΝ. 12) ΡΚ — ΣΦΑΚΙΑ — ΣΤΡΑ-ΤΙ. 13) ΤΑΝ — ΔΡΑΚΟΙ — ΟΑ. 14) Υ-ΦΟΣ — ΚΡΑΣΣΟΣ — ΕΜΑ. 15) ΡΑ-ΘΥΜΟΙ — ΜΑΥ — ΦΡΑΚΟ. 16) ΙΣΟΝ — ΣΟΦΙΑ — ΛΟΓΟΙ. 17) ΑΙΝ — ΣΦΑ-ΚΙΑΝΑΚΗΣ.

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Τ' άλλογο κι' ο γάμος

ΚΑΠΟΤΕ ο Ναστραδίν, όταν ήταν σ'τά νιάτα του ακόμη, αποφάσισε να παν-τρευτεί και πήρε για γυναίκα του την πιο όμορφη κανούμ του χωριού του.

— Μπέ τζάνουμ, πολύ γκιούζελ ή Έμι νέ... Σωστό ούρι του Παραδείσου!... Έι βαλά, Χότζα έφέντημ!... τον μακριζά-νε στο σωριό φίλοι και συγγενείς για την τύχη του.

Κι' ο Χότζας καμάρινε σ'άν γύφτικο σκεπάρνι.

— Σ' όλη την Ανατολή να ψάξετε, τέ-τοια όμορφη κανούμ δε θα βρείτε πουθενά... Μονά-χα τα λόγια σας μετρημέ-να, μην το πάρη χαμπάρι ο Σουλτάνος και στείλη ανθρώπους και μου πάρη την Έμινε για το χαρέμι του!...

Τόσο παίνευότανε ο ίδι-ος ο Ναστραδίν για το κε-λεπούρι, που του έτυχε για νύφη! Μονάχα ο Γκι-ο-λάν-έφέντης, ένας γέρος θεός του Χότζα, που εί-χαν δη πολλά τα μάτια του, δεν συμφωνούσε με το γάμο του άνεψιού του.

— Μπέ, κουζούλε, ή ο-μορφη γυναίκα είναι για τους αγάδες, που έχουν τους... Έτσι, όσο μεγάλη κι' αν είναι ή όμορφη της, γάμεται μέσα στην όμορφη των άλλων, κι' ο άφέντης κοιμάται ή-συχος τα βράδια...

Ο Χότζας όμως, δεν είχε την ίδια γνώ-μη και πείραζε το βείο του.

— Μα τον Άλλάχ, Γκιολάν-έφέντημ πο-τέ μου δεν το πιστεύα πώς εσύ, γέρος άνθρωπος και με τόση σοφία, θα χλίνεες τον άνεψιό σου, που πήρε όμορφη γυ-ναίκα.

Έκείνος βλαστημούσε το Ναστραδίν και φώναζε μπρος σ' όλο τον κόσμο πώς μία μέρα ο Χότζας θα μετάνιωνε γι' αυτό το γάμο.

Και δεν έπεσε έξω ο γέρο-Γκιολάν!... Όσο περνούσαν οι μέρες, τόσο κι' έβγαι-νε περισσότερο αληθινός. Ο Χότζας έκα-νε σ'άν τρελλός για την όμορφη γυναίκα του κι' έτρεμε με την ιδέα πώς θα του την έκλεβαν μία μέρα...

Τη μία μέρα υποπνεύοντανε τον γαλα-τά, την άλλη τον γυρολόγο, την τρίτη τον τελάλη του χωριού...

— Όλοι σε βάλανε στο μάτι, μικρή Έ-μινέ! Κάτσε, λοιπόν, κι' εσύ φρόνιμα και μην κουνάς την... ούρα σου, γιατί θαχου-με φονικό!... της έλεγε κάθε τόσο ο Χό-τζας, που πηγαινε να χάζει το μυαλό του.

Μα εκείνη, σ'άν μικρή, όμορφη και ζι-πασμένη που ήταν, άρχισε να της άρε-σουν τα σερυμνία και τα ροσολία των έ-νων ανδρών κι' όλο γλυκοκτυπούσε κι' όλο χαχάνιζε με τους περαστικούς.

Ο Ναστραδίν κόντευε να τρελλαθί απ' το κακό του, μα δε μπορούσε πιά να συμμαχή την Έμινε.

Πήγε, λοιπόν, κλαίγοντας να συμβου-λευτεί το γέρο-βείο του, τον Γκιολάν-έ-φέντη.

— Στάλενα ενώ, μπρέ άμυαλε, και εσύ με κορόιδευες... Τώρα κάτσε μόνος σου να τα ξεμπλέξεις!... του είπε εκείνος και τούκλεισε την πόρτα.

Γυρνώντας όμως στο κováκι του ο Χό-τζας έιασε τη φοβερή είδοσι:

Η Έμινε, καθώς είχε καθάλλήσει το άλλογό τους και πηγαινε σ'ά χτήματα, έ-πεσε και σκοτώθηκε ή φοικαράρα!...

Ο Ναστραδίν την έκλαψε, πικράθηκε, ντύθηκε σ'ά μαύρα και πήρε τών ματιών του για το Ικάνιο.

— Να πάω ένα ταξιδάκι να μου περάση ο σεβάντης που έχω μέσα μου... είπε κι' άποχαιρέτισε τους φίλους του.

Καθώς πηγαινε όμως σ'ό δρόμο, κα-βάλλα σ'ό άλλογο, τον σταμάτησε κάποιος και τον ρώτησε:

— Τι βλέπω, Χότζα έφέντημ... Στά μαύ-ρα γυθίθκες;

— Άστα, τζάνουμ, μεγάλο κακό με βρή-κε! Έδώ και μία βδομάδα έπεσε από τούτο το ζωντανό ή γυναίκα μου και σκο-τώθηκε!...

Ο ζένος τότε, που φαίνεται πώς ήταν καμμένος κι' αυτός απ' το γάμο του, ρώ-τησε εύθες το Ναστραδίν:

— Έμ, τότε, έφέντημ, τί κάθεσαι και δε μου πουλάς τούτο το αναθεματισμένο ζωντανό, που σου σκότωσε τη γυναίκα;

— Να σου πω, τζάνουμ, του είπε ο Χό-τζας πονηρά, θα σ'ό πουλάω ε'να χαρι-στικό... Μα έχω σκοπό να ζαναπατρευτώ!

ΣΤΗ ΒΑΓΔΑΤΗ
— Να πάρη ή όδη, μου τόφαγε ο
οκώρος!

Ο μύαν ζυμίζεται.

— Τι θα λέγατε για έκαστο δόγμα
κοσμήματα;

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ του Καραμπέτ

Γιαγνίς όλντοϋ

ΜΕ κομπάρσο μου 'Ιστοκλή έφέντη να γνωριστώμε προπατόμα με δυό όμορφες πιτσιρίκες που μέσα «καφέ έσπρεσο» βόρκαμε.

— Ούλεν, Καραμπέτ, μπανά-μπάκι! Αυ-τές υπέ φαφούρια κελεπούρια είναι! Εί-πε και σάλια του τρέχανε.

— Άμα κι' αυτές προσέζανε έμας, τσούν-κι, κομπάρσος μου μέσλο χάρισμα έχει, μία «Μπουίκα» ντιαθέτει. Κι' έγκω τούκ πολλά «Καουίμα» γιάβρουμ!

— Ούλεν! ζανα φώναζε 'Ιστοκλής. «Άι-ντε ντύο τυρόπιτες τρα-ταμέντο να στέλνουμε...

— Χάρι! Χάρι! ποιάς ρι-γάλα άκμας μπέκλε μπα-καλούμ! φώναζε.

Κι' έτσι υπιό-ζζ σόνρα, αυτές καθώς βγαίνανε, κα-λά-καλά κυττάανε με μα-τιές ούλο λαχτάρα και ε-πιτύμια.

— Βούρ, Καραμπέτι!...

Σ'ανά πάλι φώναζε 'Ι-στοκλής κομπάρσος μου. 'Ιστέρ-ιστέμεις κι' έγκω τούκ ντιπλάρωσα.

— Νέρντε γκιντιορσου-νούς; ρώτησα.

Και άμα έμαθα πώς βόλ-τα, τάρκα τα πένε, κου-μπάρσο μου 'Ιστοκλή ήνε-ψα και τσαμπουκ-τσαμπουκ αυτές προσ-φέρθηκε με «Μπουίκα» του να κομπανιάρη.

— Όλοσούν! έίπαμε φαρσιστημένες.

Και σ' ούλη ντιαντρομ, γλυκές ματιές, άγκαλιές, υπερματιές, και σιγα-σιγα με το μαλακό, για τ' άλλο βράντυ παντεδού κανονίσαμε.

— Γάριν άκούμ, γωνία Σταντιού Κοραή, μπεκλετζέμ. Γλυφάδα γκιντελούμ! είπα σ' αυτά ντύο φαφούρια, κελεπούρια.

Και πάλι:

— Όλοσούν! μουρμουρίσανε και χαρού-μενες φύγανε.

Κι' έτσι χτες βράντυ, με κομπάρσο μου 'Ιστοκλή κοστούμαριάμενο, φρεσκοζουρι-σμένο, παρφουμαρισμένο ραντεδού μας πηγαινε.

Μπουίκα, κομπάρσος μου πλατεία Κλαυ-μώνος είχε άφψει. Και για να μη φεύγη από αγορά, κάτε ντύοσση ώρες, σούρ-τα-φέρτα, να μετανασταυή άμάς, κλει-ντιά τεσλίμ ήκανε σ' ένα μπέζι, που γι' αυτή την ντυλεία μάδους εκεί πλερω-τικός είναι. Όμως άμα άμάς έτοι κοντά πήγε και πόρτα άνοιχτή βρήκε, φώναζε:

— Βάι, βάι, αυτές μπέζες έέχασε να κλειδωθί. Άχμακ μπουνταλάς είναι!

— Ζαράρ γιόκι! μουρμουρίσα.

Μπήκαμε μέσα, ήδαε μπρος, πηγαινε, πιτσιρίκες ήπιαμε και ντύογρο από λεω-φόρο Συγγρού για Γλυφάδα τραβήκαμε.

— Μπου άκούμ, γλέντι τρικουβερτο τ'ά γινίμ.

Άμα μέσλο συμφόρα πάταμε. Κομπάρ-σος μου 'Ιστοκλή, από πολύ φουρία του λάτος ήκανε και μπήκε σε άλλη «Μπουίκα» ντιπ κιόι με ντικη σέ.

— Γιαγνίς όλντοϋ!

Όνταν σόνρα άμα άφεντικό της άρι-θάρια και άμάς-του ντέν βρήκε, φώναζε:

— Κούρσα μου κλέψανε!

Και γκουστούρι Τροχαία πήγε. Νούμ-ρο, σουσούμια άμάς του ήντωσε. Κι' έτσι εκεί που άρτζουκάκι κορακόλι αυτές ή-κανε και Τροχαία με τπλέσωνο σείρα ή-λέν 'Αθίνα-Πειραιά καρακόλια ούλα ντο-ποιοδς. Έγκώ με 'Ιστοκλή και γτύο φαφ-ούρια-κελεπούρια, τρώγαμε πινάμε, βά-σανά μου έέχασα, τσακίρ κέφι ήρταμε, ξενοδοχείο Γλυφάδα μπήκαμε, κι' οζώ «Μπουίκα» άφήσαμε.

Άμα άναγνώστη έφέντη, όπως πάντα, σούρη μου γινάτινα πάει. Περστικός έ-νας πελιταμένος «Μπουίκα» είδε και όπως από τπλέσωνο είχε άκούσει πως μπήκε μάρκα ένα άμάς κλέψανε, μπήκε, ήπιο κιήπι, μέσα ξενοδοχεία πόρτες-μας χτυ-πώε και φώναζε:

— Άστυνομία! Άτε καπί!

— Άνάν, ανάν, νε άπτιμ πόλις έφέντη; ρώτησα.

Ντύθηκα, και έσπιώ κομπάρσος μου 'Ι-στοκλής βήκε και υπερμαπέρ Τροχαία μάς πηγαινε.

Έκεί ιδιόκτητη «Μπουίκα» έληγώσαμε πα-ρελθόνι κι' έτσι άργα νυχτα πλατεία Κλαυμώνος άκταρμά ήκανε όπου μόνά-χη «Μπουίκα» 'Ιστοκλή κομπάρσο μου ήτα-νε. Μπαλάντισμένος, πεταμένος ίσπιτι μου γύρισα.

— Άντε γκέλ νιαταλούμ! Σουρπενίτσα φώναζε έμένα, ής χαμπάρι ντέν ήπρε.

Σουκιούρ 'Αλλάχ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Μία θαυμασία φάσι απ' τον αγώνα 'Αμερίκα-Όλυμπιακού. 'Η στιγμή της επιτυχίας του μοναδικού τέρματος.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΠΑΤΡΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΣΤΑ παλιά τα χρόνια ζούσε ένας προκομμένος κι επιτήδειος τεχνίτης, που τον έλεγαν Βαρβολομαίον.

Ο Βαρβολομαίος ήταν καλός τσαγκάρης και γι' αυτό είχε πάντα πολλές παραγγελίες, τόσες, που πολλές φορές δεν τις πρόφτανε.

Η δουλειά του έτσι όλο και μεγάλωνε και τον ανάγκασε να παίρνει στο μαγαζί του για βοηθούς του ένα-ένα από τα παιδιά του, μόλις τελείωναν το δημοτικό σχολείο. Παλλοί τον ρωτούσαν γιατί δεν έπαιρνε ξένα παιδιά να τον βοηθήσουν κι' ο Βαρβολομαίος τους αποκρίνόταν:

— "Ας λείπουν απ' τους γιους μου τα πιο πολλά γραμμάτια. Ο καλός και προκομμένος τεχνίτης δε φοβάται ποτέ να πενύσσει. Έτσι, στο μαγαζί του δεν είχε ξένο εργάτη. Ήταν αυτός με τους έξι γιους του. Ο μεγαλύτερος ήταν είκοσιδύο χρόνων κι' ο μικρότερος δεκατριών.

Όλα τα παιδιά του μοιάζαν στην προκοπή και στην ευσυνείδητα. Και ποιος λίγο, ποιος πολύ, στη γλυκεία του γλώσσα και στ' αστεία του.

Σ' αυτά όμως τους ξεπερνούσε όλους ο μικρότερος του γιος. Αυτός έλεγε τα περισσότερα και τα πιο τσουχτερά αστεία. Κι' αυτό, γιατί ήταν μικρός και δεν είχε τη φρόνηση των μεγαλύτερων και προ πάντων του πατέρα του, που είχε ακόμη και το μεγάλο χάρισμα να μην ξεπερνάει με τα πειράγματά του τα όρια της ανάγκης. Κι' έτσι, όσοι περνούσαν απ' αυτόν, δε θυμώνα ποτέ.

Κάποτε μπήκε στο μαγαζί του Βαρβολομαίου δειλά-δειλά ένας νέος, που ήταν από το κοντινό χωριό, για να παραγγείλει τα γαμπριάτικα παπούτσια του.

Αφού του πήραν μέτρο και συμφώνησαν την τιμή, ο χωριάτης γαμπρός ζήτησε να γίνουν τα παπούτσια του και «τριζάτα».

Ο Βαρβολομαίος, σαν άκουσε την παραγγελία του, του αποκρίθηκε χαμογελώντας:

— "Αμ' χριστιανέ μου, δεν τόλγεις αυτό πιο μπροστά; Γιατί κι' η συμφωνία μας βάταν διαφορετική».

Κι' αφού στάθηκε λίγο σκεπτικός, πρόσθεσε:

— Για να σου κάνω τα παπούτσια σου να τρίζουν, θα μου φέρεις δυο φρέσκα αυγά να κάνω μ' αυτά αλοιφή, να αλείψω από μέσα τα παπούτσια, για όσους ήθελαν τότε αυτή τη μόδα, έβαζαν ανάμεσα στους δυο πάτους δυο μικρά κομμάτια ψιλό πετσί, που το γυαλιστερό τους μέρος αντίκριζε κι' ακουμπούσε το ένα στ' άλλο. Έτσι, με το περπάτημα γινόταν προστοϊή των δυο μικρών πετσίων

— "Αν έλεγες πιε μπροστά αυτή την παραγγελία σου, ή συμφωνία μας θα ήταν διαφορετική... του είπε ο Βαρβολομαίος.

και «τριζαν» τα παπούτσια.

Την άλλη μέρα, ο χωριάτης πήγε στο τσαγκάρικο τέσσερα αυγά, που τα είχαν γεννήσει οι κόττες του εκείνο το πρωί, κι' ο Βαρβολομαίος πέτυχε τόσο τα παπούτσια στο τρίζιμο, που έγινε κρότος σ' όλο το χωριό. Κι' αυτό φάνηκε, γιατί, ύστερα από λίγο, πολλοί ανχωριανοί του γαμπρού κατέβαιναν στο μαγαζί του Βαρβολομαίου. Και παράγελναν παπούτσια τριζάτα, αφού έδιναν μόνοι τους γι' αυτά κι' από ένα ζευγάρι φρέσκα αυγά!

Έτσι το αστείο του Βαρβολομαίου στο γαμπρό έπιασε για καλά. Κι' έγινε αφορμή να τρώει με την οικογένειά του φρέσκα αυγά σχεδόν κάθε μέρα.

Με τον καιρό όμως, με την καλή δουλειά και με την οικονομία, ο Βαρβολομαίος αγόρασε οικόπεδο κι' έχτισε ένα σπιτάκι. Κι' αντί να το σκεπάζει με κεραμίδια, έκανε μια μεγάλη ταράτσα.

Σ' αυτήν, τα βράδια του καλοκαιριού, έπαιρνε τον αέρα του, έτρωγε με τη γυναίκα του και με τα έξι παιδιά του κι' ακόμα τη

χρησιμοποιούσαν για να κοιμούνται στρωματσάδα.

Στη μία μεριά, που ήταν κατά το δρόμο, ξαπλώνονταν ο Βαρβολομαίος. Δίπλα του ο μεγαλύτερος του γιος και στην άραδα όλα τ' άλλα παιδιά του, ανάλογα με την ηλικία τους. Τη σειρά από το μέρος της αούλης, την έκλεινε η γυναίκα του Βαρβολομαίου. Έτσι, είχε πλάι της, για να το προφυλάει καλύτερα, το στερινοπαίδι της, που τον έκαλε κι' αυτή, όπως κι' όλοι οι άλλοι γύρω του για τα έξυπνα πειράγματά του και τ' αστεία του.

Στο πεδούλι, που ήταν από το μέσο μέρος του σπιτιού, συνήθιζαν κι' έβαζαν κανάτι πλην με νερό για να κρύνει.

Αργά, κάποια νύχτα, ξύπνησε ο Βαρβολομαίος, οίφασμένος πολύ από το φαγοπότη, πούχων κανει εκείνο το βράδυ. Και, σκουτώντας το μεγαλύτερο του γιο, που κοιμώταν πλάι του, του είπε:

— Παιδί μου, σήκω να μου φέρεις απ' το κανάτι λίγο νερό, γιατί διψάω.

Κι' ο γιος του του αποκρίθηκε:

— Καλά, πατέρα... Και γύρισε και ξύπνησε τον αδελφό του, λέγοντάς του:

— "Αδελφέ, σήκω βάλε απ' το κανάτι ένα ποτήρι νερό να το φέρεις του πατέρα που διψάει».

Μα κι' ο πρώτος ξύπνησε το δεύτερο κι' ο δεύτερος τον τρίτο κι' ο τρίτος τον τέταρτο κι' ο τέταρτος τον πέμπτο κι' ο πέμπτος τον έκτο, δίνοντας ο ένας στον άλλον την παραγγελία του πατέρα τους για το νερό.

Ο μικρός, που αγουροξύπνησε, ανακάθισε στο στρώμα του, έτριψε με τις γραβιές του τα μάτια του, φύσηξε, ξεφύσηξε και, γυρίζοντας στο μέρος που ήταν ο πατέρας του, του φώναξε:

— "Αχ, πατερούλη μου, δεν αφήνεις αυτούς τους προκομμένους, που θέλουν να κάνουν τους μεγάλους αφεντάδες και με ευνυναν παρκαίρα και να σηκωθείς να βάλεις νερό μόνος σου για να πής να το ευχαριστήσης; Κι' αν βέλεις ύστερα, να μου φέρεις στη μένα λιγάκι, που διψάω ο καίμενούλης!..."

Κι' ο μαστρο-Βαρβολομαίος, αντί να δώσει ένα χέρι ξύλο στο μικρό, για την αναίδειά του, τον συχώρεσε. Κι' όχι μόνο τον συχώρεσε, αλλά του πήγε και νερό, μόνο και μόνο γιατί λύγισε την καρδιά του πατέρα του με τον καλό του τρόπο. Κι' είναι πολλές οι πατρικές καρδιές, που μοιάζουν με την καρδιά του μαστρο-Βαρβολομαίου και που συγχωρούν τις ανόητες πράξεις των μικρών παιδιών τους.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιοῦμορ

Η μικρή Νίκη, ακούγοντας στο βιολί κά-
ποιο γνωστό της τραγουδάκι, ρωτάει:
— Μόνο τραγουδία παίζει το βιολί ή και
παράμυθια;

*

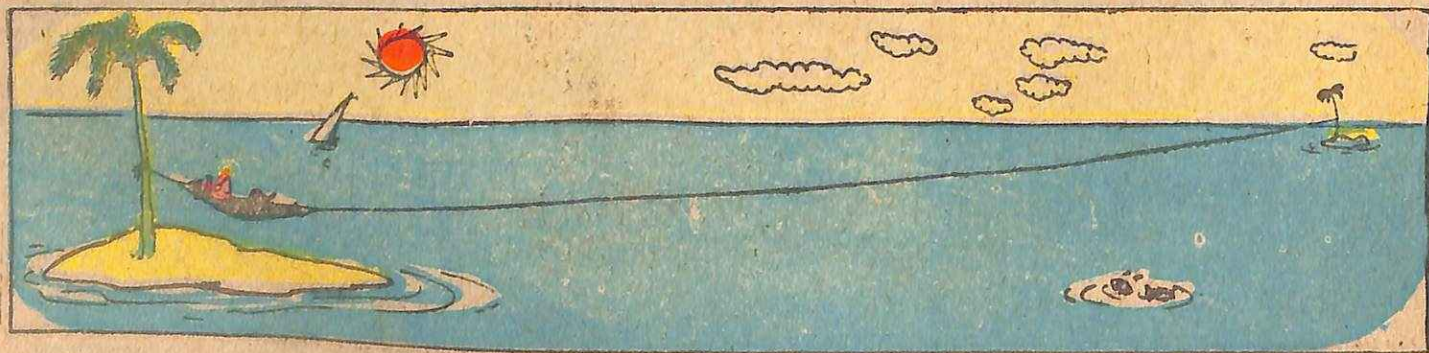
Ο Τοτός (την ώρα που ετοιμάζεται να
βγεί περίπατο με τη μητέρα του): Μαμά, μην
εξελάσεις να πάρης και τις καραμέλλες, για
την περίπτωση που θα βάλω τα κλάματα!...

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

Η πείρα

Άκουστε σας παρακαλώ,
αυτά που μούτε ο χρόνος:
—Τότε θα νάβρης το καλό,
—σαν το ζητήσης μόνος.
—Τρείς σαν βοηθούς σιωπηλοί,
σπώνουν βάρος ξεπ.
—Όπου λαλούν μαζί πολλοί,
δεν έννοεις μία λέξη.

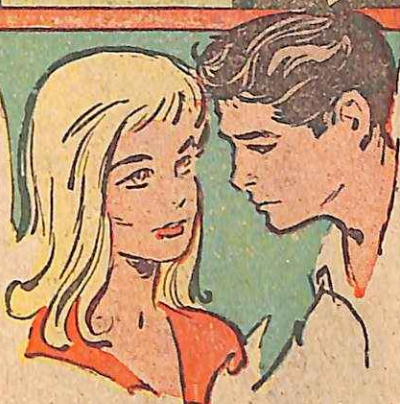
Ι. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η Ζωίτσα και το κρεμαστό κρεβάτι της

4 ημερη του κλειδούχου

ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΜΑΕΛ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΗΡΙΟ

τε άοριζες τις καταικές της, με το σκοπό να
προσφέρει στον καλό της φίλο ένα μεγάλο πο-
τήρι γάλα.

Ο σκύλος πήγε να παίξει με την Άσπρου-
λα και τα παιδιά της.

— Φοδόμενα μην αργήσετε, κύριε Ντικ, και
κρούση το γάλα που σας ετοίμασα! φώναξε
η Μαρίνα.

— Τι καλή που είσαστε!... Ξέρετε όμως,
ντρέπονται λιγάκι που σας στερώ αυτό το
γάλα...

— Ω, έχωμε τόσο πολύ! Μας περισσεύει...

— Ναι, μα θα μπορούσατε να το πουλήσε-
τε. Γιατί δε δέχεσθε ποτέ να σας πληρώσω
αυτό που πίνω;

Η Μαρίνα κατακοκκίνισε.

— Γιατί είμαι ευχαριστημένη που σας το
προσφέρω, απάντησε. Γιατί δεν πουλάει κανείς
ότι προσφέρει στους φίλους του. Δεν κάνετε
και σεις έτσι στην πατρίδα σας, την Άγγλια,
κύριε Ντικ;

— Δεν ξέρω, Μαρίνα, γιατί δεν έζησα πολύ
καιρό στην Άγγλια. Ξέρω μόνο ότι στο Πα-
ρίσι, όταν έβγαινα με την καλή μου γκουβερ-
νάντα, πληρώνω πάντα το γάλα που έπινα. Και
τόδεσκα μάλιστα πολύ ακριβό...

— Όλα είν' ακριβά στο Παρίσι, είπε η κο-
πελλίτσα. Το θυμάμαι.

— Μένετε λοιπόν ποτέ στο Παρίσι; ρώτησε
ο Ντικ με έκπληξη.

— Μάλιστα, κύριε Ντικ, εδώ και πολλά χρό-
νια. Ήμουν τότε 5-6 ετών. Η μητέρα μου
μου ζούσε ακόμη κι' ο πατέρας μου κερδίσε
πολλά λεφτά απ' τη δουλειά του. Ήμασταν
πολύ ευτυχημένοι...

Κάποια πικρή ανάμνηση έκανε να βουρκώ-
σουν τα μάτια της μικρής.

Μα ο Ντικ δεν ήταν ο μόνος που ενδιαφε-
ρήκε γι' αυτή την άποψη αποκάλυψη. Ο
Τζός, που είχε έλσει τ' αλωνα απ' έξω και

— Καλά, ντέ, μαμά!... Τι φωνά-
ζεις που έμεινα ντιζετασέος; Θα
κάνω φωνητιστήριο όλο το καλοκαίρι
(Του Άρχελαου)

κορότανε κοντά στον αφεντικό του, φαινόταν
να δίνει ιδιαίτερη προσοχή στα λόγια της Μα-
ρίνας. Ανακατέθηκε μάλιστα κι' ο ίδιος στη
συζήτηση.

— Είναι παράξενο, δεσποινίς Μαρίνα, είπε,
πώς ο πατέρας σας, αφού έμειν' σε μια τόσο
ομορφή πόλη σαν το Παρίσι, αποφάσισε ναρθή
να βαρφή εδώ στη Γκόντολτα... Μα λένε πως
εσάν είν' όλοι οι Ιταλοί... πως έχουνε για
μοναδικό τους όνειρο να ξαναγυρίσουνε μια
μέρα στον τόπο που γεννήθηκαν.

— Ο πατέρας μου δε γεννήθηκε εδώ... ούτε
κι' εγώ...

Το κοριτσάκι σώπασε ξαφνικά, σαν να φο-
δήθηκε πως είχε πη πόρα πολλά.

— Γι' αυτό λοιπόν μιλάτε τόσο καλά τα
γαλλικά, όσο και τα Ιταλικά; παρατήρησε ο
Τζός. Δεν το βρίσκετε και σεις παράξενο. μω-
λόρδε; Θάλεγε κανείς πως είναι Γαλλίδα ή
δεσποινίς Μαρίνα!

— Αλήθ' ακριβώς τη σκέψη έκανα κι' εγώ.
Τζός, συμφώνησε ο Ντικ.

— Ήμειναν όλοι σιωπηλοί για λίγο. Ύστερα
ο Κάποτον είπε, ξαναγυρίζοντας στο ίδιο
θέμα:

— Μα, αν δεν είναι αυτή η πατρίδα σας, τι
σας έφερε εδώ; Συμφωνώ πως είναι ωραίο
μέρος, υπάρχουν όμως κι' άλλα ωραιότερα.
Ύστερα, ο κάμπος του Τεσσίν είναι ανθυγιει-
νός, γεμάτος βάλτους...

Η κοπελλίτσα φάνηκε πως βρισκόταν σ' α-
μηχανία. Ένα έλαφο ζόριμα των φρυδιών
της έδειξε ότι η επιμονή εκείνη του υπηρέτη
την ενοχλούσε κάπως.

— Δεν είν' εδώ η πατρίδα μας, απάντησε
αόριστα. Ήταν όμως η πατρίδα της μητέρας
μου, που γεννήθηκε και πέθανε στο Μογκαν-
τινό.

Έσκυψε συγχρόνως το όμορφο κεφάλι της,
για να κρύψει ένα δάκρυ που τρεμούλιαζε στην
άκρη των βλεφάρων της. Άλλα, με την κινή-
σή της αυτή, η πικρή σταγόνα έπεσε πάνω στο
μαντίκι της.

Ο πόνος της έκαμε το Ντικ να θυμηθεί το
δικό του.

Δυστυχ Μαρίνα! είπε. Σ' άς λυπάσαι, για-
τί έκλαψα κι' εγώ όταν έχασα τη μητέρα μου.
Έσείς τουλάχιστον έχετε τον πατέρα σας για
παρηγοριά...

Η κοπελλίτσα δεν προσπάθησε πια να κρύ-
ψη τη θλίψη της. Κάθισε μπροστά στο τραπέ-
ζι, με το πρόσωπό της κρυμμένο στα χέρια
της, κι' έκλαψε με αναφυλλήτα.

Κάνανε άσχημα που σας μιλώσαμε για
δλ' αυτά! ψιθύρισε με συμπάθεια ο Ντικ. Δε
θαόχομαστε, αν το ξέραμε πως θα σας λυ-
πούσαμε έτσι...

Η Μαρίνα σκούπισε τα μάτια της κι' απάν-
τησε ζοφρό:

— Δε σταίτε σεις, κύριε Ντικ. Έκλαψα για-
τί θυμήθηκα πράγματα λυπηρά... Αυτό είν'
όλο!

Και, για να διδάξει τη θλίψη έντονα, ξα-
ναπήκε στο σπίκι κι' έφερε το δοχείο με το
γάλα, λέγοντας μ' ένα χαμόγελο:

— Θέλετε κι' άλλο, κύριε Ντικ; Έχωμε
υπόλοιπο... Μη ντραπήτε! Θα μ' ευχαριστήση
πολύ...

Ο Ντικ κοκκίνισε έλαφρά και κτύπησε τον
καμαριέρη, σαν να ζητούσε την έγκρισή του.
Έκείνος τού αόητησε:

— Πήστε όσο θέλετε, μωλόρδε, αφού η δε-
σποινίς Μαρίνα σας βεβαιώνει πως αυτό της
κάνει ευνοϊκότατο.

Ο Ντικ έδωσε να του ξαναγεμίσει το φλυ-
τζάνι του η Μαρίνα.

— Και τώρα δε κουβεντιάσουμε λίγο για το
Παρίσι, αφού το ξέρουμε όλοι! είπε ο Τζός.

Απ' τη λάμψη των ματιών των δυο παιδιών,
κατάλαβε πως το θέμα αυτό τους έφερε ευ-
χάριστες σκέψεις κι' ανάμνησεις.

Αρχισε λοιπόν η κουβέντα τους για τη βα-
μάρια πρωτεύουσα και κράτησε σχεδόν μια
ώρα. Για το Ντικ και τη Μαρίνα, το Παρίσι
φαινόταν σαν ένα είδος ελκυστικού και γοη-
τευτικού παραδείσου, όπου είχαν περάσει τα
πιο ευτυχισμένα—τα μόνια ευτυχισμένα—ισως—
χρόνια της ζωής τους.

Όταν τους είδε να πετάνε έτσι στη χώρα
των ονείρων, ο Τζός Κάποτον σηκώθηκε ξα-
φνικά και είπε:

— Σας ζητώ την άδεια, μωλόρδε, να σας
άφισω εδώ για λίγο με τη συντροφιά της δε-
σποινίς Μαρίνας. Πρέπει να πάω ως το χω-
ριό, στο Γκιουζέπε Φάρο, για να διορθώσω
κάτι στη σέλλα σας.

— Να πάω, Τζός! είπε πρόθυμα ο Ντικ, που
δεν είχε καμία διάθεση να ξαναγυρίση γρή-
γορα στον πυργο.

Τὰ δύο παιδιά μέινανε μόνε, καὶ συνεχίζαν τὴ φιλικὴ κουβέντα τους.
— Νὰ ὁ πατέρας μου, κύριε Ντίκ, φώναξε ξαφνικά ἡ Μαρίνα.
Κι ἔδειξε ἕναν ἄντρα μᾶλλον ψηλὸ, μὲ φαρδίες ἀσθητικές πλάτες, ποὺ ἐρχότανε πρὸς τὸ σπίτι.
Βλέποντας τὸ νέο λόρδο, ὁ Τζάκοπο σταμάτησε ξαφνικά καὶ φάνηκε νὰ διατάξη.
— Πατέρα, τοῦ ἐξηγήσατε ἡ μικρή, εἶναι τὸ ἀρχοντόπουλο τοῦ πύργου. Σοῦ ἔχω μιλήσει συχνά γι' αὐτό.

— Ἄ, ὁ μὴλόβος Ντίκ Χάκγουντ; πρόφερε ὁ κλειδοῦχος.
— Ὁ Ντίκ παραξενεύτηκε, ἀκούοντας τ' ὄνομα του.

— Μὰ ἐξέρετε λοιπόν, κύριε; ρώτησε.
— Σὰς ξέρω ὅπως ὄλοι... ἀπάντησε ὁ κλειδοῦχος μὲ κάποια ἀμηχανία. Ποῖος δὲν εἶχε μάθει πὼς ἕνας Ἀγγλος, ὁ κ. Χάκγουντ, ἀγόρασε τὸν πύργο τοῦ Ἀκούτο;

— Ξέρουμε τὸ θεῖο μου, ὄχι μὲνα.
— Καὶ σὰς τὸ ἴδιο. Σὰς ἔχουνε δὴ, στοὺς περιπάτους ποὺ κάνετε μὲ τ' ἄλγο...
— Ὡστόσο, δὲν ἔχω ἐρθεῖ συχνά στὸ χωριό. Μονάχα τρεῖς φορές... Καὶ κάθε φορά ἔρχομαι γραμμὴ ἐδῶ.

Τὸ ἀγοράκι κῦτταξε μὲ περιέργεια τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν μιλοῦσε. Ἡ φυσιογνωμία του τοῦ φαίνονταν κάποια γνωστή—κι' ἄς τὴν εἶχαν ἀλλάξει τὰ χρόνια κι ἡ γενειάδα του.

Δὲ μπόρεσε μάλιστα νὰ κρύψῃ τὴν ἐντύπωσίν του αὐτή.

— Εἶναι περίεργο, κύριε Ριβάλτο! εἶπε. Δὲν ξέρω γιατί ἔχω τὴν βεβαιότητα πὼς σὰς ἔκασαν ἀπὸ τὴν ἀλλοτε. κάπου πάλω... ὅταν πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε!

— Ἐνὰ χαμόγελο λίγο θλιμμένο πλανήθηκε στὰ χεῖλιά του κλειδοῦχου, κι' ἀπάντησε:
— Κάποιο λάθος δὲ κάνειτε, μικρὲ μου κύριε... Εἶναι τόσο ἄνθρωποι ποὺ μοῦ μοιάζουνε!... Μὰ, κι' ἂν ὑποθέσω πως μ' ἔχετε ἔκασαν ἀπὸ τὴν ἀλλοτε, δὲν εἶναι καθόλου παράξενο, ἐφ' ὅσον ἐργάζομαι στὴν σιδηροδρομικὴ γραμμὴ καὶ σὲς κάνετε κάποτε περιπάτους στὴν περιοχή.

— Ὁχι, ὄχι! ἐπέμεινε ὁ Ντίκ. Δὲ σὰς ἔχω δῆ εἰδῶ, ἀλλὰ ἄλλω... Στάθηκε! Μιλοῦσατε ἀκριβῶς γιὰ τὸ Παρίσι, μὲ τὴ Μαρίνα. Θὰ μπορούσα λοιπὸν νὰ πάω ὅπου πὼς ἐκεῖ σὰς εἶδα!

Ὁ Ριβάλτο προσπάθησε νὰ γελάσῃ. «Ἐκαμε μὴ ἀόριστη χειρωνακία κι' ἀπάντησε:
— Δὲν ἀποκλείεται... Ὅπως σὰς εἶπε ἡ Μαρίνα, μέναμε πάλω στὸ Παρίσι...
Χαίρεταις ὅποτε τὸ παιδί κι' ἀπομακρύνθηκε.

Ὁ Τζέε ξαναγύρισε, μὲ τ' ἄλγο, καὶ πληροφορήθηκε μὲ σέβασμό τὸν ἀρετικὸν τοῦ πῶς ἦταν πιά ὅρα νὰ γυρίσουν στὸν πύργο.

Ὁ Ντίκ ἀναστρέφοντε, σηκώθηκε καὶ εἶπε:
— Ὁρεβουά, Μαρίνα. Ἄν τυχὸν δὲν κατεβῶ αὐριό στὸ χωριό, ἐλάτε σὲς στὸ Ἀκούτο. Ἄπ' τὸ δρόμο ὅμως, γιατί...
Σταμάτησε καὶ ἔγραψε τὰ φρούδια του.

— Γιατί... ρώτησε τὸ κοριτσάκι.
— Γιατί ὁ θεὸς μοῦ μοῦ ἀπαγορεύει νὰ κατεβῶ στὴν ρεμπατίνα ἀπὸ τὰ φρούδια. Λέει πὼς εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο... Νόρησε λοιπὸν ἀπ' τὴν καγκυλλοπορία τοῦ πάρκου. Εἶναι

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

"Εφταίνε ὁ τοῖχος!..."

Τὸ σπίτι τοῦ Μάκη εἶναι ἀνάστατο κι' αἰτία εἶναι πὺς λείπουν οἱ γονεῖς τοῦ τοῦ.

— Θὰ κάνουμε σήμερον νουκοκυριά!... λέει δυνατὰ ὁ Μάκης στὰ δύο μικρά ἀδελφάκια του.

— Ἀπλάστ' ρυτιδὸν ἐκεῖνα μ' ἀπορία.
— Νά, ὅτι κάνει ἡ μαμά ὅταν εἶναι ἐδῶ: θὰ πλύνουμε τὰ πιάτα, θὰ τινάξουμε τὰ καλὰ, θὰ κάνουμε παρκέ... καὶ θὰ ξεσκονίσουμε τὰ καθάρ καὶ τὰ ἐπιπλα... τοὺς ἐξηγεῖ ὁ Μάκης.

Καὶ τὸ «νουκοκυριά» ἀρχίζει. Ἀφοῦ ὅμως σπάσουν μερικὰ πιάτα πρὶν τὰ πλύνουν καλὰ-καλὰ, βαριούνται καὶ παρτάνε ὅλες τὶς δουλειές στὴ μέση.

— Θὰ κάνουμε τώρα κατ' ἄλλο... θὰ βγάλουμε τὰ καθάρ ἀπ' τὴ θέα τοῦ καὶ θὰ τὰ βάλουμε ἄλλω... λέει αὐτὸς ὁ Μάκης.

Κι' ἀρχίζει ἀμέσως καινούργιος κομοκαλοῦχος. Παίρνει ἕνα καρφὶ καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ βάλῃ στὸν τοῖχο μὲ τὸ κεφάλι μπροστὰ... Τὸ καρφὶ, ὅπως εἶναι ἐπινοημένο, παρ' ὅλα τὰ χ' ἔχεται δὲν προκύβει, ὁ τοῖχος ἀρχίζει νὰ σκάει καὶ ὁ Μάκης πᾶει νὰ σκάσει κι' αὐτὸς ἀπ' τὸ κακό του!

Τὰ δύο ἀδελφάκια του τότε τοῦ λένε:
— Αὐτὸ ποὺ κάνεις εἶναι κατὰ... Κι' ὅσο νὰ προσπαθῇ, δὲν θὰ τὸ καταφέρει.

— Γιατί; ρωτᾷ ὁ Μάκης ἀντριμενός.
— Γιατί δὲ βράσεις πὼς τὸ καρφὶ εἶναι γιὰ τὸν ἄλλο τοῖχο!

MIKY MAROY

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐξαιρετικὴ πρακτικὴ ἐφεύρεσι, ποὺ θὰ ἐνδυναμίσῃ ἀσφαλῶς τὶς μῆτερες, δεδομένου ὅτι θὰ τὶς διευκολύνῃ πολὺ στὸν τρόπον τὸν παιδιῶν τους. Τὸ σύνολον ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ πλαστικὴ φιάλη, ποὺ καταλήγει σ' ἕνα ἐπίσης πλαστικὸ κουταλάκι. Ἡ κρέμα ἡ τὸ γάλα τοποθετοῦνται μέσα στὴ φιάλη καὶ ἀκολουθεῖται γεμίζεται τὸ κουταλάκι μὲ μιὰ ἀνεκασίθητη πίεσι τῆς φιάλης. Αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται μολὺς τὸ παιδάκι ἀδειάσῃ τὸ κουταλάκι. Ἡ ἐφεύρεσι πρωτοχρησιμοποιήθηκε γιὰ τοὺς ἀρρώστους στὰ στρατιωτικὰ νοσοκομεία τῶν Η. Π. Α.

πάντα ἀνοίχτη.
Κι' ὁ Ντίκ ἀπομακρύνθηκε, θλιμμένος, ἀφ' ὧν τὴ Μαρίνα τὸ ἴδιο θλιμμένη κι' αὐτή. Τὸ ἴδιο προσέσθησε ἐφοίγη τὶς καρδιές τους. Κάποια ἀκαθόριστη ἀπειλή ἔρχιχε τὸ σύννεφο τῆς...

Ὁ Ντίκ δὲν τολμοῦσε νὰ φανερῶσθι στὸ συνοδὸ τοῦ τῆς ἀνέστη ἔκλεινη κακοδιοθεσία του. Κι' ὅστόσο εἶχε ἀπόλυτὴ ἐμπιστοσύνη στὸ Τζέε, τὸ γελαστό κι' ἀφρόντιστο αὐτό νέο.

Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε προπάντων, ἦταν ἡ παράξη ἐντύπωσι ποὺ τὸν εἶχε κάνει ὁ πατέρας τῆς Μαρίνας... Ποῦ τὸν εἶχε ξαναδῇ;

Ὅλα σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο—τὰ χεῖρά του, τὸ πρόσωπό του, ἡ γλώσσα του—δεῖχνανε μὲρῶς καὶ κοινωνικὴ θέσι ἀνώτερη ἀπὸ ἕνα κοινὸ κλειδοῦχο. «Υστερὰ, ὅπως καὶ μιὰ ἄλλη λεπτομέρεια: Αὐτὸς ὁ Ριβάλτο μιλοῦσε ὁμοίως τὰ ἱταλικά, μὲ προφορὰ Γαλλοῦ. Δὲν ἦταν λοιπὸν ἱταλός.

Βέβαια, εἶχε παραδεχθῇ πὼς ἔμενε ἄλλοτε στὸ Παρίσι, μὲ τὴν κόρη του. Ἀλλ' ὁ Ντίκ, μὲ τὴν τετραγώνη παιδαγωγικὴ λογικὴ, σκεμνίζονταν ὅτι ἔπρεπε νάχε μείνει ἐκεῖ πᾶρα τοῦ καιροῦ, γιὰ νὰ ἐπηρεασθῇ ἐπὶ τὴν προφορὰ του.

Αὐτὰ συλλογιζόμενος ἀκόμη, ὅταν μῆκε στὴν κάμαρά του, ποὺ τὴ φώτιζε τὸ ἡλιοσάκιμα.

Εἶχε στὴ βιβλιοθήκη του ἕνα σωρὸ εἰκόνων γραφημένα Ριβάλτο, ποὺ τὰ εἶχαν διαλέξει γι' αὐτὸν ἡ μῆτερὰ του καὶ ἡ γκουβερνάντα του. Τὰ εἶχε διαβάσει καὶ ξαναδιαβάσει ὅλα. Δὲν παρουσιαζαν πιά κανένα ἐνδιαφέρον στὴν παιδικὴ φαντασία του.

Ὡστόσο, τὴν ἡμέρα αὐτή, ἤθελε νὰ διδάξῃ μὲ κάθε τρόπο τὴν σκέψιν ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσα. Πῆρε λοιπὸν τὰ «ἱστορία τοῦ Γιούλιαν» καὶ τὰ βάζει πάλιν στὸ τραπέζι. Κάθησε ὅπως κι' ὅχιος νὰ ξεφυλλίσῃ τὸ βιβλίο.

Ξαφνικά, πέρασε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ φύλλα ἕνα χαρτί καὶ ἀποκρίστηκαν στὸ πάτωμα. Ἦταν παλαιὰ γραμμάτια τῆς μῆτερὰς τοῦ Ντίκ καὶ τῆς Τζέννυ, φωτογραφίες καὶ πορτραῖτα ἐξοχισμένα ἐκεῖ μέσα.

Ὁ μικρὸς ἐσκυψε γιὰ νὰ τὰ μαζέψῃ. Τὰ μάτια τοῦ βούρκωσαν ἀπ' τὴν συγκίνησι, δὲν ἀντίκρισε τίς ἐξοχισμένες εἰκόνες τῶν προσώπων ἐκείνων ποὺ εἶχε ἀγαπήσει καὶ ποὺ τὸν ἀγαπᾶσαν τοῦφερά...

Ἀναστήθηκε ξαφνικά καὶ κάρφωσε τὴ ματιὰ του, σὰν ὀπτασίονος, σ' ἕνα ἀπ' τὰ πορτραῖτα ἐκείνα, ποὺ παρῆσαν ἕνα νεὸν ἄντρα ὡς 30 χρονῶν. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ ἦταν βγαλμένη στὸ Παρίσι. Κι' ὁ Ντίκ δὲ δυσκολοῦθε καὶ καθόλου ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ πρόσωπο ποὺ παρῆσαν.

— Ὁ κύριος Ριβάλτο, ὁ ἐπιστάτης τοῦ πατέρα μου... ψιθύρισε.

Συγχρόνως, τοῦ φάνηκε σὰν νὰ ξεκολλή-

κε ἕνας πέπλος ποὺ σκέπαζε τὸ νοῦ του. «Ἐπίστευσε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χεῖρά του, κατασπυγνόμενος... Ἡ μνήμη του ἐξαγέρθηκε, ἀκριβέστατη... θυμόταν, ἀναγνώρισε!

Τώρα ἐξηγοῦσε τὴν ἀόριστη ἐντύπωσι ποὺ εἶχε δοκιμάσει πρὶν ἀπὸ λίγο, στὰ φτωχικὰ σπιτάκι τοῦ κλειδοῦχου, στὴ Γκρόντολα... ὅταν τοῦ εἶχε φανῇ γνῶριμὴ ἡ φυσιογνωμία τοῦ Τζάκοπο Ριβάλτο!...

Πῶς δὲν τὸ εἶχε σκεφθῇ πρωτίτερα; Τζάκοπο Ριβάλτο... Ἦταν τὸ ἴδιο ὄνομα καὶ ἐπίθετο τοῦ Ζάκ Ριβάλτο, μὲ ἱταλικὴ προφορά!

Ἐπρεμε συγκορμος, ἀναστατωμένος ἀπ' τὴ δυνατὴ συγκίνησι, ἀπ' τὶς ἐντύψεις, τὰ συναισθήματα, τὶς ἰδέες ποὺ ἀλληλοσυγκρούονταν μέσα στὸ μυαλό καὶ στὴν καρδιά του.

Τζάκοπο Ριβάλτο... Ζάκ Ριβάλτο! Μὰ ἦταν... ἦταν ὁ ἀπαίσιος ἄνθρωπος ποὺ εἶχε προκαλέσει τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, αὐτοῦ ποὺ τὸν εἶχε ἀρίσει ὀρφανό, αὐτοῦ ποὺ εἶχε καταδικασθῇ στὴ Γαλλία!...

Κι' ἦταν πατέρας κι' αὐτός... πατέρας τοῦ γλυκοῦ ἐκείνου κι' ἀξιογάπητου κοριτοῦ, ποὺ πρόσφερε τὴν σιτορυή καὶ παρηγοριά στὸ Ντίκ, μέσα στὴ μοναξιά, στὸ πένθος καὶ στὴν ἐγκατάλειψή του!

Μὰ ἦταν πᾶρα πολὺ, αὐτό! Τὶ σκληρὴ ἐιρωνεία τῆς Τύχης!...

Ἐμεῖνε γιὰ λίγο σὰν παραχαλινόμενος. Τοῦ φαίνονταν πὼς θάσπαζε ἡ καρδιά του, μέσα στὸ ἀδύνατο στήθος του... πὼς δὲ θὰ μπορούσε ν' ἀνδρῇ τὸ μυαλό του σὲ τέτοια θέλλα σκέψεων. Ἡ τρέλλα τὸν ἀγγίζει μὲ τὶς μαύρες φτερούγες τῆς...

«Υστερὰ ὅμως ἀπ' τὴ νευρικὴ αὐτὴ ὑπερτασι, ἔξωσπεσε σὲ δάκρυα ποὺ τὸν ἀνακούφι-σαν. Ἐπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἐκλάψε πολλὰ ὥρα, μὲ ἀπελπιστικὴν λυγμική.

Σιγὰ-σιγὰ ἤσυχασε. Τὸ μυαλό του ἀρχισε νὰ ξεκαθαρίζῃ. Τὶς πρώτες σκληρὲς ἀμνη-σεις του διαδέχθηκαν ἄλλες, πρὶν παρήγορες. Θυμότανε τῶνα ἐξαχσμένους λεπτομέρειες, ἐξαγυρίζοντας στὰ πρώτα παιδικὰ του χρόνια... Μιλούσαν γιὰ τὸ Ζάκ Ριβάλτο, ἡ μῆτερὰ του δὲν εἶχε μεταχειρισθῇ ποτὲ μιὰ πικρὴ λέξι. Μιὰ μὲρα μάλιστα, εἶχε ψιθυρίσει: «Ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος!...»

Μὰ κι' ἡ Τζέννυ Μὰκ Θέρον εἶχε ἐκδηλώσει πάντα τὰ ἴδια αἰσθήματα γιὰ τὸ Ριβάλτο. Οἱ ἀμνησῖες ἔφεραν ἡ μὴ τὴν ἄλλη, στὴ σειρά. Ὁ Ντίκ νόμιζε πὼς ἀκούει τὴν καλὴν του γκουβερνάντα ποὺ ἔλεγε:

«Ὁχι! Δὲν ἦταν ἔνοχος ὁ Ζάκ Ριβάλτο. Οἱ δικαστὲς καταδίκασαν ἕνα ἄδω!»

Τώρα τὸ παιδί ἔλλαζε τελειῶς γνῶμη: Δὲν ἦταν δυνατὸ νάιναι κλέφτης ὁ πατέρας τῆς Μαρίνας! Εἶχε δικὴν ἡ Τζέννυ, ποὺ τὸν θεωροῦσε ἄδω...

Μὰ ἤθελε νὰ ἐπιβεβαιώσῃ ἀμέσως αὐτὴ τὴν πεποίθησίν του. «Ἐπρεμε λοιπὸν νὰ ἐξαγυρίσῃ στὴ Γκρόντολα, νὰ ἐξαποκρίνῃ περὶ τὸ δρόμο ποὺ εἶχε κάνει νωρίτερα μὲ τ' ἄλγο.

Τὸ πρῶμα δὲν ἐπαίρει ἀναβολή! Θὰ ξαναέλεπε τὸ Τζάκοπο Ριβάλτο, θὰ τοῦ μιλοῦσε ἰδιαιτέρως, μακριὰ ἀπὸ κάθε μάρτυρα. Θὰ τοῦλεγε τὶς ὑποψίες του, πὼς τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει καὶ πὼς, ἀνάμεσα στὶς δύο ἐκδοχὲς τοῦ παλοῦ δράματος, εἶχε διαλέξει ἐκείνην ποὺ τὸν ἀδύνασε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτήσια Δρχ. 240.—
Ἐξάμηνος » 120.—
Τρῆμνος » 60.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτήσια Δίρες Ἀγγλίας 6 —
» Δολάρια 17 —
» Φρ. Βελγ. 840 —
» Φρ. Γαλλ. 8.650 —
» Φρ. Ἑλδ. 73 —
» Μάρκα Γερμ. 72 —

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικὸ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικὸ διὰ τραπεζικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν ἐκδότη «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσάνου 4, (Πλατεία Κλαυθμόνων).

ΑΘΗΝΑΙ

«Ἐμμ. Μπακαλάκης καὶ Σία» Ε. Ε. Ἐκδοτικὴ Ἐταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Διευθυντὴς Ἰ. Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΑΤΗΣ

Ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς 38
Ἰγυθίου Τηλεγραφεῖου: Σπύρος Μπέλλας, ὁδὸς Βουλγαρίας 11, Ἄ ν ἡ ν α ι.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ἀποκλειστικὸ ἀντιπρόσωποι πωλησέως τοῦ περιοδικοῦ

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

δι' Ἱταλίαν, Ἑλβετίαν, Αὐστρίαν, Δανίαν, Ὀλλανδίαν, Γιουγκοσλαβίαν, Πολωνίαν, Ρουμανίαν, Τσεχοσλοβακίαν, χώρας Σοβιετικῆς Ἐνδόσεως, Νότιον καὶ Κεντρικὴν Ἀμερικὴν, Καναδά, χώρας Ἀφρικῆς, Μαδαγασκάρην κλπ.

ΓΡΑΨΑΤΕ γνωρίζοντες ὄνομα, ἰδιότητα καὶ συστάσεις εἰς τὸν περιοδικὸν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» ὑπηρεσίαν ἀνταποκρίνουν ἐξωτερικὸ ὁδὸς Δραγατσάνου 4, Ἀθῆναι.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Εὐρώστα Καπλά-νι ο. υ. (19 χρονῶν) Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ ἕνα ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς ἀγνῆς φίλιας.

Ἡ Νίκη Ν. Γεωργιάδου ο. υ. (17 χρονῶν), Τιμάρχου 2, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν σκέψεων καὶ διαφύλαξιν καὶ τὴ συνάφῃ μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φίλιας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Ἀγγέλος Γ. Μανιῶρ, η. σ. (19 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Κ. Μουζογιάδης ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Θ. Νικολαΐδης ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Παπαδάς ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Παπαδάς ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Παπαδάς ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Παπαδάς ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Παπαδάς ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Παπαδάς ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Παπαδάς ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Παπαδάς ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Παπαδάς ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Παπαδάς ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Παπαδάς ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Παπαδάς ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Παπαδάς ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Παπαδάς ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Παπαδάς ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Παπαδάς ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Παπαδάς ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Παπαδάς ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Παπαδάς ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφίλων.

Ὁ Ἀνδρέας Γ. Παπαδάς ο. υ. (17 χρονῶν), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλογογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλο τ

z. I. s. M. V. Atlas, Co. Faros Shipping Co. Ltd., 6 Bevis Marks, London E.C.3.; επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17-27 χρόνων.

Ο J. V. Outsinos, (21 χρόνων), M. V. Agnolios, Co. Ltd., 31, 33, 35, 37, 39, 41, 43, 45, 47, 49, 51, 53, 55, 57, 59, 61, 63, 65, 67, 69, 71, 73, 75, 77, 79, 81, 83, 85, 87, 89, 91, 93, 95, 97, 99, 101, 103, 105, 107, 109, 111, 113, 115, 117, 119, 121, 123, 125, 127, 129, 131, 133, 135, 137, 139, 141, 143, 145, 147, 149, 151, 153, 155, 157, 159, 161, 163, 165, 167, 169, 171, 173, 175, 177, 179, 181, 183, 185, 187, 189, 191, 193, 195, 197, 199, 201, 203, 205, 207, 209, 211, 213, 215, 217, 219, 221, 223, 225, 227, 229, 231, 233, 235, 237, 239, 241, 243, 245, 247, 249, 251, 253, 255, 257, 259, 261, 263, 265, 267, 269, 271, 273, 275, 277, 279, 281, 283, 285, 287, 289, 291, 293, 295, 297, 299, 301, 303, 305, 307, 309, 311, 313, 315, 317, 319, 321, 323, 325, 327, 329, 331, 333, 335, 337, 339, 341, 343, 345, 347, 349, 351, 353, 355, 357, 359, 361, 363, 365, 367, 369, 371, 373, 375, 377, 379, 381, 383, 385, 387, 389, 391, 393, 395, 397, 399, 401, 403, 405, 407, 409, 411, 413, 415, 417, 419, 421, 423, 425, 427, 429, 431, 433, 435, 437, 439, 441, 443, 445, 447, 449, 451, 453, 455, 457, 459, 461, 463, 465, 467, 469, 471, 473, 475, 477, 479, 481, 483, 485, 487, 489, 491, 493, 495, 497, 499, 501, 503, 505, 507, 509, 511, 513, 515, 517, 519, 521, 523, 525, 527, 529, 531, 533, 535, 537, 539, 541, 543, 545, 547, 549, 551, 553, 555, 557, 559, 561, 563, 565, 567, 569, 571, 573, 575, 577, 579, 581, 583, 585, 587, 589, 591, 593, 595, 597, 599, 601, 603, 605, 607, 609, 611, 613, 615, 617, 619, 621, 623, 625, 627, 629, 631, 633, 635, 637, 639, 641, 643, 645, 647, 649, 651, 653, 655, 657, 659, 661, 663, 665, 667, 669, 671, 673, 675, 677, 679, 681, 683, 685, 687, 689, 691, 693, 695, 697, 699, 701, 703, 705, 707, 709, 711, 713, 715, 717, 719, 721, 723, 725, 727, 729, 731, 733, 735, 737, 739, 741, 743, 745, 747, 749, 751, 753, 755, 757, 759, 761, 763, 765, 767, 769, 771, 773, 775, 777, 779, 781, 783, 785, 787, 789, 791, 793, 795, 797, 799, 801, 803, 805, 807, 809, 811, 813, 815, 817, 819, 821, 823, 825, 827, 829, 831, 833, 835, 837, 839, 841, 843, 845, 847, 849, 851, 853, 855, 857, 859, 861, 863, 865, 867, 869, 871, 873, 875, 877, 879, 881, 883, 885, 887, 889, 891, 893, 895, 897, 899, 901, 903, 905, 907, 909, 911, 913, 915, 917, 919, 921, 923, 925, 927, 929, 931, 933, 935, 937, 939, 941, 943, 945, 947, 949, 951, 953, 955, 957, 959, 961, 963, 965, 967, 969, 971, 973, 975, 977, 979, 981, 983, 985, 987, 989, 991, 993, 995, 997, 999, 1001, 1003, 1005, 1007, 1009, 1011, 1013, 1015, 1017, 1019, 1021, 1023, 1025, 1027, 1029, 1031, 1033, 1035, 1037, 1039, 1041, 1043, 1045, 1047, 1049, 1051, 1053, 1055, 1057, 1059, 1061, 1063, 1065, 1067, 1069, 1071, 1073, 1075, 1077, 1079, 1081, 1083, 1085, 1087, 1089, 1091, 1093, 1095, 1097, 1099, 1101, 1103, 1105, 1107, 1109, 1111, 1113, 1115, 1117, 1119, 1121, 1123, 1125, 1127, 1129, 1131, 1133, 1135, 1137, 1139, 1141, 1143, 1145, 1147, 1149, 1151, 1153, 1155, 1157, 1159, 1161, 1163, 1165, 1167, 1169, 1171, 1173, 1175, 1177, 1179, 1181, 1183, 1185, 1187, 1189, 1191, 1193, 1195, 1197, 1199, 1201, 1203, 1205, 1207, 1209, 1211, 1213, 1215, 1217, 1219, 1221, 1223, 1225, 1227, 1229, 1231, 1233, 1235, 1237, 1239, 1241, 1243, 1245, 1247, 1249, 1251, 1253, 1255, 1257, 1259, 1261, 1263, 1265, 1267, 1269, 1271, 1273, 1275, 1277, 1279, 1281, 1283, 1285, 1287, 1289, 1291, 1293, 1295, 1297, 1299, 1301, 1303, 1305, 1307, 1309, 1311, 1313, 1315, 1317, 1319, 1321, 1323, 1325, 1327, 1329, 1331, 1333, 1335, 1337, 1339, 1341, 1343, 1345, 1347, 1349, 1351, 1353, 1355, 1357, 1359, 1361, 1363, 1365, 1367, 1369, 1371, 1373, 1375, 1377, 1379, 1381, 1383, 1385, 1387, 1389, 1391, 1393, 1395, 1397, 1399, 1401, 1403, 1405, 1407, 1409, 1411, 1413, 1415, 1417, 1419, 1421, 1423, 1425, 1427, 1429, 1431, 1433, 1435, 1437, 1439, 1441, 1443, 1445, 1447, 1449, 1451, 1453, 1455, 1457, 1459, 1461, 1463, 1465, 1467, 1469, 1471, 1473, 1475, 1477, 1479, 1481, 1483, 1485, 1487, 1489, 1491, 1493, 1495, 1497, 1499, 1501, 1503, 1505, 1507, 1509, 1511, 1513, 1515, 1517, 1519, 1521, 1523, 1525, 1527, 1529, 1531, 1533, 1535, 1537, 1539, 1541, 1543, 1545, 1547, 1549, 1551, 1553, 1555, 1557, 1559, 1561, 1563, 1565, 1567, 1569, 1571, 1573, 1575, 1577, 1579, 1581, 1583, 1585, 1587, 1589, 1591, 1593, 1595, 1597, 1599, 1601, 1603, 1605, 1607, 1609, 1611, 1613, 1615, 1617, 1619, 1621, 1623, 1625, 1627, 1629, 1631, 1633, 1635, 1637, 1639, 1641, 1643, 1645, 1647, 1649, 1651, 1653, 1655, 1657, 1659, 1661, 1663, 1665, 1667, 1669, 1671, 1673, 1675, 1677, 1679, 1681, 1683, 1685, 1687, 1689, 1691, 1693, 1695, 1697, 1699, 1701, 1703, 1705, 1707, 1709, 1711, 1713, 1715, 1717, 1719, 1721, 1723, 1725, 1727, 1729, 1731, 1733, 1735, 1737, 1739, 1741, 1743, 1745, 1747, 1749, 1751, 1753, 1755, 1757, 1759, 1761, 1763, 1765, 1767, 1769, 1771, 1773, 1775, 1777, 1779, 1781, 1783, 1785, 1787, 1789, 1791, 1793, 1795, 1797, 1799, 1801, 1803, 1805, 1807, 1809, 1811, 1813, 1815, 1817, 1819, 1821, 1823, 1825, 1827, 1829, 1831, 1833, 1835, 1837, 1839, 1841, 1843, 1845, 1847, 1849, 1851, 1853, 1855, 1857, 1859, 1861, 1863, 1865, 1867, 1869, 1871, 1873, 1875, 1877, 1879, 1881, 1883, 1885, 1887, 1889, 1891, 1893, 1895, 1897, 1899, 1901, 1903, 1905, 1907, 1909, 1911, 1913, 1915, 1917, 1919, 1921, 1923, 1925, 1927, 1929, 1931, 1933, 1935, 1937, 1939, 1941, 1943, 1945, 1947, 1949, 1951, 1953, 1955, 1957, 1959, 1961, 1963, 1965, 1967, 1969, 1971, 1973, 1975, 1977, 1979, 1981, 1983, 1985, 1987, 1989, 1991, 1993, 1995, 1997, 1999, 2001, 2003, 2005, 2007, 2009, 2011, 2013, 2015, 2017, 2019, 2021, 2023, 2025, 2027, 2029, 2031, 2033, 2035, 2037, 2039, 2041, 2043, 2045, 2047, 2049, 2051, 2053, 2055, 2057, 2059, 2061, 2063, 2065, 2067, 2069, 2071, 2073, 2075, 2077, 2079, 2081, 2083, 2085, 2087, 2089, 2091, 2093, 2095, 2097, 2099, 2101, 2103, 2105, 2107, 2109, 2111, 2113, 2115, 2117, 2119, 2121, 2123, 2125, 2127, 2129, 2131, 2133, 2135, 2137, 2139, 2141, 2143, 2145, 2147, 2149, 2151, 2153, 2155, 2157, 2159, 2161, 2163, 2165, 2167, 2169, 2171, 2173, 2175, 2177, 2179, 2181, 2183, 2185, 2187, 2189, 2191, 2193, 2195, 2197, 2199, 2201, 2203, 2205, 2207, 2209, 2211, 2213, 2215, 2217, 2219, 2221, 2223, 2225, 2227, 2229, 2231, 2233, 2235, 2237, 2239, 2241, 2243, 2245, 2247, 2249, 2251, 2253, 2255, 2257, 2259, 2261, 2263, 2265, 2267, 2269, 2271, 2273, 2275, 2277, 2279, 2281, 2283, 2285, 2287, 2289, 2291, 2293, 2295, 2297, 2299, 2301, 2303, 2305, 2307, 2309, 2311, 2313, 2315, 2317, 2319, 2321, 2323, 2325, 2327, 2329, 2331, 2333, 2335, 2337, 2339, 2341, 2343, 2345, 2347, 2349, 2351, 2353, 2355, 2357, 2359, 2361, 2363, 2365, 2367, 2369, 2371, 2373, 2375, 2377, 2379, 2381, 2383, 2385, 2387, 2389, 2391, 2393, 2395, 2397, 2399, 2401, 2403, 2405, 2407, 2409, 2411, 2413, 2415, 2417, 2419, 2421, 2423, 2425, 2427, 2429, 2431, 2433, 2435, 2437, 2439, 2441, 2443, 2445, 2447, 2449, 2451, 2453, 2455, 2457, 2459, 2461, 2463, 2465, 2467, 2469, 2471, 2473, 2475, 2477, 2479, 2481, 2483, 2485, 2487, 2489, 2491, 2493, 2495, 2497, 2499, 2501, 2503, 2505, 2507, 2509, 2511, 2513, 2515, 2517, 2519, 2521, 2523, 2525, 2527, 2529, 2531, 2533, 2535, 2537, 2539, 2541, 2543, 2545, 2547, 2549, 2551, 2553, 2555, 2557, 2559, 2561, 2563, 2565, 2567, 2569, 2571, 2573, 2575, 2577, 2579, 2581, 2583, 2585, 2587, 2589, 2591, 2593, 2595, 2597, 2599, 2601, 2603, 2605, 2607, 2609, 2611, 2613, 2615, 2617, 2619, 2621, 2623, 2625, 2627, 2629, 2631, 2633, 2635, 2637, 2639, 2641, 2643, 2645, 2647, 2649, 2651, 2653, 2655, 2657, 2659, 2661, 2663, 2665, 2667, 2669, 2671, 2673, 2675, 2677, 2679, 2681, 2683, 2685, 2687, 2689, 2691, 2693, 2695, 2697, 2699, 2701, 2703, 2705, 2707, 2709, 2711, 2713, 2715, 2717, 2719, 2721, 2723, 2725, 2727, 2729, 2731, 2733, 2735, 2737, 2739, 2741, 2743, 2745, 2747, 2749, 2751, 2753, 2755, 2757, 2759, 2761, 2763, 2765, 2767, 2769, 2771, 2773, 2775, 2777, 2779, 2781, 2783, 2785, 2787, 2789, 2791, 2793, 2795, 2797, 2799, 2801, 2803, 2805, 2807, 2809, 2811, 2813, 2815, 2817, 2819, 2821, 2823, 2825, 2827, 2829, 2831, 2833, 2835, 2837, 2839, 2841, 2843, 2845, 2847, 2849, 2851, 2853, 2855, 2857, 2859, 2861, 2863, 2865, 2867, 2869, 2871, 2873, 2875, 2877, 2879, 2881, 2883, 2885, 2887, 2889, 2891, 2893, 2895, 2897, 2899, 2901, 2903, 2905, 2907, 2909, 2911, 2913, 2915, 2917, 2919, 2921, 2923, 2925, 2927, 2929, 2931, 2933, 2935, 2937, 2939, 2941, 2943, 2945, 2947, 2949, 2951, 2953, 2955, 2957, 2959, 2961, 2963, 2965, 2967, 2969, 2971, 2973, 2975, 2977, 2979, 2981, 2983, 2985, 2987, 2989, 2991, 2993, 2995, 2997, 2999, 3001, 3003, 3005, 3007, 3009, 3011, 3013, 3015, 3017, 3019, 3021, 3023, 3025, 3027, 3029, 3031, 3033, 3035, 3037, 3039, 3041, 3043, 3045, 3047, 3049, 3051, 3053, 3055, 3057, 3059, 3061, 3063, 3065, 3067, 3069, 3071, 3073, 3075, 3077, 3079, 3081, 3083, 3085, 3087, 3089, 3091, 3093, 3095, 3097, 3099, 3101, 3103, 3105, 3107, 3109, 3111, 3113, 3115, 3117, 3119, 3121, 3123, 3125, 3127, 3129, 3131, 3133, 3135, 3137, 3139, 3141, 3143, 3145, 3147, 3149, 3151, 3153, 3155, 3157, 3159, 3161, 3163, 3165, 3167, 3169, 3171, 3173, 3175, 3177, 3179, 3181, 3183, 3185, 3187, 3189, 3191, 3193, 3195, 3197, 3199, 3201, 3203, 3205, 3207, 3209, 3211, 3213, 3215, 3217, 3219, 3221, 3223, 3225, 3227, 3229, 3231, 3233, 3235, 3237, 3239, 3241, 3243, 3245, 3247, 3249, 3251, 3253, 3255, 3257, 3259, 3261, 3263, 3265, 3267, 3269, 3271, 3273, 3275, 3277, 3279, 3281, 3283, 3285, 3287, 3289, 3291, 3293, 3295, 3297, 3299, 3301, 3303, 3305, 3307, 3309, 3311, 3313, 3315, 3317, 3319, 3321, 3323, 3325, 3327, 3329, 3331, 3333, 3335, 3337, 3339, 3341, 3343, 3345, 3347, 3349, 3351, 3353, 3355, 3357, 3359, 3361, 3363, 3365, 3367, 3369, 3371, 3373, 3375, 3377, 3379, 3381, 3383, 3385, 3387, 3389, 3391, 3393, 3395, 3397, 3399, 3401, 3403, 3405, 3407, 3409, 3411, 3413, 3415, 3417, 3419, 3421, 3423, 3425, 3427, 3429, 3431, 3433, 3435, 3437, 3439, 3441, 3443, 3445, 3447, 3449, 3451, 3453, 3455, 3457, 3459, 3461, 3463, 3465, 3467, 3469, 3471, 3473, 3475, 3477, 3479, 3481, 3483, 3485, 3487, 3489, 3491, 3493, 3495, 3497, 3499, 3501, 3503, 3505, 3507, 3509, 3511, 3513, 3515, 3517, 3519, 3521, 3523, 3525, 3527, 3529, 3531, 3533, 3535, 3537, 3539, 3541, 3543, 3545, 3547, 3549, 3551, 3553, 3555, 3557, 3559, 3561, 3563, 3565, 3567, 3569, 3571, 3573, 3575, 3577, 3579, 3581, 3583, 3585, 3587, 3589, 3591, 3593, 3595, 3597, 3599, 3601, 3603, 3605, 3607, 3609, 3611, 3613, 3615, 3617, 3619, 3621, 3623, 3625, 3627, 3629, 3631, 3633, 3635, 3637, 3639, 3641, 3643, 3645, 3647, 3649, 3651, 3653, 3655, 3657, 3659, 3661, 3663, 3665, 3667, 3669, 3671, 3673, 3675, 3677, 3679, 3681, 3683, 3685, 3687, 3689, 3691, 3693, 3695, 3697, 3699, 3701, 3703, 3705, 3707, 3709, 3711, 3713, 3715, 3717, 3719, 3721, 3723, 3725, 3727, 3729, 3731, 3733, 3735, 3737, 3739, 3741, 3743, 3745, 3747, 3749, 3751, 3753, 3755, 3757, 3759, 3761, 3763, 3765, 3767, 3769, 3771, 3773, 3775, 3777, 3779, 3781, 3783, 3785, 3787, 3789, 3791, 3793, 3795, 3797, 3799, 3801, 3803, 3805, 3807, 3809, 3811, 3813, 3815, 3817, 3819, 3821, 3823, 3825, 3827, 3829, 3831, 3833, 3835, 3837, 3839, 3841, 3843, 3845, 3847, 3849, 3851, 3853, 3855, 3857, 3859, 3861, 3863, 3865, 3867, 3869, 3871, 3873, 3875, 3877, 3879, 3881, 3883, 3885, 3887, 3889, 3891, 3893, 3895, 3897, 3899, 3901, 3903, 3905, 3907, 3909, 3911, 3913, 3915, 3917, 3919, 3921, 3923, 3925, 3927, 3929, 3931, 3933, 3935, 3937, 3939, 3941, 3943, 3945, 3947, 3949, 3951, 3953, 3955, 3957, 3959, 3961, 3963, 3965, 3967, 3969, 3971, 3973, 3975, 3977, 3979, 3981, 3983, 3985, 3987, 3989, 3991, 3993, 3995, 3997, 3999, 4001, 4003, 4005, 4007, 4009, 4011, 4013, 4015, 4017, 4019, 4021, 4023, 4025, 4027, 4029, 4031, 4033, 4035, 4037, 4039, 4041, 4043, 4045, 4047, 4049, 4051, 4053, 4055, 4057, 4059, 4061, 4063, 4065, 4067, 4069, 4071, 4073, 4075, 4077, 4079, 4081, 4083, 4085, 4087, 4089, 4091, 4093, 4095, 4097, 4099, 4101, 4103, 4105, 4107, 4109, 4111, 4113, 4115, 4117, 4119, 4121, 4123, 4125, 4127, 4129, 4131, 4133, 4135, 4137, 4139, 4141, 4143, 4145, 4147, 4149, 4151, 4153, 4155, 4157, 4159, 4161, 4163, 4165, 4167, 4169, 4171, 4173, 4175, 4177, 4179, 4181, 4183, 4185, 4187, 4189, 4191, 4193, 4195, 4197, 4199, 4201, 4203, 4205, 4207, 4209, 4211, 4213, 4215, 4217, 4219, 4221, 4223, 4225, 4227, 4229, 4231, 4233, 4235, 4237, 4239, 4241, 4243, 4245, 4247, 4249, 4251, 4253, 4255, 4257, 4259, 4261, 4263, 4265, 4267, 4269, 4271, 4273, 4275, 4277, 4279, 428

11

- Δέν πρόκειται νά παντρευτώ ποτέ! τής δήλωσε ό Τζος θυμωμένος.

«Κη τοιγονικά της, συνέχισε ό Τζος.
Όταν έμεινε μόνη της, ή Κάλλιλα έπεσε σέ μία πολυθρόνα και έσπασε σέ λυγμούς. Είχε μετανοιώσει πικρά γιά τή στάση της, μά ήταν πιά πολύ αργά.

Όπως ήταν φυσικό, τίς επόμενες μέρες αποφεύγανε ό ένας τόν άλλο. Μά ή Κάλλιλα μάθαινε απ' τους κοινοίους τους φίλους πώς Τζος είχε αλλάξει καταπληκτικά.

Δέν ήταν πιά ό ξενόστατος νέος πού έδωσε ασυλλόγιστα τά λεφτά του. Έίχε πάει νά κερνήσει τούς γυατούς του, νά προσφέρει τ' ατοκλήντο του γιά περιπάτους και νά οργανώνη πάρτυ.

Μόλις γύριζε απ' τή δουλειά του, κλειόταν στό σπίτι του, γιά νά μή βγεί έξω και κάνει έξοδα.

Σαφικά ή Κάλλιλα έμαθε πώς ή έφημερίδα πού εργαζόταν ό Τζος, τόν είχε στείλει σ' ένα ορεινό τόπο στην 'Ιρλανδία.

Έν' απόγεμα, χτύπησε κάποιος τήν πόρτα της. 'Η κοπέλλα άνοιξε και έβλεπε μπροστά σ' ένα ηλικιωμένο κύριο, πού τής δήλωσε πώς ήταν ό Κλίκον, ό θεός τού Τζος, και πώς είχε

Οί στερεοφωνικοί ΔΙΣΚΟΙ

Τί είναι ό ήχος μέ τρείς διαστάσεις

Εί είναι οι στερεοφωνικοί δίσκοι, γιά τους οποίους γίνεται τόσοσ πολλές λόγους τόν τελευταίο καιρό: Θα μπορούσαμε ν' απαντήσουμε ότι είναι οι δίσκοι πού μας δίνουν ήχους τριών διαστάσεων. Άλλ' αυτό είναι κάτι πού πρέπει νά εξηγήσουμε.

Γιά νά τό καταλάβουμε, θα πρέπει νά φέρουμε στό μυαλό μας τίς στερεοσκοπικές εικόνες πού μας δίνει ό τρισδιάστατος κινηματογράφος. Όταν κυτάξουμε ένα αντικείμενο, ιδίως όταν βρισκόμαστε κοντά, ή εικόνα πού μας δίνει τό ένα μάτι είναι διαφορετική από εκείνη πού έχουμε από τό άλλο. Όταν, όμως, αυτές οι δύο εικόνες φτάσουν στόν έγκεφαλό, συγχωνεύονται σέ μία μοναδική.

Αν και τά δύο μάτια μας μάς δίδαν τήν ίδια εικόνα, θα βλέπαμε τά διάφορα αντικείμενα σάν νά είχαν δύο μόνον διαστάσεις: μήκος, πλάτος (ή ύψος).

Θά μάς έλειπε, ώστόσο, τό βάθος τους. Δέ θα μπορούσαμε, δηλαδή, ν' αντιληφθούμε τόν όγκο τους, αλλά θά βλέπαμε μόνο σάν επιφάνειες. Τό σύστημα αυτό τών δύο διαφορετικών εικόνων χρησιμοποιήσε ό τρισδιάστατος κινηματογράφος. Οι στερεοσκοπικές φωτογραφίες όφειλονται σέ δύο διαφορετικές λήψεις, πού αντίστοιχούν στην όραση πού μας δίνουν δύο υποθετικά μάτια. Έτσι, όταν τίς κυτάξουμε μέ τά ειδικά στερεοσκοπικά γυαλιά, μάς δίνουν τήν αίσθηση τού βάθους, μάς εμφανίζουν, δηλαδή, τά αντικείμενα σάν νά είναι πραγματικά.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και μέ τά αυτιά μας. Κάθε ένα συλλαμβάνει μέ διαφορετικό τρόπο τόν ίδιο ήχο. Έτσι έχουμε κι' εδώ δύο ήχους, πού ό έγκεφαλος τούς συγχωνεύει σ' ένα μόνον. 'Η διαφορά μεταξύ τών δύο ακουστικών έντυπώσεων (τού δεισιό και τού άριστεριό αυτίου) μάς δίνει τό βάθος τού ήχου ή, μ' άλλα λόγια, «γυμίζει» τόν ήχο, πού, διαφορετικά, θα μάς φανόταν κοφύκος.

Σημασία έχει επίσης ή θέση τής ήχητικής πηγής. 'Αν φαντασθούμε δύο πηγές, πού βρίσκονται σέ κάποια απόσταση ή μία από τήν άλλη, οι ήχοι πού προέρχονται απ' αυτές θα φθάσουν μέ διαφορετικό τρόπο στό κάθε μας αυτί. Οι ήχοι πού προέρχονται από δεξιά θα γίνουν καλύτερα αντιληπτοί από τό δεξί μας αυτί. Και τό ίδιο θα συμβεί μέ εκείνους πού φθάνουν στό άριστερό μας αυτί από τά άριστερά. 'Ο έγκεφαλος μάς συγχωνεύει κατόπιν τούς δύο ήχους, αλλά διατηρεί τήν έντύπωση τής ιδιομορφίας τού καθενός, καθώς και τίς διαφορετικές θέσεις τών δύο πηγών.

Αυτό ακριβώς γίνεται όταν ακούμε μία όρχηστρα. Τό μυαλό μάς «ενοποιεί» τούς ήχους τών διαφόρων όργάνων. Άλλά ταυτόχρονα κι' χωρίζονε καθένα απ' αυτά τά όργανα και μπορούμε νά προσδιορίσουμε τήν ακριβή θέση τού, ακόμη και μέ κλειστά μάτια, γιάτί τά αυτιά μάς μάς πληροφορούν άν βρίσκεται δεξιά ή άριστερά, στό μπροστινό μέρος τής όρχηστρας, στή μέση ή στήν άκρη.

Δέν συμβαίνει, όμως, τό ίδιο μέ ένα δίσκο γραμμοφώνου. Έχουμε εδώ ένα μοναδικό ήχο, σάν ν' ακούγαμε μέ τό ένα μόνο αυτί. Στην περίπτωση αυτή, δηλαδή, ό ήχος χάνει τό βάθος του, μηχανοποιείται και μάς είναι πολύ δύσκολο, άν όχι άδύνατο, νά ξεχωρίσουμε τά διάφορα όργανα από τά όποια προέρχεται. Μπορούμε, λοιπόν, νά πούμε ότι ό ήχος αυτός είναι παραποιημένος, ψεύτικος, ότι δέν έχει περιεχόμενο. Τού λέει ή ζωή.

Γι' αυτό, διάφοροι τεχνικοί προσπάθησαν νά βρουν έναν τρόπο πού θα διατηρούσε τό βάθος τού ήχου. Έτσι άρχισαν ό έρευνες γιά τήν κατασκευή τών στερεοφωνικών δίσκων.

Οί έρευνες αυτές πορεύονταν μέ πολύ άργά βήματα. Οι ειδικοί σκεφθηκαν στήν αρχή νά εφαρμόσουν τήν ηχολήψη μέ δύο αλάνκια, αντί τού μοναδικού πού είχαν οι δίσκοι.

Τό σύστημα αυτό, όμως ήταν εξαιρετικά πολύπλοκο. Επινόηθηκε κατόπιν ένα άλλο σύστημα, πού αποκλήθηκε «επ'αυτο-κάθετο». Τό αλάνκι εδώ ήταν ένα και μόνον. 'Ο ήχοι πού προέρχονταν από τό δεξιό μέρος τής όρχηστρας χαρασσόνταν σέ βάθος, ενώ εκείνοι πού προέρχονταν από τά άριστερά χαρασσόνταν στά δύο πλάγια τού αλάνκιου. Άλλά και τό σύστημα αυτό έγκαταλείφθηκε.

Έτσι φτάσαμε σέ τρίτο σύστημα, πού είναι γνωστό μέ τήν ονομασία «45 Χ 45». Κι' εδώ επίσης έχουμε ένα μοναδικό αλάνκι. Οι ήχοι χαρασσόνταν στά δύο πλάγια αυτού τού αλάνκιου (όχι στά βάθος), πού σχηματίζουν μεταξύ τους γωνία 45 μοιρών (σ' αυτό όφειλεται ή ονομασία τού νέου συστήματος). Κι' ή βελόνα είναι επίσης μοναδική.

Αλλά οι ήχοι πού ζωντανεύουν διχοτυπώνονται σέ δύο μεγέθη ανά ήχο. Έτσι ό έ. κροστής είναι σάν νά βρίσκεται ανάμεσα σ' αυτά τά δύο μεγέθη και ό ήχος πού ακούει δέν έχει πιά τίποτα τό μηχανικό, άλλ' είναι, τουναντίον, ζωντανός, όπως εκείνος πού προέρχεται από μία όρχηστρα πού παίζει.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Ο πασίγνωστος στους παλιούς αναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι νά σας παρουσιάσει σέ κάθε τεύχος μάς ένα εβδομαδιαίο άεροσκόπιο, πού θα σας βοηθήσει νά διοργανώσετε καλύτερα τή ζωή σας, εκμεταλλευόμενοι τίς ευκαιρίες καί αποφεύγοντας τούς κινδύνους πού σας απειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν γιά τήν χρονική περίοδο

9 - 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΔΙΣΘΗΜΑΤΑ...

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

★ Έπωφελήθε τών ήμερών αυτών, γιά νά επιτύχετε έν νέο μιά έπαφή, πού χάσατε τελευταία. 'Η εργασία και τά οικονομικά θα θελτωθούν αυτόματα. ★ Αποφύγετε τίς ύποπτες συναλλαγές.

ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 'Απριλίου
★ Τα ταξίδια πού θα κάνετε κατά τήν περίοδο αυτή θα είναι εξαιρετικά εύχρηστα και θα σας επιτρέψουν νά επιτύχετε μιά ένδιαφέρουσα γνωριμία. ★ Διώξτε τίς άπαισιόδοξες σκέψεις.

★ Λίγη γυμναστική είναι καθημερινός απαραίτητη, άν θέλετε νά διατηρήσετε τή φόρμα σας. ★ Τρώτε περισσότερα φρούτα, τό άπαιτεί ή ύγεια σας. ★ Άγοράστε λαχείο τήν Τρίτη 14.

★ Μήν αφήσετε τίς αίσθηματικές ύποθέσεις νά επηρεάσουν τήν εργασία σας. Σκέψιμε ξένες πρσς αυτήν θα σας ζημιώσουν επαγγελματικά και οικονομικά. ★ Απαιτείται μεγάλη ύπομονη.

ΤΑΥΡΟΣ: 21 'Απριλίου - 21 Μαΐου
★ Μετριάστε τόν έγωισμό, πού κινδυνεύει νά βλάψει άνεπαρόχτητα τίς αίσθηματικές σχέσεις. Κατά τήν περίοδο αυτή θα χρειαστεί νά δώσετε περισσότερα απ' όσα θα πάρετε.

★ 'Η καρδιά ή κάποιο άλλο όργανο θα σας προξενήσει έγνοιες. Θα είναι όμως παροδικές. Προλάβετε πάντως τό κακό αποφεύγοντας ό,τι έξερτε πώς σας βλάπτει. ★ Τυχερό τό 6.

★ Έπωφελήθε τής ευνοϊκής θέσεως τού 'Ηλίου, γιά νά τελειώσετε τίς ύποθέσεις πού έκκρεμούν. Μετά τίς 16, ή ευνοία τής τύχης θα μειωθεί σημαντικά. ★ Απαιτείται έπιμονη.

ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου - 22 'Ιουνίου
★ Μετριάστε τόν ένδοξαισμό σας και μή ζητήσετε νά έπιστευετε τήν εξέλιξη τών σχέσεων μέ τό άλλο φύλο. ★ Κίνδυνος νά πιστώθε έσείς σέ παγίδα, πού στήνεται σέ άλλον.

★ Τα άστρα προκαλούν μιά εύαισθησία, πού σας κάνει άνησυχο και σκεπτικό. ★ Πιθανόν αυτό νά όφειλεται σέ κατάχρησι καπνού και οινόπνευματών. ★ Χρώμα σας τό πορτοκαλί.

★ 'Η πραγματοποίηση μιάς επιδίωξης θα καθυστερήσει κάπως. Κάθε προσπάθεια έπισπεύσεως θα άποτύχει, γιάτί δέ διαθέτετε τά απαραίτητα μέσα. ★ Περιορίστε τά έξοδα.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 'Ιουνίου - 23 'Ιουλίου
★ Μεγάλη ευνοία τής τύχης στόν αίσθηματικό τομέα. Προσέξτε όμως νά μή μπλεχθείτε σέ μιά περιπέτεια, πού θα παρουσιάσει κινδύνους στό μέλλον. ★ Οι νέες σχέσεις άπαιτούν έπιφυλάξεις.

★ Αποφύγετε τίς κονσέρβες και τά αλλαντικά, πού κινδυνεύουν νά προκαλέσουν άνωμαλίες στό σπκότι σας. ★ Οι άνεξήγητες άδιαθεσίες όφειλονται μάλλον σέ κακή διατροφή.

★ Μή κυνηγάτε δύο λαγούς συγχρόνως. Κατευθύνετε όλες σας τίς προσπάθειες καί ένέργειες πρσς ένα μόνο σκόπο. ★ Αποφύγετε ό,τι μπορεί νά δημιουργήσει έγνοιες. ★ Αναβάλετε τά ταξίδια.

ΛΕΩΝ: 24 'Ιουλίου - 23 Αύγουστου
★ Μή συνδεθείτε εύκολα μέ πρόσωπο, τού όποιου σας έλκει μόνο τό παρουσιαστικό του. ★ 'Ο 'Ηλιος σπείρει στόν αίσθηματικό σας δρόμο άραιούς αλλά δηλητηριώδεις καρπούς.

★ 'Η ύγεια θα είναι πολύ καλύτερη από τήν περασμένη έβδομάδα. Προσέξτε όμως τήν Τετάρτη 15. Είναι μιά ημέρα ιδιαίτερα επικίνδυνη. ★ Διώξτε τίς άνησυχίες. Είναι άδικαιολόγητες.

★ Περίοδος εύχρηστη, άν προσέξετε, περισσότερο από συνήθως, τίς σχέσεις σας μέ πρόσωπα, μέ τά όποια έχετε καθημερινώς σ' επαφή. ★ Έχετε έπισημοσύνη στίς ικανότητές σας.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αύγουστου - 23 Σεπτεμβρίου
★ Μήν επηρεασθείτε από τό δηλητήριο, πού όδον φίλοι, προσπαθούν νά σάσουν σ' ένα αισθηματικό δεσμό, τόν όποιον θέλουν νά κατασφραγίσουν. ★ Αρνηστείτε νά μιλήσει ή λογική.

★ Ένοχλήσεις και πόνοι, πού όφειλονται μάλλον σέ γεωρικά αίτια. ★ Τρώτε άφθονα φρούτα και αποφύγετε τό κρέας και τά θηγαινά. ★ Προσέξτε ιδιαίτερώς τό συμπαθητικό σύστημα.

★ Πρακτικό πνεύμα, πού διευκολύνει τήν έπίτευξη σχεδίων. ★ Αποκαλύπτοντας τίς επιδιώξεις σας θα έρθει πρόσωπο πρόθυμο νά σας βοηθήσει. ★ Προσοχή προκειμένου νά δανείσετε χρήματα.

ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 'Οκτωβρίου
★ Άγαπητό πρόσωπο θα σας εκπλήξει μέ τήν παράξενη διαγωγή του. ★ Μήν αφήσετε νά σας παρασύρουν σέ μιά περιπέτεια, πού θα άναστατώσει τίς αίσθηματικές σας σχέσεις.

★ 'Η εύκολη άνάκτησι δυνάμεων δέν πρέπει νά σας κάνει νά πιστώθε πώς σας επιτρέπονται κάθε φούσας κατάχρησης. ★ Τρώτε όσο τό δυνατόν περισσότερα φρούτα. ★ Τό 9 φέρνει τύχη.

★ Υπάρχει κίνδυνος νά κάνετε λάθος στήν έκτίμηση μιάς νέας γνωριμίας. ★ Αποφύγετε κάθε δεσμευση και μή αναλάβετε νέες ύποχρεώσεις. ★ Μή ξεφορτώτε από τή γραμμή πού χαραξάτε.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 'Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου
★ Τα άστρα σας κάνουν πιο ρομαντικό από συνήθως, άλλα και πιο διακριτικό. ★ Αποφύγετε τή δημιουργία νέων δεσμών, γιάτί δέ σας επιφυλάσσουν παρά άπογοητεύσεις.

★ Αποφύγετε τίς ζωηρές συζητήσεις και τίς στενωρίες κατά τίς όρες τών γευμάτων. ★ Τήν Τρίτη 14 αποφύγετε ό,τι μπορεί νά κουράσει τήν καρδιά σας. ★ Τυχερό τό 27.

★ Έγνοιες επαγγελματικής φύσεως άνακόπουν τή δραστηριότητά σας. Κι' όμως ή έποχή αυτή είναι περισσότερο άπό κάθε άλλη κατάλληλη γιά δράση. ★ Αποφύγετε νά δείξετε άνυπομονησία.

ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου
★ Απροσδόκητα και δυσάρεστα περιστατικά θα διαταράξουν τήν αίσθηματική σας γαλήνη. ★ Μερικά γλυκόλογα θα άποδειχθούν άρκετά, γιά νά έναφάρετε κοντά σας άγαπητό πρόσωπο.

★ Μήν δαχνάτε πώς τά πολλά γλυκά καταστρέφουν τά δόντια, τά όποια μάλλον σά παραμελείτε από καιρό. ★ Τρώτε άφθονα φρούτα τής εποχής και αποφύγετε τά οινόπνευματών.

★ Έρμης και 'Ηλιος σας βοηθούν νά σημειώσετε πολλές και σημαντικές επιτυχίες. ★ 'Η περίοδος δέν άπαιτεί μεγάλες προσπάθειες. Έπωφελήθε γιά νά έναποθηκεύσετε δυνάμεις.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου - 20 'Ιανουαρίου
★ Προσοχή, γιάτί ή περίοδος αυτή κινδυνεύει νά βάλει τέρμα σ' ένα μεγάλο έρωτα, πού θεωρούσατε άκλόνητο. Τό κακό όφειλεται μάλλον σέ αντίπαλο πού περιφρονήσατε στήν αρχή.

★ Τα άστρα αδειάζουν σημαντικά τήν όργανοί σας αντίστασι. Προσέξτε μόνο τό άναπνευστικό σύστημα και μήν έκτιβείτε στόν ήλιο πέραν τών κανονικών όρίων. ★ Τυχερό τό 6.

★ Μήν αποκαλύπτετε τά σχέδιά σας στόν πρώτο τυχερό. ★ Αποφύγετε τίς προεπιβές μέ πρόσωπα, τών όποιων έχετε τήν άνάγκη. ★ Θα σας γίνουν ένδιαφέρουσες προτάσεις.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 'Ιανουαρίου - 19 Φεβρουαρίου
★ Τα άστρα εύνοούν τό φλερτ και τή δημιουργία νέων αισθηματικών σχέσεων, χωρίς όμως κομμά συνείδηση. ★ Αποφύγετε νά δείξετε σέ άγαπητό πρόσωπο πώς σας είναι απαραίτητο.

★ Τα έντερα, ιδίως, άπειλούνται από φλεγμονές, γι' αυτό προσέξτε πολύ τή τροφή σας και αποφύγετε νά γευματίζετε σέ κέντρα ύπόπτου καθαριότητας. ★ Χρώμα σας τό μπλε.

★ Απαιτείται μεγάλη προσοχή, ιδίως άν ή δουλειά σας συνεπάγεται έξοδα. ★ Γενικά στή δουλειά σας θα παρουσιαστούν δυσχερείες και άνωμαλίες. ★ Μία πιστώμετη τίς ύποσχέσεις.

ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου - 21 Μαρτίου
★ Μήν αφήσετε τό ρομαντικό νά σας παρασύρει σέ μιά περιπέτεια, πού όδνηγεί σέ άδιέξοδο. ★ Δεσμός μέ πρόσωπο τού Σκorpιου ή τού Ζυγού δέ θα διαρκέσει.

★ 'Ο Άρης έπηρεάζει δυσμενώς τήν ύγεια σας, γι' αυτό άπαιτείται μεγάλη τερη παρακολούση. ★ Αποφύγετε μέ κάθε τρόπο τούς έκνευρισμούς, πού αδειάζουν τούς κινδύνους. ★ Τυχερό τό 12.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Τού Θείου

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΤΖΟΣ ΑΣΛΟΝ κι' ή Κάλλιλα Χάτσινσον έμειναν στήν ίδια πολυκατοικία τού Λονδίνου, σέ δύο γειτονικά διαμερίσματα. Έκ'αναν συχνά παρέα, κι' έσπασε μιά μέρα πού ή κοπέλλα κατάλαβε πώς ήταν έρωτευμένη μέ τόν άμορφο εκείνο Άμερικανό. Μά συγχρόνως άρχισε κι' αυτός ν' άναρωτιέται μήπως τό αίσθημα πού τόν ένώνε μέ τήν Κάλλιλα, δέν ήταν μόνο μιά άπλή φίλια. Άλλά κάτι περισσότερο...

Η ιστορία θα προχωρούσε άπλά και κανονικά, άν ό Τζος δέν ήταν διαστακτικός τύπος κι' έκανε άμέσως έρωτική έξουσιοποίηση στή γειτονιά σου. Μά ό κακός περιπαθός κι' ό νέος δέν αποφάσισε νά μιλήσει. 'Η Κάλλιλα όμως θιαζόταν νά ξεκαθαρίσει τήν κατάσταση κι' έτσι άποφάσισε νά σπρώξει τά πράγματα.

— Τζος, δέν είναι σωστό νά μού κάνεις τόσα δώρα, τού είπε έν' άπάντημα πού έπαιρναν τό τόσά τους στό διαμερίσμα της.

— Γιατί; άπόρησε ό νέος.
— Γιατί δέν πρέπει νά ροδεύεις τόσα λεπτά! έπέμεινε ή Κάλλιλα. Τό μπρασέλι πού μούφες στή γιορτή μου, ήταν πανάκριβο. Τό καπέλλάκι πού μού πήρες ποχτές, θα κοστίζει ένα σωρό λεφτά. Τό κολλιέ...

— Κουταμάρες! τή διέκοψε γελάοντας ό Τζος. Κερδίζει άρκετά γράφοντας, στίς έφημερίδες, ώστε νά μπορώ νά κάνω ένα δώρο, στούς φίλους μου...

— Είσαι σπάταλος! δήλωσε ή κοπέλλα.
— 'Ο θεός μου, ό Κλίκον, λέει πώς ένας νέος πού τοιγονεύεται δέν άξίζει νά ζή!

— Δέ μ' άνδιπάρει τίς κνέσι ό θεός σου, είπε σοβαρά ή Κάλλιλα. Καιρός είναι νά βάλης μυαλό, άγαπητέ μου. Πρέπει ν' άρχισεις νά κάνεις οικονομίες! Πώς θα παντρευτείς, άν δέν βρεις δώδεκα δέκαρα κατά μέρα!

— Σταμάτησε άπότομα, συγχωρώντας, άν πώς ό Τζος θα τής έλεγνε: «Έσύ είσαι ή γυναίκα πού άν παντρευτώ, Κάλλιλα!»

Μά ό νέος, πού είχε άκνευριστή άπ' τίς παρηγορήσεις της και τόν έλεγχο της, άπάντησε έξορα:

— Δέν πρόκειται νά παντρευτώ ποτέ! Τό γυπόμνη ήταν πολύ δυνατό γιά τόν Καμύλα. Μόλις τόσα καταλάβαινε πώς δέν έγκατοχυρήςε καλό δώμα, νιά νά φάσται σέ σκπό τής... Μά ήταν άσπρά πιά νιά νά διασβάσει τό λάθος της!

— Φαντάζει πώς δέν πήρε μου τό κακίκα, μάλλον τής μητέρας σου, άλλα και τή σκαλωσά μου...

μάθει τή διεύθυνσι της άπ' τόν άνηψιό του.

— 'Ηρθα σέ σάς γιά νά μού εξηγήσετε τί συμβαίνει μέ τόν Τζο, τής είπε. Έμαθα πώς έγινε έρωτικά τοιγονής, και σταματήθηκε.

Βλέποντας πώς λύπη έδειχνε τόν πρόσωπο τού έπισκέπτη της, ή Κάλλιλα ένωιασε νά τήν πλημμυρίσουν τύψεις...

— 'Ο Τζος τοιγονήσε, ρώτησε, έκπληκτη τάχα. Κάθε άλλο! Αυτός όργανώνει κάθε τόσο πάρτυ... και μάλιστα μέ είχε παρακαλέσει νά έτοιμάσω ένα γιά νά γιορτάσουμε μέ τούς φίλους μας τήν έπιστροφή του τό Σάββατο.

— 'Ο θεός Κλίκον μόνο πού δέν πήδησε απ' τή χαρά του. Έφ'ου ένδοξαισμόνός, άσού έδαίνοσε τήν κοπέλλα πώς δέ θα έλειπε απ' τό πάρτυ.

— 'Η κοπέλλα έπιασε μέ τά μούτρα στίς έτοιμασίες. Έδωδες δύο σκεδόν τό μιστόν της γιά μεζέδες, φρούτα, γλυκά και λουλούδια.

Τό Σάββατο τ' απόγεμα ήταν όλα έτοιμα. 'Ο Τζος θα γύριζε μέ τό τρώει τών 9.

Κατά τίς 8, όλοι οι καλούμενοι είχαν μαζευτεί. Σέ μία στιγμή, ό θεός Κλίκον έσκυψε και ψιθύρισε σ' αυτί της Κάλλιλα:

— Πόσο θα χαίρομαι ή Σούζι, ή... άρραβωνιστική τού Τζος, άν έβλεπε πώς έξερει νά έοδεύ, τά λεφτά του!

— 'Η κοπέλλα μόνο πού δέν έπιασε χάμω... Γόρισε θιαστικά και χάρθηκε στή μικρή κομμάτινα της, άν μπορούντας νά κρατήσει τά δάκρυά της.

Όλα τά όνειρα πού είχε κάνει, γκρεμίζονταν μεμιάς! 'Ο Τζος δέ θα γινόταν πατέ άντρας της!

— Έκουσε τό πρόσωπό της στά χέρια της, ένώ τό λεπτό κορμί της τινάζονταν από λυγμούς.

— 'Η πόρτα άνοικε τόσο μαλακά, πού δέν τήν άκούσε καν. Δύο δυνάτα μπράτσα τυλίχτηκαν γύρω απ' τούς ώμους της κι' ή φωνή τού Τζος μούρμούρισε σ' αυτί της:

— Κάλλιλα, γιάτί τόκνεσε αυτό; Τόσα έξοδα! — Δέν θέλεις... νά σέ γυμίσουν... τοιγονή! τραύλισε άνάμεσα σ' αναφυλάττης ή κοπέλλα. Μά δέν υπάκουε λόγους... ν' άσφαλίσαι μαζί μου. Πήγαινε νά βρεις τήν άρραβωνιστική σου...

— Γιατί; έκανε ό Τζος γυρολόγοντας τά μάτια του. — Πά, κατάλαβα — σώνει, έσπώντας σ' ένα δυνατό γέλιο — ό θεός Κλίκον σου είπε τό «παρ'αυτά» του!

— Παρ'αυτά; άπόρησε ή κοπέλλα.
— Ναι, άγαπητέ μου, είστε τρώφει ό Τζος. Είνα έξουσιοποιησθ από θείο μου πώς ήμουν έρωτευμένος μαζί του και πώς δέν είχα τό βάρος νά στό πω πρίν βεβαιωθεί ότι μ' άγάπησε και σό, γότα έκείνος άποφάσισε νά σου μιλήσει γιά μιά τάχα άρραβωνιστική μου, γιά νά καταλάβουμε απ' τήν αντίδρασή σου, άν γνώθηκε τίποτα γιά μένα. — Τά δάκρυά σου σέ πνίσανον! 'Η μήπως κάνω λάθος και δέ μ' άγαπάς...

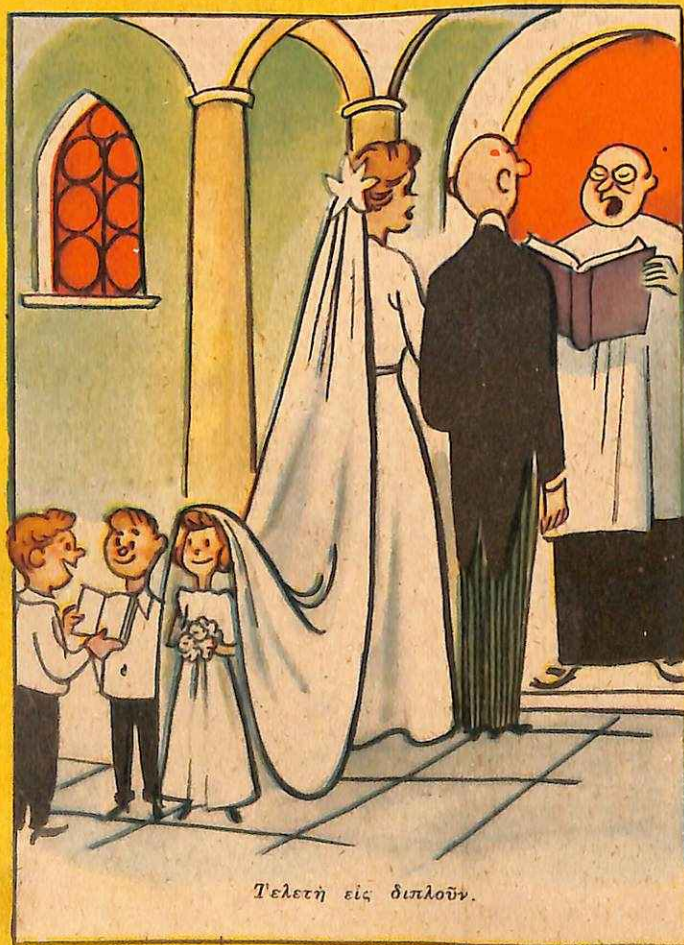
— Σάν πολλή! μωρμόρισε ή κοπέλλα. Και σάβκακε, έόχνησε... στήν άγκαλιά του ΜΟΜΙ ΤΣΑΠΕΛΑ

— Ἡ ἀπαγωγή.

— Σοκολάτα;... Εφτασε!...

Τελετή εἰς διπλοῦν.

Εἶναι ὑπὸ... παρατήρησιν!...